

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÂZIM TAŞKENT KLASİK YAPITLAR DİZİSİ

NARTLAR

Asetin Halk Destanı

Çeviren: Kayhan Yükseler

Yapı Kredi Yayınları

NARTLAR
Asetin Halk Destanı

KÂZIM TAŞKENT KLASİK YAPITLAR DİZİSİ

NARTLAR

Asetin Halk Destanı

Ruşçadan çeviren:
Kayhan Yükseler

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yapı Kredi Yayınları - 1164
Kâzım Taşkent
Klasik Yapıtlar Dizisi - 29

Nartlar / Asetin Halk Destanı
Ruşçadan çeviren: Kayhan Yükseler

Kitap editörü: Barış Tut
Düzeltili: Korkut Tankuter

Kapak tasarımı: Mehmet Ulusel

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Telefon: (0 212) 693 00 08
Sertifika No: 36150

Ruşça ilk baskı: S.S.C.B. Bilimler Akademisi Yayınları, Moskova, 1957
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Nisan 1999
3. baskı: İstanbul, Ağustos 2020
ISBN 978-975-08-0020-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

Sunuş • 9

Önsöz • 15

Bore Donbettırlar'da • 39

Bore Kutsal Ormanda • 47

Bore'nin Düğünü • 51

Dzılew Avda • 55

Dzılew Avdseronlar'da • 58

Avdseronlar'ın Kız Kardeşinin Kaçırılışı • 61

Devlerin Savaşı • 65

Nozoğlu Barhun'un Ölümü • 67

Bolatberjey'in Ölümü • 71

Teke Tek Savaş • 79

Kar ve Keref'le Werhteneg'in Savaşı • 82

Werhteneg'in Kayboluşu • 86

İhşar ile İhşarteg Delimonlar'da • 90

Delimonlar'ın Savaşı • 96

Altın Elma • 102

Wrijmeg ve Hemıts Donbettırlar'da • 110

Satana'nın Doğuşu • 115

Wrijmeg ve Hemıts'ın Yolculuğu • 119

- Hemits'in Beyaz Denize Yolculuğu • 123
- Kara Tilkinin Postu • 129
- Wrijmeg'in Öyküsü • 133
- Sahug'un Öyküsü • 140
- Hemits'in Öyküsü • 143
- Nartların Oyunu • 147
- Wrijmeg'in Satana ile Evlenmesi • 151
- Sayneg Eldar'ın Düğünü • 157
- Hemits'in Evlenmesi • 164
- Batraz'ın Doğuşu • 169
- Batraz, Wragom ve Bardwagoğlu • 173
- Soslan'ın Doğuşu • 177
- Hemits'in Ölümü • 182
- Batraz ile Taroğlu Mukara • 187
- Batraz'ın Çeliklenmesi • 196
- Batraz ile Heftengur • 200
- Burefernig'in Kuvdu • 203
- Soslan'ın Nartlara Dönüşü • 207
- Wazoğlu Atsemez • 213
- Batraz'ın Babasının Katilini Öğrenmesi • 222
- Batraz'ın Babasını Öldüren Öcünü Alması • 227
- Sırdon Ailesinin Öldürülmesi • 234
- Sozrıko ile Karadzaw • 241
- Sozrıko ve Albeg'in Oğlu Totraz • 250
- Sozrıko ile Çelehserteg • 257
- Hiz Kalesi'nin Zaptı • 264
- Sozrıko ve Güneş Kızı Asıruş • 271
- Sozrıko Ölüler Ülkesinde • 274
- Kaziler'in Sahte Satana'sı • 283
- Kaziler'in Kehs'i • 287

Kaziler'in Öldürülmesi •	293
Tek Gözlü Dev'in Oğlu •	296
Wrijmeg'in Adsız Oğlunun Ölümü •	299
Wrijmeg'in Adsız Oğlu ile Yolculuğu •	305
Wrijmeg ile Tek Gözlü Dev •	313
Satana'nın Ayartılması •	318
Wrijmeg'in Demir Tabutta Yolculuğu •	331
Sozrıko ile Balseg'in Teker •	340
Sozrıko'nun Ölümü •	345
Batraz'ın Ölümü •	356
Tanrının Kararı •	362
Tanrılarla Savaş •	365
Son Savaş •	368
Açıklamalar •	373

SUNUŞ

Kuzey Kafkasya halklarının ortak ürünü olan Nart destanı ile ilgili geniş bir bilgiyi okuyucularımız önsöz bölümünde bulacaklardır. Ancak Nart destanının Asetin varyasyonu olan bu kitapta geçen olayların, mitolojik geleneklerin daha iyi anlaşılabilmesi bakımından Oset tarihine kısaca değinmekte yarar var.

Kafkas sıradağlarının orta kısmının her iki tarafında yaşamakta olan Osetler, diğer Kafkas halklarından farklı olarak, Hint-Avrupa dil kökenli halkların İranî koluna mensupturlar. Etnokültürel ve genetik bakımdan kendilerini İskit ve Alanlar'ın soyu olarak kabul ederler.

Savaşçı ve göçebe İskit kabileleri İ.Ö. VIII. yüzyılda Güneydoğu Avrupa'nın step bölgelerinde göründüler. Orta Asya bozkırlarından gelmişlerdi. Karadeniz'in kuzeyinin temel nüfusunu teşkil edip burada İskit Devleti'ni, daha doğrusu temelini İskit kabilelerinin oluşturduğu siyasal bir birlik kurdular. Genetik, maddi ve manevi kültür bakımından Sarmat, Massaget ve Sakalar'la akrabaydılar. Alan-Asetinler, İskit etnik gelişiminin sonraki aşamasını meydana getirdiler ve dilini miras olarak aldılar. Asetinlerin İskitlerle genetik bağı, her iki halkın dinsel inançları, yaşam biçimleri ve maddi kültürlerinde yansımaları bulan birtakım olgularla da doğrulanmaktadır. Ancak Asetinlerin doğrudan İskitler'in dili ve kültürünün mirasçısı olduklarını söylemek kuşkusuz yanıltıcı olur. İskitler yerli Kafkas halklarıyla hudut oluştururlarken onlarla kaynaşmışlar, maddi ve manevi kültürlerinden birçoğunu benimsemişlerdir.

İ.Ö. IV ve III. yüzyıllarda İskitlerin zayıflamasıyla bu kez İran dil kökenli Sarmatlar; Karadeniz bozkırları, Kuban kıyıları ve Kuzey Kafkasya'nın merkezi bölgelerinde tarih sahnesine çıktılar. Temel çekirdeğini Alanların teşkil ettiği, köken itibarıyla kendilerine yakın boyları birleştirdiler.

Alanlar, İ.S. I. yüzyıla kadar Sarmat kabile federasyonu bünyesinde hatırı sayılır askeri ve politik güç oluşturdular. Kuzey Kafkasya merkezi bölgesinin etnografyasında, en çok Alanlar'ın gelişile köklü bir değişim başladı. Kuzeyden giren Sarmat-Alan büyük yığınları yerli halkı asimile ettiler. Ancak bu süreç Alanlar için iz bırakmadan geçmedi. Yeni bir topluluğun –Asetinlerin oluşumunu getirdi. Temelde İran ağzını koruyarak, Alanlar (Asetinler) yerli Kafkas dilleriyle kaynaştılar. Yerli kabilelerin folklorunu, kültürlerini, yaşam tarzlarını, psikolojilerini benimsediler.

Asetinlerin etnogenetik oluşum süreci; İskitler ortaya çıkmadan önce, Kuban kültürü alanındaki, bir bölümü İskit, Sarmat ve Alanlar tarafından asimile edilen Abhaz-Adıge boylarının yaşadıkları bölgelerde geçti.

Asimile olan yerli boylar İran etnik alanında eriyip giderlerken, yine de İskit, Sarmat ve Alanların etnik gelişimlerine etki de bulunmuşlardır. Sınırlı da olsa eldeki yazılı kaynaklar bunu doğrulamaktadır.

Yukarıda açıkça değinildiği gibi, Kafkas boylarının bir bölümünün asimile edilmesi, Asetinlerin etnokültüründe iz bırakmadan geçemezdi.

Asetinlerin Alanlarla olan genetik bağı, onların Kafkasyalı oluşlarıyla çelişmez. Çünkü Asetinlerin sonraki biçimlenişleri doğrudan Kafkasya ile bağlantılıdır. Temel etnodil unsurların (İskit, Sarmat, Alan) yanı sıra bünyelerine asimile edilmiş yerli Kafkas boyları, Kuban kültürü taşıyıcıları halklar girdiler; antropolojisine ve etnokültürel yapılanmasına katkıda bulundular.

Demek oluyor ki; Asetinlerin etnogenetik oluşumu iki temel unsura dayanır: İskit-Sarmat-Alanya öte yandan Kafkasya.

İ.S. VII, IX, XI ve XV. yüzyıllarda, Asya bozkırlarından Kafkasya'ya akın eden, sırasıyla Kıpçak-Poloveç, Peçenek ve Nogay yığınları Asetinler'de derin izler bıraktılar. Bu, çağlar süren sıkı ilişki, Oset dili, kültürü ve yaşam tarzına Türk unsurlar olarak girmiş oldu.

Bir halk destanının iyice anlaşılabilmesi için, o halkın tarihini de bilinmesi gerektiği gerçeğinden yola çıkarak, Oset tarihine kısa da olsa değinmiş olduk.

Nart destanları Oset, Adige, Abhaz, Abazin, Balkar, Karaçay, Çeçen, İnguş vb. gibi Kuzey Kafkasya halklarının ortak malıdır. Burada destan konu ve motiflerinin benzerliğinden değil; epik envanterin ortak temelinden, ana kahramanlarının aynı olmasından ve NART genel adını almış olmalarından söz etmek gerekir. Satana, Wrijmeg, Batraz, Sozriko, Hemıts, Atsemez gibi ana kahramanlar, çok az değişikliklerle yukarıda adı geçen halkların destanlarında yer almaktadırlar. Ayrıca “NART” sözcüğü, Adige dillerinde gözünü budaktan esirgemeyen, Asetince’de de iri yapılı, güvenilir, kahraman anlamındadır.

Halklar kendi ezgilerini ve efsanelerini dış zorlamayla değil; ruhlarının, tarihsel deneyimlerinin, töre ve geleneklerinin zenginliğinden alırlar. Vurgulamak gerekir ki, Kafkas halklarının her birinde Nart destanları; içeriğine, yaşanmış gerçeklere, şiirsel biçime ve icra ediliş tarzına göre folklorik gelenekler ve özelliklerin çizgilerini taşımışlardır.

Bilindiği gibi ulusal destanlar, tarihsel geçmişin birçok çizgisini bünyelerinde taşırlar. O toplumun geçirdiği toplumsal evreler, gelenekleri, maddi ve manevi kültürleri, yaşam tarzları, psikolojileri gayet canlı bir biçimde destan içinde yansımaları bulur. Nart destanında da bu olgu görülür. Kan kardeşliği, kan davası, ölen kişiye at kurban edilmesi, başlık parası, konukseverlik ve kadına saygı gösterilmesi gibi Asetinlere ve diğer Kafkas halklarına özgü gelenek ve görenekler destanda geniş biçimde yer alır. Kuşkusuz Nart destanı, kabile düzeninin son aşamasını yani askeri demokrasi periyodunu yansıtır. Ancak anaerkil dönem etkin görüntülerle varlığını sürdürür. Tüm insanlığın geçirdiği bir evre olan anaerkil düzene ilişkin özellikler, destanın akışı içinde hemen kendini gösterir. “Kaziler’in Kehs’i” bölümünde bir oğlan çocuğu dünyaya getiren sahte Satana, altı ay sonra hastalanıp kehsgenen şölenine gidemeyince, köyün kızlarına şöyle seslenir:

“Tez kehs şöleni için akrabalarımıza gidin!
Armağanlar versinler benim için.
Dayımın atını da getirin unutmadan.”

Anaerkil düzenin özelliklerinden biri olan, bebeğin doğumundan sonra annenin baba evine dönüş geleneği, 1930’lu yıllara kadar Asetinlerde yaşatılmıştır. Anne, baba evine geçici bir süre için geldiğinde, doğan çocuğun onuruna kutlanacak kehsgenen şölenine kadar burada kalırdı. Bu şöleni eski anaerkil geleneklere uygun biçimde anayanlı akrabalar kutlardı. Anne, şölen bitiminde evine çeşitli armağanlarla dönerdi. Dayı da, yeğenine bir at armağan ederdi.

Bilindiği gibi, anaerkil düzende çocuklar annenin soyuna aittir. Nart destanında da bunun izlerini görürüz. Nartlar, su âleminin hâkimi Donbettır’ın kızı Dzerasşe’den doğarlar. Batraz ve Soslan gibi kahramanlar ilk zamanlarını burada geçirirler. Satana, doğan çocuğunu kocası Wrijmeg’den habersiz Donbettırlar’a gönderir. “Wrijmeg’in Adsız Oğlunun Ölümü” bölümünde görüleceği gibi, Wrijmeg bilmeden oğlunun ölümüne neden olur. Bu olay “Şehname”de Rüstem’in, Rus destanlarında İlya Muromets’in oğullarını öldürmesine benzer (İrlanda sagalarında da bu tür öldürme motifleri vardır). Bu olayların temelinde babanın oğlu, oğulun da babayı tanımadığı bir sistem yatmaktadır. Bu da, anaerkil aileden kaynaklanan bir olgudur.

“Nozoğlu Barhun’un Ölümü” bölümünde Dargavşer kızının önderliğindeki kadınlardan kurulu birliğin, Nartların düşmanlarıyla kahramanca savaşmaları bizlere İskit ve Sarmat kadın savaşçılarını hatırlatır.

Asetinlerde, daha çok eski dönemlerde, çocuksuz bir babanın kendi sırtından bebek doğurması gibi, simgesel yolla “evlat edinme” biçiminde bir gelenek mevcuttu. Bu, Nart destanında da görülür. Ünlü Nart kahramanı Batraz’ın, babası Hemıts’ın sırtından doğması motifi, “evlat edinme” geleneğinin simgesel bir yansımasıdır.

Kadınlara fazla saygı gösterilirdi. Bu özellik ataerkil dönemde de titizlikle korunmuş; kadını aşağılamak, dövmek büyük suç sayılmıştır. Nart destanında bunun çarpıcı örneklerini buluruz.

Erkeklerin yaşlı bir kadını dövmeleleri üzerine çılgına dönen ünlü Nart kahramanı Wrijmeg şöyle der:

“Nasıl döverler bir kadını böyle acımasızca
Ah, bu kadar alçalmak olabilir mi?
Bu utançla yaşamaktansa, doğmamak daha iyi!
Ünlü Nartlar arasında çok enderdir
Böylesi tatsız bir olayın başa gelmesi.
Kadın dövmek, ata vasiyetini bozmak demek!”

Ölenin hemen ardından düzenlenen “Hişt” töreni, mutlaka gerçekleştirilmesi gereken Asetin geleneklerinden biridir. İnaniş’a göre, “hişt”i yapılmayan kişinin öteki dünyada ruhu asla huzur bulamaz. “Wrijmeg’in Adsız Oğlu ile Yolculuğu” bölümünde, Wrijmeg’in ölmüş oğlunun ölüler ülkesinden yeryüzüne dönüp babasından “hişt” düzenlemesini ısrarla istemesi, bu geleneğin mutlaka yerine getirilmesi gerektiğine ilişkin çarpıcı bir örnektir.

Nart destanının, diğer dünya destanlarıyla karşılaştırılması geniş ve titiz bir çalışmayı gerektirir kuşkusuz. Bu tür bir çabayı, işin uzmanı kişilere bırakmanın yerinde olacağı bilinci içinde birkaç örnek vermekle yetineceğim.

Nart kahramanları Hemits ve Sozriko’nun öldürülmeleri motifi, Antik Grek mitolojisindeki Akhilleus’un öldürülmesi motifine benzer. Dünyaya geldiklerinde çeliklenmek için suya batırılırken Hemits’in ağzını sıkıca kapatması; Sozriko’nun maşayla dizkapaklarından (bu tema elimizdeki kitapta değil, Adıge, Abhaz varyasyonlarında yer alır), Akhilleus’un da topuklarından tutulması, bedenlerinin bu bölümlerinin zayıf kalmasına neden olur ve kahramanlar bu noktalarından aldıkları darbelerle ölürler. Yine destanın “Wrijmeg ile Tek Gözlü Dev” bölümünde işlenen konu, Odysseia destanında Odysseus’la Kiklop Poliphemos arasında geçen olaylarla büyük benzerlikler taşır.

Karanlık yer altı mağaralarında yıllardır kendi haline bırakılan ve ölen kahramanlara ait atların, gün ışığına çıkarılıp deniz suyuyla yıkandıktan sonra olağanüstü bir güce kavuşarak efsanevi atlara dönüşmesi, Köroğlu Destanındaki at kültürüne benzer motifler taşır.

Batraz'ın doğar doğmaz buz yarığına bırakılması ve yabancılar tarafından büyütülmesi motifi, diğer mit ve masallarda da görülür. (Doğan çocukların bir sepete konarak sulara bırakılması gibi.)

Kayadan doğuş motifine Grek mitolojisinde de rastlarız. Ana tanrıça Kibele'yi elde etmeyi başaramayan Zeus'un, Frigya'da bulunan ve Kibele'yi simgeleyen Agdos adlı bir kayaya tohumlarını bırakması ve kayadan Agdistis adlı bir yaratığın doğması, "Soslan'ın doğuşuna benzer. Grek mitolojisinin ünlü Cycloplar'ı da kayalardan doğarlar."

Sozriko'nun ölümler ülkesinde karşılaştığı insan manzaraları, Altay Destanının (Maaday Kara) baş kahramanı Kögüdey-Mergen'in yer altı ülkesinde tanık olduğu olaylarla hem içerik ve hem de biçim bakımından büyük benzerlikler taşır.

Nart destanındaki "Altın Elma" öyküsü, Türk ve Önasya masallarında içerikleri farklı olsa da vardır.

Nart destanlarının geniş biçimde araştırılması, derlenmesi ve yayımlanması Sovyetler Birliği'yle sınırlı kalmış, üzülmek gerekir ki, bu nedenle dünya mitolojisi içerisinde haklı yerini alamamıştır. Yurdumuzda da kuşkusuz Nart destanlarıyla ilgili araştırma ve incelemeler yapılmış, destanın içeriğiyle ilgili kitaplar yayımlanmıştır. Ancak bazı dergilerde zaman zaman yer alan destan metinleri, bir bütün oluşturacak biçimde derlenerek kitap haline getirilememiştir. Kuzey Kafkasya halklarının ortak ürünü olan Nart destanı, ilk kez bu kitapla Türk okuyucusuna kazandırılmış oluyor.

Destanda geçen mitolojik kişilikler, yer adları ve yabancı sözcüklerin anlamlarını ilgili sayfalarda belirtmek yerine, destanın akışını bozmamak adına, kitabın sonunda yer alan "Açıklamalar" bölümünde vermeyi uygun bulduk.

Ünlü Asetin dilbilimci Vaso Abayev tarafından derlenen ve yayına hazırlanan bu kitap, Rusça aslına uygun olarak Türkçeye çevrilmiştir. Metne sadık kalınmış, ekleme ve çıkarmalardan özenle kaçınılmıştır. Serbest vezinle çevrilmiş, destanın akışını ve anlatımını bozmayacak biçimde yer yer uyak kullanılmıştır.

Kayhan Yükseler

ÖNSÖZ

Özgün konuları ve içerik zenginliğiyle kendini gösteren Asetin sözlü halk edebiyatının en önemlilerinden biri, öteden beri araştırmacıların ilgisini çekmiş Nart söylenceleridir.

Kadim zamanlarda Kuzey Kafkas halklarınca yaratılmış ve yüzyıllar boyu şekil bulmuş Nart eposu, Oset, Kabartay ve Abazalar arasında geniş olarak yayılmıştır. Bir destanın kesin ulusal çizgilerle sınırlandırılmayarak birçok halkın malı olma özelliği az rastlanır bir olaydır.

Nart eposunu ve genellikle Asetin söylencelerini, içerik zenginliği ve sanatsal değeri bakımından, İlyada, Odysseia, Roland'ın Şarkısı ve Kalevala gibi dünya kültüründe yerini almış yapıtlarla aynı kefeye koymak mümkün.

Halkın yaratıcı dehası destanda geniş bir saha bulmuştur. Mutlu bir gelecek ve yaşam uğruna birçok kuşağın verdiği inançlı mücadele, özgürlük aşkı, yurtseverlik duyguları Nart söylencelerinde oldukça geniş yansıtılmaktadır.

Nart eposunun kronolojik doğuşunu ve gelişim evrelerini salt bir doğrulukla belirlemek şimdilik mümkün değildir. Aynı ayrı olarak yapılan birçok analiz, destan konu ve motiflerinin çok eski İskit efsanelerine dayandığını ve İ.Ö. VII-VIII. yüzyıllara kadar uzandığını göstermektedir. Öte yandan İ.S. XIII ve XIV. yüzyıllarda Moğollarla olan ilişkilerin, Nart destanında izler bıraktığına kuşku yoktur. Nitekim Hemits ve Batraz gibi ana kahramanların adları Moğol etkisini göstermektedir. "NART" sözcüğünün bu dönemde (XIII-XIV. yüzyıl) ortaya çıktığı sanılıyor. Bize göre Nart destanı da bu iki tarih arasında (İ.Ö. VII.

ve VIII. yüzyıl - İ.S. XIII. ve XIV. yüzyıl) ortaya çıktı. Sonraki yüzyıllarda oluştuğuna dair esaslı bir bilgiye rastlanmamaktadır.

Asetin - Nart söylencelerinin araştırılması ve derlenmesine tahmini 145 yıl önce başlanmıştır. Bu çalışmalarda, Rus bilim adamlarıyla, Rusya'nın bilimsel düşünce merkezi "Bilimler Akademisi" ve yine Rusça çeviri geleneğine göre eğitim görmüş Asetin aydınları çok önemli rol oynamıştır.

Nart söylencelerinin derlenmesi çalışmalarında en saygın yer, Asetin tarihi ve oluşumunun yorulmak bilmez araştırmacısı, Rus bilgin V.B. Pfaf'a aittir. Daha 1871 yılında Nartlar'la ilgili topladığı belgeleri "Kafkas Haber Bülteni"nde yayımlamıştı. Asetin halk edebiyatı, etnografik yapısı, dili ve tarihi üzerine derin araştırmalar yapan ünlü Rus bilgini, akademisyen V.F. Miller'in ise bu konuya çok değerli katkıları olmuştur. Pek çok Nart söylencesini engin ve geniş yorumuyla süsleyerek Rusça bastırmıştır. Ayrıca bu metinlere kendisine ait ünlü "Asetin Etüdleri" adlı eserinde ve diğer birtakım yayınlarında da yer vermiştir. V.F. Miller'in en önemli katkısı destan konularına bilimsel bir yorum getirmesidir.

V.F. Miller'in çalışmaları, Asetin aydınlarının büyük bir bölümünün, tarihe, etnografyaya ve folklora karşı derin bir ilgi duymalarına yol açmıştır. 1880-1890 yıllarında Asetin halk sanatı yapıtlarını derleyen yeni bir ekip doğdu. Devrim öncesi Kafkasya'nın o aralıklı, durgun yayın koşullarında Nart destanlarından çok sayıda örnek yayımlandı. Diğer Kuzey Kafkas halkları temsilcilerince de Nart eposunun derleme ve basımı yapılmıştır. Örneğin, Kabarda'da Nartlarla ilgili ilk yazılı notlar aralıklı olarak, Rusça baskıyla daha XIX. yüzyılın ortalarında çıkarılmıştı. Bu yapıtların yazarları, ünlü Kabartay eğitimcisi Şora Bekmurza-yeviç ve etnograf Sultan-Han-Giray'dı.

Ancak Nart eposunun derlenmesi, bir araya getirilmesi ve basımını geniş ölçülerde ele alarak gerçekleştirmek Sovyet iktidarı zamanında olmuştur. Ayrı ayrı kitapçıklar halinde basılmış olan Nart destanları, Güney ve Kuzey Osetya Bilimsel Araştırma ve İnceleme Kurumu'nun gücüyle bir araya getirilmiş, aynı dönem içinde destanın tetkiki üzerine birçok bilimsel ve teorik araştırma yapılarak yayımlanmıştır. 1940 yılı başında destanın

toplam metinlerinin basımına hazırlık için, Kuzey ve Güney Osetya’da, birçok bilim görevlisi ve yazarın katıldığı “Nart Komiteleri” kurulmuştur. Osetya’nın çeşitli bölgelerine gönderilen araştırma grupları, yalnızca Nart söylencelerinin yeni türlerini değil, destanla ilişkili olan folklorik doneleri de topladılar.

Daha 1942 yılında 30 formayı bulan “Asetin Halk Destanı-Nartlar” adlı büyük bir derleme baskıya hazır duruma getirilmişti. Kitap, Güney Osetya Özerk Cumhuriyeti Devlet Neşriyatı’na yayımlandı. Bu derlemede yer alan zengin ve bol malzeme, Asetin halk sanatı yapıtlarının, genellikle de Nart söylencelerinin unutulacağı ve giderek kaybolacağına dair burjuva biliminde yer etmiş bir savı da çürütmüş oldu.

Nart destanının, ona büyük bir ün kazandıran halkla derin bir bağı vardır. Yetenekli, usta halk ozanlarınca yüzyıllar boyunca kuşaktan kuşağa aktarılan destanı, halk titizlikle korumuştur.

Halk ozanlarına büyük saygı ve sevgi gösterilirdi. Asetin halk destanlarının ünlü derleyicisi ve araştırmacılarından biri olan M.S. Tuganov bu konuda şöyle yazmaktadır: “Eski zaman halk şölenlerinde, birbirinden yetenekli halk ozanları, Osetya’nın dört bucağından akın akın gelir, ‘çağdaş dille söylemek gerekirse’ gerçek bir olimpiyat kurulurdu. Ünlü ozanlarla, çeşitli boğazlardan gelen temsilciler alana dolar, nefis türkülerle ve Nart destanlarının anlatımıyla zengin içerikli bir yarışa girerlerdi. Sürekli fendır çalarlar; her destanın müzikal motifi kahramanlarına göre keskin farklılıklar gösterirdi. Halk ozanlarının bu ustalıkları kabileden kabileye, babadan oğula geçmiştir.”

Diğer sanatsal yapıtlar gibi, Nart destanı da derin özgünlük ve arkaik nitelikler taşımaktadır. Betimlenen olayların fantastik görünüşüne rağmen, destan derin bir realizm kokmaktadır. Onda şematizm ve klişecilik yoktur. Halkın kendi yaşamıdır destanda ortaya çıkan. Nart tipleri, Maksim Gorki’nin dediği gibi halkın o güçlü yakıştırma sanatının ürünüdür: “Kahramanların bu son derece canlı, mükemmel tipleri emekçi halkın sözlü sanat ve folkloruyla yaratılmıştır.”

Destanın yaratıcısı olan halk, Nart kahramanlarına çok büyük tinsel nitelikler vermiştir; yiğitlik, iyi kalplilik, güç ve dayanıklılık, korkusuzluk ve yurtseverlik duygusu. Mitolojik koşullara kar-

şın, kahramanların biçimleri yaşamla, gerçekle iç içedir. Wrijmeg, Batraz, Sozriko, Atsemez ve Satana'nın gerçekte varolmamaları pek önemli değil. Biçimleri, gerçeğin o karşı konulmaz gücüyle insanı büyülüyor. Amansız savaşçılığı, kaygısız oyun düşkünlüğü, düşmana karşı amansız tavırları, titanlar gibi güçlü, bir çocuk gibi saf, sonsuz sevgi dolu, herkese açık evleriyle Nart destan kahramanları yaşıyormuşçasına karşımızda dikiliyorlar.

Yaşlı Nart Wrijmeg tipi destanda olanca canlılığıyla yansıtılıyor – gözü pek savaşçı, zeki ve kusursuz bir şef, Nart gençlerini defalarca savaş kahramanı yapan, düşmanla savaşta daima zaferler kazanan...

Batraz, destanın sevilen kahramanlarından biridir. Halk onda erkekliliğin, cengâverliğin, kabile bağlılığının idealizmini gördü. Her şeyi yakıp yıkan gücü, yürekliliği, düşmana amansızca saldırışı, zorbalara karşı korkunç öfkesi; tüm bunlar, demir tanrısı Kurdalegon'un dükkânında şekil bulan çelikte Batraz'ın kusursuz bedeninde birleştiğinde, ideal bir yiğit ortaya çıkarır:

Nart Batraz çelikten yaratılmıştır.
Hiçbir güç yenemez, korkutamaz onu
Hileyle üstesinden gelinebilir ancak.

“Batraz ile Taroğlu Mukara”nın destanında, Batraz, zorba Mukara ve Nart köylerini ansızın basarak, her şeyi yakıp yıkan Melikler'in ordusuyla amansız bir savaşa girişir. Düşmanın tutsak ettiği birçok köylüyü kurtarır. Bu savaştaki kahramanlığı şöyle anlatılır:

Böylece bu amansız ve büyük savaşta
Yendi despot Mukara'yı ve Melikleri.
Kurtardı tutsaklıktan ağır koşullarda yaşayan köleleri.

“Batraz'ın Babasını Öldüren Öcünü Alması” destanında, kahraman teke tek bir kavgada Sayneg Eldar'ı kılıçla öldürür. Batraz'ın cesaret ve olağanüstü gücü “Batraz'ın Ölümü” destanında çok çarpıcı bir biçimde anlatılır. Dünyevi düşmanın üstesinden geldikten sonra tanrısal güçlerle kesin bir savaşa giri-

şir: Jedler, Dawegler ve hatta bizzat tanrıyla. Batraz'ın tanrısal güçlerle bu son savaşı, onu titan-savaşçı tanrı, Grek Prometheus, Kafkas Amiran yapar. Batraz, Hıristiyanlık döneminin fırtına ilahlarıyla – Wasillalar'la (Kutsal İlya) savaşa tutuşur. Bu savaş, iki dinin çarpışması olarak yansır: Batraz'ın temsilciliğinde totemizm ile Wasillalar'ın temsilciliğinde Hıristiyanlığın.

Batraz ve İskit-Alan gerçeğiyle bağıntılı olan Nart destanları arasındaki birçok paralellik ve yine çok eski Oset yaşam biçimlerinin Nart söylencelerindeki yansımaları, bu destanların temelde tamamen özgün ve kadim zamanlara dayandığı konusunda ısrarımızı haklı göstermektedir. Öte yandan hiç kuşku yok ki Hemits ve Batraz adları, özgün Asetin adları değildir. Moğol kökenli olan bu isimler, diğer etmenlerin yanı sıra, Alan destanının, tarihin belli bir döneminde Moğol etkisinde kaldığını göstermektedir. Destanda Batraz'ın, hayatının ilk yıllarını denizde geçirdiği anlatılmaktadır. Nartlar onu elde etmeyi kafalarına koyarlar, fakat bir türlü başaramazlar. Nihayet Bilge Satana bir yol göstererek, Batraz'ı nasıl denizden çekebileceklerini öğretir onlara. Satana'nın dediklerini yapan Nartlar, çocuğu yanlarına almayı başarır. Aynı konuya bir Moğol destanında da rastlayabiliriz.

Destanda Sozriko'ya geniş yer verilmektedir:

“Ben Nart Sozriko-ateş gözlü;
Şölenleri, amansız savaşları severim.”

Sozriko, Nartların gururu, mağlup edilmez cengâveridir. Düşmanla savaşırken gayet usta ve akıllıdır. “Sozriko ile Karadzaw” destanında, Sozriko kendine çoban süsü vererek olağanüstü güçlü Karadzaw'ı öldürmeyi başarır. Burada üstünü çizmek gerekir ki, Sozriko yalnızca Asetinlerin değil, Adıgelerin, Abhazların, Balkarların, Çeçenlerin, Digorların (Soslan adıyla) ve diğer destan türlerinin de sevilen kahramanıdır. Bu olgu Sozriko'nun popülerliğinin ve ulusal niteliğinin bir göstergesidir. Birçok eski mezarlık, örneğin Digorya'da, Soslan (Sozriko) mezarlıkları olarak anılmaktadır; yine Sozriko'nun üzerine oturduğu rivayet edilen taşlar gösterilir.

“Wazoğlu Atsemez” destanında, müziğe karşı üstün yetenekli Nart genci Atsemez tiplemesi göze çarpar. Kavalı yanık yanık çalışı, yalnızca güzel Agunde’nin yüreğini değil, tüm doğayı etkiler:

Başladı hiç kimsenin çalamayacağı şekilde,
Öttürmeye altın kavalını yanık yanık.
Issız orman kuş civıltılarıyla doldu.
Dikerek uzun boynuzlarını yukarıya
Herkesten önce geyikler başladı oynamaya...

Atsemez eski bir Alan adıdır. Kuzey Kafkasya’da bulunmuş İ.S. I. yüzyıla ait eski Grek yazıtlarında, bu isme dört yerde rastlanıyor. Bu yazıtların ikisi Anapa’da, biri Tanadı’da, diğeri de Krasnador bölgesindedir. Grekçede, bilindiği gibi “tse” ve “ç” harfleri yoktur. Bu harfler “t” ye dönüşür. Bu yüzden Alan ismi olan Atsemez veya Açamaz, Grekçede Atamazas olmuştur.

Kadın tipleri arasında, en ilginç ve önemlisi Satana’nın tipidir. Nartlarda hiçbir olay vaki değildir ki Satana’sız geçmiş olsun. Wrijmeg, Batraz, Sozriko ve diğer kahramanlar her zaman akıl danışır onlara. Bilge Satana, daima Nartları güç durumdan ve beladan kurtarır. “Wrijmeg’ in Adsız Oğlunun Ölümü” destanında, açlıktan ölümle karşı karşıya gelen insanları kurtarır. Erzakla dolu “derin mahzenini” açarak Wrijmeg’e şöyle seslenir:

“Şimdi Wrij, tüm mahalleleri dolaş,
Buraya çağır aç ve bitkin insanları”
Çoktandır türkü seslerinin duyulmadığı
Köye yöneldi yaşlı Wrijmeg.
Şöyle duyurdu Nartlara, sağlıklısına, hastasına:
“Ey saygıdeğer halk, bu çetin zamanda,
Büyük kuvda çağırıyorum sizleri!
Yürüyebilecek durumda olan herkesi
Yiyip içmeye getirin zaman yitirmeden!
Yaşlıları, hastaları unutmayın sakın!
Sedyeyle taşıyın onları bir tek kişi bırakmadan!”

Satana'nın zeki kadın, konuksever ev sahibesi tipi, Asetin halkı arasında büyük yer tutmuştur. "Ev sahibemiz Satana", işte bir kadın için en güzel övgü sözleri, bu zamana dek her Asetin'in ağzında dolaşan... Halk, Satana adını hayatının bir parçası olarak saymakta, birçok olayı bu ada bağlamaktadır. Ayrıca onu biranın mucidi olarak görmektedir. Nart destanında kadın genellikle özgürlüğü ve bağımsızlığı alabildiğine kullanan güçlü ve otoriter bir varlık olarak gözüktür. Hiç sıkılmadan ve teklifsizce, talipleri geri çeviren ve eşini kendi seçen Satana ve Agunde gibi tipler böyledir.

Kadının horlanması çok ağır suç sayılır, halk arasında şiddetle kınanırdı. "Tek Gözlü Devin Oğlu" destanında Batraz, 'şimd' oynarken, yakışsız davranışı yüzünden devin oğlunun kol ve bacaklarını kırar. Babası oğluna şöyle seslenir:

"Ah, kaç kez uyarmıştım seni oğlum,
Bulunduğun doruklardan inme diye!
Söylemişim bağışlamazlar diye gururlu Nartlar
Kadınlarına kötü davrananları asla"

Dediğimiz gibi destanda Nartlar, zeki, cesur ve savaşçı, güç duruma düştüklerinde askeri zekâsını ustalıklı kullanan, gözü-nü budaktan sakınmadan yurdunu düşmanlarına karşı savunan kişiler olarak anlatılmaktadır. Savaşa tutuştukları devler ise, aşağılanan ve alaya alınan, budalalıkları yanında, korkunç, acımasız ve sinsi tipler olarak gösterilmektedir. Devlere olanca fizik güç, devasa bir gövde verilmesi ve zapt olunmaz kalelerde oturmalarına karşın, Nartlarla savaşlarında hep bozguna uğramaktadırlar. Nartlar her defasında devleri ve Melikleri kaleleriyle birlikte yerle bir etmektedirler.

Birçok öyküde Nart kahramanları, yoksul halkın çıkarlarını etkin olarak koruyan kişiler olarak boy gösterirler. Düşmanla savaşta ele geçirdikleri hayvan sürülerinin büyük bir bölümünü hep dullara, yetimlere, yoksul köylülere dağıtırlar.

Düşman güçlerle savaşta, Nartların yardımlarına atlar, kuşlar, köpekler de gelir çoklukla...

At, Nartlar için en önemli varlıktır. Onsuz, hiçbir seferin

gerçekleştirilemeyeceği sadık bir dosttur. Üstelik ata konuşma özelliği de verilmiştir destanda:

Düşmanıyla yapacağı çarpışma konusunda
 Batraz konuşmaya başladı atıyla yolda:
 “Bu korkunç, zorlu çatışmada
 Alevler içinde yanarsam eğer,
 Nasıl yardım edeceksin bana, söyle!”
 Nallarını çınlata çınlata at dile geldi:
 “Ey yiğit atlı, güvenebilirsin bana.
 Düşman inatla, hırsla saldırırsa
 Çiğner geçerim nallarımın altında.
 Ama yine de üstün gelir,
 Kıskaçla boğmaya çabalarsa seni
 Onu yok etmek için üzerine çöküp
 Dişlerimle parçalarım tüm damarlarını.”

Yine bitkiler, vahşi hayvanlar, kuşlar da insan gibi konuşurlar; Nart dilinden anlarlar. Atsemez’in o güzel türküsü, yalnızca güzel Agunde’yi büyülemeyiz; dağlar, ormanlar, vahşi hayvanlar, kuşlar, kısacası tüm doğa bu sesi duyar ve anlar. Can çekişirken Sozriko kuzgun, kurt, tilki ve tanrısal güçlerle kendi aralarında habercilik yapan kırlangıçla konuşur. “Son Savaş” öyküsünde göklerin hâkimi, kırlangıç gönderir:

Tanrı söyledi: “Ey kırlangıç uç geriye,
 Tanrının unuttuğu Nartlara son kez!”

Destanda tanrısal güçlerle, Nartlar arasındaki dostluk da anlatılır. Nart kahramanları zaman zaman gökyüzüne konukluğa giderler. Nart şölenlerinde de Wastirci, Wasilla, Felvera gibi gerçeküstü güçlere sık sık rastlamaktayız. Nartlarla en sıkı fıkı olan, Satana’nın babası görünümündeki Wastirci ile önde gelen Nart kahramanlarına kusursuz bedenler veren demir tanrısı Kurdalegon’u görmekteyiz.

Nartlar yeryüzü düşmanlarını alt ettikten sonra, gökyüzündekilere de savaş açarlar:

Köle olarak utanç içinde yaşamaktansa,
Hep birlikte ölmek daha iyi, kararımızı verdik.
Biz Nartlar onurumuzu çiğnetmeyiz.

Bu tanrılarla savaş motifleri, en güçlü olarak destanın son öyküsünde yansıtılmaktadır:

Yeryüzünde düşmanları yendik biz.
Tanrılardan da korkmayız.
Geçmişte birlikte yaşadık onlarla,
Fakat zamanı geldi, karar vermemiz gerek;
Tüm endişelerimizi bir kenara bırakarak
Göklerde savaşmalıyız artık.

Halkın ahlaki ideallerle ilgili görüşleriyle bağlantılı olan destandaki motifler, büyük ilgi uyandırmaktadır. Bu motifler, öteki dünyanın yansıtıldığı “Sozriko Ölüler Ülkesinde” öyküsünde karşılaştığımız yüksek niteliklerdir.

Destanda, evrenin tanrı tarafından yaratılışı konusunu görülmüyor. Tüm tanrısal güçler; Tanrılar, Jedler ve Dawegler, Nartlar gibi varlıklar olarak yansıtılmaktadır.

Nart destanı; birçok araştırmacının haklı gözlemine göre, Kadim Asetin yaşamının kendi boyutları içinde oluşmuştur. Söylencelerde, olağanüstü sanatsal bir ustalık ve gerçekçilikle, uzak geçmiş Asetin dünya görüşü, psikolojisi, gelenekleri ve oluşumu ile ekonomik ve toplumsal düzeni yansıtılmıştır.

Destanın önemli bölümlerinin dağılımı değil, bozkır sakini olan Oset- Alanların zamanında yaratıldığına kuşku yoktur. Söylencelerde bozkır rüzgârları eser. Bozkır, Nart seferlerinin ve kahramanlıklarının arenasıdır.

Destanda bozkırla ilgili öykülerin yanı sıra, sık sık denizden de söz edilir. Denizle ve özellikle su dünyasıyla Nartlar’ın sıkı ilişkileri vardır. Ünlü titan Nart Wrijmeg ve Hemits, su âleminin hâkimi Donbettır’ın kızından doğmuştur. Güçlü Batraz, hayatının ilk yılını su diyarında geçirmiştir. Buradan ancak hileyle çıkarılabilir.

Nart destanlarında tarihsel bir öz var mıdır? Bu destanı tarihsel bir destan olarak nitelemek mümkün mü? Ya da kendine

özgü çeşitli efsane ve masallardan oluşan bir olgu mu var karşımızda? Bu soruları yanıtlamak pek kolay değil. Dünyadaki diğer epik yapıtların analizi, tam bir mitoloji ya da masal olmadığı gibi, tam bir tarihsel destan olmadığını göstermektedir. Genelde, destanlarda çeşitli unsurların bir sentezi gözlenir: Tarih, mitoloji, masal, efsane ve ezgiler karışımı... Ancak bu unsurlardan hangisinin Nart destanında açık seçik olarak görüldüğü, özünü oluşturduğu ve epik sanatın başlangıcına damgasını vurduğu konusunda soruyu yerinde koymak gerekir.

A.N. Veselovski'ye göre epik ezgi, tarihsel bir olayın hemen ardından "sıcağı sıcağına" ortaya çıkar. Nart destanında bu "sıcağı sıcağına" göremiyoruz. Belki de bu, Alan tarihini genelde az bilmemizden kaynaklanıyor. Roland'ın Ezgisi, Kosova Meydan Muharebesi'ne dair Sırp ezgileri ve David Sasunski Destanı'nı; Frank, Sırp ve Ermeni tarihindeki belirli olaylara kolayca bağlarken ve birçok Bılina konusu Rus vakayinamelerindeki öykülerden çıkmışken, Nart destanlarının tarihsel olan veya olmayan niteliği üzerinde yargıya varmak için şimdilik yeteri kadar veri ve bilgiye sahip değiliz. Fakat bize öyle geliyor ki, Alan ve İskit tarihini tüm ayrıntılarıyla öğrenmeye olanak sağlayan birtakım yapıt ve belgeler bulunsa bile, Nart konu ve motifleri üzerinde vereceğimiz karar için bunlar pek yarar sağlamayacaktır. En iyi olasılıkla, fantastik ve masalsı unsurların katılmasıyla tanınmayacak derecede değişen bir veya iki tarihsel olayın pek açık olmayan yansımaları destanda bulunabilir. Düşüncemizin temeli şuna dayanmaktadır: Nart destanı kendi biçim ve özelliğine göre, tarihsel belirginliğin; sembolizm, yakıştırmacılık ve fantastik öğelerin coşkun selinde boğulduğu, o eski zaman efsane –mitolojik eposları tipine uymaktadır. Tarihsel konular yerini mitoloji ve efsane motiflerine bırakmaktadır. Fin "Kalevala", Kırgız "Manas" destanlarında olduğu gibi.

Nart söylencelerinde birtakım tarihsel olaylar yine de vardır, ama bunlarda yine sembolizm kokmaktadır. Totem kültürünün, yeniyle -Hristiyan diniyle- kavgası böyledir. Destan kahramanları Soslan ve Batraz'ın tanrısal güçlerle savaşı, totem dünyasının, yeni dinin temsilcileriyle kavgasının sembolik bir anlatımıdır.

Destanda karşılaşılan ova, dağ, ırmak, deniz ve köy adları, yine Nart kahramanlarının yaşadığı o somut-tarihsel ortamı belirlemeye imkân sağlayan kişi ve halk adları dikkate alınabilirdi. Fakat bunlar da umutlarımızı boşa çıkarıyor. Destanda geçen coğrafi ve etnik adlar genelde çok belirsiz ve sanki bile bile uydurulmuş, gerçek olmayan özelliklerde. Bu uydurmacılığı görmemek olası değil, örneğin: “Terk Turk” bileşimi gibi; Terk-Terek ırmağının adı, Turk’sa-Türk ulusunun adı. Birbiriyle hiç ilişkisi olmayan bu iki terimin sadece kafiye uyumu sağlamak için bileşiminden gerçekte olmayan, uydurma bir halkın söz konusu edildiğini açıkça görmekteyiz. Fakat bu adlar destan kahramanlarının hareket ettiği gerçekdışı, efsanevi ortamın etkisini bozmaz. Destanda zaman ve mekân içinde meydana gelen olayların lokalize edilmesi hevesini görememekteyiz, aksine olayları her türlü gerçekten yoksun kılmak ve üstü kapalı bir biçimde anlatmak isteği var açıkça. Destan yaratıcıları, “Güneş çocuklarının” efsanevi dünyasını kurarlarken, bu eşsiz fantastik dünyayı, günlük, herkesçe bilinen, her türlü gizemlilikten yoksun mekânlara bağladıklarını bir dereceye kadar hissetmişlerdir.

Demek ki, Nart destanını, tam anlamıyla tarihsel destan olarak tanımlamak mümkün değil. Bu yargıdan, destanın her türlü gerçeklikten kopuk ve tarihsel önemden yoksun olduğu anlamı mı çıkar? Kuşkusuz, hayır. Tarihsel olguların dışında, bir de konunun sanatsal gerçeği var.

Dostoyevski, Puşkin’in “Boris Godunov”unda, vakanüvis tipinin tarihsel gerçekliğini yadsıyanlara ateş püskürerek şöyle yazmıştı: “Puşkin’in vakanüvisi uydurulmuş olsa bile, o sadık eski Rus kişiliğinden arınabilir mi peki? Ya şiirsel gerçek? Poezya bir çocuk oyuncağı mı? Akhilleus hiç varolmadı diye, bir Grek tipi değil mi demek?” Nart kahramanları da bu ilişki içinde az dikkate değer değil. Puşkin’in eserlerindeki sanatsal tiplere Dostoyevski’nin verdiği nitelikler, bu kahramanlar için de geçerlidir: “Tiplerin başlıca güzelliği gerçekle; tartışmasız, gözle görülür gerçekle iç içe olmasıdır. Öyle ki yadsınmaları imkânsız, bir heykel gibi dikiliyorlar karşımızda.”

“Heykel gibi dikiliyorlar.” hükmüne Nart kahramanları kadar yakışanı olmaz. Öncelikle Wrijmeg, Satana, Batraz ve

diğer kahramanların figürleri, bütün kütleden yontulmuş titan heykelleri gibi boy gösteriyorlar.

Nartların gerçekten varolmadığı konusunda “dağlı halkı” inandırmak, bu yüzden güç değil mi peki? Halk, birçok serüven ve kahramanlıkların uydurulmuşluğunu kabule hazır olmakla birlikte, böylesine canlı, bir heykel gibi karşılarında dikilen kahramanların uydurulduğuna, var olmadığına asla meydan vermez..

Nart eposu, hele usta ve yetenekli ozanlarca söylendiğinde, güçlü, unutulmaz bir etki yapıyor. Tüm bunların masal, mit ve fantezi olduğunu biliyorsunuz, fakat bu fantezi olgusu öylesine canlı renklerle bezenmiş ki, neredeyse gerçek olduğuna inanmaya başlıyorsunuz. Bu binlerce yıllık “masallar” bu zamana kadar realizmin örneği olmuştur.

Kadim zamanlarda doğmuş Nart destanı, tarihsel bir dönemin bazı izlerini taşır. Büyük ulusal destanlar birçok katman ve safhalardan oluşmasına karşın, Nart destanını, yine de kendi temeli içinde anaerkil düzenin (Satana tipi) canlı kanıtlarıyla bir kabile sisteminin tipik bir destanı olarak nitelendirmek mümkün. Çoğu söylencede Nartların üç kabile şeklinde bölündüklerinden söz edilir (Borete, Ihşartegate, Alegate). Destanda görülen feodalizm dönemine ait unsur ve çizgilerin, destana sonraki dönemlerde girdiği görülmektedir. Homeros epopeleri, Alman destanı, Rus bilinaları daha çok toplumsal gelişimin geç evrelerini yansıtır. Nart destanında izi bile görülmeyen devlet olgusu, bu söz konusu destanlarda iyice şekil bulmuştur. Eski İrlanda efsaneleri (saga), Nart destanlarına daha yakın izler taşır. Devlet kavramının olmayışı açısından “Kalevala” da Nart destanına benzer. “Kalevala”, “Rigveda” ve “Avesta”nın çok eski bölümlerinde, mitoloji, dünya görüşü ve yaşam tarzı bakımından Nart destanına paralellikler bulmaktayız.

Kabile toplumunun karakteristik çizgilerinden biri olan kan gütme, destanda açık bir biçimde yansıtılmaktadır. “Batraz’ın Babasını Öldüren Öcünü Alması” bölümünde, kahraman, bir kin ve öfke nöbetiyle veya kaprisme değil, sadece görev, borç duygusuyla öce zorlanmaktadır. Bir çeşit şövalyelik örneği... Batraz, öldürdüğü Sayneg Eldar’ın kolunu bir zafer anısı olarak Satana’ya getirdiğinde, kişinin kolsuz olarak gömülmesi gele-

neklere göre aykırı olduğundan, ölünün toprağa verilmesi için, Satana kahramana, düşmanın kolunu yakınlarına geri götürmesini önerir. Batraz da itirazsız, Satana'nın isteğini yapmayı kabul eder.

Destanda, çok eski toplumsal ilişkilerden anaerkil düzenin izlerini görmekteyiz. Yüce Nart kahramanı Satana'nın büyüleyici, etkileyici tipi bu sistemin tipik, canlı bir örneğidir. O halkın anası, ev sahibesi, tüm kabile erzağının koruyucusu, bekçisidir. Anaerkil toplumun ilkel topluluk ekonomisi kalıpları içinde, onun bu rolü hayli önemli ve ilginçtir. Fakat destanda arkaik özelliklerin ana unsur olmadığını, bir kalıntı olarak korunduğunu işaret etmek gerek. Engels'e göre, barbarlığın en üst aşaması olan kabile-boy oluşumu ve özellikle askeri demokrasi düzeniyle ilişkili toplumsal formasyonlar gayet canlı ve renkli bir biçimde yansıtılmıştır.

Nartlar destanda, yerleşik düzene geçmiş bir halk olarak anlatılmaktadır. Birkaç mahalle halinde bölünmüş köylerde yaşamaktadırlar. Düşmana karşı savaşta tek güç olabilmek için silahlı müfrezelere sahiptirler. Aralarındaki anlaşmazlıkları çözmek, önemli toplumsal ve askeri faaliyetlere karar vermek amacıyla, köylülerin sık sık bir araya geldiği köyün en sevilen köşesi nihas olarak ayrılır. Buna bir örnek olarak; avda öldürdükleri gümüşü bir tilkinin derisini bir türlü aralarında bölüşemeyen üç Narta Wrijmeg şöyle der:

“Birbirimizle anlaşamayacağız anlaşılan.
Eve dönüp, nihasa çıkalım akşam olmadan.
Bizden daha iyi karar verir yaşlılar
Halk söyler orada, kim haklı
Kime gerek başlık ve yen”

Eski zamanda insan barınağı olarak kullanılan mağara ve kulübelerden, daha çok ilk söylencelerde söz edilir. Sonrakilerde ise yüksek kuleler, zapt olunmaz kaleler ve saraylar vardır.

Nartlar altın, gümüş, bakır, demir ve çeliği çok iyi biliyorlardı. Altından ve gümüşten süs eşyaları, bakırdan ev eşyaları, demir ve çelikten ise silah yaparlardı; kılıç, mızrak, ok, yay,

zırh, kalkan, miğfer vs.. Özellikle, Nartlarda farklı bir yer tutan demircilik çok gelişmiş durumdadır. Demir tanrısı Kurdalegon, destanın ünlü kişilerinden biridir. Çelik zırhlara bürülü birçok destan kahramanı, düşmana korku salarlar. Nartların en belli başlı uğraşları, avcılık ve hayvancılıktır. Avcıların temel silahı, ok ve yaydır. Destanda sık sık küçük ve büyükbaş hayvan sürülerinden söz edilmektedir. Bazı söylencelerde tarımın da yaygınlığı gözlenir. Tahılsal ürün olarak; arpa, buğday, darıyla tarım aracı olarak karasabanın sık sık adları geçer. “Soslan’ın Nartlara Dönüşü” söylencesinde bu konuda söylenen şöyle:

Karasabanla geldi Wasilla’nın oğlu
Arpayla buğday serpti önlerine dağ gibi.
Rüzgâra karşı kullanmaya Donbettırlar
Değirmen taşları getirdiler yanlarında.

Destanda, Nartlar zamanlarının büyük bir bölümünü, tüm yetişkin erkeklerin katıldığı seferlere (Balts) ayırmaktadır. Av, hayvancılık ve tarımla yine erkekler uğraşır. Kadınlar ev işi yaparlar, ayrıca büyük bir ustalıkla rong (baldan yapılan içki), bira, braga hazırlarlar, elbiseler diker, yün ipliğinden çuha yaparlar. Bütün bu uğraşılarda Satana ünlüdür.

Nartların başlıca gıda maddesi, ilk söylencelere göre geyik etidir; genellikle büyük ziyafetlerde verilir. Sonrakilerde artık evcil hayvan etleri ve ekmekten söz edilmektedir. En çok sevip içtikleri, çok eski içkileri olan rongdur. Düğün ve cenaze törenleri gibi yerel gelenekler, destanda çok canlı bir biçimde yansıtılmaktadır. Geçmişte Kuzey Kafkas halklarında oldukça yaygın olan kız kaçırma, başlık parası gibi âdetler de destanda yer almaktadır. “Wazoğlu Atsemez” destanında Wastırci ve Efşati gibi tanrısal güçlerin Nart ozanı Atsemez için, Sayneg Eldar’ın hiç konuşmayan kızı güzel Agunde’yi kaçırma niyetleri anlatılır. Kabile toplumunun evlenme biçimlerinden biri olan kız kaçırma, büyük ölçüde gelin için ödenmesi şart olan başlık parasından doğmuştur. Destanda kız kardeşlerini kaçıran Sozrıko’ya yedi kardeş şöyle seslenmektedir:

“Başlık vermek zorundasın kardeşimiz için,
Bize ödemelisin sen hemen
Geyik, dağ keçisi ve daha bir sürü hayvan
Ve ovanın ortasına ilkbaharda
Kurmalısın çelikten bir saray.”

Destan içinde, Oset halkı ve atalarının dinsel inançları konusunda çok ilginç ve büyük materyaller yer almaktadır. Nartların tanrısal güçlerle savaşında yansımaları bulan, Hristiyanlıkla eski Alan totem kültürlerinin kavgasına tanık olmaktadır. Sozriko, Hristiyanlaşmış “Güneş Tanrı” Balseg’in tekerleği ile savaşa tutuşmakta ve bu kavgada öldürülmektedir. Yine Batraz, Hristiyanlaşmış fırtına tanrıları Wasillalar’la savaşmakta, o da öldürülmektedir. Her iki olayda da zafer Hristiyan tanrılarından (!).

“Sozriko Ölüler Ülkesinde” destanında, Osetler’in önceki dünyayla ilgili görüş ve düşünceleri yansır. Kabile sistemi dönemlerinin çok eski özelliklerini muhafaza eden gelenek ve görenekler anlatılır.

Totemizm ve animizm izleri destanda önemli bir yer tutar.

Nartlar neşeli, hayat dolu insanlardır. Boş zamanları baştan sona, şölenler, danslar, sportif oyunlarla doludur. Hele başarılı bir seferin ardından, fidiveg’in (tallal) çağrısıyla tüm halkın toplandığı bol ikramlı bir ziyafet düzenlenir, ünlü Nart folklorcuları ve çalgıcıları arasında yarışma yapılır. “Sozriko ile Çelehser-teg” destanında, Nartların en iyi dansçısı Sozriko, Hizoğlu’yla yaptığı yarışmada, izleyicileri büyüler:

Ateşli Sozriko başladı dansa
Coşkun gülümseyişle gururlanarak.
Ayağındaki jengoylarıyla atladı masaya
Parmakları ucunda kalkarak başladı oynamaya.
Halk izliyordu dansı hayran hayran.
Gözler kamaşıyordu çevik hareketlerden.
Süzüldü içki kupalarının kenarından bir kuğu gibi.
Yaşlıların şaşkın bakışları arasında
Bir ekmek kırıntısı dahi dökmedi masadan
Ne de bir damla rong kadehlerinden.

Nartların sevilen dansı şimd'dir. Destanın birçok bölümünde yer alan ve Asetinlerde hâlâ yaygın olan, ünlü bir kitle oyunudur şimdi:

Halka olup başladılar şimd oynamaya
Tüm çevreyi türkü sesleri sardı.
Zemin sarsıldı ayakları altında.

Nartlar müziği çok severler. Yukarıda değinildiği gibi, yalnızca Atsemez değil, destanın baş kahramanları da çok iyi türkücüdürler. 12 telli arpın mucidi Sırdon'dur. "Sozrıko Ölüler Ülkesinde" destanında, Efşati'den kavalı alan Satana, onu Sozrıko'ya armağan eder:

İşte çalmaya başladı Sozrıko kavalı.
Tüm vahşi hayvanlar sürüler halinde
Koşup geldiler her bir yandan Nartın yanına.
Bu çağrıya büyülenmiş gibi kendiliğinden
Dağ keçileri de, geyikler de katıldılar.

Müziğe, şarkılara ve dansa karşı duyulan bu tutkuyla, savaşçı karakterin birleşimi Nart kahramanlarının karakteristik özelliklerinden biridir. Kılıç ve fendir; işte Nart halkının iki simgesi... Nart destanının bu olağanüstü, tartışmasız canlılığı, yaşamsallığı, her şeyden önce Asetin halkının, destandaki fantastik kabuğun arasından, bizzat kendi yaşamını görmesinden ileri gelmektedir. Destan kahramanları Asetin halkı arasında geniş ün kazanarak, onların yaşamlarının en değerli ve yakın varlıkları oldular. Nerton (Nart) kelimesi, kudrete, yüceliğe, bolluk ve berekete, güzelliğe, olağanüstülüğe duyulan hayranlığın bir simgesi olarak kullanılmıştır bugüne dek. Asetinler daha önceleri hiç bilmedikleri, görmedikleri mısırla ilk tanıştıkları zaman, ona Narthor (Nart buğdayı) adını verdiler.

Ev sahibesinin Satana, evin erkeğinin de Wrijmeg'le kıyaslanması, her Asetinin yorum yapmadan kavradığı o güzel nitelikleri bu kişilere vermek, onları yüceltmek anlamındadır.

Ünlü Asetin halk şairi Kosta Hetegurov, yapıtlarında sık sık

Nart kahramanlarının adlarını kullanır. Kahramanlarını destan kahramanlarıyla kıyaslar. *Kimsin Sen?* şiirinde bir kişiden şöyle söz eder:

Komşularının yanında kaba sabadır o.
Evdeyse-Sırdon..

Bu iki dizede Hilekâr Sırdon’la kıyaslanan bir kişinin karakteri verilmektedir. *Çoban-Irgat* manzum masalında ise Wrijmeg’in adı şöyle geçer:

Başlıklı kürk paltosunu
Eskitmeye zaman bulamasın,
Nart kış gecelerinin soğuk karanlığında,
Dondursun damarlarındaki kanı
Onları tavşan derisinden diken
Nartların Wrijmeg.

Heteg adlı taslak el yazması şiirinde, ev sahibesinden birkaç kez Satana diye söz eder. Aynı şiirde yaşlı sultan hakkında şunlar söylenir:

Bir Nart gibi içti, delikanlı gibi eğlendi.

Şairin üstün hayal gücü Nart ozanı Atsemez gibidir:

Coşkulu Nart gibi söyleyebilseydim.
Sesim göklere kadar çıkabilseydi..

Düğünlerde, şarkılı türkölü şölenlerde her zaman ünlü Nart çifti Wrijmeg ve Satana anılır.

Osetya’da birçok yer adları, mezarlıklar, kutsal yerler, kayalar, doğa olayları Nartlar’la bağlantılıdır.

Şöyle ki; yulaf Asetince “Hemits’ın bırığı”, samanyolu da “Erfen’in izi” (Erfen, Sozrko’nun atı) olarak adlandırılmaktadır. Kırılma ile ilgili ise; Soslan kılıcıyla dokunur dokunmaz, kuyruğunun iki parçaya bölündüğü söylenir. Bazı bitki, yabani hay-

van ve kuşlardaki özelliklerin, Sozrıko'nun, Balseg'in tekerleği ile cengi sırasında, can çekişirken savurduğu lanetlerle, dualarla bağının olduğu söylenir: Fındık eğri büğrüdür; söğüt meyvesizdir; kuzgun uzun ömürlü; kurt gözü pek, atılgan; baykuşa gündüz görmez vs.

Soslan'ın (Sozrıko) mezarının Digorya'da olduğu söylenir. Eskiden yaz aylarında burada, bu kahramanın anısına özel şölenler düzenlenirdi. Kurtatinski boğazında Lats köyüne yakın, Nartların sohbet yeri-bir nihas- bulunduğu da söylentiler arasındadır. Bazı büyük taşların güçlü, kudretli Nartlara koltuk görevi yaptığı da anlatılır. Aynı yerde Nart mezarlıkları da gösterilmektedir. Üzerinde Sırdon'un evinin tam bir resminin çizili olduğu bir kayanın varlığı da yine bilinmektedir.

Çoğaltılması mümkün bu örneklerden, Nart destanının, halkla ne derin bağlar içinde olduğu açıkça görülmektedir.

Destanın sanatsal değerinden söz ederken, geniş konu ve içerik zenginliğine değinmemek imkânsız. Bağımsız, özgün konuların miktarı yüzleri aşar. Birbirinin tekrarı gibi bir durum yoktur. Aksine her öykü kendi izlerini taşımakla kalmaz, içindekiler de farklı konu özelliğini taşır. Destandaki temel çatışmaların acı sonla bittiği bölümlerde, İskandinav Edda ya da İrlanda efsanelerinin o tekdüze iç karartıcılığı yoktur. İhşar ve İhşarteg'in ölümleri, Sozrıko ve Batraz'ın öldürülüşleri, Sozrıko ile Totraz'ın cengi, Sırdon'un çocuklarının öldürülüşü gibi dramatik unsurlarla yüklü olayları, birtakım güldürü unsurlarının yer aldığı olaylar izlemektedir; Sırdon'la ilgili öyküler böyledir ("Satana'nın Ayartılması", "Wrijmeg ile Tek Gözlü Dev", "Tek Gözlü Dev'in Oğlu" vs. gibi). Böylelikle dramatism, güldürüyle ve yer yer masalsi öğelerle oldukça ustaca ve organik biçimde kaynaşmaktadır. Genelde, mizah Nart söylencelerinin önemli bir unsurudur, destanı yaratan halka özgüdür bu.

Büyük konu zenginliğine karşın, Nart destanının sanatsal biçim bakımından görece bir kısırlık içinde bulunduğu söylenebilir. Bu kısırlık, rastgele bir olgu biçiminde değil, destanın oluştuğu dönemdeki bilinen toplumsal formasyonların ilkelliği sonucu ortaya çıkmıştır. Eski zaman avcıları ve savaşçıları manevi gıda konusunda pek titiz değillerdi; sadeliğe, kanaatkârlığa

alışkındılar. Ancak bu kısırlık, destanın sanatsal değerini azaltmıyor. Dağlı savaş kulelerine bir bakın; çimentosuz, yontulmamış bir kütleden yapılan bu kuleleri, mimari bir anlayış içinde zengin bir yapı olarak nitelemek mümkün mü? Fakat kendine özgü zarafeti ve güzelliği kişiyi büyülüyor. Hele çevresindeki doğanın sertliği ve köylerin uyumuyla bütünleşen bu sadelik unutulmaz etkiler yapıyor. Asetin halk destanları da böyledir işte. Her türlü süsleme ve yapay güzelliklerden yoksun megalitik yapılar gibi, fakat geçmiş zamanın soluğu, gücü ve kudreti duyuluyor ve insanı büyülüyor.

Yukarıda Nart destanının oluşumunu kabile sistemine bağlarken genelde içerik üzerinde durmuştuk. Fakat destanın sanatsal biçimlerinin incelenmesi bile, sınıf öncesi bir toplumun ürünü olduğu düşüncesine bizleri inandırmaktadır. Bunun, feodal bir destan olmadığını, feodalizme özgü bir üslup, kalıp taşımadığını açıkça görmek için birkaç öyküyü okumak yeter. Oysa seçkin ozanların, hâimleri önünde birbirleriyle yarıştıkları feodal ortam; hem savaşçı hem de aile ve kabile büyüğü olan ozanın, bey için değil, kabile üyeleri için türküler söylediği kabile düzeni koşullarında inanılmaz biçimde vücut bulan dinamizmin ve zenginliğin sık sık zararına olan o cafcaflı üslubu ve sanat araçlarının zorlanmasını doğurur.

Savaşlarla, tehlikelerle ve yoksullukla dolu hayat, halkta yüzyıllar boyu epik sanatı besleyen o kahramanlık ruhunu ortaya çıkarmıştır. Bu ağır koşullar; üstün anlatım gücüyle sade ve ölçülü, ama içten doğan güçle ve dinamizmle Nart destanına da damgasını vurdu.

Asetin halk poeziyası, lirik unsurlar bakımından biraz kısır-
dır. Bu özellik, Nart destanı için de geçerlidir.

Nart destanının sanatsal niteliği nasıldır peki? Kompozisyon basittir, kurala aykırılık yoktur. Yine sözdizimi (sentaks) karmaşık değildir; basit cümle kuruluşu egemendir. Birleşik cümle yapısı hemen hemen yok gibidir. Eylem, hareket; tasvir ve retoriklerden daha önemli yer tutuyor. Kahramanların karakterleri asıl eylemde, harekette gözler önüne seriliyor; değerlendirme ve nitelemede değil... Sanatsal yapı gerçekçidir, dil lakoniktir, özgürdür ama aynı zamanda zengin ve isabetlidir...

Şimdi de destanın sanatsal içeriğini oluşturan bazı biçim ve deyimlere göz atalım:

Kadın güzelliği için söylenen: “Güneş ve ayın ışığı ondan yayılır”, “ayak bileklerine kadar uzanan altın saçları” , “inci tanesi gözyaşları” (...)

Kahramanın gözleri hakkında: “Elek iriliğinde gözleri” (...)

Donbettırlar’ın evleri konusunda: “Döşeme masmavi bir cam, duvarlar sedeften, tavanları sabah yıldızı” (...)

Atlı-devler için söylenenler: “Atı dağ gibi, kendisi tınaz” (...)

Yiğit kişiye ilişkin: “Efsanevi atlı yaklaşır, güneşin ve ayın ışıkları saçılır üstünden, önünde buram buram sis kalkar, tepesinde kuzgunlar dolanır, ardından derin izler bırakır. Güneş ışığı miğferinin parlamasıdır, ay ışığı ise kılıç kabzasının parlaklığı, önündeki sis atının burun deliklerinden çıkan buhardır, tepesinde dolanan kuzgun atın toynaklarından kalkan toprak parçaları, ardındaki derin izler kılıcının yerde bıraktığı izdir.”

Çift birleşimler Nart destanında çok kullanılan, beğenilen bir husustur: Çift biçimler, çift sıfatlar, teşbihler ve çift isimler.

Kar yağışı için: “Çok yağan kar, asırlık buzul”

Kar fırtınası için: “Dönüp duran fırtına ve saran tipi”

Umutsuz bir çılgılık için söylenen: “Kartal çılgılığı, doğan çılgılığı...”

Satana’nın bilgeliği ve zekâsı, Sırdon’un kurnazlığı şu sözlerle anlatılır: “Gökyüzünün kurnazı, yeryüzü büyücüsü.”

Yoksul giyimli kahraman hakkında: “Büyük tırnaklı, çarpık erçili” (...)

Çoklukla ilgili: “Yüz kez yüz, bin kez yüz” (...)

Çift birleşimlere eğilim, adların kullanımında da görülmektedir: “Terk ve Türk” “Kaytar ve Bitar” vs.. Çift birleşimlerden bazıları, farklı sözcükler kullanıldığı halde eşanlamlı olmaktadır.

Destanın türü ve ölçüsü konusuna gelince; Nart kahramanlık destanları -“kadeğ”, sadece içerik olarak değil, icra ediliş biçimi bakımından da apayrı bir özellik taşır. Ne masala - “argaw”, ne de şarkıya -“Jareg”- benzer. “Kadeğ”in, masaldan farkı, sadece türkü şeklinde söylenmesidir; “Jareg”den farkı, bir çalgı eşliğinde söylenmesi ve tamamen kendine özgü bir melodiye sahip olmasıdır. Şiirsel biçimde ifade edilmesi, şiire özgü vezin ve ritm taşıması bakımından, “kadeğ”in icra ediliş özelliği doğrusu düşündürüyor. Elimizde bulunan “kadeğ” kayıtlarına başvurduğumuzda, hemen tümünün düzyazı biçiminde hikâyeler olduğunu, dış görünüşüyle masallardan farkının bulunmadığını görüyoruz. Bu çelişki nereden kaynaklanıyor? Bir dereceye kadar aşağıda belirtilen iki nedene dayandırılabilir. Birincisi; bu yapıtları kaydedenlerin çoğunluğu, âşığın türkü şeklinde söylemesini değil, anlatmasını ister, çünkü bu durumda sorular sormak ve tekrarlamasını istemek mümkündür ki, bu türküde olmaz. İkincisi; “kadeğ”de şiirsel biçim bulunduğu halde, yeni rapsodilerin sonuna kadar icrasında bu kalıp bozuluyor. “Kadeğ”in şiirsel - ritmik ölçüsü anlatım sırasında hissedilmez, elde olmadan düzyazı biçiminde kaydedilir.

Dizelerin tek değil, birkaç ölçüsü bulunuyor; şu veya bu kahraman üstüne yazılı her destanın kendi melodisi vardır. “Kadeğ” dizelerinin özelliklerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Dize içindeki hece sayısı 9’dan 13’e kadar değişiyor. Bu kadar sayıdaki hece, özellikle Nart melodilerine rahatlıkla sığdırılıyor. Gerçekten âşıklar pek çok heceyi bu şekilde kullanmışlar, fakat bu gerilim ve zorlama etkisi yaratmıştır.
2. 5. veya 6 . heceden sonra zorunlu bir ara taksim vardır.
3. Bir kural olarak, her dizenin bir ana vurgusu vardır.
4. Bu ana vurgu, genellikle dizenin başında kullanılır. Yine ortada olabilir, çok ender de olsa sonunda da kullanıldığı görülür.
5. Aynı güçte birbirine bitişik iki vurgudan kaçınılır.

Gerek ortada ve gerekse sonda bir uyak “kadeğ” özelliği değildir. Aslında aynı biçimde biten yüklemeleri her satırın sonuna koyma eğilimi vardır ki, bu uyak etkisi yaratır.

Tüm bu araştırmalar işin başında olduğumuzu göstermektedir. Asetin halk destanının melodik, ritmik ve poetik açıdan durumunu belirlemede bizleri yoğun çalışmalar beklemektedir. Nart destanıyla uğraşan folkloristlerin görevi, Kuzey Kafkas halklarının bu tür yapıtlarını toplayıp yayımlamak ve onlara bilimsel bir yorum getirmektir.

V. İ. Abayev, B. A. Kaloyev

NARTLAR
Asetin Halk Destanı

BORE DONBETTİRLAR'DA

Nartların ulu atasıydı Sweşşe.
Ünlü bir kahramandı savaşlarda.
Yiğitlikte birbirinden üstün
Bore, Dzilew ve Bolatberjey adlı
Üç gözü pek oğlu vardı.
İlk değildi Bore'nin kuş cıvıltıları altında
Ormana dörtnele avlanmaya gidişi.
Yalçın kayalıkları kolayca aşıp
Bulutların üstünde buldu kendini.
İlk ışık patlar patlamaz doğudan
Kaynayan, coşan suya indi.
Kumsalda bir iz gördü ince, az biraz derin.
Bir canavarın iziydi kumsaldaki belli,
Gidiyordu geçilmez, dipsiz bir uçuruma.
Güneşin soluk aydınlığında, ilerledi o yana.
Irmağı, yarı aştı, kuru toprağı, tepeleri geçti.
Kuru dere yataklarından, çimenlerden yürüdü.
Issız derinliklere çekiyordu canavarın izi.
Yazgısına lanetler savura savura ilerliyordu.
Güneş kaybolmuş, hava da soğumuştı.
Işıl ısl parlıyordu gökte yıldızlar.
Canavarı bulmak için sabahleyin erken
Bir mağarada dinlenmenin düşünü kurdu
Ve rastgele yürüdü karanlıklara.
Sarp kayalıklar arasında yolunu yitirince
Takıldı, kapaklandı taşlara.
Bir serinlik çarptı yüzüne birden.

Çayın şırıltısı duyuluyordu yakınlarda.
“İşte başıboş gezinmenin sonu.” diye söylendi.
Gecenin karanlığı daha da koyulaşmıştı.
Boşanan sel dağlarda gürliyordu.
Ateş kazanı gibi kaynayan bir gölle karşılaştı birden.
Ve şiddetli bir yel dalgalarla amansız
Göğüs göğüse bir kavgaya girişmişti.
Gece gibi kapkara yamçısını çıkardı Bore.
Uykuyu üzerinden kovarak toprağa uzandı.
Her şeyi bir kenara bırakıp, azgın dalgaların
Kavgacı türküsünü dinledi şaşkınlıkla.
Ve sonra keskin kayaları aştığında
Gördüğü manzaraıyla şaşırdı kaldı;
Dönüp duran ıslıl ıslıl bir kristal
İri bir çakmak taşını yontuyordu derinliklerde
Ve birbirine sürttükçe şimşek çakar gibi,
Parlak kıvılcımlar saçıyordu her bir yana.
Kaynayan uğuldayan gölün dibiyse
Işığa boğulmuştu gündüz gibi.
Işıkla aydınlanan karanlık boşluğa
Büyülenmiş gibi bakakaldı uzun süre.
Avcının meraklı bakışları sonra
Geniş bir mağaraya kaydı kendiliğinden
Altın bir kapı açıldı sağ yanda birden.
Yetmiş yedi Donbettır gururla
Odalarından çıkıyordu birbiri sıra.
En önde önderleri yürüyordu.
Islıl ıslıl parlayan uzun ak sakalı
Yerlere değiyordu İnci gibi.
Vakarla en saygın köşede yerini aldı.
Sessizce, birbiri ardından diğerleri
Geleneğe uygun yerlerini alıp
Önderlerine yönelttiler bakışlarını.
Güzellikte, güçte herkesten üstün
Çok sayıda delikanlı dört bir yanda
Herkesi ağırlamak için nefis etlerle
Koşuşup duruyordu ara vermeden.

Dur durak bilmezlerdi şölenlerde.
 Yetiştiremezlerdi şaşlıkları, etleri,
 Ne de fıçıdan siyah koyu begenileri
 Ki rengi geceden de kara.
 Dağıtıyorlardı sırayla aksatmadan
 Yedi kazanda yedi sert içkiyi.
 Ve içki dağıtıcı ilk önce kupayı
 Yaşlılardan en büyüğüne sundu.
 Yedi kadın hamur yoğuruyordu soluk soluğa
 Yıldızlar gibi apak yedi arıngda
 Yedi genç kız pişiriyordu yedi cins çörek
 Hazırlanan hamurla dağ gibi tepeleme
 Ve yedi ateşin kızıl korunda yedi uşak
 Durup dinlenmeden et kızartıyor,
 Sımsıcak şaşlıklardan dökülen geyiğin yağı
 Kızgın kohlara akıyordu yağmur gibi.
 Kutsal konuklara bu ikramı özenle
 Yedi delikanlı yapıyordu canla başla.
 Yaşlılar sessiz ve gururla yerlerinde oturmuş,
 Buruyorlardı yağlı elleriyle uzun bıyıklarını.
 Bir ulak beliriverdi mağarada birden.
 Durdu ve gür sesiyle şunları dedi:
 “Büyükler, barış huzur sizlerle olsun!
 Küçükler, bu şölen sonsuza dek sürsün!
 Aç ve görünüşüne göre oldukça bitkin
 Bir yeryüzü konuğu düşmüş diyarımıza,
 Kıyıda oturuyor öylece tek başına
 Derin sessizlik içinde gölün üstünde.”
 Büyükler arasından en yaşlı olanı
 İçki kupası koydu hemen masaya
 Ve saygıyla kalkan Donbettırlar’a
 Işıldayan yüzüyle şunları dedi:
 “Konuğumuz sıradan biri olmasa gerek.
 Bu tehlikeli yolculuğa bir yiğit çıkabilir ancak.
 Altın kayığı gönderin hemen!
 Bizleri kendi ailesinden bilsin bellesin!
 Tüm kapılarımızı açalım ona.

Ama herkes bilsin ki kıyıya çıkarken
 Kimse yanına silah almayacak, oldu mu?
 Kötü niyetimiz olmadığına göre.”
 Yola çıktı yaşça küçük olan yedi kişi.
 Bir anda kendilerini suyun dibinde buldular.
 Tüm kapılar açılmıştı önlerinde.
 Kayık kıyıya sessizce yanaştığında
 Cesaretlerini toplayarak genç Donbettırlar
 Güler yüzle yabancıya yaklaştılar.
 Fakat Nart gürlledi, birden patladı:
 “Kim cesaret edebilir yan bakmaya bana,
 Kim dövüşmek ister benimle önce,
 Hadi yaklaşsın bakalım bilenmiş okuyla”
 Bore’yi heyecanlandırmıştı bu apansız karşılaşma.
 Bulat kılıcını kınından sıyırdı.
 Donbettırlar birden seslerini kesip
 Korkularını gizleyerek suskun durdular.
 Bu davranışları karşısında şaşırان Bore
 Havaya savurduğu kılıcı üzerlerinden çekti:
 “Kötü bir niyetiniz yok belli ki,
 Ne diye korkuyorsunuz? Konuşun hadi!”
 İçlerinden büyük olanı ileriye çıkı.ı.
 Yabancıya döndü, şunları dedi :
 “Ey yabancı! Konuğumuz ol!
 Ne dert, ne bela açmayız başına”
 Ve kalkanını toprağı batırdı.
 “Boy ölçüşmeye gelmedik senin yanına
 Ey bilinmez ülkenin yüce evladı!
 En yaşlı olanımız, en büyüğümüz
 Seni aramızda görmek istedi.
 Konukseverlik örneğı göstererek
 Seninle bir dolu kadeh içmeyi
 Gönülden arzuladı ey ulu dost!
 Kutsal mağaramızın çatısı altında
 Bekliyor seni ve inan tüm kayğısı
 Yolcuyu nasıl sayğıyla karşılayacağında.
 Emri gereğı seni almaya geldik altın kayıkla”

Bu içten sözlerle duygulandı Bore:
 “Bir ucuna giderim sizinle dünyanın
 Şimdi size duyduğum bu sonsuz inançla,
 Ama yurduma varmam gerek şafak sökmeden.
 Altı günüm avda geçerken yazık ki
 Ne bir kuş gördüm, ne orman canavarı,
 Öz yurduma yedi gün içinde dönmeye
 Yakınlarıma, yoldaşlarıma söz verdim.
 Bir günde altı günlük yol yapmam gerek
 Ve avlanabilmem bu süre içinde, dostlarım.
 Oysa yedi günde yola çıkamam.
 Bu içten çağrınıza sonsuz teşekkür.
 Yürekten selamımı söyleyin önderinize.
 Bir süre dinlendikten sonra burada
 Yola koyulmalıyım bir an önce.”
 Büyük Donbettır söze girdi, şöyle dedi:
 “Ey güneşten de güzel yolcu!
 Yurduna gideceksin demek, başışla dostum,
 Ama yola çıkmaya acele etme, bekle!”
 Nartın gelmemesine üzülen Donbettırlar
 Suskun, gerisingeri yola düzüldüler.
 Varır varmaz yurtlarına, önderlerine çıktılar:
 “Boşuna çalıştık çabaladık, tatlı sözler kâr etmedi,
 İyi kalpli cesur konuk inmedi bizimle.”
 Fakat yaşlı Donbettırlar yanıt olarak
 Kayıgı yeniden yolladılar ısrarla.
 Arkadan esen yelin yardımıyla
 Çok eski bir öğüde kulak vererek
 Bu kez başlarında çok bilge bir kadınla.
 Delikanlılar yeniden yola koyuldular.
 Donbettır kızı yüzdü kıyıya doğru
 Ve desenli bir halı serdi sessizce yavaş.
 Altın düğmeleri yıldızlar örneği
 Işıltılar saçıyordu görülmeye değer.
 Delikanlılar saygıyla yanında dikildiler.
 Sıkılmış, o güzelim ince beliyle,
 Ölçülü davranışları, ışyan yüzüyle

Çekingen, yabancı konuğa yaklaştı.
 Nartın kulağına fısıldadı delikanlının biri:
 “Yeniden sana geldik ulu dost!
 Erkeğin isteğini geri çevirdin fakat,
 Kadını kıramazsın öyle değil mi?
 Eski geleneğimizi sana açıyorum
 Ki kadınları reddetmek yakışmaz”
 Işıltılar saçan kadının önünde,
 Çelik doğan Bore yerlere eğildi:
 “Ey gözümün ışığı güzel!
 Elinde kupanla karşımda duruşunu
 Hayal bile edemezdim asla!
 İçten gülüşünle sunduğun dostluğu
 Hangi insan yadsıyabilir?
 Kabul ediyorum bu altın kupayı
 Dünyada eşi olmayan o güzel ellerinden
 Ve bilinmez bir isim de böylece
 Senin saygılı Donbettırlar’ınla ünlensin!
 Bolluk bereket sürsün sonsuza dek
 Bu harika gölde, bu ırmaklarda!
 Kupayı sonuna kadar içiyorum şimdi,
 Sağlıklı gelecekler diliyorum yüreктen.
 Ey Wastırcı, yolcuların ışığı, şerefi şanı!
 Her zaman sağımda ol!”
 Sözlerini bitirir bitirmez dikti kupayı
 İçinden de şöyle geçiriyordu şaşkınlıkla:
 “Su Donbettırlar’ı da ne nefis rong içermiş böyle
 İnsanın inanası gelmiyor doğrusu.”
 Ve koynundan bir boru çıkarıp tüm gücüyle üfledi
 Rüzgâr yaratırcasına öyle şiddetli.
 Bu çağrıyla, karanlık ormanın derinliğinden
 Uysal ve sessiz dişi geyikler belirdi birden
 Ve kupaya sağdığı sütlerini dünya güzeli kıza uzattı.
 Sonra da ucu küt mızrağını yere,
 Kalkanın yanına sapladı sertçe.
 Büyük Donbettır da beklemeden
 Boz toprağa sapladı desenli kalkanını,

Diğerleri de geleneğe uygun onu izlediler.
 Kuvars parçalı kalkanlarla kaplandığında zemin
 Herkes hazırdu artık yola çıkmaya.
 Altın kayığa yerleşir yerleşmez
 Başladılar esrik eden nefis rong.
 Zaman uçup gidiyordu önlerinde.
 Tatlı bir meltemdi esen bora.
 Donbettırlar çok ilgiliydiler konuğa karşı.
 Saraylarına varır varmaz
 Saygıyla önderlerinin karşısına çıkardılar
 Ve rong kupaları yeniden parıldadı.
 Görkemli bir şölen düzenlediler Nartın onuruna
 Çok eski gelenekleri yerine getirmenin huzuruyla.
 İçkiler deniz gibiydi, yiyecekler dağ.
 Mutlu şölen aralıksız sabaha değin sürdü.
 Fakat tan yerleri ıştır ışımaz Bore telaşla fırladı:
 “Bu içten kabulünüzü unutmayaçağım hiç,
 Ama gün doğmadan evime varmalıyım.”
 Hep birlikte karşılık verdi ev sahipleri:
 “Bugün de kalmanı çok isterdik sevgili yabancı,
 Madem neşeli bir akşam yemeğini kesmek zorundasın, peki.
 Masa başında yenen ve şerefle içilen her şey
 Ana sütü gibi yarasın sana ey değerli yolcu!
 Dağlarda bir başına kalmaman için
 Kılavuz bir delikanlı vereceğiz yanına,
 Aşılmaz engellerden yollar aşarak
 Öz kardeşin gibi yardımcı olacak sana.
 Hey gençler, konukla yola hazırlanın!
 Ardından kötü iz bırakmayalım yolcumuzun.”
 Kıyıya kadar geçirmek için Nartı
 Gençler dönüş yoluna indiler.
 Dostça herkesle vedalaştıktan sonra,
 Çıktı çetin, zorlu bir yolculuğa
 Kılavuz genç Donbettır’la birlikte
 Sık meşe ormanının derinliklerine doğru.
 Akıp giden zamanı bilemeden öyle,
 Dağları, ormanları bozkırları aştılar.

Nart ormanda bir meşenin dibine mızrağını saplayıp,
 Yol kenarındaki işaret taşına okunu bıraktı.
 Ağacın dalına da astı ağır kalkanını.
 Bir süre dinlendikten sonra burada,
 Yollarına devam ettiler, Nart yurduna.
 Bore'nin ormanda vurduğu geyikleri
 Genç Donbettır sezdirmeden toplayıp
 Hızla dönüp duran girdabın
 Coşkun dalgalarına bırakıyordu.
 Nart şaşkın şaşkın sordu öğlene doğru:
 “Vurduğum geyikler nereye gitti?”
 Delikanlı cevap verdi gülümseyerek:
 “İrmağın akıntısına bıraktım dostum.
 Çoktandır yüzüyor senin geyikler.”
 Büyük ırmağa yaklaşmışlardı işte.
 Donbettır hiç yanından ayırmadığı borusunu üfledi.
 Dalgalar coştı, ırmaklar kabardı.
 Rüzgârın ısılk çalan sesinde suda
 Beliriverdi genç Donbettır'ın başı.
 “Hadi gidelim Nart, geldik sayılır.”
 Korkunç bir güçle bir dalgalanma oldu.
 Dağ gibi dalgalar karaya vuruyordu.
 Demir kapılar açıldı ardına kadar.
 Donbettırlar boşluğa atıldılar ama
 Bore ucu ucuna yetişebildi arkalarından.
 Kapılar boğuk bir sesle kapandığı gibi
 Kendilerini uçurumun dibinde buldular.
 Donbettır Bore'ye döndü, şöyle dedi:
 “İşte sonunda geldik,
 Aç gözlerini Nart yurdunun evladı!”
 Yer birden yarılr gibi oldu,
 Nartı karanlık sahile vurdu.
 Evine özlemle bakarken Bore
 Yanı başında birden geyik yığınlarını gördü.
 Genç Donbettırlar yan yana durdular.
 Geyikleri kuş gibi taşıyarak eve
 Nefis şaşlıklarla karınlarını doyurdular.

BORE KUTSAL ORMANDA

Bore dörtnala ava çıktı sabahleyin erken.
Yamaçları, tepecikleri, bataklıkları aştı.
İssiz deli ormanda dolaştı günlerce.
Bir tek yaban hayvanına rastlamayınca şaşırdı.
Öyle şaşırdı ki, ıssız ormanın içinde
Bir kuş olsun uçmuyordu önünde.
Fakat günün birinde korulukta ak bir güvercin
Nartın hemen yakınına korkusuzca indi.
Güçlkle kaldırılabildi yayını avcı,
Kirişi kopuverdi birdenbire.
Sivri bir taşa uzandı öfkeyle,
Fakat taşı sökemedi yerinden, söylendi durdu.
Bu kez sopasını kaldırdı kuşa fırlatmak için,
Fakat kolu kamçı gibi havada asılı kaldı.
Yıldırıma vurulmuş gibi kuşun karşısında
Öylece büyülenmiş duruyordu Bore.
Kendi kendine söyleniyordu olanları anlamadan:
“Ne acınası halin varmış be avcı!
Bir sopayı bile kaldırmaya gücün yok.”
Kar beyazı kuyruğuyla güvercin
İzleyerek Nartı bu sırada
Havalandı yeşil dalların üzerinden.
Konuverdi uzaktaki tarlaya.
Kar beyazı kanatlarıyla ışıyarak
Beyaz bir taşın üzerine tünedi.
Başladı koğurmaya orada.
Güvercini izleyerek kıvılcımlar saçan gözlerle

Yamaçtan sessizce süründü avcı.
Söyleniyordu bir yandan kendi kendine:
“Avsız geriye döndükten sonra
Nasıl Nart olurum peki?
Gerçekten yakalayamazsam bu kuşu,
Kendi evime bile kimse sokmaz beni.
Nereye giderse gitsin bu kuş
Peşini asla bırakmayacağım.
Tüneyip dinlenebileceği her yerde
Uzun yoluma ara verip
Onunla tarlalarda, bayırlarda
Bir tek gıdayla besleneceğim.
Kuşun içeceği suyla da olsa,
Susuzluğumu gidermeyi başaracağım”
Birden asırlık ağaçlara gizlendi güvercin.
Bore korkunç sessizlikte peşinden izliyordu.
Issız ormana girdiğinde gece olmuştu.
Yer arandı durdu konaklamak için.
Sağlıklı bir serinliğin estiği çağlayanın yanındaki
Bir çam ağacının dibine uzandı.
Sırtı toprağa değer değmez kendinden geçti.
Derin bir uykuya daldı ölü gibi.
Bir süre sonra üstündeki gök kubbe
Ardına kadar açıldı birden.
Yüzyıllık meşelerin, çınarların,
Görkemli çam ağaçlarının üstünde
Güneşin ilk ışıkları çıkmıştı mızrak gibi.
Gümüş gibi ışıldayarak akıyordu pınarlar.
Böylesine aydınlık ve sevinç doluydu çevre.
Çelik doğan Bore uyandı canlı, neşeli.
Sevgiyle göz gezdirdi ormana, koyaklara.
Kalp atışı gibi yankılanıyordu çağlayan.
Coşkulu bir ezgiyi mırıldanıyordu yel.
Fakat nasıl ve nereden geldiği anlaşılmaz
Korkunç bir şey oldu Nartı sersemleten;
Bir büyü yapılmış gibi tüm doğa ansızın sustu.
İnci gibi boşalan çağlayanın gürleyen sesi

Ve rüzgârın şarkı söyleyen ısıkları gitti.
 Ağaçlar suskun dallarını indirdiler
 Ve hareketsiz havada öylece kaldılar.
 Tam bu sırada korkunç sessizlikte
 Ak güvercin yükseklerden uçtu geldi.
 Sessiz ormanı, koyakları bakışlarıyla tarttı.
 Şaşkın gözlerle çevreyi kollayan
 Avcının dinlendiği ağacın dalına kondu.
 Ölümlülerin asla göremeyeceği
 Kar beyazı kanatları balkıyordu.
 Yeniden süzüle süzüle göğe yükseldi
 Ve bir bulut haline geliverdi birden.
 Dünya güzeli bir kız çıkıverdi bulutun içinden.
 İyice sersemleyen Bore kıza seslendi:
 “Sen tüm güneş kızlarından da güzel kız,
 Güzelliğin türkülerle söylenebilir ancak.
 Sen gökyüzündeki yıldızların süsü...
 Ah! seninle ömür boyu birlikte olmak
 Hangi talihli kişinin alnına yazılmış?
 Kimin karşısına dikileceksin türküler söyleyerek,
 Ey peri kızı, ev sofrasını sevgiyle kurarak?
 Güzel sesinle türkülerini kim dinleyecek?
 Sevinci, mutluluğu olacaksın kimin?”
 Narta tatlı bir gülümsemeyle dikti gözlerini
 Ve sonra bulutlar arasında gözlerden yitip
 Yeniden güvercin haline geliverdi.
 Kar beyazı kanatlarını çırp çırp
 Yükseldi, yitiverdi engin gökyüzünde.
 Bore bir süre peşinden baktı kederle.
 Fakat geriye kalan bir ışıktı yalnız.
 Çağlayan inci gibi sularıyla yeniden gümbürdedi.
 Rüzgâr da karşılık verdi çağlayanın sesine.
 Güzel bir gelecek okur gibi Bore’ye
 Kuşlar başladılar cıvı cıvı ötmeye:
 “Ey şanlı avcı, yedi gece aralıksız gelsen
 Bu görkemli köknarların yanına
 Gecenin o serin vaktinde dinlenmeye

Mutluluktan uçmaz mıydın?”

Toprağa uzandı, sevinçle taşıtı içi.

Yüreğinde filizlenen duygulara kendini kaptırarak

Gözlerini yumdu, öylece kaldı uzun süre.

Şafakla ışığa boğulduğunu fark etmedi bile .

Ağaçkakanın tıkırtısını, kuş cıvıltılarını

Ormanın o tatlı esintisini yeniden duydu.

Çelik doğan Bore o zamandan sonra

Ormanın yolunu tuttu her gece.

Bir umuttur yüreğinden atmıyordu.

BORE'NİN DÜĞÜNÜ

Ve nihayet yedinci gün gelip çatığında
Gökyüzünün mavi kubbesi açılıverdi.
Göklerin habercisi kırlangıç
Kutsal ormana indi akar gibi.
Konunca çağlayanda bir beyaz taş
İnce güzelim kanatları suya değdi.
Gürül gürül boşalan çağlayanın sesi gibi
Sevinç veren bir ezgiyi cıvıldamaya başladı.
Tüm orman, yamaçları ve ırmaklarıyla
Kulak kabarttı uzun süre bu coşkulu ezgiye
Ve tüm doğa biliyordu ki bu ezgi
Nart için söyleniyordu besbelli:
“Güneş batmadan bir an önce
Kız tarafının inci gibi sularına gidin hemen.
Yürürken alaca şafağın sisi içinde
Kaba dokuma giysileri üzerinizden atın,
Pınar suyuyla bir güzel serinleyin,
Yumuşak ipeklere bürünün
Ve sonra kutsal adak yerine yaklaşırken
Dualar edin ve gökyüzü tüm cömertliğiyle
Tüm kapıları ardına kadar açacak siz konuklara
Ve altın bir merdiven indirilecek
Çıkmaya o güzelim mavi enginliklere.”
Kulağı okşayan ezgi gibiydi havayı dolduran ses.
Mutlu, aydınlık bir yaşamın habercisiydi sanki.
Gölgeli, sık meşelikler arasında
Hışırdayan çimenlerin kesilmişti sesi.

Bunun için mi kırlangıç susmuş,
 İnce gagasıyla kanatlarını düzeltivermişti?
 İşte yeniden kanatlarını çırpıp çırpıp
 Mavi bulutların ardında yitip gitti.
 Günbatımının kızılığışı hafiften
 Kanatlı bulutları sıyrıp geçtiğinde
 Çelik doğan Bore evine döndü.
 Verilen öğütle bir kuş düzenledi.
 Koç kesti davetlilere, şaşlıklar hazırladı.
 Elden ele dolaştırdı rong kupalarını
 Konuklara dönüp; “Hadi içelim!” dedi.
 Savaşlarda pişmiş en bilge Nartlardan biri
 Ziyafeti kutsadı her zamanki dualarla:
 “Ey Wastırcı, yolcuların ışığı, sağ tarafta ol!
 Nart evlatları sana sesleniyor, dinle bizi!
 Nart’ın kurbanını kabul et iyi niyetle
 Ve götür onu uzaklara, ufka kadar!”
 Sonra damada döndü; “Söyle haydi!
 Neresi uzun yolumuzun, sınırı nere?
 Hangi yönden gideceğiz, kimin kapısını çalacağız?”
 “İçinizden beş kişi belli ki
 Gitmeye can atıyor, istekli.
 Kutsal ormanla karşılaşacaksınız yolda,
 Bir pınar suyu vardır orada.
 İşte buradan gitmeniz gerek.
 Yol bitince sabahın pusunda
 Kaba dokumadan giysilerinizi atıp
 Yumuşak ipeklere bürüneceksiniz
 Ve kutsal adak yerine yaklaşınca
 Hep birlikte duaya başlayacaksınız.
 Gök kubbenin altında, şafak sökerken
 Geriye kalanlar her şeyi öğrenecek.”
 Nartların en yaşlısı karşılık verdi.
 “Her şeyden değerli şu ata öğüdümüzü dinle!
 Kutsal görevimizi yerine getirmeye
 Ne altın gerek bize, ne de ipek”
 Tan yerleri ışı ışımaz Nartlar kalktılar.

KonuŖa g r Ŗe yola  ktılar.
 Nart diyarının sınırına varıp
 İnci gibi sulara yanaŖtılar.
 Pınar suyuyla temizlenerek
 YumuŖak ipeklere büründüler.
 Kutsal adak yerine varınca
 Bir ağızdan duaya baŖladılar.
 Birden gökyüzü açılıverdi önlerinde.
 Bir altın merdiven  ktı ortaya
 Ve beŖ çift parlayan altın  izme.
 Tam zamanında yetiŖmiŖti  nl  Nartlar için.
 B y lenmiŖ esine çizmeleri giydiler
 Ve günbatımına kadar gökte kaldılar.
 Sonra oturttular onları büyük bir sofraya
 Leziz yemeklerle dolu anlatılmaz.
 D n rc ler ustalıkla iŖi kıvrarak
 Toyun ardından konuyu g r Ŗt ler.
 Dostluk gösterileriyle de hemen
 Bore'nin köyüne davet gönderildi.
 Bore aynı yolları doludizgin aŖıp
 Tanrının kapısında vakarla durdu.
 Konukları gerisingeri götürmek için
 Tanrı, Jed'i g ndermiŖti  nl  Nartlara.
 Uzun yollarına hazır Nartlar
 Tanrının huzuruna  ktılar.
 Yedi gün düğünde coŖup e lenerek
 Mutluluktan sarhoŖlu u hissetmediler.
 Tanrının ye eni gelini alıp
 Yedinci günün sonunda yola  ktılar.
 Yurtlarına döner dönmez, Nart köyüne
 Ulak gönderildi hemen dört bir yana.
 Nartların dileklerini onur kabul ederek
 Dawegler Jedler'le yeryüzüne indiler.
 E lenirken yemeklere dokunmadan
 Yalnızca hoŖ kokuların tadını çıkardılar.
  zmeden reddettiler rong kupalarını.
 Cana can katan suyu denemediler.

Vakarlarını koruyarak hayranlıkla izlediler
Gençlerin akar gibi şimd oynayışlarını.

DZILEW AVDA

Uzun seferleri severlerdi Nartlar
Ve sonrasında az biraz dinlenmeyi.
Avda keskin gözlerine sonsuz güvenle
Mutlaka vahşi bir hayvan vururlardı.
Yine bir av peşindeydi yiğit Dzilew.
Gök kubbenin altına sokulmuş,
Oradan keskin yamacı gözlüyordu;
Deli ormanı, yeşil çimenleri, vadiyi.
İyice koyulaşmış sisin içinde
Orman açıklığında dövüşen geyikleri gördü.
Hırsla tos vurarak, karşı koyarak
Kâh şaha kalkarak, kâh diz üstü oturarak
Dövüşle kendinden geçen geyikler
Birden sık çalılıklara giriverdiler.
Boynuzları dallara takıldı kaldı.
Hiç yoktan tutsak olmuşlardı işte.
Dzilew hızla üzerlerine binip
Ağaç dallarıyla bağladı ikisini.
Nartı orman içine uçurdu geyikler
Yorulmak bilmeden günler, geceler
Ürkek kuşlar örneği hep ileriye.
Durdurmak mümkün değildi hiçbir biçimde
Nart diyarı gerilerde kalmıştı çoktan.
Tarlalar, kıyılar, sarp kayalıklar
Bir görünüp bir yitiyordu altlarında.
Uçarken böyle yıldırım gibi,
Birden devlerin korkunç kalesi çıktı önlerine.

İlk duvarı aşarlarken olanlar oldu;
 Diz üstü yere kapaklandılar birdenbire.
 Bu ansız hareketle yiğit Nart
 Savaş alanında attan düşer gibi
 Boylu boyunca yere devrildi.
 Gözleri karardı, kendinden geçti.
 Yer, gök başında dönüyordu.
 Bitişik tarlanın hemen yakınındaki
 Yüksek kuleden merakla bakan
 Yedi başlı devlerin kardeşini göremedi.
 Geyiklerin soluk soluğa kalışını
 Ve avcının talihsizce devrilişini görünce,
 Bir kötülük beslemeden güzel kız
 İndi aşağı, gülümseyerek Narta yaklaştı.
 Soğuk suyla temizledi Nartın yarasını.
 Kardelen çiçeği gibi tertemizdi su.
 Konuşmak istemişti ki Dzilew,
 Kız yaban keçisi gibi ürkek uzaklaştı.
 Kuleye çıktı kaşla göz arasında.
 Büyük odadan Narta seslendi:
 “Ey nur yüzlü yolcu, bu yüksek duvarları
 Aşamazsın ellerinle, bu çok zor inan!
 Yedi kardeş korur sürekli beni.
 Ama her türlü tehlikeyi göze alıp
 Sana ip ve ağ atacağım yine de.
 Geyikleri yakaladıktan sonra
 Onları duvardan ustaca aşır, ipi sakla.”
 Nart söylenenleri dinler dinlemez
 Ormanlık tepede geyikleri yakaladı.
 Boynuzlarına ilmeği attıktan sonra
 Yurduna yöneldi çayırlardan, dağlardan.
 Uzun yolunu sürdürürken bir ara,
 Kocaman bir kayanın üzerinde
 Bir oğlan gördü, hoplayıp zıplıyordu.
 Çocuk seslendi Dzilew’e, şöyle dedi:
 “Beni az dinler, kütükten tırmık yaparsan bana
 Ve şu tarlayı benim için sürersen

Duacın olurdu m ömrün boyunca”
Geyikleri durdurdu g   l  Nart
Ve ba ladı meşe ağacından tırmık yapmaya.
Hızla ve ustalıkla bitirdi içi.
Sonra  ocu a döndü, şöyle dedi:
“ alı ma zamanı şimdi, söyle!
Nerede tarla? Sınırını göster!
U aca ım üzerinden ku  gibi.”
 ocuk karşılık verdi:
“Bir iyilik daha yap bana!
 zin ver tırmıkla ben geçeyim.”
Kahraman bu dile i yerine getirdi hemen.
Kuru dal parçasını çocuğa uzattı.
 ocuk haykırdı: “Daima mutlu ol!
 mr n uzun olsun bu dünyada!
 htiya  duyduğunda  a ır beni
Kar ına  ıkarım hemen, ama kızma.
Şimdi Tanrı’yla devam et yoluna,
Mutlaka g r  e e iz sakın unutma!”
Elindeki dalla kamçılayarak geyikleri
Bir anda gözlerden yitiverdi.
 nl  yolcumuz olanlardan  a k n
Yüklü düşüncelerle evine döndü.

DZILEW AVDSERONLAR'DA

Devlerin kardeşine gönül veren
Ona iyice sevdalanan Nart,
Evlenmeyi düşünüyordu gece gündüz.
Kafasına koyduydı mutlaka yapacaktı.
Ya o korkunç devlerin aşılmaz kalesi!
Atlatabilir miydi peki meşe kapıları bekleyen
Azgın, demir halkalı köpekleri?
Boşuna değildi dehşet havlayışları.
Kuş dahi uçabilir mi çevrelerinde?
Orman canavarı yaklaşabilir mi korkudan?
Bir yana bırakarak avı, oyunları Dzilew,
Aile çevresinde Çelik Ense olarak anılan
Kardeşi Bolatberjey'e açtı konuyu:
"Dağın doruğundaki kaleyi hiç gördün mü?
Sürekli aklımda, hiç çıkmıyor.
Er ya da geç seninle kardeşim
Bu korkunç devlerin kalesine sızmalıyız.
Ancak gücümüz buna yetmez, imkânsız.
Bir dost gibi yanaşmalıyız yanlarına.
Bir konuk gibi güler yüzlü, candan.
Kızı devlerden kaçıracağımız
O baş oda kapısının gıcırdamasın diye
Menteşelerini bir güzel yağlamamız gerek
Ve azgın köpekleri yatıştırmak için
Derisi yüzülmüş bir öküzle gitmeliyiz.
Kızı aldıktan sonra kimselere sezdirmeden,
Duvarı aşıp, sana vereceğim.

Sen de yükünle ardına bakmadan kaç!
 Şimdi git, atları iyice doyur!
 Bir an önce yola çıkmalıyız.”
 En iyi silahlarını yanlarına aldılar.
 Atlarına binip dörtnala uzaklaştılar.
 İşte nihayet muradına ereceği an gelmişti.
 Kaleye vardıklarında güçlü Dzilew
 Uyuyan devlere seslendi: “Hey ev kuşları uyanın!
 Üzerinizden budalaca korkuyu atıp
 Şu davetsiz konuğu evinize alın.
 İçinizde konukseverliğe inanan biri varsa
 Gecenin bu geç vaktinde söylenmeden
 Susmak bilmeyen bu köpekleri yatıştırdıktan sonra,
 Meşe kapıların açılmasını buyursun,
 Eliniz sürgülere uzansın bekliyorum hadi!”
 Weyigler’in kız kardeşi yalandan,
 Üzüntülü bir serzenişle kardeşlerine çıkıştı:
 “Ne diye susup duruyorsunuz, kendinize gelin!
 Hayır için gelmiş bir konuğun kapınızı çalmasına
 Aklınız mı ermiyor, korkuyor musunuz yoksa?
 Orman canavarları gibi yabanileştiniz.
 İçten, güleryüzlü dostlar aramazsanız,
 Sanki tüm yaşam bu demir kapılar ardında
 Şen, esrik eden toylarda,
 Değerli, tatlı sohbetlerde değil”
 Kadının kınayıcı sözleri karşısında şaşırmışlardı.
 Eski atalarının gururu uyanmıştı içlerinde.
 Duvarları sarsa sarsa yerlerinden fırladılar.
 Zaman geçirmeden Nartların karşısına çıktılar.
 Zincirli köpekleri uzaklaştırdıktan sonra
 Güler yüzle Dzilew’i buyur ettiler.
 Weyigler’de az rastlanan bir onurla
 Konuğu en saygın köşeye oturtular.
 Yapmacık bir neşeyle biraz da öfkeli
 Ateşe atıyorlardı ağaç gövdelerini.
 Geyiği kızarıncaya dek döndürdükten sonra
 Çekinmeden yemeğe başlamasını istediler.

Devlerin geleneğini Dzilew biliyordu.
Ustaca, onlar gibi yemeğe başladı.
Büyükçe bir et parçasını önüne çekip
Üç kişilik et yedi, konuşmaları dinledi.
Devler konuğa hayran kalmışlardı.
Dışleriyle kemikleri kırmaya başlayınca.
Narttan geri kalmadıklarını göstermek için
Soluk bile almadan peş peşe,
Etleri gövdelerine indiriyorlardı.
Devlerin içinden en iri olanı
Çorbadan tatmasını söyledi kahramana.
Nart kurnazdı, çekinmeden karşılık verdi:
“Tıka basa doymamı istiyorsunuz belli,
İyisi mi şu koca tencereyi uzatın bana”
Dzilew’in önüne tencereyi koydular.
Bir çırpıda bitiriverdi bir damla bırakmadan
Ve devlere göz attı önemsemeden.
Kız da gözleriyle teşvik ediyordu
Kurnaz, cesur Nart yiğidini.
Barış esen evlerinde dinlenmesi için
Samandan döşek hazırladılar Dzilew’e.
İyice kendinden geçen devler gece yarısı
Sallana sallana odalarına çekildiler.
Devrilir devrilmez yataklarına horlamaya başladılar.

AVDSERONLAR'IN KIZ KARDEŞİNİN KAÇIRILIŞI

Kararlaştırılan an yaklaşmıştı Dzilew için.
Zifiri karanlıktı gökyüzü, göz gözü görmüyordu.
Tüm gece gözünü kırpmamış
Kapı menteşesini yağlamakla geçirmişti.
Küt küt atıyordu yüreği, göğsünden fırlayacakmış gibi.
Çarpıntıdan sanki kapılar zangırdıyordu.
İçi içine sığmayan Nart umutla
Uyuyan Avdseronlar'ın kardeşine yaklaştı.
Sarıp sarmalayıp hasıra, sevdalandığı kızı
Kardeşinin kollarına ustaca bırakıverdi.
Ama kendisini kurtaramadı yazık ki.
Pencerenin ağır kepengine takıldı geniş omzu,
Yerine zayıf tutturulmuş kepenk tüm ağırlığıyla
Acıyla uyanan Weyigler'in üzerine yıkıldı.
Ayağa fırlayan kardeşler dehşet içinde
Gözleri korku dolu çevrelerine baktılar.
Çelikten duvar oluşturup eşiği kapattılar
Yeri göğü sarsıyordu devlerin naraları:
“Dost gibi görünen, bize gelen
Bir kan düşmanıymış meğerse”
Yüzleri kinle buruşmuştu fırtına bulutları gibi,
Çevreyi iyi seçmek için kavı tutuşturdular.
Kızın odasının boş olduğunu görünce
Öfkeden çılgına döndüler korkunç Weyigler.
Kurnaz yalancının kurbanı olduklarını

Anlamışlardı böylece çok geçmeden.
 Atıldılar hemen kaçakların peşinden.
 Atlar endişeyle kişniyor, hırılıyordu.
 Meşalelerin parlak, iç karartıcı ışığında
 Çukurları, dağ yarıklarının kolayca aşıldı.
 Dzilew zordaydı, kurtulması güçtü.
 Üstelik içkiyi de fazla kaçırmıştı.
 Baş edilmez, azgın köpeklerden kaçarken
 Güç bela kurtarmıştı paçasını.
 Isırıklar içinde kalmıştı her yanı.
 Köpeklerle dövüşmekten yorgun, bitkin
 Düşe kalka ırmağı güçlükle geçti.
 Dik yokuşu ancak tırmanabildi.
 İzlediğini hissedince umarsız
 Dövüşe hazır bir kayanın üzerine çöktü.
 İzini süren devler, işte nihayet
 Narta yedinci orman açıklığında yetişmişlerdi.
 Kesin muharebe anı gelip çatmıştı.
 Kaya kütleleri taş gibi uçuyordu havalarda.
 Sis örtüsü iyiden iyiye koyulaştığında
 Irmağın derin sessizliği yerini,
 Devlerin korkunç naralarına bırakmıştı.
 İri bir kayayı kavrıyordu devlerden biri
 Ve böylece öcü alındı pencere kepenginin.
 Köprücük kemikleri kırılan Dzilew
 Tarladan düşe kalka koşturmaya başladı.
 Dişlerini gıcırdatarak ağaçları koparıyor,
 Düşmanlarının üzerine fırlatıyordu tüy gibi.
 Devlerin cansız bedenleri art arda
 Taş gibi yuvarlanıyordu uçurumdan aşağıya.
 Çarpışmanın dehşetiyle kendini kaybeden Dzilew
 Yaralı yaban keçisi gibi yere devrildi.
 Samandan bir döşekte kendine geldi.
 Ne derin yaralar almıştı anlatılmaz!
 Korkunç acılar çekiyordu son nefesinde.
 Bolatberjey, cesur kardeşi bu sırada
 Eski zaman andını unutmamış içinde,

Korkunç devlerin öz kardeşini
 Sık fundalıkların arasından sessizce
 Orman açıklığına kadar getirmişti.
 Kanlar içindeki Dzilew önünde
 Sevgiyle yere bıraktı bahtsız kızı.
 Nartı kucaklayan zavallı kız :
 “Ayrılık anı mı yaklaştı yiğidim?” diye diye
 Kanlı gözyaşları akıtıyordu yaslar içinde.
 Bolatberjey onlara ot biçti.
 Sevgiyle başlarında beklemeye başladı.
 Dzilew bir anda dünyasını unutuverdi,
 Yumuşak otlar üzerinde tüm endişeleri gitti.
 Ve öğleye doğru, o şanlı yaşamı
 Bahtsız Dzilew’i terk etti.
 Bir başına kalan zavallı kızın
 Bir tesellisi yoktu şimdi.
 Gündüzü gece olmuş,
 Işığı sonsuza dek sönmüştü.
 Son yolculuğunda bir tutam saçını
 Ölünün göğsüne bıraktı hıçkırıklarla.
 Bolatberjey can kardeşine yaklaşıp
 Kara yamçısıyla cenazeyi örttü.
 “Kahramanlar için ölüm kaçınılmaz bir sonuç.
 O hep başkaldıran taşkın ruhun huzura kavuşsun!”
 Acısını gizlemeden kız konuştu:
 “Nereye gidersen seninleyim.
 O acımasız kardeşlerime dönmektense
 Ölümün kucağına atılmak daha iyi.”
 Bolatberjey gözyaşlarını gizlemeden
 Naaşı sedyeyle Nartlar’a taşıdı.
 Genç kız da çaresiz ardından yürüdü
 Bilmediği, tanımadığı Nart yurduna doğru.
 Eve gelip Dzilew’i götürdüler.
 Bir hişt düzenlediler şanına layık.
 Ölen kahramana atlar adadılar
 Eski bir geleneği huzurla koruyarak.
 Dzilew’in anası oğlunun vasiyetine uydu.

Devlerin kardeşine verdi tüm sevgisini.
Bir ev kurdular hemen geline
Kem gözlerden korunsun diye.

DEVLERİN SAVAŞI

Nart kahramanı Bolatberjey'e
Kardeşinin kılıcı bir süre vermedi huzur.
Uykusuz bir geceden sonra sabahleyin
Yaslar içindeki kıza uğradı, şöyle dedi:
"Bağışla beni, can yoldaşıydım kardeşimin.
Seni kaçırdığımız o uğursuz gecede,
Kardeşim ata yadigârı ünlü bulat kılıcını
Silahların asılı olduğu ocağın yanında bırakmıştı.
Bir Nart için çok değerli bu kılıcı
Devler hangi gizli köşelerine sakladılar?
Onurumuzu düşünerek bir yanıt ver!
Ölen kardeşimin kılıcını bulayım.
Bu şanlı kılıcı eve getireyim.
Bundan sonra benim olsun ebediyen."
Silahların bulunduğu yeri kız tarif etti Narta.
Karanlık çöker çökmez akşamüzeri
Dağ gibi devlerin yanaştı yuvasına.
Nartın baldırını kemiklerine kadar ısırmak için
Zincirli azgın köpekler hazır bekliyordu.
Kullanarak silah gibi elindeki demiri
Daha eşikte bitirdi köpeklerin işini.
Devlerin dışarıda olmalarını fırsat bilip
Dzılew'in kılıcını kolayca aşırıverdi.
Sonra saman topladı bir çırpıda çevreden.
Evin çevresine döşedi ve tutuşturdu.
Çiti parçaladıktan sonra demir küsküyle
Dar boğaza gidip pusuya yattı.

Korkunç devleri beklerken öfkeli
Bulat kılıcını biliyordu sürekli.
Devlerin kalesi cayır cayır yanıyordu.
Görünce uzaktan yükselen alevleri
Yedi dev evlerine doğru atıldı yel gibi.
Hendekleri, arıkları görmeden geçtiler.
Fakat Bolatberjey pusu yerinden
Güçlü kollarıyla kopardığı kayaları
Peş peşe devlere fırlatmaya başladı.
Karşılık veremiyordu devler, apışıp kalmışlardı.
Sırtlarını koruyamıyorlardı darbelerden.
Bu şekilde çatışma tüm gün sürdü.
Geceyi yan yana dinlenmeyle geçirdikten sonra
Sabahla birlikte devler ayağa kalktı.
Buz gibi suyla temizlediler yaralarını.
Şafağın ilk ışıkları kesif bulutları
Mızrak gibi delip geçtiğinde
Çatışmaya girdi güçlü Bore.
Taşla değil, kılıçla çarpışıyorlardı şimdi.
Çelik şıkırtıları çınliyordu kulaklarda.
Kanlar akıyordu azgın ırmaklar gibi.
Kelleler uçuyordu birbiri ardından.
Devler çığlık çığlığa haykırıyorlardı:
“Ey ünlü Melikler yardıma gelin!”

NOZOĞLU BARHUN'UN ÖLÜMÜ

Nartlar'dan Nozoğlu Barhun
Bir günlük uzaklıkta bir geçitte
Kendi halkıyla birlikte yaşıyordu.
Melikler, Weyigler günlerden bir gün
Tehlike çağrısı gönderdiler ardından:
“Savaş gümbürtüsü sarmış yakınımızı,
Meşale gibi yanıyor devlerin kalesi,
Dar boğazda kan kaynıyor lav gibi,
Boşanıyor sarp kayalıklar arasından ırmak gibi.
Sensiz eve dönmek boynumuzun borcu
Ey Nozoğlu yiğit savaşçı!”
Bu korkunç çağrıyı duyar duymaz Barhun
Atına atlayıp doludizgin uçtu.
Tan yeri ağardığında dik yamaçtan
Kaynayan çarpışmayı izledi korkusuzca
Ve sonra dönerek gerisingeri
Doludizgin köylere yöneldi.
Halkına haber saldı, kaygısızca, neşeli:
“Pınar başında toplanın gün doğmadan.
Kim ki ordumuzdan bu sürede silahlarıyla gelmez
Tolga değil, başörtüsü takınır korkaklar gibi,
O Nartın dünyasını zindan ederim kesin!”
Birlik pınar başında toplandığında
Güneş de henüz doğmuştu.
Şafağın aydınlığı silahlarda şavkıyordu.
Barhun dedi: “Yoldaşımız cesaret olsun!
Peki herkes, savaşçılarımız tamam mı?”

Yanıt verdiler toplananlar bir ağızdan:
 “Bizler üç bölgeden geldik duraksamadan
 Tepeden tırnağa dolu silahlarımızla.
 Aşağı mahallenin tümü evlerinde kaldı.
 Savaş çağrısını dinlemediler”
 Öfkelenen Barhun hışımla haykırdı:
 “Yarın savaş patlayacak da
 O mahalle muharebeye katılmayacak,
 Bizleri haince aldatarak evlerinde
 Karılarıyla birlikte oturacak;
 Düşmanın bir yan bakışı bizi şaşırtmaz ama
 Bu rezilliğe asla katlanamayız.
 Aymazlık şanımıza yakışmaz.
 Ödeklerin hep birlikte cezasını verelim.”
 Başkaldıran mahalleyi cezalandırmak için
 Barhun’un emri gereği yola çıktılar hemen.
 Tümü kılıçtan geçirildi acımasızca.
 Bir tek canlı kalmadı böylelikle,
 İsyancıların yakıp kül edildi evleri.
 Lekelenmişlerden bir şey kalmasın diye geri
 Üzerlerine saman ve kuru odun koyup
 Cesetleri yaktılar hiç mi hiç acımadan.
 İşlerini bitirdikten sonra Melikler’e yöneldiler
 Vahşi, susuz çöllere, kızgın kumlara.
 Atlar susuzluktan yanıp kavruldu.
 Soluklar kesildi, ayaklar keçeleşti.
 Çoğu dayanamadı bu uzun çetin yola.
 Yayalar dağıldı kızgın bozkırda.
 Diğerleri at üzerinde yandı kavruldu.
 Yılgın bitkin insanlar düşe kalka
 Vardılar en sonunda Melikler’in yurduna.
 Dinlenmeye fırsat bulamadan daha
 Cehennemî, korkunç savaşın içine düştüler.
 Güçlkle durabildikleri halde ayakta
 Aç, susuz savaşı sürdürdüler.
 Sık saldırılar sonucu günbatımına doğru
 Güçlü ordu neredeyse yarıya inmişti.

Geriye kalan perişan birlik karanlıkta
 Irmak kıyısına sokularak güçlkle
 Buz gibi sulara kendilerini attılar.
 Dik yamaçta durmadan zor da olsa
 Ölümü göze alarak atlarıyla
 Irmak boyunca denize ulaştılar.
 Birliği serbest bıraktı burada Barhun.
 Bir adım atamıyordu atlar yorgun mu yorgun.
 Bu sırada Barhun'un cezalandırdığı mahalleye yakın
 Dargavşer kızı, kadınları bir araya toplamış
 Kini ateşle körükleyerek öfkeyle kaynıyordu:
 "Niçin ağlayalım, neden acılar çekelim boşuna?
 Ölenlerimize ağıtlar yakmamız gereksiz.
 Cenazelerimiz kül olsun varsın!
 Aziz ölülerimize mezar yapalım.
 Sağ kalanlarımız utanç içinde yaşamasınlar"
 Can yakınlarından geriye kalan külleri
 Özenle toplayıp köylerine taşıdılar.
 Törenle mezara gömdüler ölülerini.
 Gözyaşları döktüler uzun uzun.
 Katledilenlerin öcünü almaya,
 Bunu kimsenin yanına bırakmamaya
 Mezarları başında ant içtiler kinle, öfkeyle.
 Mahallenin tüm kadınlarına Dargavşer kızı
 Eksiksiz birer at sağladıktan sonra
 Kadınlardan kurulu birlik ormana yürüdü.
 Mola verdiler karanlık çökünce.
 Silah ve yiyecek sağlamışlardı diğer mahalleden.
 Hırsta, dirençte geri kalmadan birbirinden
 Teke tek savaşın inceliklerini öğrendiler.
 Kılıç ve yayla tanıştılar kısa zamanda.
 Hedefi tam isabetle vuruyorlardı okla.
 Savaşa hazırlanıyorlardı dur durak bilmeden.
 Yakında alacakları öçle coşmuşlardı.
 Erkekler gibi yelme kuşandılar.
 Işıltısı gözler kamaştıran ata yadigârı kılıçlarını
 Görkemli meşe ağacına sapladılar,

Kılıçlar üzerine ant içtiler.
Sık dalların gölgesinde bir yıl geçirdikten sonra
Eğitilmiş atlarına atlayıp yola çıktılar.
Hazırlardı artık kıyasıya savaşa,
Melun Barhun'un karşısına çıkmaya.
Daha sabahtan kavuruyordu sıcak, amansız.
Bir süre yol aldıktan sonra
Lwan topraklarına ulaştılar,
Yorgun atlarını dinlendirip iyice
Pınar suyuyla yıkandılar.
Tüm güçlerini toplayıp güzelce,
Doludizgin savaşa atıldılar
Darmadağın etmeye Barhun'un ordusunu.
Girişilen amansız çarpışmadan sonra
En nihayet ölenlerinin öçlerini aldılar.
Anlatılmaz kahramanlık örneği göstererek
Yok ettiler gururlu Barhun'un ordusunu.
Barhun'un kafasını taşırlarken mezara
Barhun'un ak sakalı rüzgârda sallanıyordu.
Kuzgun, iğrenç gözlerini oydu bitirdi.
Böylece intikamını aldı Dargavşer kızı
Köyünün, yanıp kül olan insanlarının..

BOLATBERJEY'İN ÖLÜMÜ

Yedi dağın devleri toplandılar.
Nartlar'ın sınırına yürüdüler.
Bolatberjey karşılarına dikildi.
Amansız bir çatışma hemen başladı.
Kılıçlar parlıyor, kelleler uçuyordu.
Mümkün değildi saymak savaşta can verenleri,
Akıyordu ırmak gibi devlerin kanı.
Sis dağılmıştı öğleye doğru.
Devlerin kelleleri uçtuğu halde
Gövdeleri yoktu savaş alanında.
Bu dişe diş savaşta titanlar yolunu bulup
Bolatberjey'i bir mağaraya çektiler.
Çıkışı kayalarla tepeleme doldurup
Aralarını iyice toprakla sıvadılar.
Dışarı çıkması tamamen engellenmişti.
Devlerin kanını akıtamazdı bir daha.
Kardeşini bulamamanın ezikliğiyle Bore
Ormanda Bolatberjey'i aramaya çıkmıştı.
Babası Sweşşe'ye rastlayınca üzüntülü
Kardeşini sordu, nerede olduğunu:
"Ey sevgili babam, bir büyü mü ne?
Alanın her yanında kelleler gördüm
Irmak çakılları gibi çevreye saçılmış,
Fakat gövdeleri yoktu. Gördüğüm düş müydü yoksa?
Bolatberjey'i de bulamadım yolda.
Nerelerdedir söyler misin sevgili baba?"
Çok deneyimler geçirmiş koca Sweşşe

Karşılık verdi, şunları dedi:
 “Evet, Bolatberjey yok oldu birden,
 Buna sebep sanırım devlerin bir oyunu.
 Bu savaşı kazanmamız oldukça güç oğlum
 Düşman savaşa çocuklarını sürdükten sonra.
 Küçüklerin başları uçar uçmaz havaya
 Bir yenisi çıkıyor birden nasılsa.
 Büyükler, küçüklerin boynuna, savaşırken
 Kendi başlarını oturtuyorlar.
 Kayıpları olmayışı işte bu yüzden.
 Çok akıllı davranmalıyız o halde biz de.
 Büyükleri üzerimize çekmemiz gerek,
 Devleri yenebiliriz ancak o zaman.
 Küçükler sayıca çok olsalar bile
 Silahsız göze alamazlar çarpışmayı.
 Eski bir Nart geleneği vardır şöyle:
 Düşmanla yeniden savaşa girişenler
 Yeni bir kılıç döverlerdi çelikten.
 Evlerinde bırakırlardı eski kılıcı”
 Çelik doğan Bore yerine getirdi
 Şanlı atalarının eski geleneğini.
 Düşmana atıldı sonra ok gibi.
 Kapıda gürledi: “Ey devler savaşa haydi!
 Ne diye saklanırsınız evlerinizde ödlekler gibi?”
 Küçük bir dev dışarı çıktı, adımları hızlıydı,
 Nartın karşısına korkusuzca dikildi.
 Fakat bir anda omuzlar seyrekleşti.
 Yerlerde yuvarlanıyordu devin başı.
 Çelik doğan Bore durdu, gürledi:
 “Yalnızca çocuklar dövüşüyor benimle,
 Büyükler ortalıkta görünmüyor nedense.
 Başlarınızı örtmek en yakışanı olur sizler için
 Ak sakalların onuru nerede? Söyleyin haydi!”
 Tüm yaşamını savaş alanlarında
 Dövüşmekle geçirmiş devlerden biri
 Bu aşağılanmaya fazla dayanamadı.
 Bore’ye saldırdı kızgın demirle.

Çelik doğan Bore uyumuyordu elbette.
 Kızgın demiri havada karşılayıp
 Paramparça etti keskin kılıcıyla.
 Yaydan kurtulan ok gibi fırlayıp sonra
 Kapılara saldırdı, kırıp götürdü.
 Devlerse çok geçmeden toparlanıp
 Nartla çatışmaya girdiler yaş sırasına göre.
 Bore tüm büyükleri öldürdüğünde
 Evden küçük bir dev çıktı, diller döktü yalvardı:
 “Ey Nart, hayatımı yedi günlük bağışla!
 Sonra devlere özgü olsun cenaze törenim.
 Sıcak kardeş kanı üzerine ant içerim ki,
 Her koşulunu yerine getireceğim.”
 Bore söze girdi, öfkesi burnundaydı:
 “Kardeşim sizde hapis, işkenceler çekiyor.”
 Küçük dev karşılık verdi: “Nart sözü ver bana!
 Bulursun o zaman kaybolan kardeşini”
 Bore hışımla dönüp mağaraya koştu.
 Toprak siperi bir çırpıda aştı.
 Dağ gibi kayaları yerinden oynatarak
 Mağaradan Bolatberjey’i kurtardı.
 Tutsak dışarı çıkar çıkmaz Nart çabukluğuyla
 Düşmanını hemen yere yapıştırdı.
 Küçük dev yalvararak şöyle dedi:
 “Bu korkunç, kara günde
 Verdiğim sözü bozdurma bana!
 Aşağılık bir yalancı olmak istemem.
 Sevinçten yorgun düşeceksin yakında.
 Kardeşin Bore ülkemizi zapt etti.”
 Bolatberjey konuyu ayrıntılarıyla tarttı.
 İşte iki kardeş buluşmuştu sonunda.
 Devlerin hazinelerini ele geçirip
 Yedi gün bağışladılar küçük deve
 Ve evlerinin yolunu tuttular güle eğlene.
 Öfke dolu dev kalesine döndü.
 Döşeme taşlarını gizlice söktü.
 Burada saklanmıştı sevgili oğlu.

Tehlike içinde yaşamasındı.
 Savaş naralarından uzak olsundu.
 Dostu Melikler'e götürdü onu.
 Savaşı, Bore'nin devleri yok edişini
 Uzun uzun anlattı Melikler'e.
 Herkesin önünde gürültülü ağladı:
 "Kabilemiz yok olacak, bu belli.
 Yedi kardeşlik altısı öldü
 Beni de bekliyor Nartlar'ın korkunç öcü.
 Sadık, eski dostlarıma, Melikler'e
 Sizlere bırakıyorum küçük oğlumu."
 Kaçağın sözlerini dinlerlerken Melikler,
 Soğukkanlılıklarını koruyorlardı hâlâ.
 "Ağlama bahtsız kişi, daha ölmedin sen!"
 "Sizlerle sağ gibi konuşuyorum fakat,
 Kurtulamıyorum bir türlü ölüm düşüncesinden.
 Yakında ölüp gideceğim ben de.
 Nartlar'a söz verdim yedi günün sonunda
 Geriye, eve dönmek zorundayım.
 Bore'nin kılıcıyla altı kardeş gitti.
 Yedincisi benim, geldi galiba sıram.
 Yedi günlük süre istedim kendime,
 Ancak bu süreyle çocuğumu koruyabildim.
 Saklamama gerek yok sizlerden,
 Kılıç altına başımı koymaya hazırım şimdi"
 Melikler'in önderi araya girdi, şöyle dedi:
 "Akıllı davranmışsın bu süreyi isterken,
 Nartlar'ı yok ederiz yedi günde, üzülme!
 Daha güzel bir hayatın olacak bundan sonra"
 Melikler'in önderi haber saldı ormana.
 Ordu bu çağrıyla hemen toplandı.
 Korkunç Weyigler zaman geçirmeden
 Son hazırlıklarını tamamladılar.
 At kişnemeleri, kılıç şakırtıları altında
 Savaş çok amansız oldu bu kez.
 Dargavşer'in yiğit kızı bu sırada
 Büyük bir kayanın üzerine çıkmış

Kadın ordusuna sesleniyordu:
 “Bu kutsal savaştan kaçınanlar
 Onursuzluk belasından kurtulamaz ömür boyu,
 Nartlar’ın kan kaybettiğini izlerken
 Elimiz kolumuz bağlı mı duracağız?
 Haydi ileri, ödleğlerin yeri değil burası!
 Bir yanıt bekliyorum yiğit kadınlardan”
 Ezmek için düşmanı bu amansız savaşta
 Kadınlar korkusuzca atıldılar ileri.
 Devlerin üzerine amansızca saldırdılar.
 Oklar yağdırdılar peş peşe, durmadan.
 Kılıçtan geçirdiler her birini.
 Savaş sancağını ellerinden bırakmadan
 Erkekler gibi dövüşüyorlardı düşmanlarıyla.
 Gecenin korkunç sessizliğinde ansızın
 Devlerin üzerine yeniden çöktüler.
 Beklenilmeyen bu şaşırtıcı saldırı karşısında
 Devler iyiden iyiye dağılmıştı.
 Nartlar hayran hayran izliyorlardı:
 “Boşuna yiğit dememişiz savaşçılar!
 Dargavşer’in bu kahraman kızına”
 Güneşin batmasıyla savaş durdu.
 Herkes uykuya daldı gecenin sessizliğinde
 Ve şafakla birlikte savaş yeniden koptu.
 Dünkünden daha acımasız ve korkunçtu.
 Kadınlar keskin kılıçlarla dövüşürken bir yandan,
 Okları şaşmadan buluyordu hedefi.
 Alanın her tarafında biten Dargavşer kızı
 Bir an Bolatberjey’le yan yana düştü.
 Delikanlılar gibi direnci, dayanıklılığı
 Şaşkına düşürmüştü Bolatberjey’i.
 İçinden şöyle geçiriyordu hayranlıkla izlerken:
 “Bıyıkları terlememiş, bu açıkça görülüyor,
 Hiç de toy değil düşmanla çarpışırken.
 Bulat kılıç şakırtılarına, toza dumana,
 Azgın atların kişnemelerine alışık”
 Duruyorlardı şimdi karşı karşıya.

Birden kızın tolgası yere düştü.
 Yelmesine serildi altın saçları.
 Toltasından habersiz Dargavşer kıızı
 Devlerin alaycı bakışlarıyla karşılaşınca
 Kellelerini gövdelerinden ayırdı.
 Altın sarısı saçlarını tolgasına soktuktan sonra
 Kaynayan savaşın içine daldı yeniden.
 Yüzü renkten rene giren Bolatberjey
 Cesur kıızı izliyordu hayran hayran.
 Gözü pekliği, erkekçe direnişi şaşırtmıştı onu.
 Duyduğu hayranlığı içine gömüp yine de
 Duygularını sezdirmemeye çaba gösterdi
 Ve sonra yorgun atını sürdü kıızın ardından.
 Güneşin batmasıyla savaş durmuştu.
 Herkes bir kenara çekildi, derin uykuya daldı.
 Uyku girmiyordu gözüne Bolatberjey'in.
 Tüm geceyi iç çekerek, dönüp durarak
 Oturmakla geçirdi bir ateşin başında.
 Gecenin koyu karanlığında yıldız yağmuru gibi,
 Savaşçıların ışıl ışıl parlıyordu gözleri.
 Her an karşısında güzel kıızın hayali,
 Aklından çıkaramıyor, onu düşünüyordu
 Ve ancak şafağa yakın biraz kestirebildi.
 Gün ışığı ağır ağır çevreyi aydınlattığında
 At Narta sokulup nallarıyla yeri dövdü.
 Öfkeli öfkeli kişnemeye başladı.
 Bolatberjey bu gürültüyle uyandı.
 Birden hatırladı, savaş alanındaıydı.
 Atı ırmağa götürüp yıkadı suda.
 Kendi de bir güzel yıkandıktan sonra,
 Atını eyerledi, silahlarını kuşandı
 Ve savaş yeniden başladı olanca dehşetiyle.
 Tek gözlü bir dev çıktı ortalığa birden.
 Dargavşer kıızı gücünü esirgemedi
 Gözüne fırlatıyordu amansızca okları.
 Delinen göz devin başına akıyordu.
 Dev boylu boyunca yere devrildi.

Fakat bir diğeri kudurmuşçasına ansızın
 Kıza kılıçla saldırarak sırtından yaraladı.
 Bolatberjey yetişip bir çadıra taşıdı.
 Burada, savaşın dehşetinden uzakta
 Kıza uzun süre baktı, sevgi doluydu içi.
 Yaşamını birleştirecekti onunla.
 Tan yeri ışıtmış, pus dağılmıştı.
 Devlerle yeniden giriştiler bu amansız savaşa.
 Akşamın koyu gölgeleri indiği halde
 Çarpışma sürüsü sıcakı sıcakına.
 Bolatberjey düşmana kılıçla saldırırken
 Gözleri hiçbir şeyi görmüyordu öfkeden.
 Kurt sürüsü gibi yedi başlı devler,
 Yerden biter gibi ortalığa çıkarak
 Bolatberjey'i zincirlerle kuşattılar ansızın.
 Üzerine yağdırdılar keskin okları.
 Okların uçları körlenmişti sanki.
 Nart boynundan yaralandı yalnızca.
 Çaresizliğine lanetler yağdırıyordu durmadan.
 Atından düşürmek istediler Bolatberjey'i,
 Altındaki atı ölmüştü ne çare!
 Nart öylece durmuş, darbeleri savuşturuyordu.
 Devlerden biri diğerlerine seslendi:
 "Amaca varmamız yakın fakat,
 Sevinmemiz erken görüyorsunuz,
 Kılıç darbeleri Nartı etkilemiyor,
 Çelik enseli olduğunu unutmuşuz.
 Kafatası has çeliktendir onun"
 Nartı kısıkvrak zincirle bağladılar.
 Onu yenmenin güç olduğunu biliyorlardı ama,
 Önlerinde onları bir zafer bekliyordu.
 Birbirlerini ateşleyerek naralarıyla
 Yelmesini güç bela üzerinden sıyırdılar.
 Savaşta yapamadıkları kadar güç kullanarak
 Mızrağı iki kürek kemiği arasına hınçla sapladılar.
 Düşmanın sevinç naraları altında
 Yüce Nart Bolatberjey bir ölüydü artık.

Naaşı mızraklarla delik deşik ettiler.
Cansız asılı kaldı mızrak üstünde.
Namı unutulup gitse de çok kişinin,
Nart adı belleklerden hiç silinmeyecek
Çınlayacak dünyanın bir ucundan bir ucuna!
Sen rahat uyu ey şanlı Bolatberjey!

TEKE TEK SAVAŞ

Dargavşer kızı günbatımına doğru
Tüm silahlarını kuşanarak atına bindi.
İşte deli orman, işte ırmak kıvrımı.
Cendereyle sıkılmıştı yüreği sanki, korkunç kederli.
Işığı solmuş gözlerindeki gizli acıyla
Keskin mızrakta çakılı yatıyordu kahraman.
Hemen kadın ordusunu çağırdı.
Taşkın ruhuyla haykırdı, şunları dedi:
“Ufuktan görünür görünmez günün ışıkları
Kendini bilmez Avdseron’la cenge koşacağım.
Birlikte çarpıştığımız o ulu kahramanı
Mızrağa çakmış melun düşman.
Naaşı toprağa vermek için bir an önce,
Gidip mızraktan indirmemiz gerek.
Keskin kılıcımı kaldırdığım gibi havaya
Bu şanlı savaşa siz de gireceksiniz”
Sarp yamaca doğru atıldı ok gibi
Ve Avdseron’a korkusuzca haykırdı:
“Ettiğin yemini tut, lanetler savur kaderine!
Atlı ya da atsız çarpışmaya gir benimle!”
Dev, atına atladı kendinden emin.
Korkunç çatışmaya hazır kıza yaklaştı.
Bilenmiş hançer örneği tek gözü parlıyordu.
Yaban domuzu dişleri gibiydi alt dişleri
Yiğit insanların bile kanını donduran.
At üstünde yel gibi uçuyordu.
Yağız at bükülmüştü ağırlığından.

Yanında duran küçük devler ağır ağır
Savaşa yürüdüler tek gözlünün ardından.
Dargavşer kızı haykırdı korkunç öfkeyle:
“Ne diyeceğimi bir dinleyin önce,
Andını bozmaya niyetlenen kişi
Burada, bu çatışmada taşa dönüşsün”
Devler birden şaşırdılar, dört bir yana dağıldılar.
Dargavşer kızı zaferden emin atına bindi.
Tek gözlü deve yaklaşıp şöyle haykırdı:
“Kurnazlığın sökmedi, biz bize kaldık”
Mızraklar kalkanlara müthiş gümbürtüyle çarptı.
Fundalıklara yuvarlandılar güçten kesilince.
Işıl ışıl ay ışığı gibi parlayan
Keskin kılıçlarına davrandılar bu kez.
Yüklenedikçe yükleniyordu Dargavşer kızı.
Keskin vuruşlardan her keresinde
Devden bir kelle uçuyordu havalarda
Ve nihayet hendeğin yakınında
Devin üzerine atıyla çullanarak
Kızların en korkusuzu, yiğidi
Dargavşer’in o kahraman kızı
Düşmanın boynuna kılıcını sapladı.
Gövdesinden ayırdı yedi kelleyi.
Düşman yere devrildi dağ gibi.
Zemin sarsıldı, yer yer yarıldı.
Üzerlerindeki bulut da çok geçmeden dağıldı.
Güneş altın sarısı ışıklarıyla çevreyi ısıtmıştı.
Doğa aydınlanmıştı sevinç kıvılcımlarıyla sanki.
Devlerin arasında sağır olanın biri
Duymamıştı verilen savaş sözünü.
Aydseron yere düşer düşmez hemen kalkıp
Elindeki kütükle kıza saldırdı.
Köprücük kemiklerinden birini kırdı.
Diğerleri hiç beklemeden üzerine atılıp
Sağır dev mızrak üstünde havada salladılar.
Uçurumdan ırmağa fırlattıktan sonra
Andı bozan dev için kızdan özür dilediler.

Atlarına binerek başları önde eğik
Evlerinin yolunu tuttular utanç içinde.
Bozulan yemin en büyük suçu.
Can düşmanı bile bozamazdı bu andı.
Dargavşer kızı Bolatberjey'i mızraktan çıkardı.
Bir sedye hazırladı hıçkırıklar içinde.
Altın sarısı saçlarını çözdükten sonra,
Ölünün koynuna bıraktı sessizce
Başından kopardığı bir tutam saçı.
Kadın ordusu da geri dönmüştü.
Bolatberjey'i kaldırdılar büyük saygıyla,
Gizli gözyaşları döke döke yurduna götürdüler.
Tüm kutsallığıyla yerine getirip defin geleneğini
Kara yaslar içinde zeppaza taşıdılar.
Sevgi ve saygıyla toprağa gömdüler.
İçkiler bıraktılar baş ucuna ölünün,
Nart savaşçılığının simgesi olarak
Tüm silahlarını da ayak ucuna yerleştirdiler.

KAR VE KEREF'LE WERHTENEG'İN SAVAŞI

Toylarda, düğünlerde eğlenirken Nartlar
Kar ve Keref evlerinde oturmuş,
Koyu bir sohbete dalmışlardı bir köşede.
Ansızın bir devin başı yuvarlandı bacadan.
Kar inledi acıdan, dişlerini sıktı,
Öfkeden kül gibi oldu yüzü Keref'in de.
İyice sersemlemişti, birden patladı:
“Öğrenmek isterdim, bu tuhafılık da ne demek?
Gökyüzüne meydan okuyan küstahı
Gökler yakıp kül etsin iradesiyle!”
Keref heyecanla sordu; şaşkıncı:
“Gerçeği anlat, seni kim yere serdi?”
Dünyaya lanet okuyarak baş dile geldi:
“Ateşten doğan biri doğradı beni.
Üstesinden gelmem mümkün değildi”
Kar ve Keref anlamıştı her şeyi.
Bu ünlü yiğitleri cezalandırmak için
Zaman geçirmeden hazırlanıp yola çıktılar.
Hendekleri aşarak ırmağa vardılar.
Wardzaf ırmağı taşkın durumdaydı,
Kıyılara vurmuştu mavi buzullar.
Zavallı Donbettırlar dehşet içinde
İrmağın dibine gizlenmişlerdi rüzgârın şiddetinden.
Dağ eteklerinden, vadilerden yürüdü Kar.
Her bastığı yerde buzlar oluşuyordu.

Wardzaf denizinden ovaya kadar
 Eski zamanlarda Warıpp denilen yerde
 Buz parçalarıyla sürdü teknil toprağı,
 Ölüm meleğı gibi kudurmuş, kötü.
 Yanında Pilthor gidiyordu bir uçtan bir uca
 Ekin altındaki tüm toprağı kemire kemire.
 Kılıç seslerinin, iç karartıcı ezgilerin eşliğinde
 Huzurlu Nart köylerine çok geçmeden vardılar.
 Buzla örtölmüştü evler bacalarına kadar.
 Nart halkı için büyük felaketti bu.
 Buz çölüne dönüşen toprağın üzerinde
 Parlayan kırağıları da dağıtmıştı Keref,
 Buz tarlaları üstünde koşturup duruyordu.
 Halk çırpınıyordu bir yandan açlık belasıyla.
 İlk kez olmuyordu bu uğursuz yılın
 Kar'ın soluğıyla buza dönüşmesi.
 Yiyeceksiz, aç susuz kalmışlardı.
 Halk çoktandır yaşamamıştı böylesi bir felaketi.
Kül yeniden *Kor*'a dönüştü
 Ve yuvarlanmaya başladı top gibi.
 Kindar Keref'le buz çölünde
 Çatışmaya girdi, kırağıyı eritti.
 Amansızca saldırıp güçlü düşmanına,
 Kar'ı sık orman içlerine sürdü.
 Ama üstesinden gelemiyordu bir türlü.
 Werheg hemen yardımına koştı:
 "Onu tamamen yakamadıktan sonra
 Kar'ı yok edemezsin bilmiş ol!
 Güçlerimizi birleştirmemiz gerek.
 Alev alev tutuşmamız için zaman yitirmeden
 Kardeşimle senin üzerine binmeliyim"
 Dostunun öğüdünü dinledi *Kor*,
 Alevden bir top oldu güney ateşiyle,
 Tekmil buzlar eridi sıcakın etkisiyle.
 Donmuş halk bir parça ısınmıştı ama,
 İki Nart üşüyünce kısa bir süre sonra
 Yeniden *Kor*'un yanına koşturdular.

Can veren ateşle ısınmalarına karşın,
 Kar ve Keref boş durmayıp ardından
 Buz tabakasıyla toprağı yeniden dondurdular.
 İlkinden daha kalın, öldürücüydü.
 Mavi buzuldan, korkunç ayazdan
 Taş kuleler çatırdamaya başladı.
 Werheg ve Werhteneg güçlerini toplayıp
 Ateş topu *Kor* ve ak *Kül*’le birlikte
 Buzulların üzerine tüm güçleriyle çöktüler.
 Buzlar eriyip yok olmuştu sıcaktan.
 Dövüşmeye başladılar Kar ve Keref’e karşı.
 Nart sınırının ötesine süre süre
 Düşmanı uçuruma sıkıştırdılar.
 Sonra gerisingeriye köye dönerek
 Bir araya topladılar başıboş dolaşan yetimleri,
 Bedenlerini ısıtıp, iyice doyurdular.
 Sis çöker çökmez akşama doğru
 ıtırılı otlar üzerinde uykuya yatırdılar.
 Görevleri tamamlanmıştı, bir güzel dinleneceklerdi.
 Unutmak istiyorlardı olan biten her şeyi.
 Fakat gecenin gizli örtüsü altında Kar ve Keref
 Yeniden gönderdiler Nart toprağına buzları.
 Dağ gibi kristal bir buz yer kabuğundan yükseldi
 Savaştan yılğın Nartlar’ın dinlendiğı yere,
 Ta uzak köylere kadar buzlar sürüklendi.
 Bela yeniden gelip çatmıştı şimdi.
 Fakat Bardwag buna oldukça öfkeleni.
 Dünyayı ışık demetiyle doldurarak
 Kar’ın buzlarını eritti alevi soluğıyla.
Kor ve *Kül* de boş durmayıp
 Nart bereketi ve mutluluğı karşısında
 Tamamen güçsüz kalan Pilthor’u
 Sonsuza dek sesini kessin diye
 Yakıp kül ettiler ormanın ötesinde.
 Umarsız kuzeye çekildiler Kar’la Keref de
 Ağır kayıplarını bir bir sayarak.
 Nartlar vahşi bozkırları aşip arkalarından

Düşmanı Melikler'in diyarına sürdüler.
 Kar ve Keref'e acıyıp aralarına aldılar.
 Dostluk gösterileriyle konuk ettiler.
 İçtenlikle açtılar evlerinin kapılarını.
Kor ve *Kül* kutsal öfkelerini gizleyerek
 Kibirli düşmanın tüm toprağını yakmışlardı,
 Kar ve Keref'i böylece sürmüşlerdi uzaklara.
 Fakat Nartlar'ın bu davranışı tanrıları kızdırdı.
 Kin bağladılar her nedense yiğit Nartlar'a.
Kor'la *Kül*'ü ansızın öldürdüler.
Kor kara bir toza dönüştü birden
Kül'se hiç beklemeden tozun üzerini örttü.
 Ateşin hâkimi çok öfkelenmişti buna,
 Karanlık gecelerde boğazlarda gizlendi.
 Nart halkı yıkılmıştı bu korkunç kırımı,
 Fakat yaşamını kurdu yine çok geçmeden;
 Otlar canlanmaya başladı ovalarda,
 Göğü tekrar kucakladı köknar dalları,
 Yaban hayvanları sürüler halinde ortalıkta belirdi.
 Yeniden cıvıladı orman kuşları.

WERHTENEG'İN KAYBOLUŞU

Uzun bir sefere çıkmıştı Werhteneg.
Bütün yıl diyar diyar gezecekti.
Girer girmez sık ormanın içine
Çevresini ansızın yaban hayvanları sardı;
Bizonlar, kurtlar, ayılar ve diğerleri..
Gümüşü renkten bakıra parlıyordu derileri.
Nartın hayatını korur gibisine
Werhteneg'le birlikte gidiyorlardı.
Cesur Nart aldırılmıyordu huysuz böğürtülerine.
Nart daha ilerilere sokulmasın diye
Hayvanlar birden durdular orman kenarında.
Kötü bir olay gerçekleşecekmiş gibi
Kurtlar inceden ulumaya başladı.
Bizonlar da, ayılar da kendiliğinden
Eşlik ediyorlardı bu tuhaf ulumalara.
Werhteneg de bu yomsuz bağırıtlara aldırmadan
Hızla yoluna devam ediyor, geriye bakmıyordu.
Şen bakışlarında kaygı yoktu, rahattı.
İşte Labırcın yarının az ötesinde
Harika bir pınar gördü anlatılmaz.
Yemyeşil dalları hışırdıyordu yüzyıllık meşelerin,
Çevreyi orman çiçeklerinin hoş kokuları almıştı.
Birbirine geçmiş kökler dal gibi
Toprağın altından birden çıkıyor,
Sonra kaynaşarak yeniden kayboluyordu.
Dağ yolunda birden ipekten bir dokuma gördü.
Desenli halılar uzanıyordu yolun her iki yanında.

Atın kişnemesi durmuş, silah şakırtıları kesilmişti.
 Oklar da taş kesilmişti sanki sadakta.
 Tuhaf bir sessizlik sarmıştı çevreyi.
 Werhteneg'i bir düşüncedir aldı endişeli:
 "Hiç böyle bir yol görmedim şimdiye dek"
 Çevresine bakındı, eli kılıcına gitti.
 Kara bir canavar gizlenmişti sarp kayalar arasında.
 Uğursuz kayalığın iç karartıcı sessizliğinde
 Yaratık Nartı gözlüyordu sürekli.
 Werhteneg çok geçmeden kendine gelip
 Bilenmiş okunu düşmanına fırlattı.
 Yaratık kara kayalar arasına tepe taklak yuvarlandı.
 Siyah bir kayayı andırıyordu düştüğü yerde.
 Hayvanın işini gördükten sonra doludizgin
 Ölüm sessizliği süren dağlara gitti.
 Werhteneg doruklara vardığı zaman
 Yer kabuğu önünde birden açılıverdi.
 Alevli kıvılcımlar gözlerini almıştı.
 Hızla aşağıya yuvarlanıyordu yarılan topraktan.
 Olanlar düş mü gerçek mi bilemiyordu.
 Çukurun dibinde kendine geldi.
 Akli başından gitti çevreyi incelerken;
 Korkunç gerçek önündeydi, cehennemdi burası.
 Atı yoktu, üstelik tolgasız, silahsız kalmıştı.
 Şeytanlar kahkahalarla ortalığa çıktılar.
 Tozlar yükseliyordu ağır toynaklarından.
 Kötülük ateşiydi gülen gözlerinde parlayan.
 Nal sesleri, vahşi çığlıklar altında şeytanlar
 Silahsız Nartı kovalamaya başladılar.
 Ölüm korkutmuyordu Werhteneg'i,
 Saldırıları amansızca savuşturuyordu.
 Toprağa yapıştırmıştı işte sekizini,
 Yedisinin de işini bitirdi çok geçmeden.
 Geriye kalanlarsa kinle, çılgınca,
 Nartın üzerine saldırıp boynunu sıkıttılar.
 Hep birlikte üzerine çöktükten sonra
 Kısıkvrak bağlayıp tutsak ettiler.

Şeytani zaferlerinin keyfini sürerlerken
 Zorla içirdiler büyüğü bir suyu.
 Yaşlı bir insan oldu Nart içer içmez.
 Şeytanlar çevresinde döne döne
 Sürekli çekiştiriyorlardı ak sakalını.
 Yaşlı adamın sakallarını yolmaya çabalamak
 Gurur okşayıcıydı her şeytan için.
 Bambaşka bir amacı vardı bu davranışlarının.
 Ne eğlence ne de işkence içindi bu,
 Kılıardan merdiven yapmaktı niyetleri.
 İşe koyulmuşlardı aralıksız durmadan.
 Bu sırada Nart köyünde kardeşi Werheg
 Toy düzenlemişti dünyaya gelen ikizleri için
 Ronglar akıyordu ırmak gibi, türküler çınliyordu.
 Kahramanlığıyla ünlü Nart halkı yerlerini almış,
 Konukluğa bekliyorlardı Bertaleg'i de.
 Göklerden uçtu geldi cesur Nartlar'a
 Zengin armağanlarını esirgemeyerek.
 Ulu ve heybetliydi her zamanki gibi.
 Ak sakalı rüzgârda dalgalanıyordu.
 Konuksever Nart avlusuna kanatlı atıyla indi.
 "Hey oradakiler acele edin!" dedi.
 "Değerli armağanlarımı kabul edin!"
 Werheg ailesiyle konuğu karşıladı.
 Rong kupalarının sürekli kalktığı evlerine
 Saygıyla buyur ettiler kutsal konuğu.
 Büyük toy çok görkemli oldu.
 Ara verilmeden sabaha dek sürdü.
 Tan yeri ışımaya başladığında
 Bertaleg ayağa kalktı şunları dedi:
 "Beklendiğimi biliyordum Nart köyünde
 Yeryüzüne ayak bastığımda yolumu kesti iki kişi;
 'Namin sonsuza değin sürsün!
 İşte bu Nart kalkanı, bu da oku
 Tez götür bunları Nart köyüne
 Teslim et sahiplerine saygıyla' deyip
 Birden dönemeçte yitip gittiler."

Werheg şaşırmıştı, birden haykırdı:
“Bu silahların yabancılarda işi ne?
Nart kahramanlığı, çocuklarımın üzerine ant içerim ki,
Bunlar Werhteneg’in silahları kesin”
Nart halkı kalktı endişeli yüzlerle.
Sır olan Werhteneg’i aramaya başladı.
Bertaleg Nart halkını can kardeşi bildi.
Sonsuza dek yardımcı olmaya yemin etti.
Ne tepe, ne çukur, ne ırmak bırakmadan
Her yeri aradılar, didik didik ettiler.
Fakat sır olmuştu Werhteneg, bulamadılar.
Werheg soğukkanlı şunları dedi:
“Tüm dağları, ovaları dolaşacağım,
Kardeşsiz eli boş dönersem geri
Nart demesinler bir daha bana”
Ve deli ormanda yitip gitti,
Karanlık gökyüzünde bulutlar gibi.

İHŞAR İLE İHŞARTEG DELİMONLAR'DA

İki mutlu çocuk vardı, kavgasız yaşarlardı.
Orman açıklarında, boğazlarda dolaşıp dururlardı.
İki ayrılmaz kardeştiler, yaşamları birlikte.
Güçlü, üstün nitelikli, delikanlı Nartlar'dan
Birinin adı İhşar, diğerinin İhşarteg'di.
Günün birinde kendilerine eğlence olsun diye
Yeraltına inmişti iki kardeş.
Yarı açık bir kapıya usulca yaklaştılar.
Atalarının silahları duruyordu bir köşede.
Silahları baştan aşağı kuşanır kuşanmaz
Kendilerini Arvıraşugd'un yanında buldular birden.
Gökyüzü güzeli şaşkınlıkla sordu:
"Nereden çıktınız böyle sevgili yavrularım?"
"Endişelenme nine, silahları alıp
Kemerlerimizi de kuşandıktan sonra
Nart sınırına bakmaya gideceğiz.
Geriye döneceğiz meraklanma"
Kadın gülümseyerek gizlediği kutudan
Torunlarının yiğitliğine, cesaretine hayran
Bir yüzük çıkarıp İhşarteg'e uzattı.
Çaresiz kabul ettikten sonra isteklerini
Gizli bir üzüntüyle onlarla vedalaştı.
Gözü pek çocuklar hemen ayrıldılar.
Ünlü Nart diyarının sınırlarına doğru
Boğazları, ırmakları, tepeleri aştılar.

Warıpp orman açıklığına vardılar çok geçmeden.
 Uzun ve çetin yolu bitirdikten sonra
 Talmcin dağı kayalıklarına ulaştılar.
 Sabah erkenden kalkarak akşama kadar
 Ok eğitimi yaptılar durmak bilmeden.
 Ustalıkla ve beceriyle yeniden atmak için
 Hedefteki okları toplamaya gittiler.
 Yeşil bir halı açıldı gözler önüne birden
 Ormanlık, geçit vermez dağlara doğru giden.
 Nartlar'ın meraklı bakışları her şeyi seçiyordu.
 Yedi günlük yol gösteriyordu kardeşlere halı;
 Nerede sağa sapılacak, nerede sola dönelecek.
 Böyle dolaşıp dururlarken yedinci günde
 Sarp kayalıklı bir dağın başında birden durdular.
 Yedinci dağdı bu yaptıkları hesaba göre.
 Sarp dağ yolunu ustaca aştıktan sonra
 Yalçın kayalıklı dağın doruğuna vardılar.
 Okları çarçabuk toplamaya başladılar.
 Açıklık onları dönüş yoluna çekti.
 Yeşil halı yayılmaya başladı önlerinde yeniden
 Dar boğazdaki geniş mağaraya doğru.
 İhşar kardeşine dönerek şunları dedi:
 “Cesaret bir türlü terk etmedi seni belli.
 Bu sessiz öğüdü izleyelim haydi!
 Bu mağarada ne var ne yok bir araştıralım.”
 Korkusuz İhşarteg hiç duraksamadan
 Kardeşinin önerisini kabul etti.
 Birlikte inerek sarp kayalıklardan
 Geniş mağaranın içine sokuldular.
 Bir ışık yanıyordu içeride, uğursuz ay ışığı gibi.
 Göz gezdirirken çevreye endişeli gözlerle
 Yaklaşıp usulca kapıları açtılar.
 Birden donup kaldılar, sersemlediler iyice.
 Değerli bir taş ıslıl ıslıl parlıyordu içeride.
 Yiyeceklerle dolu geniş bir masa vardı.
 Yemeklerini bitirdikten sonra iki konuk
 Hazırlanmış yataklara huzurla uzandılar.

İhşar ok atıyordu kendince eğlenerek
 Fırlatıyordu okları mavi alevler içine.
 Okların vınlayışından Delimonlar uyandılar.
 Delikanlıları görünce iyice şaşırdılar.
 Bu çağrısız konuklar da nereden çıkmıştı böyle?
 Birbirine vurarak çelik zıpkınlarını
 Yerlerinden fırlayıp Nartlar'a saldırdılar.
 İki kardeş aynıyle karşılık verdi.
 Götürdükleri gibi ellerini kılıçlarına
 Delimonlar korkudan çılgık çılgığa
 Cehenneme kaçıştılar birbiri sıra.
 Bir yarıktaki gizlenen Delimon bağırdı:
 "Elimizdeki ölüm zıpkınıdır, bilmiş olun!"
 Yeniden belirdiler, şeytan gibi döne döne
 Delikanlılara saldırdılar zıpkınlarıyla.
 Fakat iki kardeş düşmanları püskürttü.
 Yeniden kaçıştılar arkalarına bakmadan
 Cehennem kapısında çılgıklar kopara kopara.
 Nartlar korkusuzca peşlerinden koştular.
 Onlarla birlikte cehenneme girdiler.
 İyice çökmüş, yaşlı bir adam gördüler önlerinde,
 Düşünceli, dalgın oturuyordu yerinde.
 Zavallının çevresini Delimonlar sarmışlardı.
 Birer birer yaklaşarak zavallının yanına
 Sakalını çekiştire çekiştire tarıyorlardı.
 Kıldan merdiven örüyorlardı sakallardan da.
 İhşar kardeşine bakarak şaşkın mırıldandı:
 "Gözlerime inanamıyorum, bu gördüğüm de ne böyle?
 Ne yapacaksınız bu merdiveni, söyleyin!"
 Fakat Delimon karşılık vermeden önünden geçti.
 İhşar da kılıcıyla şöyle bir vurdu.
 Yere kapaklandı Delimon, başladı inlemeye.
 Arkadaşlarını yöneltti uçuşunun dibine.
 Bir taş döndü apansızın kendisi de.
 İki kardeş üzüntülü yaşlı adama döndü:
 "Söyle kimsin sen, böyle buralara düşen?"
 Yaşlı adam yanıt verdi korkunç hüznle:

“Özgür, gururlu bir Nart olarak doğdum.
 Fakat Delimonlar beni tutsak etti.
 Cehennemde tutsağım uzun zamandan beri.
 Sakalımı tarayıp, kıllarını topluyorlar
 Büyük bir merdiven örmek için.
 Sevinip duruyorlar budala Delimonlar,
 Merdiven onları göğe çıkaracakmış,
 Sonra bal toplayacaklarmış gökyüzü peteğinden”
 İhşar ve İhşarteg’e çok dokunmuştu bu öykü.
 Zavallı ihtiyarı bağırlarına bastılar.
 Nart Werhteneg’di bu bahtsız kişi.
 Ellerini çözdüler, ak sakalını kestiler.
 Nart büyüğü Werhteneg artık özgürdü.
 Sarsılmıştı bu karşılaşmayla Nart İhşarteg
 Ve çok sevdiği yüzüğünü yere düşürdü.
 Nartlar’ın çok yakınına gizlenen bir Delimon
 Toynaklarıyla hemen yüzüğün üzerine bastı.
 Üç Nart Tsartsu’ya yola çıktı.
 Hiç konuşmadan sessizce yürüyorlardı.
 Sonra bir eve girdiler güzel mi güzel;
 Bir duvarı şahane pul pul kabuklardan,
 Ilgımla kaplıydı ötekisi de.
 Evi baştan aşağıya sarstıktan sonra İhşar
 Büyüleyici kabuklara kılıcını salladı.
 Bilenmiş okuyla ılgımı deldi.
 Kardeşiyle birlikte tüm gücüyle dayanıp
 Kapıyı açmayı başardı altın göle doğru giden.
 Gölün ta dibinde, alevler içinde
 Altından hazine yatıyordu ılık ılık parlayan
 Gölün dibinden iri taşlar taşıyan
 Yılgın bitkin insanlar gördü, ruh gibi.
 Çalışmaktan iyice çökmüş tutsakları
 Dermansız, aç susuz çalıştırıyorlardı zorla.
 İçlerinden biri diğerlerinden güçlüydü.
 Omuzları geniş, uzun kara sakallı,
 Çelikten yapılmış gibiydi göğüsleri,
 Kanlı terler akıtarak yorgun yüzünden

Koca taşları taşıyordu durmadan.
 Her yere zamanında yetişerek ustalıklı
 Bitkin düşenlere yardıma koşuyordu.
 İşar sordu: “Değerli kardeşim kimsiniz siz?
 Nereden geldiniz, bu haliniz de ne böyle?
 Çoktandır mı buralarda acılar çekersiniz?
 Neden taşırsınız sürekli bu koca taşları?”
 Zavallılar kederle karşılık verdiler:
 “Çoktandır senin gibisini buralarda görmedik,
 Ölüm mahkûmdur burada gördüklerin,
 Tüm yaşamını buzlu sular içinde acıyla geçirmeye.
 Ödül beklemiyoruz bu çalışmalardan,
 Burada altın çıkarırız dinlenmeden biteviye.
 Neyle besleniriz iyisi mi hiç sorma.
 Acınası köpeklerden yoktur farkımız.
 Midemizi doldururuz bitki kabuklarıyla.
 Issız mağarada taş döşemelerde uyuruz.”
 Bu tuhaf konuşmayı dinledikten sonra
 Güçlü kuvvetli olan, Nartlar’a dik dik baktı:
 “Söyleyin, işiniz ne, ne yapmak niyetiniz?
 Yaşamak istiyorsanız burada, çalışmaya başlayın,
 Yolcuysanız eğer tez vedalaşın bizimle”
 Birden Werhteneg onu tanıdı, sevinçle taşı içi:
 “Ah! Sen Werheg, yiğit kardeşim,
 Soğuk sulara mı alıştın buralarda?”
 Werheg de kardeşini tanıdı.
 Yeniden doğmuştu eski cesaret.
 İki Nart tutsaklara döndü:
 “Ey halk, işte kurtarıcılarımız!
 Yerin dibinde kalsın uğursuz altın,
 Kederli yüzlerimiz bundan sonra
 Özgürlük ateşiyle aydınlanacak güneş gibi.
 Bizi bekliyor yukarıda ovalarla bozkırlar.
 Haydi zincirlerimizi kiralım zaman geçirmeden!”
 Özgürlüğe kavuşan tutsaklar sevinçle
 Tsartsu kapısına dayandılar.
 Kapılar açılmıştı işte ardına kadar.

Büyük coşkuyla özgürlüğü tattılar.
İki yaşlı Nartı taşırlarken saygıyla,
Dört dönüyorlardı çevresinde büyük ilgiyle.
Son bir dilekte bulundular gözü pek kardeşlerden,
Konuksever ülkelerine götürmelerini istediler.
Nartlar eski törelerini sevgiyle anarak
Onlara Warıpp vadisini armağan ettiler.
Ateşi paylaşmamışken o zamana dek kimseyle,
Ateşi de sundular onları can kardeşleri bilip.
Yaşıyorlar şimdi dağlar arasındaki ovada.
O zamandan beri Erdhordlar diye çağrıldılar.

DELİMONLAR'IN SAVAŞI

Werheg, Werhteneg ile Ihşar, Ihşarteg
Erdhordlar'ın yanından döndükten sonra,
Huzurlu Nart köylerinin tek mil halkına
Neşeli bir kuvd düzenlediler hemen.
Gençlere türlü çeşit oyunlar, yarışmalar.
Ağırladılar tüm konukları bir tek eksik bırakmadan.
Eski tutsakları, sevgili Erdhordlar'ı
Kendi canından, kanından bilip
Bir yıl konuk ettiler aralarında.
Ağırladılar onları günlerce, gecelerce.
Bir yıl geçip ayrılık zamanı gelince
Öz yurtlarına uğurladılar zengin armağanlarla.
Ihşar ile Ihşarteg ocak başına çöküp huzurla
Uzun uzun andılar o neşeli toyları.
Nartlar'ın sevgili büyüğü yaşlı kadın Arvıraşugd
Boğuk sesiyle telaşlı, Ihşarteg'e sordu:
"Benim için tüm hazinelerden de değerli
Güneş gibi ışılan yüzüğüm nerede, göremiyorum?"
Taş kesilmişti çocuk bu apansız soruyla.
Yüzüğü bulamadı bir türlü, arandı durdu.
Şaşkınlığını gizleyemeyerek Ihşar'a döndü:
"Güzel yüzüğüme ne oldu biliyor musun?"
Şanlı Nartlar'da konukluğa devam eden biri
Söze girdi, Ihşarteg'e şunları dedi:
"Delimonlar'ın bozgununa uğradığı Tsartsu'da
O ünlü parıltısıyla yüzüğü gördüm.
Çevresini almış merakla inceliyorlardı.

Fakat yanına yaklaşmaya çekindiler.
 Sis perdesi altındaki o yerde ayrıca
 Efsanevi bir hazine gizli altınla dolu.
 Tekmil Nart halkıyla zaman geçirmeden oraya
 Kim engel olabilir gitmemize? Hadi!”
 Hemen yola çıktılar Nart ikizleri
 Dünyanın bir ucundaki Sek mağarasına.
 Yolun sonuna gelmişlerdi ki girişi
 Delimonlar kapatmışlardı daha önceden.
 Üzerlerine taş yağdırıyorlardı dağın tepesinden.
 Yola da toprak yığarak geçişi engellemişlerdi.
 Danışmak için Nart büyüklerine
 Dağlara gönderdiler cesur İhşarteg’i.
 Kalanlar da ok hazırladılar kendilerine.
 İhşarteg yola koyuldu duraksamadan.
 Sarp dağları aşarak yaşlılara vardı.
 Geliş niyetini heyecanla anlattıktan sonra
 Nart büyükleri ağır ağır öğüde başladılar:
 “İleriye doğru gideceksin, yolun uzun.
 Meşeliğın yanındaki kayalıklara varınca
 Sağa yönel, üç kavağa doğru.
 Dar Wırbın boğazına girdiğinde
 Taştan bir mezar göreceksin orada
 Mavi gökyüzüne uzanıyormuş gibi.
 Orada yolların hâkimi bekçilik eder.
 Doğru ona git, çekinmeden şöyle de:
 ‘Ey iyiliksever Bardwag, yaşamında hep mutlu ol!
 Yaptığın sonsuz iyiliklerden sevinç duy!
 Kurnaz Delimonlar’ın zorla ele geçirdikleri
 Ezeli Nart hazinesini geri istiyoruz.
 Tsartsu’ya giden yolu hemen göster’
 Nart dostları için her yolu açar,
 Bir yol gösterici de verir üstelik sana”
 Yiğit İhşarteg hemen yola fırladı.
 Meşe ormanını geçer geçmez
 Çakıl taşlarıyla kaplı Wırbın’a vardı.
 Taştan mezar karşısındaydı işte.

Ak saçlı bir adam oturuyordu gururla,
 Küf bağlamış meşeden asasıyla,
 Mavi gök kubbenin altında tek başına.
 Diğer elinde para kesesi tutuyordu.
 Nart, Bardwag'ı hemen tanıdı.
 "Ey iyiliksever Bardwag, yaşamında hep mutlu ol!
 Yaptığın sonsuz iyiliklerden sevinç duy!
 Ezeli Nart hazinesini geri almak isteriz.
 Şimdi kurnaz Delimonlar'ın inlerinde saklı.
 Tsartsu'ya giden yolu göster hemen,
 Sevgili dostun Nartlar'ın ışığı ol!"
 Bardwag beklemeden söze girdi, şöyle dedi:
 "Kayaların altından geçin hiç durmadan!
 Kara canavar kaya fırlatmaya başlarsa da,
 Öfkeyle böğürerek, gözlerini döndürerek.
 Ok atayım demeyin sakın, silahlarınızı unutun!
 Dar boğazı gözleyin en iyisi.
 Kara bir çıkıntı bulacaksınız kaya üstünde.
 Orada lamz sürülü bir merdiven vardır.
 Onunla aşağı ineceksiniz, kestirme yoldan.
 Doğru altın göle ulaşacaksınız sonra da.
 Demir zincirler göreceksiniz orada
 Kutsal bir taşın çevresini kuşatan.
 Bu zincirleri kırmalısınız mutlaka"
 Bardwag'a şükranlar etti, yola koyuldu.
 Seka mağarasına varıp yoldaşlarına,
 Şaşkınlık içinde, olanları anlattı.
 Halk ikiye ayrılarak kayalığa yürüdü
 Nelerin beklediğini önlerinde bilerek.
 Kara canavar birden tepenin üstünden
 Taş yağdırmaya başladı korkunç öfkeyle.
 Ama boşuna nefes tüketiyor, hırlıyordu.
 Nart halkı canavardan rahatsız olmamış gibi
 Hiç ilgilenmeden, kaygısız ilerliyordu.
 Sıkıntıya düşmeden vardılar dar boğaza.
 Kaya çıkıntısını buldular alacakaranlıkta.
 Kıl merdivenden kolaylıkla aşağıya indiler.

Azgın seller gibi saldırdılar düşmana.
 Yiğit Nart ikizleri Ihşar, Ihşarteg
 Ölümüne çarpışan Delimonlar'dan
 Geriye kalan koca cansız bedenleri
 Üst üste yığarak dağ gibi tepeleme
 Cesetlerle doldurdular Tsartsu girişini.
 Fakat Delimonlar ölmüyorlardı nasılsa,
 Ölülere diriltiren sihirli bir elma
 Yuvarlanıp duruyordu cesetler arasında.
 İnanılmaz olayı görüyorlardı gözleriyle;
 Tüm ölüler tek tek canlandılar
 Kıyasıya giriştiler birbirine yeniden.
 Ihşar dövüşürken kardeşine seslendi:
 “Yeniden birbirlerine atarlarken
 Kılıçla ikiye böl bu sihirli meyveyi.
 Ancak böyle yok edebiliriz onları”
 Delimonlar elmayı birbirlerine verirlerken
 Ihşarteg keskin kılıcına davrandığı gibi
 Meyveyi bir anda iki parçaya böldü.
 Ihşar’a uzattı yarısını, diğerini koynuna sakladı.
 Zor durumda kalan Delimonlar, korkak, şaşkın
 Kıldan merdivene doğru kaçıştılar hep birlikte.
 Fakat yiğit Ihşarteg Nart çevikliğiyle
 Ödle Delimonlar’ı tavlı kılıcıyla püskürttü.
 Ihşar yeniden kardeşine seslendi:
 “İçlerinden birine izin ver de çıksın,
 Sonra ardından izle onu dikkatle.
 Geriye kalanları da kardeşim bana bırak!”
 Ihşarteg kurnazca Delimonlar’dan birinin
 İlerlemesine izin verdi, sessiz bekledi.
 Delimon ustaca sürünüyordu kayalarda.
 Canavarın üzerine bindi, yitiverdi bir anda.
 Ihşarteg pusuya yatmış dikkatli
 Öfkeli düşmanın dönmesini bekliyordu.
 Sinsi Delimon uzaktan birden göründü.
 Sihirli elmayı elinde sıkıca tutmuş,
 Korkunç canavarın üzerinde hızla yaklaşıyordu.

Işıl ışıl parlıyordu kehribar renkli elma.
 Uçuyordu kendinden geçmiş rüzgâr gibi.
 Fakat Işarteg ansızın karşısına çıkıp
 Kılıç darbesiyle elmayı ikiye böldü.
 Engellemekte geç kalmıştı soysuz düşman.
 Işarteg'den kaçamadı, tutsak düşmüştü.
 Nart hışımla Delimon'a döndü, gürledi:
 "Nereden aldığını bu elmayı söylersen
 Seni öldürmeyeceğim kılıcımla, sözüm söz"
 Delimon yalvar yakar şöyle dedi:
 "Ne olur öldürme beni, şu an tutsağım.
 Eyerime oturursan, seni oraya götürürüm."
 Işarteg düşmanının arkasına korkusuzca yerleşti.
 Korkunç canavar yolcularını bir bulut gibi
 Uçurdu balta girmemiş sık ormanın içinden.
 Ormanlar, dağlar, ıssız yollar aşılar.
 Işarteg sık ağaçları kılıcıyla devire kese
 Yollar açıyordu önlerinde durmadan.
 Ağaç gövdeleri devriliyordu yeri göğü sarsa sarsa.
 Böylece uçtular soğuk bölgelere doğru.
 Bir çitin önünde birden durdular.
 Kafataslarından yapılı bir halka vardı orada.
 İçeride ışıl ışıl parlayan dalların arasında
 Altın bir ağaç gövdesi görünüyordu.
 Ölümlere can veren ağaç buydu işte.
 Korkularını unuttular ağaca bakarlarken.
 Sonra Divardah kayalıklarına doğru hızla uçtular.
 Işarteg orada Delimonlar'ı görünce,
 Gürledi kıvançlı göğsünü gere gere:
 "Ölüleri diriltin şu elimdeki elma
 Benim malım oldu bundan sonra."
 Üzüntüden kahrolmuşlardı Delimonlar.
 Kıldan merdiveni verdiler, barış istiyorlardı.
 Nart ikizleri de bir direnmeyle karşılaşmadan
 Tsartsu'ya sokuldular halkıyla birlikte.
 Dünyadaki tüm hazinelerden de değerli
 Güneş gibi ışyan yüzüklerini buldular.

Kurnaz Delimonlar'ın kutsallıkla sakladıkları
Ezeli Nart hazinesini de ele geçirdiler.
Zincirlerden kurtardılar o güzelim taşı,
Parlak bir ılık halinde yere düştü.
Düş müydü gördükleri, yoksa gerçek mi?
Taş dönüştü bir anda Bardwag'ın oğluna,
İnsanlara yolda iyilikler sunan Gurgok'a.
Dıvardah doruğuna tırmanırken
İhşarteg'den şu sözleri duydu kara canavar:
"Beni sırtında taşıdın bu uzun, zorlu yolda
Bunu ödemem gerek, borçluyum sana"
Uzattı ona sihirli elmayı, unutmuştu kinini.
Canavar elmayı yedi, Narta şükranlar etti.
İhşar ve İhşarteg, ünlü Gurgok'la
Kutsal hazineyi böldüler iki eşit parçaya.
Birini armağan olarak halka verdiler,
Evlerinin yolunu tuttular öbürüyle de.
Kuvd düzenlendi tam yedi gün, yedi gece.
Şaşlıklar yiyip koç etiyle coştular.
Toyu şen türkülerle çınlata çınlata
Başlayan barış onuruna ronglar içtiler.

ALTIN ELMA

Nartlar'ın o ağacı her yıl bir kez
Özel günde çiçekleniyordu yalnızca.
Gecedен ta şafağa dek meyveleri
Öylesine hızla olgunlaşıyorlardı ki,
Yaz ayını göremiyorlardı bile.
Topu topu üç elma yetiştiriyordu üzerinde.
Kehribar renkli, sihirli göz alıcı üç elma.
İnsanın yazgısını belirler gibi bir tanesi
Ölüleri diriltmeye yetiyordu bir dokunuşta.
Bir diğeriye sağlık sunuyordu
Konar konmaz hastanın baş ucuna.
Açlığa susuzluğa çareydi üçüncüsü de.
Yılda bir kez çiçek açıyordu sadece.
Bir gecede olgunlaşan bu sihirli üç elma
Şafağa karşı kayboluyordu birden nedense.
Bu hırsızlıktan oldukça şaşkın tedirgin
İki kardeş aralarında konuşuyorlardı öfkeyle:
“Kindar, amansız Delimonlar’la savaşa ede
Altın ağacı ele geçirdik zorlukla.
Zafer çığlıklarıyla şen, eve döndük ama,
Bir türlü fırsat bulamadık meyvesinden tatmaya.
Nartlar şöyle diyecekler nihasta ‘sizi cimriler’,
İşin içyüzünü öğrenince de
Biz kahramanları ‘budala’ diye alaya alacaklar:
‘Burunları altından bıyıkları kayboluyor,
Nedense ağızları tutamıyor tatlı bir parça’
Hakkımızda böyle diyecekler işte.

Bu haddini bilmez hırsızı yakalamadıkça
 Utanç verici bu durumdan kurtulamayız”
 Elmaların olgunlaşma anı geldiğinde
 İhşar ve İhşarteg oklarını aldılar.
 Ağacın altına sokulup akşamleyin
 Gözlerini yumdular uyuyormuş gibi yaparak.
 Yağız atlarını da salıverdiler otlağa.
 Pusuda pürdikkat hırsızı bekliyordılar.
 Birden gece yarısına doğru olanları görünce
 Korkunç şaşkınlıkla birbirine baktılar.
 Parlak gözleri kamaştıran üç yıldız,
 Wardzaf denizinden kayan üç yıldız
 Işıl ısl parlayarak, güneş kıvılcımları saçarak
 Altın elmalara doğru yaklaşıyordu.
 Gördükleri düş değildi, gerçektir.
 Efsane kuşları inmişti bahçelerine,
 Zümrüt zümrüt parlıyordu gözleri.
 İki kardeş taş kesilmişti bir anda,
 Olanları anladılar çok geçmeden.
 Bilenmiş oklarını fırlatmaya başladılar.
 Kuşlar yitiverdiler bir anda gökyüzünde.
 Acı ötüşleri duyuluyordu yalnızca uzaklardan.
 Bahçeyi dolaştıktan sonra bir süre iki kardeş
 Kuş tüyü buldular yerde, bir de altın elma.
 Ateş kuşları kaçarken yere düşürmüşlerdi.
 Kırmızı kan izi yol gösteriyordu onlara.
 Nart ikizleri yürüdüler endişeli yüzlerle.
 Kan izleri çok geçmeden heyecanlı iki Nartı
 Azgın dalgalı doğu denizine çıkardı.
 İhşar ve İhşarteg’in şaşkın bakışları
 Kaynayan köpüren bir kazana çevrilmişti.
 Bir dalga bitiyor, yenisi başlıyordu.
 Ak köpükleriyle parlayarak dev gibi.
 Taze kırmızı bir iz taşıyordu üzerinde.
 İhşar kardeşine döndü, şunları dedi:
 “Yırtıcı kuşun kanı bu, hırsızımız burada gizli.
 Yaklaş, bu dipsiz boşluğa atılacağım şimdi.

Neler alacağını beklememiz yararsız.
 Tam bu yerde, bir yıl sonra kardeşim
 Sonumun ne olduğunu öğreneceksin;
 Dalganın getireceği köpüğe dikkatlice bak!
 Kan kırmızısı olursa bil ki ölmüşüm.
 Ak köpük görürsen korkma! sağım demektir.
 Sözüm söz, bozmayı düşünmem asla.
 Hayattaysam karaya dönerim mutlaka,
 Azgın bir dalga olursa bir de denizde
 Bil ki güç durumdayımdır o zaman”
 Kemerinin altına sokuşturdu yelmesini.
 Aklında can kardeşi, kayalıktan atladı.
 Kendini birden denizin dibinde buluverdi.
 Olayı çözmenin bir tek yolu vardı;
 Diğerlerinden aydınlık bir ev olmalıydı bu.
 Bir süre arandıktan sonra evi bulmuştu.
 Ev sahiplerine seslendi altın kapıyı sarsa sarsa:
 “Ey değerli ev sahipleri altın kapınızı açın!”
 Biri çıktı karşısına, yaşlı bir kadındı:
 “Ey güneş parçam!” dedi. Sevgi doluydu sesi:
 “Seni nasıl barındırmayız, hiç olur mu?
 Uzun yolun görünüşe göre seni epeyce yormuş,
 Çoktandır mı yollardasın sevgili çocuk?
 Hadi gir çabuk, eşikte durmasana!”
 Ocağın başına oturttu yabancı konuğu.
 Meşeden bir masaya buyur edip sonra
 Bol, leziz yemekler çıkardı, önüne koydu.
 Sevgiyle uzattı rong kupasını.
 Yaşlı kadın kederle eğmiş başını
 Ocağı gözyaşlarıyla suluyordu.
 Ihşar heyecanlanarak üzüntülü sordu:
 “Sizi kim kırdı, neler oldu, söyleyin!”
 “Ah, evim ıssızlaştıktan sonra böyle
 Nasıl gözyaşları dökmeyeyim yavrum,
 Sevgili oğullarım yanımda olmayınca.
 Yedi oğlum vardı bir zamanlar,
 Yedi yıldır sürekli yollarını gözlerim.

Sefere çıktılar, dönmediler evlerine
 O zamandan beri, denize hiçbir.
 Ah, oğullarım yanımda olsaydı!
 Can kardeşleri olurdun sen de.”
 Birden ikinci konuk odasından
 Boğuk bir inilti duyunca İhşar,
 Kendini tutamayarak telaşla sordu:
 “Bu çılgılığın sahibi kim, kim bu ağır hasta?”
 Gözyaşları boşanıverdi yaşlı kadından.
 Boğuk sesler çıkararak hıçkırıyordu.
 “Duyduğun bu inleyiş kızımın yavrum.
 Çok uzaklarda, dünyanın bir ucunda
 Altın meyveli bir ağaç vardır gizemli.
 Yılda bir kez çiçek açar meyveleri
 Ve bir gecede olgunlaşır, gelişir.
 Üçüncü yılda kızlarım bu sırrı öğrendiler.
 Meyveleri olmuştı yedi gün önce.
 Kızlarım coşkuyla oraya uçtular.
 Fakat bir felaketle geri döndüler.
 Boreler köylerinde kanlara boğulsun!
 Küçük kızımı yaraladı içlerinden biri.
 Yavrum anla benim çektiğim acıyı.
 Kızım ikinci odada ölümcül yatıyor, ağır.
 Sağ bulamayacaksın belki de onu”
 “Söyle ey nur yüzlü, sevgili ana!
 Bu yaranın ilacı yok mu dünyada?”
 “Elbette var gözlerimin ışığ! oğul,
 Ama kim sağlayabilir böyle bir ilacı ona?
 Sevgili konuk, bil ki, o uğursuz gecede
 Bir ok deldi geçti karaciğerini kızımın.
 Kanadından ağır bir yara aldı ikincisiyle.
 Eğer bir mucize gerçekleşir de
 Kanadından bir tüy verilirse ona,
 Kızım eski gücünü yeniden bulur.
 Biri karaciğerinden çıkarırsa oku
 Yaşamına, sevincine kavuşur hemen”
 “Kızını sihirli bir güçle kurtarırsa biri

Neyle ödüllendirirsin o kurtarıcıyı peki?"
 "Onu oğlum sayar kızım ile evlendirirdim"
 İhşar gülümsemeyle karşılık verdi:
 "Ah, ana kızına götür çabuk beni!"
 Oku çıkardı, derin bir soluk aldı
 Ve koynundan çıkardığı tüyü
 Önce yaranın üzerinde gezdirdi.
 Elmayı üzerine koydu sonra da.
 Büyülü elma yuvarlandı kızın bedeninde.
 Hasta birden iyileşti, yatağında doğruldu.
 Bütün bütüne kaybolmuştu hastalığın izi.
 Mutluluktan uçuyordu kadın, sözünü tuttu.
 Düğünle noktalandı coşkun sevinçleri
 Ve yaşamaya başladılar deniz dibinde
 Kimseyi akıllarına getirmeden birlikte.
 Bir yıllık süre dolmaya başlayınca
 Ayrılması gerektiğini söyledi Nart.
 Deniz dibine elveda dedikten sonra
 Kızla yola çıktı İhşar, öz yurduna.
 Karaya ayak bastıkları zaman
 Kardeşi İhşarteg haber vermeden
 Yiyecek bulmaya çıkmıştı kulübesinden.
 Nart için barınak önünde duruyordu işte.
 İhşar sevgili karısını kulübeye soktu.
 Onu yalnız bırakırken şöyle dedi:
 "Ormana avlanmaya gideceğim, beni bekle,
 Yakında dönerim hiç merak etme!"
 Yönelde Nart çam ormanına doğru,
 Sık ağaçlar arasında kaybolup gitti.
 Balta girmemiş ormanın derinliklerine girdi.
 Av için dolanıp dururken ormanda,
 Kardeşi İhşarteg de eve dönmüştü.
 Kulübenin kapısında durup içeriye baktı.
 Birden yüzü aydınlandı, sevinçle doldu içi.
 "İşte aradığımı buldum sonunda.
 Eşsiz bir varlık sunmuş tanrılar bana!"
 Nart ikizleri birbirine öyle benziyorlardı ki,

Yıllar bile silememişti bu benzerliği.
 İki gövde gibiydiler çam ormanındaki.
 Anaları ayırabilirdi bir dokunuşta onları.
 Kocasına benzeterek yiğit İhşarteg'i.
 Işdı gözleri kızın, sevinçle yandı.
 Gece olur olmaz kuru otlardan
 Kendilerine döşek yapıp birlikte yattılar.
 Dünya aydınlanmıştı güneşin doğuşuyla
 Ve ateş gözlü yiğit İhşar çıkageldi
 Yanında getirdiği bir sürü avla.
 Kökleriyle kopardığı koca ağaçları
 Bir ateş yakmak için tepeleme yığdı.
 Fakat yüreği daralmıştı bir önseziyle.
 Birden üzerindeki ağır yorgunluğu attı.
 Ağır ağır kulübeye doğru yürüdü sıkıntılı.
 Kapıda durarak, gür sesiyle haykırdı:
 "Hey, kim var orda? Kollarını hafifçe kımıldat!
 İndir omuzlarımdan bu ağır yükü"
 Can kardeşi gözleri yerde dışarı çıktı.
 İhşar'ın korkunç öfkeli gözlerinden
 Ne yapmak niyetinde olduğunu anlamıştı.
 Savaş yelmesini kuşanmaya kulübeye girdi.
 Omuzluğu omzuna suskun bağladı.
 O acılı an gelip çatmıştı, karşı karşıyaydılar.
 Kardeşler dövüşe başladılar iki yabancı gibi.
 Sanki birlikte hiç yaşamamışçasına
 Saldırıyorlardı birbirine kinle, çılgınca.
 Çelik yelmelerden kılıçlar süzüldü.
 Kanları akmaya başlamıştı işte.
 Kıza duydukları aşkla yanıp tutuşa tutuşa
 İki kardeş boz toprağa devrildiler birlikte.
 Donbettir kızı kalp atışlarını dinlerken
 Delikanlılara bakıyordu donuk, çıldırmış gibi.
 Uğuldayan rüzgârın iç karartıcı sesinde
 Derin kederler içinde saçlarını yolup
 Genç Nartlar'ın üzerine bıraktı boğuk hıçkırıqlarla.
 Kederden başını taşlara vuruyordu

Korkunç ağıtlar yaka yaka kahramanlara.
 Göklerde uçan yol gösterici Wastırcı bu sırada
 Köpüren kanatlı atıyla yeryüzüne indi.
 Atın kişnemesini bastırarak bağırdı:
 “Mutluluk beni bekliyor, bu ne güzellik!
 Gökyüzü armağanı dikiliyor önümde”
 Kanatlı at mihlanmış gibi duruverdi.
 Kutsal Wastırcı sevecen, kıza döndü.
 “Ey güzel kız” dedi. “Ne oldu sana?
 Söyle neden bu gözyaşları ırmak gibi?”
 Kız karşılık verdi omzu üzerinden.
 “Ah! İki kardeş benim yüzümden
 Dövüşe tutuştular kinle, öfkeyle.
 İşte görüyorsun cansız yatıyorlar.
 Zamansız ölüp gittiler bu dünyadan.
 Bu zayıf halimle nasıl gömerim onları?
 Böyle bırakıp gitmekse utanç verici, acı.
 Gözlerini oyarlar uğursuz kuzgunlar.
 Yer, bitirir gövdelerini geceleyin aç kurtlar.
 Ey yolcu, tanrılar ödüllendirir seni
 Onları gömmeme yardım edersen.
 Bunu yapmam imkânsız kadın halimle,
 Ne olur indir onları kara toprağa!”
 “Bunu yaparım, ama bir şartım var.
 Bu bahtsız yiğitleri gömersem saygıyla
 Gönlünü bana verir misin düşünmeden?
 Kabullenir misin böyle bir isteği?”
 Elinden ne gelebilirdi zavallı kızın?
 Kalbini Wastırcı’ye açacağına söz verdi.
 Saçlarını topladı sözünde durarak.
 Dünyasını unutan Wastırcı zaman geçirmeden
 Toprağa vurdu büyülü bir kamçıyla
 Ve birdenbire tam karşılarında
 Görkemli bir zeppaz belirdi yerin altında.
 Işıklı solmuş gözleriyle delikanlıları
 Hemen mezara taşıdı, özenle gömdü.
 Sonra boz atına bindi, elleri dizginlerde kıza:

“Bin haydi!” dedi. “Atımız hazır, uzak yollara”
Kadın hıçkırırken kederler içinde:
“Hazırım ey soylu atlı!” dedi.
“Nereye istiyorsan oraya gitmeye.
Yalnız acılı kanlara bulaştım ben,
Bu temiz atına binmek utanç verir bana,
Bu halimle gidersem seninle
Bir kırgınlık duymaz mısın peki?
Acıların hiç yaşanmadığı o temiz suya
Bu kadar yakınız, işte görüyorsun,
Deniz suyuyla yıkanmama izin verirsen
Temizlenip uçarım istediğin yere”
Fakat dalgalara bedeni dokunur dokunmaz
Vermiş olduğu sözü birden unuttu.
Suyun içine, derinlere gizleniverdi.
Masmavi denizin üstünde uçarken Wastırcı
Gürleyip duruyordu öfkeli mi öfkeli:
“Güzel kız deniz aldı şimdilik seni.
Ama şunu bil ve aklından çıkarma;
Sonsuza dek kalmayacaksın deniz dibinde”
Denizse gülmeye, türküler söylemeye başladı.
İnci gibi ak köpükler kapladı üzerini.
Çevre yeniden duruldu çok geçmeden
Ayna gibi parlıyordu denizin üstü.

WRJMEG VE HEMITS DONBETTİRLAR'DA

Suyun altında kayboldu Donbettır kızı.
Evine varır varmaz hiç beklemeden
Yolunu gözleyen anasına hıçkırıklar içinde,
Başından geçenleri anlattı, o korkunç sonu.
Günler birbirini kovaladı ve bir sabah
Bir kıpırtı hissetti göğsünün altında.
Soluğunu tuttu heyecanla dinledi.
Sevincine diyecek yoktu, bir yaşam doğuyordu
Ve zamanı geldiğinde iki sağlıklı erkek doğurdu.
Nur topu gibi, birbirinden güzel iki çocuk.
Birine Hemits adını verdiler, öbürüne Wrjmeg.
Yiğitlikte nam saldılar çevrede.
Günler geçti, ikiz kardeşler büyüdü.
Oynadılar, eğlendiler mavi derinliklerde.
Karaya da çıkıyorlardı kimi zaman.
Ruhunu şenlendiriyorlardı gelip geçenin.
Günün birinde Keftışer, iki çocuk oynarken
Yanlarına yaklaştı, sevecen şunları dedi:
“Düşmanla yürekle dövüşeceksiniz bu açık mı açık.
Şu oku ve yayı alın, benden armağan.”
Delikanlılar iri bir balığın üzerinde
Pür neşe gidiyorlardı suları yara yara.
Tasasız, korkusuz dalgalara aldırmadan.
Oynaşıp duruyorlardı anadan doğma
Neşeli iki çocuk, güçleri eşit.

Yorulmak nedir bilmeden yüzüyorlardı.
 Peşlerinden izliyordu güçlü Keftişer,
 Kim daha iyi yüzücüydü ayıramıyordu.
 Balıkları bıraktıktan sonra açık denizde
 Kıyıya çıktılar dinlenmek niyetiyle.
 Ulu Keftişer çocukları yanına alıp
 Batawar'a götürdü, kendi evine.
 Yiğitlere armağanlarını vereceğim
 İşte söz verdiğim yaylarla oklar...
 "Yarın Kutugenen şöleni kutlanacak.
 Sakın buralardan uzaklaşmayın!"
 Keftişer'in armağan ettiği yayları
 Çocuklar güle oynaya ellerine aldılar.
 Fakat yaylar kırılıp duruyordu nasılsa.
 Yazık ki kırışları de koptu çok geçmeden
 İstediler bir yenisini çekinmeden:
 "Ver bize Keftişer yenilerini çabuk
 Bu yaylarla oynamak bize yakışmaz.
 Ver hadi bekliyoruz Keftişer!"
 Bu kez kendi silahlarıyla donattı ikizleri.
 Ne yazık ki bunlar da yaramadı işe.
 Kırıldı parçalandı ellerinde yeniden.
 Yine Keftişer'e düşmüştü iş.
 İkizlere döndü, biraz kızgın şöyle dedi:
 "Alın bakalım çocuklar bu sonuncusu,
 Ama köylüleri incitmeyin çocuklar!
 Kırışlerini de çekmeyin gereksiz yere."
 Şen Kutugenen tüm görkemiyle başladı.
 Baştan aşağı süslenmişti şölen köyleri.
 Çocuklar oynarken Batawar'da neşeyle
 Okları çok ustaca fırlatıyorlardı hedefe.
 Çok dardı Wırbın bölgesi, bu yüzden
 Dalgalar arasından karaya çıktılar.
 Başladılar burada oynayıp sıçramaya.
 Oklarıyla güle eğlene atış yapmaya.
 Gözler kamaşıyordu okların keskinliğinden.
 Deniz balıkları gizlenmişlerdi derinliklere.

Kanatlıları kıpırdayamaz olmuştu korkudan.
 Bu sırada ağaç fiçılarla iki kız pınardan
 Su taşıyordu evlerine, kahin soyundandılar.
 Yüksek kayalıkların dar yarıklarında
 Uçarı Nart ikizleri pusuya yatmış,
 Ok yağdırıyorlardı fiçılara güle oynaya.
 Sular boşalıyordu delik fiçilerden.
 Kızlar eve dönerlerken büyük üzüntüyle
 “Ah ne felaket!” diye dövünüp duruyorlardı.
 Eve vardıklarında anaları endişeyle sordu:
 “Neniz var çocuklar, nerede benim kızlarım?
 Bir su getirmeyi beceremediniz bana”
 Ağlaşarak gürültülü şöyle dediler:
 “Boreler’den Hemıts’la Wrijmeg’in
 Başarısızlık olsun tüm hayatları.
 Onların güçleri ve yiğitlikleri acaba
 Fiçıları hırsla delerek oklarıyla
 Zavallı biz kızları susuz bırakmaya mı yetiyor?
 Suyu gitmemiz imkânsız şimdi
 Bize bela ana, bu Nart okları”
 “Kızlarım tembellik etmeyin gidin hadi!
 Susuz yaşanmaz, bilmez misiniz?
 Biricik varlıklarım dilim doğuştan keskindir.
 Kendini bilmez zorba Nartlar’a karşı
 Hayır dualarım sizinle olur aklınızı kullanırsanız.
 Cezalarını korkusuzca vermenizi istiyorum.
 Fakat suskun durursanız, haliniz yaman!”
 Kızlar üzüntülerini yüreklerinde gizleyerek
 Pınar suyuna doğru yola koyuldular.
 Fakat eğlence düşkününü haşarı ikizler
 Pusuya yatmışlar, kızları bekliyorlardı.
 Fiçılara nişan aldılar yaylarını gererek.
 Kızlar korkulu yüzlerle Nartlar’a yüklendiler:
 “Gücünüzü, becerinizi gördük, anladık
 Fakat yiğitliğinizden ne haber, hiç duymadık?
 Cesursanız neden saklanırsınız karanlıklarda?
 Niçin yaşamazsınız kendi köyünüzde?

Issız koydunuz evinizi, bırakıp gittiniz.
 Bilin ki aile büyüğünüz de pek yürekli değil!
 Kara kuzgun gibi yazgısı korkunç.
 Bakımdan yoksun yapayalnız yaşar durur
 Terk edilmiş acınası, üstelik hasta,
 Bozuk mantar gibi bir kütükte oturur.”
 Çocuklar taş kesildiler bir anda.
 Suskun, endişeli evlerine döndüler.
 Analarına sordular meraklı bakışlarla:
 “Nereden geldik biz ana haydi söyle!
 Neden su altında yaşıyoruz seninle?”
 “Nart ülkesinden” diye karşılık verdi ana:
 “Dalgaların tutsağsınız benim yüzümden”
 “Her şeyi bilmek ve görmek için biz de kardeşim
 Baba yurduna gidelim, haydi hazırlan!”
 Okları omuzlarına sıkıca bağladılar.
 Ağır değnekleri ellerine alarak
 Düşünmeden, tartışmadan tez elden
 Eski Nart diyarının sınırına gittiler.
 Köye usulca girdiler, nıhasa yaklaştılar.
 Toplananlara dönerek söze girdiler:
 “Gününüz hayırlı olsun ey saygıdeğer Nartlar!
 Başarı hayatınızda eksik olmasın!
 Boreler’in evi nerede, biliyor musunuz?
 Sizlere geldik, Werheg’in konuğuyuz”
 Halk içten karşılık verdi: “Bu bir hayır,
 Aramıza hoş geldiniz, buyurun oturun!
 Boreler’in evi oldukça yoksul düştü.
 Bizim yanımızda kalmanız daha iyi olmaz mı?”
 Fakat çocuklar üstelediler büyük saygıyla.
 Boreler’e gitmeyi istiyorlardı yalnızca.
 Dağ yolundan ikizleri Werheg’e indirdiler.
 Evlerine, yakınlarına kavuşmuşlardı sonunda.
 Fakat her şey yabancıydı onlara.
 Hiç yaşamamışlardı ki bu evde.
 Bundan duydukları utançla ezilmişlerdi.
 Hemen işe koyuldular canla başla.

Konuk evi bir anda aydınlandı, şenlendi.
Derleyip topladılar bahçeyi, her bir şeyi.
Yetmiş yedi kat daha güzel olmuştu Boreler'in evi
Ve hemen Werheg'e yüreklerini açtılar:
"Sen dedemizsin bizim, doğru sana geldik.
Bahtsız oğlun Ihşar'ın çocuklarıyız.
Yalnız bırakmayacağız seni bugünden sonra.
Yalnız başına yaşamak Nartlar'a yakışmaz.
Kadınsız ev ıssız, acınası."
Yeniden denizin mavi sularına indiler.
Bore evine getirdiler öz analarını.
Tanınmayacak derecede değişti ev.
Ocakta ateş yeniden canlandı.
Yeniden sardı çevreyi hiç eksilmeden
Bore evinin mutluluk şarkıları.

SATANA'NIN DOĞUŞU

Ölüm anı yaklaşırken heyecanını gizlemeden
Boreler'in Werheg, Hemits'a döndü:
"Sevgili oğlum gel şöyle otur yanıma.
Günbatımına varmaz ölürüm.
Su ve ateş; işte hayatımızın gücü!
Koru yasalarımızı kılıçla, sözle,
Sakin bunları aklından çıkarma!
Karada çalış, çabala, ama denizle dost ol!"
Bu yüce sözleri söyledikten sonra
Werheg huzurla gözlerini kapadı.
Halk büyük bir saygıyla toprağa verdi.
Hemitslar'ın anası da yatağa düştü çok geçmeden.
Korkunç acılar içinde şöyle mırıldandı:
"Öfkeli Wastirci'ye borçlu kaldım
Başka yaşamı seçtiğim o günden beri.
Gece gündüz izler sürekli beni.
Öç almak ister benden mezarımda bile,
Üç gece mezarımda bekçilik edin.
Altın bir yüzük bırakacağım sizlere.
Öyle sıradan değil Arvıraşugd'un yüzüğü.
Saçtığı ışıkla aydınlatır sürekli
Göğe dayanan o merdiveni.
Sakin unutmayın bu son sözlerimi,
Adınız kötüye çıkmasın bu utancımla."
Bir göz attıktan sonra sevgili çocuklarına
Bir daha açılmamak üzere kapadı gözlerini.
İnci gibi ışıklarını döker dökmez yıldızlar,

Nart Wrijmeg en seçkin silahlarını yanına alıp
 Anasının mezarı başında beklemeye başladı.
 Gece yarısı olmuş, uykuya dalmıştı herkes.
 Dimdik ayakta duruyordu sadık bir bekçi gibi,
 Bir adım dahi uzaklaşmıyordu zeppazın başından.
 Yorgun, bitkin düşünce üçüncü günün sonunda
 Birden Hemıts göründü eşikte, heyecanlıydı.
 Yorgun kardeşine döndü gözleri canlı:
 “Anamıza” dedi “hayatımızı borçluyuz.
 Sen gerçek bir evlat olarak onurla
 Aksatmadan yerine getirdin görevini.
 Şimdi bırak, ben sürdüreyim nöbeti!”
 Wrijmeg’den nöbeti aldı yiğit Hemıts.
 Görevini yapıyordu aynı kardeşi gibi,
 Ayakta dikiliyordu bir heykel gibi.
 Wastırcı ansızın gökyüzünde göründü.
 Bulutlardan sıyrılan güneş gibi ortaya çıkıverdi.
 Atın yelesi üzerinde fendirini tutarak
 Tüm dünya işitsin diye ezgiler söylüyordu.
 Nart topraklarının üstünden geçiyordu.
 Herkes etkilenmişti bu büyüleyici ezgiyle.
 Rongsuz eğlenmeye başlamıştı teknil halk.
 Hızlı dansla fırıl fırıl dönüyorlardı yerlerinde.
 Dans edenlerin gürültüsü tüm çevreyi sardı.
 Sanki toy düzenlenmişti her evde.
 Sabahleyin gökyüzü aydınlandığında
 Bir merak sarmıştı Hemıts’ı, mezardan uzaklaştı.
 “Gece sona erdi, kim yaklaşır anamın mezarına,
 Gideyim de birazcık köyü dolaşayım,
 Türkülerin tadını çıkartarak şimd oynayayım”
 Hemıts şimd oynayıp, türküler söylerken gençlerle
 Wastırcı mezara usulca yaklaştı.
 Ölü kadına vurdu keçeden kamçısıyla.
 Nefes almaya başladı ölü, canlanıyordu.
 Genç bir kıza dönüştü kaşla göz arasında.
 “Kimsin şimdi yanıt ver?” diye sordu alaylı,
 “Bir kez aldatmıştın beni, hatırladın mı?

Şimdi nereye saklanacaksın hadi söyle!
 Nartlar'ın nasıl eğlendiklerini duy, dinle!
 Bak düğünümüz onuruna sevinç içinde
 Bizim için oynuyorlar Nart şimd'ini”
 Wastirci kıza eğildi, dudaklarından ateşli öptü.
 Bir süre geçtikten sonra mezardan uzaklaştı,
 Vedalaşırken kıza döndü, şunları dedi:
 “Bu olanlar kalbini dağlamasın güzel kız!
 Sana sevgimin işareti olarak
 Duvarına kimseyi yaklaştırmayacak
 Bir köpekle tay bırakacağım başlık yerine.
 Kutsal mezarını bekleyecekler yılmadan”
 Gür sesiyle haykırarak yeniden kamçıyı vurdu
 Ve kız yine dönüverdi eski haline.
 Wastirci Evsurg'a atladı, yitiverdi göklerde
 Bozkır fırtınası gibi uzaklara, ufka doğru.
 Tay mezarı uzun zaman bekledi de bekledi.
 Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi
 Bekçi olarak görevlendirildiği o günden beri.
 Tam dokuz ay geçtikten sonra aradan
 Toynaklarıyla yeri dövmeye başladı tay,
 Birisinden emir almış gibi, ansızın canlı.
 Bu sırada Sırdon geçiyordu oralardan.
 Köpek havlaması, tay kişnemesi duydu.
 Sırdon şaşırmıştı, kulak verdi dinledi.
 Sonra bir bebek ağlamaya başladı sessizce.
 Merakını yenemeyen yolcu hızlı adımlarla
 Mezara girmeye davrandı ama,
 İzin vermediler ona mezarın bekçileri.
 Nartın mezara yaklaştığını gören Wastirci
 Gökyüzünden kanatlı atıyla yere indi.
 Bunu saldırı sanan Sırdon'un atı ardına bakmadan
 Rüzgâr gibi uzaklaştı Nart köyüne doğru.
 Kutsal Wastirci'nin kanatlı atı kuş gibi
 Düşmanına üstten bakarak uçuyordu.
 Bir süre önünde koşturduktan sonra
 Yakaladı, toynaklarıyla biraz hırpaladı.

Bir türlü merakını yenemeyen Sırdon'u.
 Sırdon eve döner dönmez hemen nihasa gitti
 Gördüğü her şeyi bir bir anlattı:
 "Ebediyen yok olmuş Bore ocağı.
 Tanrıların kötü bir işareti değil mi bu?
 Acınası zeppazları ahıra dönmüş.
 Bir köşede köpek, öbür köşede bir tay,
 Boğucu mu boğucu üstelik içerisi.
 Kışnemeler, havlamalar birbirine karışmış.
 Üstüne üstlük mezarda gürültülü,
 Bir bebek ağlıyor durmak bilmeden"
 Nart halkı bir anda dalgalandı.
 Mezara doğru yürüdüler şaşkın, telaşlı.
 Oradan tayın kışnemeleri duyuluyordu.
 Boşunaydı hangi yandan yaklaşılan.
 Kimseyi yanaştırmıyorlardı kendilerine.
 Fakat yiğit Wrijmeg'i uzaktan tanıyınca,
 Tay gürültüyle kışneyerek kayboldu bir yerlere.
 Yol açılmıştı Nart Wrijmeg'e, anlamıştı her şeyi.
 Lekelenmiş mezara sessizce sokulup
 Hemen dışarı çıkardı ağlayan bebeği.
 Tayla köpek de ardı sıra geliyordu.
 Gözlerini yere indirmişti, korkunç bir hali vardı.
 Tuhaf yükü ellerinde Nartlar'ın karşısına çıktı.
 Altın saçlı güzel bebeğin yüzü görününce
 Tekmil Nartlar taş kesildiler hayretten.
 Düşündüler, aralarında tartıştılar iyice
 Ve kızın adını nihayet Satana koydular.
 Onun gibi güzeli yoktu yeryüzünde.
 Türküler düzüldü her bir yanda onun için.
 Bilgeliliğiyle, aklıyla, soylu davranışlarıyla
 Büyük bir kişilik oldu Nart halkı arasında.

WRİJMEG VE HEMITS'İN YOLCULUĞU

Warıpp ötesinde, yüksek sıradağlar ardında
Geniş Ways ırmağının yalçın kıyılarında
Kara kaşlı kızıyla beraber, esenlik içinde
Wasbi adlı bir eldar yaşıyordu kalesinde.
Işıklar saçardı kızı çevresine gök perileri gibi.
Dünyada bir eşi yoktu güzelliğinin.
Kimler aşındırmıyordu ki kapısını evlenmek niyetiyle.
Başarısız, üzgün dönerlerdi ama gerisingeri.
Günlerden bir gün Wrijmeg'le Hemits
Kafa kafaya vermiş aralarında tartışıyorlardı:
“Biz evlenmeliyiz bu güzel peri kızıyla”
“Ben büyüğüm” dedi Wrijmeg gururla
“Kızı istemede ilk işareti ben veririm”
“Hayır büyük benim, kurala göre kardeşim
Ben birinci oluyorum” diye karşılık verdi Hemits.
Zaman geçirmeden atlarını eyerlediler.
Riftağı ve azık torbasını yanlarına aldılar.
Wrijmeg kardeşine seslendi;
“Hadi bakalım kardeş, riftağı tut,
Kolana biraz sıkmam gerekiyor da”
Riftağı bir anda el değiştirmişti.
Bu kurnazlığı anlamamıştı Hemits,
Kendi eyerine bağladı riftağı saf saf.
Wrijmeg sinsi sinsi gülerek kardeşine döndü:
“İşareti kim verecek, hadi gidip Satana'ya soralım.
Kimi büyük sayacak birlikte öğrenelim.
Kızı istemek için bunu bilmemiz gerek”

Satana kardeşlere döndü, şunları dedi:
 “Oh... beni güldürmeyin boşuna!
 Sorunuzdan bir anlam çıkaramadım.
 Riftağı küçük taşır öyle değil mi?”
 Kız kardeşine çok öfkeleni di çil yüz lü Hemits.
 İşe yaramaz bir eşek olduğunu söyleyip durdu.
 Riftağı kızgın atın üzerinden fırlattı.
 Bir türlü dinmek bilmiyordu öfkesi.
 Wrijmeg riftağı yerden alıp yamçasına sardı.
 Eyerinin bir kenarına güzelce bağladı.
 Uzun yolda beraber doludizgin gittiler.
 Dağları, çayırları, ovaları geçtiler.
 Menzillerine varınca yere atlayıp
 Büyük kapının önünde durdular.
 Wrijmeg içinden şöyle geçiriyordu:
 “Bir kurnazlık daha edeyim şu Hemits’a şimdi,
 Sezdirmeden sağ tarafa geçeyim
 Eldar’ın karşısına böyle çıkarsam
 Beni büyük beller, işi de bitiririm”
 Hemits’ın sağına geçti usulca.
 Wrijmeg kapıya vurdu, sessiz bekledi.
 Bu ses büyük bir yankı yaptı Eldar konağında.
 Gök gürültüsü gibi her taraftan duyuldu.
 Eldar Wasbi kapıları kardeşlere açtı.
 Yoldaş gibi karşıladı saygıyla, içten:
 “Soylu evime” dedi. “Girmenizi isterim”
 Hemits Eldar’a dönerek açıktan sordu:
 “Biz ikiziz tartışmamıza son ver!
 İçimizden kim daha büyük onu söyle?”
 Eldar karşılık verdi hiç beklemeden:
 “Eğlendiriyorsunuz beni doğrusu.
 Büyükler sağda durur, doğru değil mi?
 Sen güneş parçam; küçük olan sensin tabii”
 Korkunç bir yankı yaptı Hemits’ın sesi:
 “Bu kule başına yıkılsın Eldar Wasbi!
 Acılı ve korkunç bir ölümle geberip gidesin!”
 Bağırıp çağırdıktan sonra yağız atını kamçladı.

Çılgınca evinin yolunu tuttu doludizgin.
 Nart Wrijmeg'se heyecanlı, istekli,
 Değerli bir konuk gibi içeri girdi.
 Eldar evin girişinde eğildiği sırada
 Yüksek kulenin kubbesi birden sallanıverdi.
 Wrijmeg çevik bir hareketle Eldar'ı kenara itti.
 "Anlam veremiyorum hiç, iyiliksever konuğum
 Ne oldu size böyle, neler oluyor?
 Niçin kendi evime sokmuyorsun beni?"
 "Bu kule yıkılabilirdi efendim baksanıza
 Hemits'in size savurduğu korkunç lanetlerden"
 Eldar kuleye, yukarılara doğru baktı.
 Derin çatlakları görünce kulede,
 Gözleri korkudan karardı, kül oldu benzi,
 Wrijmeg çekinmeden şunları dedi:
 "Kızını benimle evlendirmeye razı olursan
 Hemits'in bu lanetini hemen yok edebilirim."
 Eldar Wasbi tartışmasız kabul etti.
 Nartın verdiği sözü tutmasını istedi.
 Wrijmeg yüksek kuleye tırmandı korkusuzca, şen,
 Büyük bir sopa dikti tam ortasına.
 Derinden bir soluk alarak büyülü bir su döktü.
 Sopa birden kökleşti, filiz vermeye başladı.
 Kule yine eskisi gibi sağlam yerinde duruyordu.
 Eldar da konuğu evine buyur etti.
 Bir sofra kurulmasını emretti ev halkına.
 Nefis şaşlıklar şişlerde cızırıyordu.
 Tatlı ve sert içkilerle şenlenmişti sofra.
 Ulaklar gönderildi en kuytu yerlere kadar:
 "Kederlerinizi unutup, düğüne hazırlanın!"
 Tekmil halk onurlandırmıştı bu bol yiyecekli kuvdu.
 Dans ettiler sürekli, türküler söylediler.
 Rong kupalarını kaldırır kaldırmaz havaya
 Yüzyıllık kule eğiliverdi bu kez.
 Konuklar korku içinde dört bir yana kaçıştılar.
 Wrijmeg engel oldu, konukları yatıştırdı.
 "Mutluluğumuza gölge düşürmeyin haydi!"

Kupaları yeniden havaya kaldırdılar.
 Kule doğruluverdi yine eskisi gibi.
 Çevredekilerden daha sağlam, heybetli.
 Nart Wrijmeg, Eldar ailesiyle vedalaşıp
 Aynı gün karısıyla yola çıktı, öz yurduna.
 Bu evliliği öğrenir öğrenmez bilge Satana
 Öç almayı düşündü birden nedense,
 Aynaya bakarken kızgın, öfkeli
 Warıpp'ın azgın dalgalarını büyüledi.
 İşte Wrijmeg yaklaşıyordu ışık saçarak
 Kucağında kızla büyük ırmağa doğru.
 Fakat ırmağın orta yerine varır varmaz
 Dipten apansızın bir uğultu koptu.
 Her yanı azgın dalgalar kaplamıştı korkunç.
 Kudurmuş ırmak yutuverdi iki sevgiliyi.
 Bedenlerini kayalara çarpa çarpa
 Dinmeyen, uğuldayan denize sürükledi.
 Korkunç fırtınayı karşılarına almış bu sırada
 Donbettırlar yüzüyorlardı denizde.
 Wrijmeg'i hemen yakalayıp kurtardılar.
 Güzel kız yitip gitmişti denizin dalgalarında.
 Boğulmakta olan Nartı kıyıya çıkardılar usulca.
 Bir güzel temizleyip yaralarını sardılar.
 Kızın cesedi bulundu kısa bir zaman sonra.
 Kederler yaslar içinde kıyıya taşıldılar.
 Çok kısa sürede zeppaz yapıp orada
 Saygıyla, yaslarla gömdüler bahtsız kızını.
 Wrijmeg'se tövbe etti o zamandan sonra
 Bir daha hiçbir kıza bakmayacaktı.
 Tüm gücünü, aklını savaşlara verdi, uzun avlara.
 Kendini Nartlar'ın koruyuculuğuna adadı.

HEMİTS'İN BEYAZ DENİZE YOLCULUĞU

Günlerden bir gün Hemits gün doğarken
Evinden ayrılarak beyaz denize yola çıktı.
Anasının kardeşi bir kadın yaşıyordu orada,
Deniz ülkesinin dibinde Hemits'ı bekliyordu.
Fakat yaşlı kadının dövünmeleriyle,
Yatışmaz hıçkırıklarıyla Hemits karşılaşınca şaşırdı.
Endişelendirmişti Nartı kadının kederli hali.
Saygıyla sordu: “Ah! Ne oldu ana?
Neden acılar çekiyorsun, bu hıçkırıklar niçin?
Ne diye boşuna akıtıyorsun kanlı gözyaşları?”
“Ah güneş parçam, ben ağlamayayım da kimler ağlasın!
Sevgili kardeşlerimden ayrı kaldıktan sonra,
Mutlu türkülerini, seslerini duymadıktan,
Şen oyunlarını göremedikten sonra bir daha.
Senin öz ananın yedi erkek kardeşini
Acımasız bir el kandırarak götürdü.
Uzun seferlere çıktılar, sıkı fıkı oldular tehlikelerle.
O gün bu gündür dönmediler bir daha evlerine.”
Çilli Hemits'ın tüm bedenini bir titremedir aldı.
Denizin dibine indi korkunç öfkeyle.
Kuduran Warıpp'a vardı, bir balık gördü.
Koyu derinliklerde önünde duruyordu.
Balık birden dile geldi, şunları dedi:
“Amansız, güçlü bir Nart denemez sana
Kutsal söze değer vermezsen eğer.

Atalarının vasiyetini yerine getirseydin
 İyi bir iş yapmış olurdun cesur çocuk.
 Üç söz vardır, kulak ver beni dinle;
 Kim ki mutluluğun peşinden koşar, yetişemez.
 Onu rahat bırak, sakın gitme üstüne.
 O zaman peşinden koş a koş a gelir.
 İkincisi; kötü komşu her zaman hoş söz eder,
 Sizi karşılar hep tatlı gülümsemeyle.
 Fakat koynunda keskin bir bıçak gizler.
 Üçüncüsü de şu; aklında tut, unutma!
 Küçük, aile içinde babalarının borcunu öder.
 Sevgili ananın yedi kardeşi
 Tsız boğazındaki eski kalede.
 Mutlaka yerine getirmelisin bu kutsal öğüdü.
 Tutsaklıktan kurtarmalısın onları bir an önce.
 Yolu göstereceğim sana, endişelenme!
 Warıpp kapısından geçeceksin,
 Bir ay dolaşacaksın engin denizde.
 Camdan dağlara erişeceksin sonunda,
 Kurbağa-balık göreceksin orada,
 Uzun zamandır kapıda bekçilik eder.
 İnan bu canavar kurbağa karşısında
 Ejderhalar oyuncak gibi görünecekler sana.
 Korkudan, dehşetten kaçmaman için
 Çok cesur davranmalısın, anlaşıldı mı?
 Çenesindeki üç kıl senin hazinen olacak.
 Sakın unutma bunları, onunla baş etmen güç
 Kılıcınla bu üç kılı uçuramadıktan sonra.”
 Endişesini yüreğinde gizleyerek Hemıts
 Serin sulara bıraktı kendini, yüzüyordu
 Geniş göğsüyle suları yara yara.
 Bata çıka gidiyordu mavi dalgalar arasında.
 Kocaman iki balık çıktı birden önüne.
 Güneş altında neşeyle oynayıp zıplıyorlardı.
 Üzerlerine sıçradı ata biner gibi.
 Balıklar da duraksamadan ileri atıldılar
 Mavi suların arasından Warıpp’a doğru.

İnanılmazdı doğrusu, bir aylık yolu
 Tamı tamına iki günde alivermişti iki balık.
 Güneş ufkun üzerinde batarken
 Deniz ülkesine varmışlardı nihayet.
 Uğursuz Tsız'da, korkunç sessizlikte
 Büyük bir kayanın altında durdular.
 Nart Hemits tek başına karaya çıktı.
 Çevresini kollaya kollaya kumsala indi sessizce.
 Başını koyar koymaz kumlara kendinden geçti.
 Tan yeri ağarmış, güneş görünmüştü.
 Suya atladı yiğit Hemits korkmadan.
 Kaynayan uğuldayan denizin dibine indi.
 Tsız boğazında durdu az dinlenmek için.
 Çevreyi dikkatle gözetlemeye başladı.
 Kaya yarıkları arasından, karanlığın içinden
 Kapıların bekçisi ansızın çıkıverdi ortaya.
 Öylesine kocamandı ki anlatması güç;
 Göğsü karadaydı, kuyruğu denizde.
 Ağzının içi dağ boğazı tıpkı, içi bir yangın yeri,
 Sivri dişleri karla kaplı tepeler gibi.
 Kurbağa canavar Hemits'a yaklaştı.
 Parlıyordu dişleri korkunç, ürkütücü.
 Hemits karşısında dikildi hiç çekinmeden.
 Elinde ustaca tutuyordu keskin kılıcını.
 Büyülü kollarını koparmak için zaman geçirmeden
 Kılıcıyla canavara usulca yaklaştı.
 Yok etmenin korkunç tutkusuyla dolu
 Amansızca birbirlerine saldırdılar.
 Zaferi çılgıncasına istiyordu her iki taraf.
 Üstün gelemiyorlardı birbirlerine bir türlü.
 Yer gök sarsılıyordu korkunç darbeleriyle.
 Cehennemde de yankılandı bu gümbürtü.
 Balıklar deniz dibine gizlendiler korkudan.
 Vahşi hayvanlar da inlerine çekildiler ormanda.
 Ata yadigârı kılıcıyla var gücüyle Hemits
 Kesmeye çabalıyordu canavarın büyülü kollarını.
 Fakat kılıcıyla hafiften dokunmuştu ki,

Sinsi düşman ansızın dönerek Hemits'ı altına aldı.
 Bu eşit olmayan dövüşte birdenbire
 Korkunç bir ateş yayıldı Nartın yüzüne.
 Kızgın kor haline dönüverdi.
 Alev alev yanarak, canavara saldırdı.
 Ama üstesinden gelemiyordu ne var ki.
 Yeniden güç toplamak için Nartlar'ın Hemits
 Hızla bıraktı kendini denizin dalgalarına.
 Kaybolmuştu suda ateşin parıltısı.
 Suyla çeliklendikten sonra bedeni
 Yeniden atıldı eşit olmayan kavgaya.
 Kendini iyice dövüşe kaptıran Hemits
 Canavarın iki kılını kesmeyi başarmıştı.
 Bu tek darbeyeyle yok etti sonsuza dek
 Korkunç canavarın o büyüğü gücünü.
 Dar boğaza giriş yolu açılmıştı artık.
 O kapıdan girdi Hemits insan gözlerinden uzak
 İnsanlar gördü orada gölge gibi ruhsuz,
 İfadesiz yüzleriyle çalışıyorlardı biteviye.
 Başları yerde yılgın bitkin taş kırıp ölesiye
 Zavallılar harç hazırlıyorlardı ustalara.
 İşkenceler içinde acılar çekerlerken
 Güçlkle kaldırıyorlardı kollarını bacaklarını.
 Yaşlısı, genci, sağlıklısı, hastası.
 Neresiydi ülkesi bu çilekeş insanların?
 Görünen oydu ki bu zavallıların
 Yazgıları birdi, beraber çalışıyorlardı.
 “İyi kalpli varlıklar” diye söze başladı Hemits
 “Mümkün mü yaşamak bu uğursuz Tsız'da;
 Haksız hukuksuz, bu acınası yazgıya,
 Bu acımasız baskıya kim katlanabilir?
 Siz öz yurdunuzdan koparılmış kişiler,
 Kendinize gelin hele, haydi dikilin karşımda!”
 İçlerinden, düşe kalka ağır davranışlarla
 Solukları güçsüz, iskelete dönmüş yedi ihtiyar
 Hemits'ın karşısında hareketsiz durdular:
 “Tutsağız biz, irademiz dışında buradayız.

Bilsen ne acılar çekiyoruz canavarın elinden!
 Ya sen hangi yüksekliklerden indin de geldin?
 Neden buradasın bile bile ölümün kucağında?
 Tutsaksan gir aramıza, yabancıysan durma git!”
 “Hayır” dedi. “Ne gezginim, ne de tutsak,
 Sizlere geldim ben özgürlük ateşiyle.
 Gözü doymaz canavarın gücünü kırdım.
 Mutlu an geldi sizler için, akrabanızım.
 Çıkarmaya geldim sizi bu karanlık zindandan”
 Konuşmasını bitirir bitirmez yüzü aydınlandı.
 Yürekli Hemits’ı tanıdıktı yaşlılar.
 Atıldılar üzerine, hasretle kucakladılar.
 İçlerinden biri dönüp yeğenine şunları dedi:
 “Bu yaratık karşısında tekmi Eldarlar
 Boşuna salladılar havaya bulat kılıçlarını.
 Karşı konulmaz gücüyle herkese üstün geldi.
 Biz zavallı insanlara çok kötülükler etti.
 Korkunç gücüyle kimse baş edemez dünyada
 Bizimle eğlenmiyorsun değil mi yolcu?
 Biz tutsakları rahat bıraksan daha iyi olmaz mı?”
 “Hayır, inanın alay etmiyorum sizlerle,
 Saklamıyorum sizden, çok zor oldu bu.
 Ama canavarın üstesinden geldim sonunda”
 Kalktılar hep birlikte, ağır ağır yürüdüler.
 Yaratığın suskun yerde yatışını görmek için
 Tsız kapısına çıkan yolu heyecanla geçtiler.
 Yüzleri görülecek şeydi, sevinçle ışıyordu.
 Hemits yakınlarına döndü, şöyle dedi:
 “Ee, şimdi ne diyeceksiniz bakalım?
 Bu yaratığa ne yapacağız, karar verelim.”
 Yaşlılar bir ağızdan kararlarını açıkladılar:
 “Yaratıktan kurtulduğumuza göre şimdi,
 Madem bizler için artık tehlikesiz,
 Yok olup gitsin gözümüzün önünden
 Bizi rahat bıraksın huzur içinde yeter.”
 Hemits onaylamadı bunu: “Kalbi kötülük dolu.
 Bunca yıl sizleri zindanlarda çürüttü.

Boşu boşuna acılar, işkenceler çektiydi.
 Bir daha hiç kimseye kötülük yapmasın diye
 Cezasını mutlaka vermemiz gerek”
 Üçüncü kılı kopardıktan sonra kılıcıyla
 Hemits gür sesiyle korkunç bir nara attı.
 Yedi yaşlı Donbettır’ı böylece kurtararak
 Warıpp’tan doğruca evlerine getirdi.
 Yaşlı kadına seslendi: “Haydi aç kapıları!
 Eşiğe gel bu aydınlık, mutlu günü karşıla”
 Kapı eşiğinde beliriverdi yaşlı kadın
 Sonu yoktu o sımsıcak okşayışların, sevincin.
 Bu mutlu hayatı kendine sunan Hemits’a
 Büyülü dişini armağan etti Arkız’ın:
 “Oğlum bahtın açık olur bu sihirli dişle
 Herkes sana bakar, gözlerini alamaz.
 Kızları sevdalı etmek için kendine
 Bu diş bir bakış yeter de artar.
 O kız sana ‘hayır’ diyemez hiçbir biçimde,
 Yılan olur sürünür tersini yaparsa eğer”
 Büyük bir kuvd düzenlediler Donbettırlar.
 Yürekleri sevinç dolu, Nartlar’ı çağırdılar.
 Toy aralıksız sürdü tam yedi gün yedi gece.
 Halka olup şimd oynadılar ustaca kayar gibi.
 Kurbağalar balıklarla birlikte eğlendiler.
 Hoplayıp sıçıyorlardı deniz kızları.
 Türküler çınladı denizde susmak bilmeden.
 Böylece ünlü şu söz doğdu Nartlar’ın arasında:
 “Bir toy düzenlerse hayırseverin biri
 Şenliği tüm dünyayı sarar, sevince boğar.”

KARA TİLKİNİN POSTU

Çevre az biraz aydınlandığında sabahleyin
Üç Nart erkenden yola koyuldu.
Cesur çil yüzlü Hemits'in kılavuzluğunda
Kara yağız Sahug, Nart yiğidi Wrijmeg.
Arkalarından toz bulutları kalkıyordu ıssız ormanda.
Dağlarda yollarını dik bir uçurum kesmişti.
Fakat avcıların her zaman ışılan keskin gözleri
Görmüyordu ne bir kuş, ne bir yaban hayvanı.
Ancak akşama doğru tam Hemits'in önünde
Belirir gibi oldu gümüşü bir tilki.
Üç Nart hiç ses çıkarmadan dikkatli
Okları peş peşe fırlatmaya başladı.
Tilki zaman bulamadı çalılıklara kaçmaya.
Uzanmış yere taş gibi kımıldamıyordu.
Tilkinin gümüşü postunu yanlarına alarak
Üç Nart şafakla birlikte yola çıktı
Kara dağlar arasındaki Nart köyüne.
Başladılar aralarında harareti tartışmaya.
Kimse kaptırmak istemiyordu birbirine
Gümüşü tilkinin güzel postunu.
"İçinizde en büyük benim" dedi Wrijmeg
"Yaşlının sözü geçer, dinlememek olmaz.
Yaka dikmem gerek bu posttan"
Kara yağız Sahug araya girdi, kızgındı:
"Konuğum ben, benim hakkım olmalı
Posttan kendime kolluk yapacağım"
Hemits söze girdi, yüklendi yoldaşlarına:

“Hayır, küçük olarak hak benim olmalı,
 Başlık yapacağım, bu gerekli bana”
 Wrijmeg bu arada postu kucaklayıp
 İtişip duran Nartlar’a şunları dedi:
 “Yiğitler, boşuna tartışıyoruz burada,
 Birbirimizle anlaşamayacağız anlaşılan.
 Eve dönüp nihasa çıkalım akşam olmadan.
 Bizden daha iyi karar verir yaşlılar.
 Halk söyler orada, kim haklı,
 Kime gerek başlık ve yen”
 Nihasa giderken Sırdon’la karşılaştılar.
 Aceleci görünce onları durdu, konuştu:
 “Ne var, bu telaş da ne ünlü dostlarım?
 Siz cesur Nartlar’a yardımcı olabilir miyim?”
 “Aynı tilkiye ardı ardına oklar yağdırdık.
 Postu için neredeyse dövüşmeye hazırız.
 İçimizden kime kısmet olacak diye
 Nihasa gidiyoruz işte bu yüzden.
 Bizden daha iyi karar verirler orada”
 Kurnaz Sırdon gürültülü bir kahkaha attı:
 “Ah.. çocuklardan daha aptalımdır ben!
 Fakat siz, doğruyu söylüyorum çekinmeden
 Benden de budalasınız anladığım kadarıyla.
 İnanın adaletli olmak her şeyden güç.
 Birileri başlayacak kıskanmaya, alay etmeye.
 Diğerleri eğlenecekler, gülecekler budalaca.
 Kızmaya sebep bulacaklar bir başkaları.
 Kimileri öyle karıştıracak ki ortalığı
 Nere ahır, nere oda anlayamayacaksınız.
 Ateş üzerine ant içerim ki, ne denizde, ne karada
 Uzlaşmaya varmak imkânsız asla!
 Bir tilki postu kavgaya neden oluyor bak!
 Siz can yoldaşları kendiniz tanık oldunuz buna.
 Daha iyi anlamanız için ettiğim sözleri
 Küçük bir deneme yapmak istiyorum.
 Öküz derisi götürelim Nartlar’ın nihasına.
 Sonra karar versinler orada bakalım

Bu derinin iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna.
 Ne kadar taban çıkabileceği konusunda
 Halkın vereceği kararı ve orada olacakları
 Siz kendi kulaklarınızla duyacaksınız”
 Alttan alır bir tavırla başını eğdi Sırdon.
 Öküz derisini güçlükle nihasa sürükledi.
 Çın çın öten sesiyle yaşlılara döndü:
 “Sizlerden bir dileğimiz var, karar verin!
 Bu iyi bir deri mi, on çift taban çıkabilir mi?”
 Deriyi didiklemeye başladı herkes.
 Orasını burasını çekiştirip duruyorlardı.
 “Ne ayıp!” dedi yaşlının biri. “Bıraksanıza”
 Biri araya girdi: “Bu sorunu çözmek bizim harcımız değil”
 Bir üçüncüsü bağırdı: “Bu post ha.. güldürmeyin!”
 “Bu eşek be!” dedi dördüncüsü homurdana homurdana:
 “Bu deriden ancak üç çift biçebilir usta
 O da canla başla uğraştıktan sonra”
 Karşılıklı atışmaların sonu gelmiyordu bir türlü.
 Kimi göklere çıkarıyor, kimi kötülüyordu.
 Bazıları da gözlerini döndürerek avazı çıktığı kadar:
 “Bir taban bile biçemezsin” diye bağıriyordu.
 “Tanrı sağlık versin, hadi bakalım Nartlar!
 Herkes öküz derisine geçsin!” dedi Sırdon
 Kafasındaki hesapla için için gülererek.
 Öküz derisine sığmıştı nihasta bulunanlar.
 “Dilimi yalanlara asla bulaştırmam
 Ey Nartlar hak hukuk nerede hani?
 Birileri daha demin söyleyip duruyordu
 O zavallı, acınası keçi aklıyla:
 “Bu deriden bir taban dahi biçemezsin” diye
 İşte sonucu gördük birlikte, değil mi?
 Üzerine hep beraber sığdığımız gibi
 Üstelik konuklara da bayağı yer kaldı.
 Kendiniz görüyorsunuz hayırlı dostlar,
 Büyü yapmama gerek yok!
 Eğer çözüm arasaydınız burada Nartlar,
 Her zaman olduğu gibi kuşklar kemirecekti sizi.

Tartışmalar öfkeli konuşmalardan başka
Bir sonuca varamadınız, gördük şimdi.
En iyisi aranızdan güvenilir kişiler seçin
Uzun tartışmaların da sonu gelir böylece.”
Tartışmalara kesin olarak son vermek için
Saygın, kocamış, üç bilge ihtiyarı
Alegate, Digo ve Diçenag Bitsenta’yı seçtiler.
Üç Nart yaşlılara döndü saygıyla:
“Aramızda anlaşılamadık bir türlü
Kime ait bu tilki postu, kimin hakkı?
Üçümüz aynı anda ok fırlattık tilkiye.
Saygıyla karşılayacağız vereceğiniz kararı”
Yaşlılar hiç düşünmeden şu karara vardılar:
“Her biriniz başından geçen bir olayı anlatsın bize
O eski, kabınıza sığamadığınız günlerden kalan.
Kimin öyküsünü daha güzel bulursak
Tilki postu onun olacak anlaşıldı mı?”
Tartışmalar, dalaşmalar yatıştı böylece.
Karar yerindeydi, Nartlar itirazsız onayladılar
Ve başladılar anlatmaya başlarından geçenleri.

WRIJMEG'İN ÖYKÜSÜ

“Günün birinde sabahtan ava çıktım” diye
Başladı öyküsüne yiğit Wrijmeg:
Bataklıkları, sarp kayalıkları dolandım durdum.
Bir uğursuzluk mu vardı ne, anlayamadım.
Avlanacak bir hayvan göremedim çevrede.
İç karartıcı karlarla kaplıydı toprağın üstü.
Bir mağara bulamadım gece konaklamaya.
Dolaşırken böyle amaçsız zifiri karanlıkta
Bir kaya aralığı buldum el yordamıyla.
Üzerinde ıssız ve kör bir kapı vardı.
Ah ölüme gittiğimi nereden bilirdim?
“Ey ev sahipleri!” diye seslendim.
“Bu karanlık gecenin geç vaktinde
Böyle küstahça huzurunuzu kaçırmam
Sizleri korkutmamış, şaşırtmamışsa
Açın kapınızı hadi bu acınası avcıya”
Güneş gibi parlayan bir kız çıktı kapıya,
Başıma gelecek kötülüklerin suçlusı.
Saygıyla eve soktu beni, masa başına oturttu.
Rong ve yemeklerden çöktü çökecekti sofrası.
Uzun süre hizmet etti ev sahibesi bana.
Açlığını, susuzluğumu gidermişti.
Şükürler, dualar ettim genç kıza.
Masayı bir çırpıda topladıktan sonra
Yatak serdi geniş odaya, eliyle işaret etti.
Kendisi de sessiz öbür odaya girdi.
Yatağa uzanmıştım dinlenme hayaliyle

Uzun, çetin yolumu aklımdan geçire ede.
 Parlak bir ışık çarptı yüzüme birden.
 Düş müydü bu, gerçek mi bilemiyordum.
 Ebemkuşakları gibi rengârenkti.
 Parlak ışıkla kamaşmıştı gözlerim.
 Işığa, bu inanılmaz olaya şaşıp kalmıştım.
 Nereden geliyordu acaba o ışığın kaynağı?
 Bekledim uzun zaman ve nihayet
 Gördüm onu, ama inanamadım gözlerime.
 Burada yanımda, bu mağaranın içinde
 Anlatılmaz güzellikte, büyüleyici bir kız vardı.
 Giysilerini çıkarıyordu taç yaprağı gibi.
 Bir ışık demeti saçılıyordu bedeninden.
 Tüm nesneler balkıyor, gümüşleniyordu.
 Giysilerini üzerinden çıkarır çıkarmaz
 Işık ve sıcaklığın kaynağı kesildi birden.
 Gerçeküstü olaylarla karşılaştım çok.
 Ama böylesi bir mucizeyi yaşamamıştım hiç,
 Şimdiye dek görmemiştim böyle güzeli.
 Işıl ışıl yanıyordu güzel gözleri.
 Aydınlatıyordu dünyayı, tıpkı yıldızlar gibi.
 Yanakları al aldı, dişleri inci gibi.
 Kuzgun kanatlarına benziyordu kalkık kaşları.
 Ya saç örgüleri, altından ışık demeti sanki
 Topuklara kadar ebemkuşaklarına kesilen.
 O tan yerinin güzelliği, ayın parlaklığıydı.
 Bardwag sunmuştu bu güzelliği görünüşe göre.
 Kavak gibiydi düzgün bedeni, göğsü baharın soluğu.
 İnciden daha beyaz, eşsiz bir teni vardı.
 Gözlerim birden karardı, belleğimi yitirmiştim.
 Gittikçe bedenimden kanımın çekildiğini duydum.
 Atıp duran kalbim fırlayacaktı göğsümden.
 Ah.. nasıl dayanacaktım böylesi aşka.
 Bu mutlu yazgıma boyun eğdim, bekledim.
 Güzel kız birden beni kendine çekti.
 Nasıl oldu anlamadım, yüreklendim birden.
 Baştan aşağı titreyerek ona doğru atıldım.

Bu aşkın tutsağı olmuştum elde olmadan.
 Fakat kız hoşnutsuz bakışlarla beni tarttı.
 Şaşkınlığını gizlemeyerek konuşmaya başladı:
 “Rezil olmaktan korkmuyor musun acaba
 Saygıdeğer konuk, Narta benzersin ama
 Şimdi her nedense kendinde değilsin”
 Kovulmuştum, ama sersemliğim geçmemişti daha.
 Kızgın uzaklaşarak yatağa devrildim.
 Yüreğim bir türlü yatışma bilmiyordu.
 Güzel kız gitmiyordu gözlerimin önünden.
 Uyku girmede gözüme, yatakta dönüp durdum.
 Cendereye tutulmuş gibi sıkılmıştı yüreğim.
 Sert Nart alışkanlığımı bir yana bırakarak
 Yataktan kalktım, yeniden sokuldum kıza.
 Örtüyü üzerinden attım, uzandım hiç çekinmeden.
 Ah ağa düştüğümü nasıl da anlamadım;
 Kız keçeden bir kamçı aldı eline.
 Yanıp tutuşurken ben tutkudan bu sıra
 Kamçıyla vurur vurmaz, ne korkunç!
 Döndüm bir anda uyuz bir katıra.
 Bu duruma getirirken yüzüme bakmıyordu.
 Ama gözlerindeki kınamayı okumuştum bir ara
 Ve gerçek utancı işte o zaman tattım.
 Önümde yem duruyordu, neydi anlamı bunun?
 Yeleme tüm güçleriyle birileri asılarak
 Sabaha karşı ite kaka dışarı çıkardılar.
 Ağır bir sepeti sıkıca sırtıma bağladılar.
 Kule yapıyorlardı uzakta, bir dağın tepesinde.
 Oraya acımasızca taş taşımaya sürdüler.
 Bir seferinde öfkemden kendimi tutamayıp
 Uçurumdan yuvarlamıştım yanımdaki sürücüyü.
 Dövmeye başladılar beni uzun, ince bir kamçıyla.
 Kaburga kemiklerimi kırdılar büyük bir kütükle.
 O sihirli kamçıyla da bir köpeğe dönüştüm.
 İğrenç bir yaşam başlamıştı dayanılmaz.
 Yakın bir köye verildim cezamı ödemek için.
 Burada hüküm süren korkunç Eldar’ın buyruğuyla

Koyun sürülerini beklemeye koyuldum.
 Önümdeki kızılağaçtan yapılı yalağa
 Çobanlar boşaltıyorlardı çirkef gibi bir suyu.
 Her türlü zorluğu, sıkıntıyı yaşadığım halde
 Bu çamurlu suyu bir türlü içemiyordum.
 Yaşama iyiden iyiye küserken boş karınla
 Öfkeden canavarlaşmıştım, tamamen değişmiştim.
 Günün birinde gece yarısı aç kurtlar
 Sürüye yanaştılar yiyecek umuduyla.
 Açlıktan korkunç dişlerini gıcırdatarak
 Uludular sesleri sürekli kulaklarımda:
 “Nartlar’dan köle mi olur, ne hallere düşmüşsün?
 Köpek yalağından kirli sular içersin,
 Kuzuları bırakman daha iyi olmaz mı?
 Bizi eğer beslersen su bendinden içersin.
 Wrijmeg açlıktan biteceksin yakında,
 Ne diye hâlâ Eldar’ın sürülerini beklersin?”
 Kurtları sürüye saldım hemen kinle öfkeyle.
 Yarısını yiyip bitirdiler bir çırpıda zorlanmadan.
 Çobanlar öfkeden kuduracaklardı neredeyse.
 Karanlık çökene kadar dövdüler beni,
 Eldar’a götürdüler sonra gerisingeri.
 Dul bir kadına verdi beni ücreti karşılığı.
 On iki koyunu vardı zavallı ihtiyarın
 Kurtlar bir gece gelip hepsini götürdüler.
 Dul kadınsa bir şey olmamış gibi
 Eldar’ın yanına vardı, diller döküp yalvardı.
 Beni satın almak istiyordu, şaşırmıştım.
 Bayat, yanık çörekler yerken kendisi
 Beni nefis zıkkayla besliyordu oysa.
 İnanılmaz ilgiyle uyumadan önce
 Samandan döşek yaptı bana sıcacık.
 Boynumu sıkan tasmayı çıkardı üzerimden
 Ve huzurla dinlenmeye çekildi odasına.
 Gecenin pusu indiğinde köyün üstüne
 Yeniden ulumaya başlamıştı kurt sürüsü.
 Açlıktan birbirine vuruyordu sivri dişleri:

“Bizi koyunların yanına bırak, sen de doyarsın”
 “Hayır, olmaz!” diye karşılık verdim bu kez.
 “Yanıma kimse sokulamaz, bir deneyin hadi!
 Hayatını düşünen, hemen çekilip gitsin.
 İyiliğe kötülükle karşılık vermem asla.
 İyi kalpli dul kadından yararlanmam.”
 Açlık kudurtmuştu kurt sürüsünü ama
 Tek tek yakalayıp o anda cezalarını verdim.
 Çoğunu öldürmüştüm, fakat dişi kurdun biri
 Benden ustalıkla kurtulmayı başardı.
 Dikkatle sürdürdüm izini, sonunda yakaladım.
 Kurt yalvarmaya başladı: “Ah.. öldürme beni!
 Seninle hastalığımız aynı bilesin.
 Anlaşmaya varmalıyız, bu gerekli bizlere.
 Sen nasıl zavallı bir bekçi köpeğiysen
 Bil ki ben de aynı şekilde bir kurdum.
 Mutlu an geldi biz ikimiz için gerçekten,
 Seninle karşılaşmamız inan boşuna değil.
 Sakın eline düşmeden Eldar’a git hemen.
 Yatak odasında, karyolanın altına gizlen!
 Keçeden bir kamçı asılıdır baş ucunda.
 Gün kararmadan aşırırsan kurtulmuş olacağız”
 Ah, nasıl dinlemezdim bu dediklerini!
 Fırladım konağa, karyolanın altına gizlendim.
 Dul kadın gün doğar doğmaz erkenden
 Evden dışarı çıktı koyunlarına bakmaya.
 Yol üzerinde yatan kurt leşlerini görünce,
 Aramaya başlamıştı beni endişeli gözlerle.
 Fakat hiçbir yerde bulamayınca kaybından üzüntülü
 Doğru acımasız Eldar’a gitti hıçkırıklarla:
 “Zavallıyı cezalandırma gündüzün süsü ulu Eldar!
 Öfkeni tut, sözlerime kulak ver ne olur!
 Hayırlı bekçi köpeğin kurtlarla dövüşmüş.
 Arandım durdum bulamadım, galiba kurtlar
 Ormana çekerek sinsice onu parçaladılar.
 Ne ödemeliyim sana bu köpek için?
 Adaletlisindir sen, bir düşün koca Eldar.”

Eldar şöyle dedi: “Sürünü buraya getir!
 Bu hesap ancak böyle tamamlanmış olur”
 Tüm gece ağlayıp durdu zavallı kadın.
 Eldar’a teslim etti koyunlarının hepsini.
 “Bir köpek başının değeri buymuş ne yapalım” diye
 Kendi kendine söylendi durdu.
 Ağlaya hıçkırarak evinin yolunu tuttu.
 Gecenin koyu karanlığı basmıştı her yanı.
 Sessizliğe bürünmüştü Eldar’ın gürültülü evi.
 Karısıyla beraber derin uykuya daldığında
 Dişlerinin arasında büyüğü kamçıyla
 Yatağın altından süründüm karanlıkta.
 Dokunur dokunmaz kamçıyla bir kez
 Bir anda eski halime dönüverdim.
 Uyuyan melun Eldar’a dokundum sonra,
 Döndü kaşla göz arasında uyuz bir katıra.
 Demir karyola kırıldı ağır yüküyle.
 Karısı da ardından kapaklandı döşemeye.
 Bekçi köpeğine döndürdüm kadını da.
 Tüm Eldar sürüsünü yanıma katıp neşeyle
 Zavallı dul kadının evine yürüdüm:
 Eşikten seslendim: “Koyunlarına bak güzel ana!
 Günbatımına kadar ağıla sür, ne duruyorsun hadi!”
 Kadın dedi: “Benimle eğleniyor musun?
 Etme oğul, zavallı bir dulla alay edilir mi?
 Sürü olmadıktan sonra neyi süreceğim söyle!”
 “Bırakmışsın kendini ana, avluya baksana!
 Sürü kayıpsız eve döndü üstelik fazlasıyla.
 Yaptığın onca iyiliğin karşılığı bu, kabul et!
 Değersiz bir bekçi köpeğinin armağanını.
 Hiçbir zaman kötülük görmedim senden.
 Kaç kez son lokmayı benimle paylaştın.
 Süründen de yoksun kaldın bu yüzden.
 Köpek, bu iyiliğini unutmaz, böyle bilesin,
 Eldar sürüsüyle ödüllendirir çekinmeden”
 Dul dedi: “Yavrum beni zorda bırakma!
 Ne acılar, sıkıntılar çektim bu hayatta.

Eldar'ın ne acımasız olduğunu biliyorsun,
 Yoksulları soymaya hazır her zaman.
 Sürüyü, yeni doğanlarla birlikte çabuk
 Ne olur Eldar'a götür yalvarıyorum sana!"
 Son kez karşılık verdim yüreğimdeki coşkuyla:
 "Tüm yetimler, yoksullar için bu sürüyü.
 Dzwar'ın adına kabul et ey sevgili ana!
 İyilikle bitirmek istiyorum hesabımızı.
 Ne dersen de, sürüyü geri götürmeyeceğim"
 Böylece zengin oldu zavallı yaşlı kadın.
 Dişi kurda kamçıyla dokunduğumda
 Altın saçlı bir güzele dönüştüverdi.
 Güneş gibi ışıyordu, kaşları kartal kanatları tıpkı
 "Ey güzel kız, ne olmuştu sana peki?
 Neden yaşamıştın uzun zaman bir kurt gibi?"
 Korkunç bir öfkeyle kız karşılık verdi:
 "Tanrılar bağışlamasın Eldar'ın karısını.
 Beni kocasından kıskanmıştı nedense.
 Beni yemeğe çağırdığı bir akşam
 O büyümlü kamçısıyla bana vurmuştu.
 Kurt olarak yaşamaya başladım o günden beri"
 Kendimi tutamadım o anda hışımla
 Hızla köpeğe vurdum keçe kamçıyla.
 Korkunç sesler çıkararak yere yapıştı.
 Birden dişi bir katır haline geliverdi.
 "İşte Eldar'ın karısı!" dedim dönerek kıza.
 "Armağan olarak al bu katırı, götür yanında!
 Çalışsınlar, neymiş anlasınlar böyle yaşamak.
 Başına yine bir haller gelmesin diye
 Sihirli kamçıyı yanımda götüreceğim."
 İki eski dost gibi vedalaştık.
 Şimdi de sizlerden ayrılmak istiyorum.
 Wrijmeg bitirmişti öyküsünü böylece.
 Bu kez Sahug'u dinlemeye koyuldular.

SAHUG'UN ÖYKÜSÜ

Sahug derin bir soluk aldıktan sonra
“Ok ve yayımla bir gün” diye öyküsüne başladı:
İnsan elinin değmediği bir boğaza girdim.
Girişe yakın bir mağaranın dışında
Yırtıcı bir hayvanın izini gördüm.
Araştırdım durdum hayvanı bulamadım.
Başladım çıt çıkarmadan izi sürmeye.
Dağı dolandıktan sonra birden karşılaştım
Derin boşluğuyla karanlık bir mağaranın.
İri bir geyik sessiz sessiz yatıyordu içeride.
On iki geyik yavrusu almış çevresini
Hoplayıp zıplayarak oynuyorlardı.
Bilenmiş okumu doğrulttum yatan geyiğe.
Fakat elim varmadı bir türlü, yapamadım.
Yavru geyiklerin hali engellemiştii beni.
Olaakları düşündüm, ya anasız kalırlarsa!
Hemen yayımı yere indirdim, durdum bekledim.
Fakat öylesine işlemişti ki açlık içime.
Yatıştıramıyordum bu duygumu bir türlü.
Geyiklerden birini vurmak zorundaydım.
Yayımı iyice gerdim bir ok fırlattım.
Vurulup yere devrildi yavru bir geyik.
Etini doğradım şaşlıklar hazırladım.
Fakat inanılmaz bir olay oldu birden nasılsa.
Günbatımının solgun ışıklarında ana geyik
Eşsiz bir kıza dönüştü yavrularıyla bütünleşerek.
Dağlar sarsılıyordu kızın kahkahalarından.

Gözleri şimşek şimşek parlıyor, yanıyordu.
 Bu büyüleyici varlığı bir an evvel öpmek için
 Karşı konulmaz bir tutkuyla içim yanıyordu.
 Kime sunulmuştur ki böyle mutluluk?
 Kim sahip olabilir böylesi bir güzele?
 Tatlı tatlı konuşuyordu kara kaşlı güzel.
 Taş kesilmiştim, tepeden tırnağa titriyordum.
 “Evime gir” dedi. “Değerli konuğum ol!
 Bil ki başkalarının içinden seni seçmişim”
 Sevgi dolu çağrısını hemen kabul ettim.
 İyi bir ağırlama bekliyordu beni mağarada.
 Kurnaz bir gülümsemeyle döndü bana:
 “Söyle neyi istersin yolcu,
 Büyük, olağanüstü bir güçle
 Dilediğin her şey gerçekleşirse?
 Kimi gözüne kestirirsin, söyle!”
 Haykırdım: “Bana bağlıysa, bu mutluluğu
 Paylaşmak isterdim yalnızca seninle”
 Yatağa uzandı tatlı bir gülümsemeyle.
 Fakat tanrıların öfkesi miydi ne, anlamadım.
 Güzel kız ölüvermişti sabaha karşı.
 Dehşete düşmüştüm bu zamansız ölümle.
 Az biraz kendime geldiğimde bir zaman sonra
 Korkunç bir endişe kaplamıştı yüreğimin içini.
 Nasıl gömecektim, bir mezar yoktu buralarda.
 Sadece tek yanıt gelmişti aklıma o sırada:
 “Bir başına burada bırakmak doğru olmaz
 Bir sedye yapıp üstünü örterek sonra
 Kendi yoluna götürürsün, ne yapabilirsin başka?”
 Yola tam hazırlandığımda yılan dönuştü birden ölü.
 Dona kalmış duruyordum öylece.
 Yılan tıslayarak beni kavradı, ikiye böldü bedenimi.
 Alt tarafımı kayalara fırlattı, bir taş a serdi üst yanıımı.
 Ne acılar, işkenceler çektim tam yedi gün!
 Ne ölüydüm ne de canlı; her sesi duyuyordum.
 Nart sayılabilir miydim bu halimle?
 Kollarımı, bacaklarımı ne zaman kaldıracaktım?

Fakat tam dünya değiştireceğim sırada
Yılan yeniden kız haline geliverdi.
Üzüntüyle bana şöyle dedi; “Ee.. Sahug!
Şanlı Nart evladı, çok mu acı çektin?
Bırak endişe dolu günler geçip gitsin.
Ama bu günü her zaman anılarında koru!”
Yanıma yaklaştı ve gizemli bir güçle
İkiye bölünmüş bedenimi yeniden birleştirdi.
Bir sofraya kurdu sevecen, barışçı.
İçinde bir hüzün şöyle dedi:
“Ruhumu sana açtım coşkulu bir istekle,
Ama sevgime kuşkuyla karşılık verdin.
Korunmasız bıraktın sevdiğinin ölüsünü.
Bir mezar yapamadın, kıvrandın durdun.
Şimdiyse ruhun huzur bulsun artık.
Git ve bu acılı yedi günü daima hatırla!
Gelecekte başka türlü davranırsan
Başarısız olmazsın bir daha asla!”
Böylece bitti öyküsü gün görmüş Sahug’un.
Çil yüzlü Hemits’taydı şimdi de sıra.

HEMITS'IN ÖYKÜSÜ

Nart Hemits'in da öyküsü şöyleydi:
Kendime eş aramak için bir keresinde
Uzak diyarlara gitmişim. Günler akıp gitti.
Bir aylık yol yaptım tam yedi günde.
Kibitler'in toprağına vardığım zaman
Birden aklım başıma geldi, yorgun bitkindim.
Biraz dinlenmek istedim bir ateşin yanında.
Attan indim, heybemi, eyerimi indirdim.
Atımı saldım dağ eteğinde otlamaya.
Samandan bir döşek hazırladıktan sonra
Başımın altına eyeri koydum, gözlerimi kapadım.
Dinlenmem gerekiyordu, çok yorulmuştum.
Ama bir türlü gözlerime girmiyordu uyku.
Birileri seslendi birden gece yarısına doğru:
"Yarın ufuk aydınlık olursa Tulon'a gideriz şafakla.
Ödüllü at yarışları düzenliyorlar orada.
Yarışmayı kazanacak olan talihli kişi
Eldar'ın üç güzel kızından biriyle
Yaşamını birleştirecek bir kahraman gibi."
Bu sözleri duyduğum gibi hiç düşünmeden
Uykuyu unutarak atımı eyerledim hemen.
Atı çatlatırcasına Tulon'a uçtum dörtnala.
Tulon Eldarı'nın küçük kızı bu sırada
Düşünceli, dalgın pencerede duruyordu.
Kızı kaçııverdim bir fırsatını bularak.
Sevgili bir eş olarak yanıma alacaktım.
Eldar köpürdü, çok öfkелendi bu kaçırma işine.

Güçlü atlılarını gönderdi hemen peşimden.
Kara toz bulutları kalkıyordu arkamda.
İzliyorlardı beni dur durak bilmeden.
Atların toynakları zemini öyle bir sarsıyordu ki!
Ama ben de uçuyordum rüzgâr gibi.
Atlılar beni yakalamadan dönemezlerdi geriye.
Atları da yorulmuştu iyice, arayı kapatmıştım.
Kibitler'in diyarına en nihayet varmıştım.
Halk şenliği kutlanmaya başlamıştı burada.
Bir atlı ok gibi, hendekleri, bayırları aşarak
Birden atını zıncı diye önümde durdurdu.
"Bu atlı da kimin nesi?" diye içimden geçirdim.
Ama her türlü tehlikeye hazırdım ben de.
Atlı uysal tavırlarla atından yere indi.
İçten, barışçıl havasını eksiltmeden yüzünde
Yavaşça yelmesini çözdü, göğsünü açtı.
Boz toprağa sapladı ustaca kalkanını:
"Bağışla beni, ey tanımadık kardeş!
Kutsal geleneklerimizi asla unutmadan
Babam sana gönderdi beni, konukluğa bekliyor"
Başından tolgasını çıkardı oldukça saygılıydı.
Altın sarısı saçlarından düşen perçemi görünce
Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse.
Bir kadındı bu ulak, kırmam doğru olmazdı.
Çatladı çatlayacak atlarımızla rüzgâr gibi
Eldar evine, Tulon'a uçtuk birlikte.
Eldar soylu atımı çok beğenerek
Tüm atlardan daha çevik olduğunu onayladı.
En çok sevdiği kızını bana verdi.
Eve doğru yola çıktığımızda, nişanlım birden ölüverdi.
Hüzünlü bir hişt düzenlediler bahtsız kıza.
Kısa zamanda inşa ettiler büyük bir mezar.
İlk gece mezarında nöbet beklerken
Bir karayılan geçti gözlerimin önünden.
Niyetinin ne olduğunu hemen anladım.
Tıslayarak sessizce mezara sürünüyordu.
Öfkemi tutamayarak birden saldırdım.

Hırsıla üç parçaya böldüm karayılanı.
 Fakat ağzından bir boncuk çıkararak
 Bölünen parçalarını birleştirdi yeniden.
 Bulat kılıcımla üzerine saldırınca
 Taşların arasına gizlendi, kayboldu.
 Karanlık çöktüğünde akşama doğru
 Yılan yeniden kızın mezarına yaklaştı.
 Bu kez güçlü elimle kavradığım gibi
 Dört parçaya böldüm yılanı acımadan.
 Boncuğu çıkararak hayvanın ağzından
 Nişanlımı yaşama yeniden döndürdüm.
 Canlanmıştı, ağır ağır kalkıyordu tabuttan.
 Döndü sonra bana sevinçle gülümsedi:
 “Yaşama döndüm senin sayende yiğit!
 Söz verelim birbirimize, can yoldaşı olalım”
 Onu eşim olarak göremedim bir türlü.
 Kardeş saydım kızcağızı, can yakınım bildim
 Ve gecenin karanlığında mezarı başında
 Kutsal su ve toprak üzerine ant içtik,
 Çok eski bir geleneğe uygun biçimde
 Sonsuza dek birlikte kardeş olmaya.
 Kızı köyüne götürdüm, sevinç doluydu içim.
 Hayata döndürdüm boncuklu yılanı da.
 Evine vardığımızda kız bana döndü:
 “Her zaman mutlu yaşa, Yüce Hemits!
 Belalara uğramasın yiğit Nart halkı!”
 Atıma atlayarak üzüntülü, süzgün
 Hızla Nart yurduna yola çıktım.
 İşte benim de sonu geldi öykümün.
 “Söyleyin bakalım tilkinin postu kimin?”
 Yaşlılar sevgiyle içten şöyle dediler:
 “Çocuklar, içinüzün de çok güzeldi öyküsü.
 Karara varmamız kolay değil doğrusu”
 Çil yüzlü Hemits birden araya girdi:
 “Sırdon’a verelim en iyisi bu postu
 Derin zekâsı, kurnazlığı, bilgeliği için.
 Kendine bundan güzel bir başlık diksın”

Eksiksiz herkes onaylamıştı bu isteği.
Sırdon postu alıp doğru Satana'ya koştu.
Başlık dikmesini istedi kısa sürede.
Böylece tilki postundan bir başlığı oldu.
Ne güçlü dili vardır onun, asla dolanmaz.
Güzel bir söz doğdu o günden sonra,
Hep söylenir oldu Nart halkı arasında:
“Eğer yargıçların gerçeğe inancı yoksa
Buna mahkeme de yanıt bulamaz.”

NARTLAR'IN OYUNU

Günlerden bir gün sabahleyin erken
Çevreyi aydınlatmaya başladığında günün ışıkları,
Her bölgeden seçkin, yiğit delikanlılar
Yarışmaya koşup gelmişlerdi silahlarıyla.
Hoş anlar geçirteceklerdi Nart oyunlarıyla.
Oyun alanını hınca hınç doldurmuşlardı.
Sineg güreşi, taş fırlatma ve diğer oyunlar için
Yarışmacılar son hazırlıklarını tamamlamışlardı.
Dağın kayşa kısmına bitişik olan oyun alanında
Yarışmacılar atlarından inip vadiye yöneldiler.
Herkes hazır bekliyordu heyecanlı, telaşlı.
Koca Wrijmeg duruyordu en önde.
Gün görmüş Sahug ve Bazuruk biraz geride
Daha geride de Karsa ve Wasanaz.
Bedzenag da ötekilerle birlikte yerini aldı şu anda.
Hemits'ın verdiği taşları Borsa ustalıklı
Yüksek tepeden fırlatıyordu şaşmadan.
İşte başlamıştı oyun orman açıklığında.
Gelip çatmıştı o büyük, coşkulu an.
Ülkenin uzak bölgelerinden büyük kalabalıklı
Akın akın gelmişlerdi Nartlar oyun alanına.
Herkes hayranlıkla seyrediyordu ünlü oyunları.
Yedi oğlunu da yanında getirmişti Bureferng,
Sayneg Eldar Karadağ'dan dörtnala
Oyun alanına inmişti siyah Evsurg'uyla.
İri gövdeli despot Tar batıdan,
Hizoğlu Çelehserteg de doğudan gelmişlerdi.

Bardwagoğlu gürleyerek mavi göklerden
 Uçup gelmişti Nartlar'a meşe tırmığıyla.
 Efşati'nin oğlu da orman içlerinden
 İri bir geyiğin boynuzları üzerinde.
 Kutsal Wastirci de tahtını bırakıp
 Göklerden Nartlar'ın oyun alanına inmişti.
 Nart köylerinden ayağı sağlam herkes
 Soluklarını tutmuş büyük ilgi ve heyecanla
 Dağ yamacında sıralanmışlardı gururla
 Seyrediyorlardı yüksekten Nart oyunlarını.
 Gücünü göstermek için bu amansız yarışmada
 İlk yarışmacı kayalık tepede yerini aldı.
 İri bir kayayı güçlü kollarıyla kavrayıp
 Tepeden aşağıya yuvarlamaya başladı.
 Hoplayıp sıçırıyordu zaferinden emin.
 Fakat Nartlar'ın Wrijmeg tüm gücüyle
 Tutuyordu havada elleriyle bir çırpıda
 Peş peşe yuvarlanan kocaman kayaları.
 Kardeşi Hemits da taşları alarak çabuk,
 Borsa'ya aktarıyordu hiç beklemeden.
 Nasıl öfkelenmesindi ünlü Sayneg Eldar
 Kindar gülüşüyle Hemits'a döndü:
 "Gözlerime inanamıyorum delikanlı, bu ne hal böyle?
 Taş taşıyıcı olmuştun aynı eşekler gibi"
 Hemits hemen ağzının payını verdi, gürledi:
 "Kara kuzgun gibi oturmak erkeklik değil,
 Cırlak cırlak öteceğine dövüşte, oyunda
 Gücünü göstersen daha iyi edersin"
 Sayneg Eldar taşları havada yakalamaya hazır
 Büyük bir çalımla yamaçtan aşağıya indi.
 Wrijmeg de Hemits'ı onurlandırmak için
 Zaman geçirmeden yerini kardeşine bıraktı.
 Borsa'nın yanına koştu, yerini aldı hemen.
 Başladı dağ gibi kayalar elden ele geçmeye.
 Oyun daha da canlanmıştı, kayalar uçuyordu,
 Koca dağ yerinden kopacaktı neredeyse.
 Ünü büyük Sayneg Eldar kollarını uzattı.

Ayakları zangır zangır titriyor, önleyemiyordu.
 Küt küt atıyordu kalbi göğsünden çıkacakmış gibi.
 Taşları tutamıyor, düşürüyordu sürekli.
 Yuvarlanan koca kayaların sarsıntısından
 Durumu daha da kötüleşmişti Sayneg Eldar'ın.
 Hemits dirseğinin altına alıp taş yığınlarını
 Un ufak edip toz haline getiriyordu.
 Sert patikada taşları ustaca yakalayıp
 Yukarıdan Eldar'a toz yağdırıyordu.
 Atılacak taş kalmamıştı, bitmişti.
 Uzakta bağlı duran atlarına göz atarak
 Yarışmacılar ikişerli aşağıya indiler.
 Yeni bir oyuna başlayacaklardı şimdi.
 Oyuncular yerlerini alırlarken düzlükte
 Sayneg Eldar Hemits'a hışımle döndü:
 "Güçlerimizi deneyelim seninle haydi!"
 İçin için sevinerek "Olur" dedi Hemits.
 "Bu oyunla yarışmamız yeniden başlasın!"
 Nartlar aralarında ikişerli ayrıldıklarında
 Kanatlı atların iki binicisi yola koyuldu.
 Siyah Evsurg'a binmişti Sayneg Eldar,
 Nartlar'ın Hemits da yemliktaydı
 Atlarını kamçılادılar, orman açıklığına vardılar.
 Savaş alanında gibi burada çarpışacaklardı.
 Delici bakışlarla tartıyorlardı birbirlerini.
 Aç çaylakları andırıyordu her ikisi de.
 Amansızca, acımasızca dövüşe başladılar.
 Çılgınca koşturuyorlardı orman açıklığında.
 Yer gök sarsılıyor, inliyordu adeta
 Birbirine çarpan kalkanların sesinden.
 Kılıçlar çınliyordu kıvılcımlar saça saça.
 Kayalık dağlar sarsılıyordu korkunç darbeleriyle.
 Bir an dövüşten sıyrılan çevik Hemits
 Kılıcını bir köşeye fırlatıp Eldar'a yaklaştı.
 Çıplak kollarıyla saldırdı bu kez düşmanına,
 Kızıla kesmişti Nart bir alev gibi.
 Sayneg Eldar'ı eyerinden düşürdü.

Yemlik köpükler içinde dumanlar saça saça
 Yere devirdi Sayneg'in siyah Evsurg'unu.
 Cesur Hemits böylece kazanmıştı dövüşü.
 Halkın önünde küçük düşen Sayneg Eldar
 Atına atladı başı önde kızgın öfkeli.
 Evine dönerken Hemits'a şunları dedi:
 "Nart kahramanı Hemits, beni yendin.
 Halkının gücü kuvveti tükenmemiş olsa bile
 Çocuksuz, torunsuz kalacaksınız katırlar gibi"
 Böyle söyledikten sonra atını kamçıladi.
 Herkese, dünyaya öfke kusa kusa
 Yurduna doğru doludizgin uzaklaştı.
 Akı karmakarışık, üzüntülü evine vardı.
 Hemits bu davranışını hiç mi hiç unutmadı.
 Eldar'a tehditler savurdu, lanetler etti.
 "Düğün gününü acıya boğacağım Sayneg.
 İnan, kara yazgına lanet edeceksin"
 Savaş kazanan bir kahraman gibi yine de
 Evinin yolunu tuttu göğsünü gere gere.
 Dövüşte yendiği Eldar'ın hakaretleri
 Çok dokunmuştu şen Hemits'a
 Yakın, uzak köylerden gelen Nartlar
 Toplandılar yeniden yarışmaları izlemeye
 Halka olup şimd oynadılar hep birlikte.
 Yer sarsılıyordu ayak vuruşlarından.
 Uçurumun üstündeki kayalar kopacaktı neredeyse
 Güneş batmış, hava da kararmıştı.
 Oyunlar sona ermiş, danslar durmuştu.
 Atlarını eyerleyerek şen türkülerle
 Köyelerine döndüler Nart kahramanları.

WRIJMEG'İN SATANA İLE EVLENMESİ

Yarışmadan eve döndüğünde Wrijmeg
Yüzünden düşen bin parça, aklı karışık
Bir köşeye çöktü gözleri yerde suskun.
Bilge Satana mırıldandı; “Oh, Nart Wrij!
Niçin susarsın? Neden keyifsizsin bugün?”
Wrijmeg sıkıntılı karşılık verdi, şöyle dedi:
“Sayneg Eldar’ın hakaretlerini dinlerken
Yerin dibine battım nedeni bu.
Zaferimizden çılgına dönen Eldar’ın
Zehir saçan sözleri kanımı dondurdu:
“Senin Nartlar’a ne oldu? Yanıt ver!
Çözemiyorum aranızda evli olan neden az?
Bak hainlik olsun diye söylemiyorum,
Katırlar gibi kısır kalacaksınız”
“O haklı” diye söze başladı Satana:
“Sen her zaman evlenmekten kaçındın”
“Akıllı kızla karşılaşsaydım eğer
Yüreğimde bir yer bulurdum onun için.
Fendirim çalardım candan gönülden.
Kimse mutlu olamazdı dünyada benden başka”
Tatlı bir gülümseyişle söze girdi Satana:
“Dinle Wrij bir öğüt vereceğim sana.
Karanlık çöker çökmez akşamleyin
Doğru ırmağa git, orada bekle!
Yaşlı bir kadın göreceksin elinde gertasıyla.

Bu kuytu sessizlikte kadına yardım et!

Sana ‘kimsin’ derse ‘bir tanıdık’ diye yanıt ver.
 ‘Akıllı bir kız arıyorum yalnızca’ de.
 Kadının göstereceği kişiye git uysalca sessiz”
 Akşamın karanlığı indiğinde bilge Satana
 Yaşlı bir kadının bedenine girdi birden.
 Gertayı suyla doldurdu, bekledi.
 Tek başına kaldıramıyordu sözümona.
 Wrijmeg bu sırada yaklaşarak kadına
 Gertayı kaldırmasına yardımcı oldu sessiz.
 Yaşlı kadın sevecen Narta döndü:
 “Söyle kimsin sen, nereden düştün böyle?
 Bu yaptığın iyiliği ödemeliyim neyle?”
 Nart karşılık verdi, içten şunları dedi:
 “Ne delikanlıyım anlamışsındır bunu.
 Biz yiğitler öğütlerin karşılığını verimiz.
 Başkalarıyla zaman yitirmemem için
 Evleneceğim kızın adını söyler misin bana?”
 Yaşlı kadın karşılık verdi, şunları dedi:
 “Sen içten, yürekli bir Nart çocuğusun belli,
 Tez Boreler’e git, istekli bir damat gibi.
 Satana’nın karşısına çık çekinmeden.
 Fakat ilk yapacağın iş ava gitmen.
 Bizde avsız kapı çalınmaz, biliyorsun”
 Ormanın sık yerine avlanmaya gitti Wrijmeg.
 Taze avlarla çalacaktı kız evinin kapısını.
 Karış karış dolaştı deli ormanı, dağları.
 Av hayvanı bir türlü görünmüyordu çevrede.
 Genç Satana da gülüşlerini gizleyerek
 Su dolu gertayla evinin yolunu tuttu.
 Geniş fiçıya suyu boşalttıktan sonra
 Aynı yolları aşarak ırmak kıyısına döndü.
 Gecenin mavi örtüsünde çevresine bakındı.
 Ortalıkta görünmüyordu yiğit Wrijmeg.
 Sırdon’un başlığıyla uğraştı uzun süre Satana.
 Ansızın bir oyun geldi aklına, kendi kendine güldü.
 Gümüşi tilki kuyruğunu torbasından çıkarıp
 Yedi kez başının üstünde dolaştırdı.

Altın sarısı bir tilkiye dönüştü bir anda.
 Kuşlardan daha hızlı ormanın içine daldı.
 Wrijmeg'le karşılaştı bir süre sonra.
 Kendine çekmeye başladı cilveler yapı yapı.
 Şaşkın Wrijmeg olanlardan habersiz
 Dikkatle ardından izliyordu tilkiyi.
 Bir an olsun gözünden kaçırmadan
 Umutla, tutkuyla peşinden gidiyordu.
 Bir yakalayabilse şu kurnaz tilkiyi,
 Satana'nın önüne ah bir çıkarabilse!
 Bu altın sarısı tilkiyi şimdiye dek
 Ne görebilmişti hayatında hiç kimse
 Ne de duymuşlardı bu kadar güzelini.
 Sık ormana, dağ yoluna çekip peşinden.
 Sürekli dolaştırıp durdu zavallı Nartı.
 Ne hallere düşmüştü koca Wrijmeg!
 Tilki kurtuluş ararcasına birden köyüne yöneldi.
 Bildik sokaklarda koşturmaya başladı.
 Kuyruğunu nihasta gösterir göstermez
 Herkes peşine takıldı, anlatılacak gibi değildi;
 Çocuklar, ak saçlı ihtiyarlar, kadınlar,
 Tekmil köy koşturuyordu evlerin arasından.
 Yakalamak daha kolaydı dallar arasındaki gölgeyi.
 Hiç kimse başaramıyordu ona yaklaşmayı.
 Nartlar unutmuşlardı dinlenmeyi, rahatı.
 Tilkiyse bildik yoldan kayıp, evin eşiğinde durdu.
 İçeriye girer girmez kendini keçe yatağa attı.
 Satana haline dönüverdi yeniden.
 Tam bu sırada Wrijmeg de eve dönmüştü
 Dalgın, öfkeli oturuyordu ocak başında.
 Çarçabuk sofrayı kurduktan sonra Satana
 Soru yağmuruna başladı, şunları dedi:
 "Ee, nerelerdeydin bakalım anlat her şeyi!
 Görebildin mi su taşıyan yaşlı kadını.
 Başından geçenleri eğer anlatmazsan
 Vicdanın rahatsız olur, başla haydi!"
 Önündeki yemeklere hiç bakmadan Wrijmeg

Yaralı bir ayı gibi inliyordu yerinde.
 Kül gibi yüzünden terler boşanıyordu.
 Derdi bitecek gibi görünmüyordu zavallının.
 Nihayet dili çözüldü bir süre geçtikten sonra
 Ve başından geçenleri anlatmaya başladı:
 “Bana öğütlediğin gibi bugün pınara gittim önce.
 Dedğin gibi yaşlı bir kadın su dolduruyordu.
 Ağır kovayı kaldırırken yardımcı oldum.
 Ve evleneceğim kızı sordum merakla.
 Ama yersiz bir yanıt duydum kadından.
 İnan Satana, gelin olarak seni söyledi.
 İyiden iyiye şaşırmış, aptallaşmıştım.
 Sonra avlanmaya yolladı beni gelenek diye.
 ‘Avsız kapı çalınmaz bilmelisin’ dedi.
 Sık ormana yürüdüm tutkuyla heyecanla
 Düğüne taze av etleriyle gelebilmek için.
 Ormanı, dağları karış karış dolaştım ama,
 Bir uğursuzluk varmış gibi işin içinde,
 Bir tek hayvan olsun göremedim çevrede.
 Harika bir tilki belirdi birden önümde,
 Düşlerde bile rastlanmayan güzellikteydi.
 Beni ustaca çekti kendine cilveler yapa yapa.
 Peşinden gidiyordum niyetini bilmeden.
 Çekimine kapılmış sürükleniyordum ardından.
 Dağ yolunda, ormanda dolandım durdum.
 Ah, yüzümün halini bir görebilseydin Satana!
 Sonunda köyün içine daldı, gözlerden yitti.
 Yerin dibine geçmiş gibi buralarda bir yerlerde.
 Ne yapmalıyım şimdi peki; yol göster bana ne olur!
 Tilkiyi bulamadıktan sonra nasıl evlenirim, söyle!
 Nartlar seslenecekler arkamdan ‘Zavallı adam’ diye.
 Karşılaştığımızda sürekli alay edecekler benimle.
 Savaşlara, avlara götürmeyecekler biliyorum.
 Ne yapmalıyım, öz yurdumu bırakıp gideyim mi?”
 “Ah, güneş parçam telaşlanma böyle fazla,
 Altın sarısı tilki buralardaysa duyar, görürüz.
 Nerelere gizlenirse gizlensin Wrijmeg,

Bulup çıkarırsın bir yerlerden umudunu yitirme!
 Yazgım çizilmişse seninle olmaya ebediyen
 Kulak asmamak gerek ne alaylara, ne dedikodulara.
 Başta Nartlar alay edecekler, bak bu doğru,
 Ama sonra alışıp sevinecekler bile, güven bana!
 Eğer inanmazsan bunun böyle olacağına
 Yakında doğru olduğunu sana kanıtlayacağım.
 Niyetim şu, iyice kulak ver, dinle beni;
 Eşeğine atının eyerini vur yarın sabah,
 Köyün Nartlar'ı önünde şöyle bir görünüver.
 Halkı çok şaşırtmak için de eşeğin üzerine ters bin.
 Altın sarısı tilkiyi ele geçirirsin o zaman.
 O büyük mutluluğa da kavuşursun ardından”
 Elinden başka ne gelebilirdi Wrijmeg'in.
 Güneş doğarken kahramanımız utana sıkıla
 Boz eşeği eyerledi atının eyeriyle.
 Üzerine ters bindi, köye doğru yöneldi.
 Sürekli böyle gitti köyün bir ucuna kadar.
 Nartlar dışarı çıkmış gülüyor, alay ediyorlardı.
 Hiç oralı olmuyor, tınmıyordu Wrijmeg.
 Evlerin önünden geçiyordu aldırılmaz, rahat.
 Halka biraz tuhaf gelmişti bu anlamsız tavırları.
 Köyü ikinci kez dolaştığında şaşkın Nartlar'ın
 Alaylı sözleri duyulmuyordu artık,
 Kimse bakmıyordu üçüncü geçişinde.
 Altın sarısı tilki birden ortalıkta belirdi.
 Herkesi ardında bırakarak kaçıyordu.
 İnsan çığlıkları sarmıştı köyün her yanını.
 Nart köyü dalgalanıyordu koşuşturmadan.
 Köy tilkinin peşine takılmıştı yediden yetmişe.
 Kuş gibi sokaklarda uçuyordu tilkiyse.
 Wrijmeg eşeğe ters oturmuş biçimde
 İzlemede hiç de geri kalmıyordu tilkiden.
 Yaşlı bir kadının kendisine yaklaştığını gördü.
 “Aman yavaş ol sevgili delikanlı !” dedi.
 “Bu güzel tilkiyi sakın ha öldürme!
 Mutluluğuna duacı olurum ömür boyu.

Bilmediğin çok şey var, benim bildiğim.
 Gerçek bir avcıysan eğer usta ellerinle
 Tilkiyi yakala, ama bir yerini incitme!”
 Böyle dedikten sonra bir köşeye gizlendi.
 Bu yaşlı kadını nasıl hayırla anmazdı!
 Altın sarısı tilki yine ortalıkta belirdi.
 Sırnaşıyor, dönüp duruyor, sonra uzaklaşıyordu.
 Fakat boz eşekten ürkererek geriledi, durdu.
 Wrijmeg de ellerini kullanarak ustaca
 Yakalayiverdi zarar vermeden kurnaz tilkiyi.
 Bu Nart zekâsına köylüler şaşırıp kalmışlardı.
 Wrijmeg’i hayran hayran seyrediyorlardı.
 Kurnazlığını, becerisini görmüştü herkes.
 Evet bilinçli ters binmişti boz eşeğe
 Eşek önden yolu gözlemiş
 Wrij da geriye bakarken fırsatı kaçırmamış,
 Yakalamıştı işte tilkiyi aklını kullanarak.
 Altın sarısı tilkiyi eve getirdi Wrijmeg.
 Bilge Satana’ya gösterip övünmekti niyeti
 Birden tilki Satana’nın bedenine giriverdi.
 Wrijmeg’e tatlı bir gülümseyişle döndü:
 “İşte senin altın tilkin genç bir gelin oluverdi”
 Sevindiler, kahkahalar attılar birlikte.
 Ant içtiler sadık olmaya mezara kadar.
 Mutlu bir yaşam başlamıştı iki ünlü Nart için.
 Evleri konukla doldu, hiç yalnız kalmadılar.
 Halkın yargısı da ardından şöyle oldu:
 Onların canları ikiye, ama akılları bir.
 Boreler’in dilekleri her zaman gerçekleşir.
 Gündüzün olsun, geceleyin olsun
 Bir ata ya da basit bir eşeğe ters binmiş olsalar bile
 Muratlarına her zaman başarıyla ererler.

SAYNEG ELДАР'IN DÜĞÜNÜ

Eski zaman kalesinden Sayneg Eldar
Nişanlısını görmeye yola çıktı.
Daha doğdukları günden kesilmişti sözleri.
Kız sabırsızca bekliyordu Sayneg Eldar'ı.
Damat konuksever eve girer girmez.
Hemen şen bir kuvd düzenlediler köyde.
Fendır çınlıyor, türküler kulakları okşuyordu.
Büyükler belirlediler düğün gününü,
Damadı saygıyla uğurladıktan sonra,
Hemen düğün için hazırlıklar başladı.
Bütün gün el değirmeninde un öğüttüler.
Pişirildi sonra doyasıya nefis çörekler.
Büyük bir canlılık yaşıyordu kız evinde.
Begeni kaynattılar tam on beş günlük.
Esrik edici ünlü rongu ustalıkla yaptılar.
Tüm Nartlar biliyorlardı ki Sayneg Eldar
Düğüne çağıracaktı onları yakın zamanda
Ama Hemıts'ın düğünden haberi yoktu.
Ormanda, Karadağ ötesinde çıkmıştı avlanmaya
Sayneg Eldar, seçtiği saygıdeğer kişilerden
Bir katile oluşturmuştu gelini getirmek için.
Bu sırada sabırsız bekliyordu konağında
Genç kızı, şen türkülerle güle oynaya
Zengin malikanesine getirmelerini.
Katile at oynatarak yola koyuldu.
Türküler çınlıyor, koşumları parlıyordu.
Gelin evine vardılar bir süre sonra.

Her şey geleneklere uygun yapıldı.
 Çıkardılar kutsal Wastırcı'yi gelinin karşısına.
 "Gökyüzü sakinidir bu" dedi içlerinden biri.
 Gelin baktı, unutulacak gibi değildi beyaz yamçası.
 Fakat nedimi Wastırcı'nin yüzünü görememişti.
 Tüm hazırlıkları tamamlar tamamlamaz
 Düğün alayı gelini alarak mutlu şen
 Eldar konağına götürdüler türkülerle.
 Büyük bir ziyafet sofrası kuruldu akşamüzeri
 Bu sırada uzaklarda Nartlar'ın nıhasında
 Hemits bu hoş haberi nihayet öğrenmişti,
 Kendine hakaret eden adamın evleneceğini.
 Kimine keder, kimine sevinç!
 Hiç aklından çıkarmamıştı Sayneg Eldar'ı.
 Öcünü almak için yanıp tutuşuyordu çoktan,
 Sürekli aynı düşü görüyordu geceleri;
 Düşmanının başına bir şeyler geliyordu.
 Bunu yağız atı da sezmişti içgüdüleriyle.
 Sayneg Eldar'a götürüyordu sahibini.
 Hemits bir çobana rastladı yarı yolda.
 Yaşlı adamın önünde eğilerek şunları dedi:
 "Sürün artsın çoban, yüzlerce olsun!
 Kaygıya, sıkıntıya hiçbir zaman düşmeyesin.
 İyilik yapmayı seviyorsan altın uğruna gümüş ver.
 Umutsuz bırakma beni ey bilge kişi!
 Yırtık pırtık giysilerini bana ödünç ver.
 Pek sıkıntıya düşeceğini sanmam bununla.
 Uzun çoban değneğini de ver bana.
 Bir de keçeden kuşağını, deri heybeni
 Başlığın, poturun da eksik kalmasın.
 Şundan gerekli hepsi gün görmüş kişi;
 Eski giysileri kuşanıp gideceğim tez
 Eldar'ın düğününde türküler söylemeye.
 Kuvddan sana yiyecekler getireceğim
 Bir de tulum dolusu köpüklü rong doyasıya"
 Çoban az düşündü: Kötü bir anlaşma değildi bu.
 İstediklerini aldı Hemits yaşlı çobandan.

Atını ve eyerini gönülden teslim etti.
 Yıpranmış kürkü de atarak omzuna
 Gizleyerek alnını koyun postu başlıkla
 Rengi solmuş eski püskü giysilerle
 Kendinden emin köye doğru yöneldi.
 Eldar'ın evine girdiğini hiç kimse sezmemişti.
 Usulca bir köşeye sokuldu, sessiz oturdu,
 Yoksul bir gezgin gibi elinde sopasıyla.
 Kutsal Wastırcı bu sırada nedim olarak
 Çok eski geleneklerin sorumluluğuyla
 Büyüklerin önünde saygıyla eğilmişti.
 Yaşlılara dileğini bildirdi, şöyle dedi:
 “Gelin odasına geçmem gerek sanırım.
 Kardeşim geline bir şeyler demeliyim.”
 Büyükler saygıyla Wastırcı'ye döndüler:
 “Hayır dualarını esirgeme, akılda üstün kişi!
 Kapıya kadar geçireceğiz hep birlikte seni.
 Ama eşikte tanrıyı da anmamız gerek.”
 Wastırcı önlerinde yerlere kadar eğildi
 Başıyla onayladı yaşlıların sözlerini.
 Konuşmasına başlamadan önce yavaşça
 Beyaz yamçasını çıkarıp evin girişine bıraktı.
 Bunu fırsat bilen Hemits kimse görmeden
 Evin girişine atılarak yamçıyı kaptı.
 Yamçıya sarınıp göğün elçisi gibi
 Kızın odasına daldı korkusuzca.
 İki kız duruyordu gelinin yanında.
 Niyetini gerçekleştirmek için kurnazca
 Kızlara gülümseyip şunları dedi:
 “Huzur içinde yaşayın birbirinden güzel kızlar!
 Kardeşimle konuşmak için toydan önce
 İzin verin bana şöyle baş başa.
 Geline bunu yapmak kutsal görevim.
 Size de armağanlar verilecek, takılar”
 Kızlar yavaş yavaş odadan çekildiler.
 Arkalarından kapandı ağır kapılar.
 Hemits kızı baştan aşağı süzdü, zamanı dardı.

Çıkardı, Arkız'ın sihirli dişini gösterdi.
 Elçi olarak geldiğini bütün bütüne unutmıştu.
 Yatağa birlikte uzandılar kocası gibi.
 Uzun zaman geçti, olanlar olmuştu.
 Zavallı gelini tülbentle örttükten sonra
 Yatak odasından çıktı olanca dikkatiyle.
 Sokuldu, yamçıyı çıkardı üzerinden.
 Eşikte oturuyordu şimdi sıradan konuk gibi,
 Çok çileler çekmiş bir zavallı gibi.
 Önüne yiyecek atıldılar ev sahipleri.
 Yiyecekler çok nefis geliyordu Hemits'a.
 Heybeyi tepeleme doldurduktan sonra
 Bir kenara gizledi kimseye sezdirmeden.
 Köpüklü rong gelmişti şimdi de sıra.
 Evsiz barksız gezginle alay ederek
 Geniş tulumuna rong doldurdular.
 Ziyafet geleneğini biliyordu Hemits.
 Dolu heybesi ve tulumuyla düğünden ayrıldı.
 Yaşlı çobanı bulup neşeli şunları dedi:
 “Damadın üstesinden geldim, ilginçti çok.
 Al şu heybeyi dostum kızarmış etle dolu.
 Nefis köpüklü rong da getirdim tulumda.
 Yardımını hiçbir zaman unutmayacağım.
 Yaşamın renkli olsun, iç, neşelen, beni hatırla!”
 Toydan, başardığı işten hoşnut Nart Hemits
 Evine doğru yola koyuldu gece yarısı.
 Yaslara bürünmüş Sayneg Eldar'ın karısı
 Kanlı gözyaşları akıtıyordu ırmak gibi.
 Bir türlü yatışmıyordu içindeki korkunç acı
 Yaşam iğrenç görünüyordu zavallıya.
 Geline gelen armağanlarla ilgilenen
 Eldar'ın evlilik dışı karısı bu arada
 Gelinin acılı halini birden fark etmiş,
 Gizli kuşkular sarmıştı yüreğinin içini.
 Dayanamayıp gelinin odasına girdi yavaşça.
 Elinden geldiğince sevecen şunları dedi:
 “Neden mutsuzsun gelin, ne oldu sana?

İnci gibi akıttığın bu gözyaşları niye?
 Simsiyah ipek gibi o güzelim saçlarını
 Neden kestin böyle acımasız, anlat bana!
 Yanaklarını tırmalamışsın, sevinçten değil elbet!
 O güzel gözlerindeki keder niçin?
 Bana kızlık acılarının sırrını aç haydi?"
 Daha çok haykırıyordu gelin şimdi.
 Ne yapacağını bilmiyordu utancından.
 Sonsuz acısını ona döktü, şunları dedi:
 "Nedimim vicdansız çıktı, ah büyüğüm!
 O beyaz giysiler içinde beni kirletti.
 Namusumdan oldum onun yüzünden"
 Kadın her şeyi anlamıştı kızın halinden.
 Sayneg Eldar'a koştı dehşet içinde:
 "Mutsuz haberler getirdim sana.
 Wastırcı gelinin yanına girmiş gizlice.
 Namusunu kirleterek, hırsız gibi kaçırvermiş,
 Korkunç bir rezalet bırakmış arkamızda"
 Sayneg Eldar kudurmuştu, kinle haykırdı:
 "Ne diye karalıyorsunuz suçsuz yere.
 Tüm erkekler gibi bizimle oturuyordu.
 Bir an bile ayrılmadı yanımızdan.
 Araştırma yapsınlar en iyisi çabucak!
 İzini ustaca saklayanı bul, ortaya çıkar!
 Geline dikkatli davran, gönlünü hoş tut!
 Rezaletimiz kimse tarafından bilinmesin!"
 Yüreği yaralı gelinin yanına gitti kadın.
 Her şeyin nasıl başladığını anlatmasını istedi.
 Bahtsız gelin gözlerini yerden ayırmadan
 Olanları anlattı en ince ayrıntısına kadar:
 "Yüzsüz, acımasız, sıradan bir erkekti.
 Sarı sakallı, çil yüzlü biriydi.
 Üzerindeki giysiler yırtık pırtıktı.
 İçindeki yelmesi gümüş gibi parlıyordu.
 Ayaklarında da jengoyları vardı.
 Arkız'ın dişi ölene dek düşlerime girecek"
 Kadın duyduklarını bir bir Eldar'a anlattı.

Öfkeden kudurmuş, konuşamıyordu Eldar.
 Gür kaşları çatıldı, gözleri donuklaştı.
 Anlamıştı bu adamın Hemits olduğunu.
 Kadına sertçe bağırdı, şunları dedi:
 “İyi tanıyorum bu adi caniyi, biliyorum bir de,
 Yaptığı kötülüğü çevresine asla yaymaz.
 Fakat siz iki kadın beni dinleyin dikkatle,
 Hiç kimse duymayacak bu rezaleti tamam mı?”
 Tüm insanlardan gizledi bu utancını
 Narta karşı korkunç kini yüreğinde koca Eldar.
 Kafile doyasıya eğlendi gece yarısına kadar.
 Az dinlendikten sonra, dansa kalktılar yine
 Sabah olunca da gelini götüreceklerdi
 Karadağ’ın doruğunda kayalar arasında
 Bulutlara kadar yükselen bir kaleye.
 Korkunç Sayneg Eldar’ın emri böyleydi.
 Şen naralarıyla dağları sarsa sarsa
 Mutlu türkülerle gelini götürdüler.
 Önde ulak olarak görevlendirilen biri
 Yağız atıyla doludizgin gidiyordu.
 Karadağ ışıldıyordu çok uzaklardan.
 Eldar’ın kalesine varır varmaz ulak
 Kılıcıyla kapıya vurdu, gür sesiyle haykırdı:
 “Mutlu haberler getirdim sizlere,
 Kapılar açılsın çabuk ardına kadar!”
 Kapılar önünde hemen açılıverdi.
 Yorgun yolcuyu bir güzel ağırladılar.
 Gelin de kaleye vardı çok geçmeden.
 Bir odaya çekildi hazırlanmış önceden.
 Eğlence aralıksız sabaha değin sürdü.
 Yorgun düşen konukların uykuları geldiğinde
 Sofra dolusu yiyecekler gözleri okşuyordu hâlâ.
 Ant içti Sayneg Eldar kendi kendine:
 “Bir yıl bu kadına el sürersem eğer
 Sakat, zavallı bir adama dönüşeyim”
 Kendi odasına kapattılar zavallı kadını.
 Yanına hiç kimseyi yaklaştırmadılar.

Hemits'tan gebe kalmıştı gelin
Günbegün sararıp soldu, acılar çekti.
Eldar öbür karısına danışarak şunları dedi:
“Beni bu hale sokanlara bir oyun oynayacağım ki,
Bebeğe acımak yok, hemen ölmeli!
Bu dünyada tek güvendiğim sensin,
Bu sırrı saklayacaksın ölene kadar.
Bunu beceremez, dilini tutmazsan eğer
Bu dünyada yaşamak sana haram.”
Geleceğin kahramanı bebek doğmuştu.
Güzel kocaman gözleri ateş gibiydi.
Bebeğe acımıştı korkunç Eldar'ın karısı.
Gizli bir yere götürdü Sayneg'i atlatarak.
“Sozır” diye seslenerek sevip okşadı.
Yıllar geçti, zamanla her şey unutuldu.
Sayneg kederli karısına sevecen davrandı yine de.
Ama ava tutkun bir avcı gibi tüm benliğiyle
Kendini bilmez Hemits'ın peşindeydi sürekli.
Hiç duracağı yoktu, yılmıyordu ama
Hemits tutulamıyordu yine eskisi gibi.

HEMITS'IN EVLENMESİ

Çok uzun bir yolculuğa bir yıl kadar
Çıkmak istemişti bir keresinde Hemits.
Kardeşi Satana karşı koydu bu kez.
Öğütler verdi, direndi, ama boşunaydı.
Dinlemedi kardeşini kahramanımız.
Olaclara razı dünyayı dolaşacaktı.
Düşmanın yola çıktığını öğrenir öğrenmez
Tehlike çanlarını çalmaya başlamıştı Eldar.
Sayneg tepeden tırnağa silahlarıyla
Dört nala atıldı Hemits'ı karşılamaya.
Dar bir boğazda karşılaştı iki ezeli düşman.
Amansız, kıyasıya bir dövüş başlayıverdi.
Yenilgiyle kim tanışacaktı, belli değildi.
Yüzleri kinle buruşmuştu iki düşmanın.
Bedeni alev gibi yanıyordu Hemits'ın.
Bu sırada Satana, aynanın başına oturmuş
Dağları, denizleri izliyordu endişeyle.
Hemits'ın başına bir kötülük gelmesin diye
Göklere yakarıyordu durmadan:
"Bir yıllık karlar yağsın göklerden!
Bir günde doldursun uçurumun dibini.
Korkunç soğuklar iğne gibi
O acımasız Eldar'ı soksun, bitirsin!
Ölümcül acılarla bu dar boğazda"
Gökyüzü kapandı birden kara bulutlarla.
Sürekli yağın kar buza dönüştü.
Korkunç ayaz başlamış, fırtına şiddetlenmişti.

Öyle çatırdıyordu ki yer kabuğu, olamaz!
 Eldar'ı çok etkilemişti bu korkunç ayaz.
 Her yanı titriyordu, konuşamıyordu bir türlü.
 Güç bela soluk alırken kar örtüsü altında
 Dövüşü bırakıp korkak tavşanlar gibi
 Ardına bakmadan kaçtı, gözlerden gitti.
 Soğuktan etkilenmiyordu çelik bedenli Hemits.
 Eldar'dan daha çok tav verilmişti bedenine.
 Dünya kuruldu kurulalı hiçbir zaman
 Böylesi kar, ayaz görülmemiştir.
 Karlarla kaplı dağlarda, bozkırlarda
 Gündüz mü, karanlık mı seçilmiyordu.
 Hemits atını sürüyordu türküler söyleyerek.
 Kar yığınlarını da uçuruyordu yel gibi.
 Hızlı gidişini hiç de eksiltmiyordu.
 Akar gibi gidiyordu atı tökezlemeden.
 Karları erite erite sıcak soluklarıyla
 Önlerindeki yolu açıyordu Hemits'a.
 Karanlıktan, kar fırtınasından birden sıyrılıp
 Güneşli orman açıklığına giriverdiler.
 Alanın çevresi karla kaplanmıştı dağ gibi.
 Düzlükse hatırlatıyordu serin bir yaz gününü.
 Doğanın hoş kokuları sarmıştı çevreyi.
 Yabancı bir at gördü, düzlükte otlanıyordu.
 Soluk alıp verdikçe karları eritiyordu.
 Bir geyik gövdesi yatıyordu yanı başında.
 Bir şaşkınlıktır aldı Hemits'ı, korku düştü içine.
 "Bir düş görüyorum belki de, bu geyik de ne ola?"
 Sessizce dolandı açıklığın her yanını.
 Bitirince araştırmasını, kararını verdi:
 "Şu cansız yatan geyiği alıp keseyim.
 Birazdan sahibi de ortalığa çıkınca
 Kızarmış, yağlı leziz şaşlıklarla
 Birlikte karnımızı doyururuz şöyle güzelce"
 Kar tozu bulaşmış ellerini temizledi.
 Bıçağını belinden çekip çıkardı.
 Fakat geyiğe dokunur dokunmaz

Koyu gölgeler belirdi ağaçların üstünde.
 “Ne bekliyor beni, kurtuluş mu, darbe mi?”
 Bunlardı Nartın o anda aklına gelen.
 Bir cüce ansızın yerden biter gibi
 Geyiğin postu altından ortaya çıkıverdi.
 Bitsenta Dıçenag’ı andırıyordu bu kişi.
 Hemits onu tanımişti, düşman değildi.
 Cüce, Narta yaklaştı çabuk adımlarıyla
 “Kimsin, neredensin?” diye sordu, şaşkındı.
 Hemits anlatmaya başladı başına gelenleri:
 Sayneg Eldar’la kavgasını, korkunç ayazı,
 Kar fırtınası arasında bin bir güçlkle
 Güneşli bu orman açıklığına gelişini,
 Gölünü rahatlatan bu sessizlikte,
 Nasıl da yorgunluğunu unuttuğunu,
 Yüreğinin sevincini, taze havayı,
 Orman açıklığında gördüğü atı,
 Sabahın sisi içinde geyik gövdesini,
 Bir canlı dahi görmeyince düştüğü şaşkınlığı,
 Ve sonunda kendi kendine vardığı sonucu,
 “Şu cansız yatan geyiği bir keseyim.
 Birazdan sahibi gelir, birlikte karnımızı doyururuz”
 Sonra nasıl bir anda, bıçağı çıkardığında
 Güleryüzlü bir kişinin önüne çıktığını.
 Dıçenag tatlı bir gülümsemeyle söze girdi:
 “Karşılaşmamız iyiye işaret yürekli dostum!
 Geyikle ben ilgilenirim hiç merak etme,
 Sen çalı çırpı toplamaya ormana git çabuk!”
 Hemits sık ormana daldı, zamanı dardı.
 Ağaç dallarını koparıp geyiğin yanına taşıdı.
 Birkaç sefer gidip geldikten sonra
 Karanlık da yavaş yavaş çökmeye başlamıştı.
 Geyik doğranmıştı, kızarmaya hazırda,
 Koca bir ateş yaktı güçlü Hemits da.
 Dıçenag Hemits’a döndü, şöyle dedi:
 “Şaşlıkları kızartamazsın bu kadar az ateşle.
 Yazık daha fazla toplayamadın mı?”

Nart söylene söylene ormanın yolunu tuttu.
 Bu kez ağaçları kökleriyle koparıp
 Yaktığı koca ateşin üzerine fırlattı attı.
 Alevler bulutlara kadar yükseliyordu şimdi.
 Şaşlıklar cızır cızır kızarmaya başladığında
 Bitsenta Dıçenag deriden sepetini çıkardı
 Nakışlarla örülmüş; çevresi altın sırmalı.
 Şaşkın bakışları altında Nart Hemits'in
 Dört kişi sepetin içinden yere atlayıverdi.
 Dıçenag'ın karısı, oğlu ve iki sevgili kızı.
 Ateşin başına hep birlikte çöktüler.
 Eşsiz bir sofra kurmuştu sevgili babaları.
 Yedirdi, içirdi ailesini tıka basa.
 Karanlık iyice çöker çökmez bir süre sonra
 Ailesini yeniden sepetin içine soktu.
 İki eşit parçaya böldü geriye kalan eti.
 Bir parçasını ayırarak Hemits'a uzattı.
 Bir endişe sarmıştı kahramanın içini.
 Eli gitmiyordu hiç mi hiç payına düşen ete.
 Bu olağanüstü aileye duyduğu hayranlıkla
 Büyülenmişçesine öyle duruyordu ayakta.
 Nasıl bir aileydi öğrenmek istiyordu.
 Söze nereden başlayacaktı? Kıvrandı durdu.
 Dıçenag'sa oturduğu yerden memnun rahat
 Hızlı soluk alışlarını izliyordu zavallı Nartın.
 Hemits'a duyduğu üzüntüyle döndü, şöyle dedi:
 "Ne istiyorsun kardeşlik, de hadi!"
 "Kızına âşık oldum, evlenmezsem onunla
 Yüreğim huzur bulmaz bir daha asla.
 Başka istediğim yok senden, sıkıntım bundan.
 'Hayır' dersen eğer ölüp gideyim daha iyi."
 Dıçenag sessiz sakın dinliyordu Hemits'ı.
 Bir an düşündü, sonra şunları dedi:
 "İyice düşün, yoksa üzüntüye boğulursun.
 Ailem alıngandır, az biraz da huysuz.
 Hakarete dayanamaz benim kızlarım.
 Öfkeli bir davranış yer bitirir onları.

Yumuşak davranmaz, itip kakarsan eğer
 Daha ilk tartışmada kızım ölüverir gider”
 Hemits yemin etti inandığı her şey üzerine.
 Dıçenag’ın kızını hiçbir zaman kırmayacaktı.
 Hep sessiz karşılayacaktı türlü huysuzluğunu.
 Dıçenag altın sırmalı sepetini alarak
 Olağanüstü ailesini tek tek dışarı çıkardı.
 Büyük kızına dönerek kararlı şunları dedi:
 “Gururlu Nartlar’ın gelinisin bundan böyle.
 Bunu gönülden karşıyorsun değil mi?”
 Başladı kavalını çalmaya soluk soluğa.
 Hemen karşılık verdiler bu gizemli çağrıya
 Bir mus’un eğri boynuzlarında Efşati’nin oğlu
 Rüzgâr gibi o yöne uçtu deli ormanı unutarak
 Bardwagoğlu göklerden harika tırmığıyla yere indi.
 Güneşin mızrak gibi uzun ışınlarına oturmuş
 Güneşin küçük oğlu da birlikte geliyordu.
 Ustaca altın kavallarını çalıyorlardı üçü birden.
 Orman açıklığında başladılar dönmeye.
 Vahşi hayvanlar, kuşlar hep birlikte.
 İnsan seli aktı dünyanın her yanından.
 Donbettırlar da geldiler armağanlarla.
 Kıvrak Nart şimdini oynadılar insanlar.
 Sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar
 Şölen ateşi parladıkça parladı, hiç sönmedi.
 Tan yeri ısıdığına ancak devrisi sabah
 Yürekleri sevinç dolu evlerine döndüler.
 Hemits şafakla orman açıklığından ayrıldı.
 Yanında Bitsenta’nın büyük kızı vardı.
 Hiç kimse duymadı Nart kahramanları içinden
 Cepte taşınan ufak bir evin varlığını.
 Bilge Satana’ydı sadece bu evi bilen.

BATRAZ'IN DOĞUŞU

Bir gün kuvd düzenlenmişti Nart köyünde.
Bir canlılık sürüp gidiyordu akşamdan beri.
Sağlıklılar gelmişlerdi her zamanki gibi.
Düşkünleri elleriyle taşıyıp getirmişlerdi.
Nartlar'ın üç kabilesiydi şöleni düzenleyen.
Hayvanları da sürüler halinde yanlarındaydı.
Kıskançlıkla izliyorlardı dağlar, vadiler
Gürültülü, şen Nartlar'ın görkemli şölenini.
Başköşede yerlerini almışlardı kabile büyükleri.
Hizmet ediyordu gençler kızlı erkekli.
Kızarmış nefis şaşlıkların yoğun dumanı
Yüksek bulutlara değin yükseliyordu.
Güzelim rong kabarıyordu ısıtılarla.
Begenide ak köpükler parlıyor, taşıyordu.
Karadeniz dalgalarının Donbettırlar'ı da gelmişti.
Sarışın Erfendon'la Wırvehdon.
Yaşlı yüce Keftişer beyaz denizden,
Tekmil deniz balıklarının güçlü hâkimi.
Nart gençleriyle beraber onlardan da neşeli
Hemits, kara yağız Sahug ve Kurnaz Sırdon
Oturmuşlar içiyorlardı daha sabahın sisinde.
Cebinde duruyordu Hemits'in karısı.
Karısı için et parçalarını etrafını kollayarak
Cebine atıyordu kimseye sezdirmeden.
Sırdon yakaladı bir rastlantı eseri Hemits'i.
Sinsi sinsi düşünüyordu bir anlam veremeden:
"Tuhaf! Cepte bir ağız olmayacağına göre

Neden sokuşturup duruyor etleri öyle?”
 Başladı Hemits’ı dikkatle izlemeye.
 Hemits yanındakilere söz yetiştirirken
 Bir yandan et parçalarını bırakıyordu cebine.
 Sırdon bırakmıyordu, bu işe iyice ısınmıştı.
 Ve her şeyi öğreniverdi çok geçmeden.
 Konuşanları dinliyormuş gibi sözümona
 Oturdu sessiz sinsi, Hemits’in yanına.
 Keskin bir demir parçasını usulca cebine soktu.
 Kadın cıyak cıyak bağırmaya başladı.
 “Olacak şey değil!” diye haykırdı Sırdon:
 “Bazı uyanıkların karılarını toya getirmeleri
 Nasıl da küçük düşürdü gençlerimizi gördünüz.
 Çalınmış etle karılarını besleyenlere
 O zavalcılıklara çok acıyorum doğrusu”
 Üzüntüden ağlamaya başladı Hemits’in karısı.
 Bir yandan ısırıyordu sersemlemiş kocasını.
 Hemits ayağa fırladı “Ah bir bela ki kurtuluş yok!”
 Yerin dibine geçmişti utanç içinde.
 Kimseye sezdirmeden ayrıldı kuvddan.
 Karısı öfkeden soluyordu, çıkıştı kocasına:
 “Ne işe yaramaz adamsın; mahvettin beni!
 Götür beni buradan uzaklara, denize”
 Hemits acılı yürüyordu, ne yapmalıydı şimdi?
 Sürünerek cebinden çıkıverdi karısı
 “Büyük utanç!” diye söylenip duruyordu.
 “Sana bir çocuk doğuracağımdan haberin var mı?
 Neme gerekti, neden kuvda götürdün?
 Hamile dönmeyeceğim evime, kararım kesin.
 İtiraz etme, çabuk sırtını dön şimdi!
 Senin gibi güçlü, çevik bedenli bir oğul
 Baba ocağında doğsun daha iyi!
 Deniz suyuyla çeliklelsin; güçlensin!
 Bir şey istemiyorum, tek dileğim sadece bu!”
 Hemits gözünü açıp kapayınca kadar
 Kadın bir anda çelik beşmeti vardı.
 Alevli kıvılcımlar saçan dölünü

İki kürek kemiği arasına bırakıverdi.
 Beşmeti dikkatle dikti, yelmeyi düğmeledi.
 “Şimdi tez bilge Satana’ya koş!
 Ara vermeden dikkatle günleri saysın.
 Dokuzuncu ayda çocuğumuz dünyaya gelecek.
 Ancak fazla acı çekmemen için Hemits
 Deniz kıyısına gideceksin Satana’yla birlikte.
 Bıçağı alarak ağır sırtını orada yarsın.
 İyice çeliklenmesi için deniz suyuyla
 Doğan çocuğu uğuldayan girdaba bıraksın”
 Vedalaşmaya fırsat bulamadan Hemits
 Karısı atıldığı gibi denizin dalgalarına
 Suyun dibinde yitip gitti, sonsuza dek.
 Hemits gözleri yerde evinin yolunu tuttu.
 Çocuğunu taşıyordu iki kürek kemiği arasında.
 Göğsünü yakan ateşle evine doğru yürüdü.
 Başını yerden yere vurmaya başladı.
 Hemits’in içindeki fırtınayı sezen Satana
 Endişe içinde yanına koştu, sevgi dolu:
 “Ah, güneş parçam söyle” dedi “Niçin kederlisin,
 Neden vurup duruyorsun başını duvarlara?”
 Hemits başına gelen felaketi, nıhasta olanları
 Bilge Satana’ya anlattı tüm ayrıntılarıyla.
 O günden sonra Satana tüm zamanını telaşla
 Günleri, ayları saymakla geçirdi durdu.
 Cesur Hemits’in sırtı hızla şişiyordu.
 Gelişiyordu bebek iki kürek kemiği arasında.
 Doğum sancıları da başladı çok geçmeden.
 Sırtı kamburlaşmıştı, kıvranıyordu acıyla.
 Taşıyamaz duruma gelmişti altın yelmeyi.
 Her zamanki çevik, canlı görünüşü gitmişti.
 Hareketsiz, cansız geçiyordu günleri.
 Evet, işkencenin sonu gelmişti artık
 Kardeş Satana, Hemits’a döndü, şöyle dedi:
 “Ey güneş parçam, çocuğun vakti geldi.
 Denizin uğuldayan kıyısına gidelim hemen.
 Bıçağımla sırtını orada yaracağım.

Çelikleyeceğiz çocuğu deniz suyuyla”
Tez elden deniz kıyısına yürüdüler.
Hemits uzandı yüzükoyun kumsala,
Satana eğildi, tüm hünerini göstererek
Hemits’in şişkin sırtını beline kadar yardı.
İçinden bir kor gibi ayakları dibine düştü Batraz.
Alev alev parlıyordu koca gözleri.
Satana güçlü kollarıyla çocuğu tuttuğu gibi
Denizin ak köpüklü dalgalarına bırakıverdi.
Koca deniz bir anda kurudu sıcaktan.
Çocuk hâlâ çeliklenememişti tümüyle.
Hemits’la eve getirdiler bebek Batraz’ı.
Hemits’in yarılan sırtını onarsın diye
Tez haber saldılar demirci Kurdalegon’a.
Nartlar’ın dostu Kurdalegon oturmuş çekicine
Uçuyordu kuş gibi bulutlar arasından.
Süzüle süzüle sonra yeryüzüne indi.
Tüm bu uzun yolculuğunu zorlanmadan
Ağır örsü ve çekiciyle yapmıştı demirci tanrı.
Kocaman bir ateş yakarak, deniz gibi kuduran
Hemits’in sırtındaki yarığı güzelce kapattı
Ve çekicine oturduktan sonra hızla
Yüce Nartlar’dan evine doğru uçtu gitti.
Eski gücüne yeniden kavuşmuştu Hemits.
Rahatlıkla taşıyordu göğsündeki yelmeyi.
Nartlar’la çıkıyordu artık bir yıl süren uzun yollara.

BATRAZ, WRAGOM VE BARDWAGOĞLU

Çelik göğüslü Batraz'ın doğduğu günden beri
Bir türlü çare bulamadılar karnını doyurmaya.
Bebeklerini emziren tüm Nart anaları
Batraz'a sütanneliği yapıyorlardı ama,
Doyurmak mümkün değildi bu çocuğu.
Süt yetiştiremiyorlardı bir türlü zorlu bebeğe.
Ama Batraz zayıflamaktan ölecekti neredeyse.
Sağlıkları da bozulmuştu emziren anaların,
Ta kanlarına kadar emiyordu sütlerini.
Sayneg Eldar'sa kışkırtarak durmadan
Birbirine düşürüyordu yardımsever Nartlar'ı:
"Kanınızı emdikçe bu çocuk serpilip büyüyor ama
Sizleri de çok yakında yiyip bitirecek.
Dertlerinizi bırakıp onunla uğraşıyorsunuz.
Çok geçmeden kırılıp gidecek kabileleriniz.
Hiç mi endişelendirmiyor bu olanlar sizleri?
Başka bir yerde büyüse daha iyi değil mi?
Sizden çok uzakta, bilinmedik bir ülkede"
Herkes soluk soluğa bunu tartışıyordu nihasta.
Şu karara vardılar oy birliğiyle sonunda:
"Bebeğin suçu ne, öldürmek budalaca olur.
Kana kanla karşılık vermek doğru davranış değil.
En iyisi babası Hemits onu alsın götürsün
İnsanın yaşamadığı Nart sınırlarından uzaklara
Bebeği bulmanın güç olacağı bir yere

Acımasız da olsa bıraksın, geri dönsün”
 Hemits da hiç konuşmadan, boynu bükük, çaresiz
 Kucağında bebek çıktı bu acımasız, uzun yola.
 Bilinmedik bir yolda gidiyordu acıyla.
 Dağ silsileleri yerini ovalara bırakmıştı.
 Güneş değil, utançtı yüreğini dağlayan.
 Nihasin buyruğunu çaresiz yerine getirecekti.
 Oğlunu kollarına alarak korkunç üzüntülü
 Buz kaplı dağ yarığına usulca bıraktı.
 Derin düşüncelerle yüklü evine doğru yürüdü.
 Göğsünü adeta ağır bir kaya sıkıştırıyordu.
 Su neresiydi, kara nere bilemiyordu.
 Yüreğinin sesini duymak istemiyordu.
 Korkunç kin doluydu Sayneg Eldar’a karşı
 Nart halkını kışkırttığı için o uğursuz sözlerle.
 Fakat bu sırada, uzaklarda, çocuğu bıraktığı yerde
 Akıl almaz bir olay gerçekleşiyordu buzlar içinde.
 Batraz’ın göğsündeki korkunç sıcaklık
 Asırlık buzları eritmeye başlamıştı bile.
 Açlıktan soluk soluğa yalıyordu delice
 İnsan eli değmemiş buzun suyunu.
 Süt belleyerek içiyordu zavallı çocuk.
 Donbettir’in genç oğlu tam bu sırada
 İnceden esen yeli karşısına almış
 Denizde yüzüyor, oynuyordu tek başına.
 Ailenin en sevilen oğluydu, adı Wragom’du.
 Altın kavalını çıkarıp çalmaya başladı.
 Geyik sürüleri koştular bu büyüleyici çağrıya.
 Wragom’a, denizin ortasına yüzmeye başladılar.
 Çocuk karaya çıktı ıslıl ıslıl gülümseyerek.
 Geyikler de uysal uysal onu izlediler.
 Elinden bırakmadan altın kavalını çala çala
 Karada gezindi durdu akşama kadar.
 Sonra evinin yolunu tuttu güneş batınca.
 Toprak altın renklere kestiğinde sabahleyin
 Wragom yeniden karaya çıktı sudan
 Ve çalmaya başladı altın kavalını yanık yanık.

Geyik sürüsü bu çağrıyla yeniden toplanmıştı.
 Sonra ortasına atlayarak buzlu suların
 Yüzmeye başladı neşeyle kayaya doğru.
 Gözleri birden buzullara doğru kaydı.
 Büyük bir göl görünüyordu tam önünde.
 Nart Batraz mavi gölde çılgıncasına
 Buzul yığınlarını yalıyordu soluk almadan.
 Gördüklerinden oldukça şaşkın Wragom
 Buzlu dağlar arasından evine yüzdü.
 Anasına babasına dönerek gördüklerini anlattı:
 “Neler gördüm bir bilerseniz buzlu dağlar arasında.
 Bir çocuk oturuyordu kayalar arasında bir gölde
 Buz emiyordu, daha doğrusu kemiriyordu biteviye.
 Gidermesi güç mü güç bu korkunç susamışlığı.
 Çocuğun bedeni bulat damarlarla kaplı.
 Öyle bir gücü var ki, anlamak mümkün değil,
 İri gözleri kor gibi ısıltılar saçıyor.
 Güneş mi yarattı bu mucizeyi acaba?”
 Durumu kavramışlardı yaşlı Donbettırlar,
 Güçlü Batraz olduğunu hemen anladılar.
 Tepeleme yiyecekler hazırlandıktan sonra
 Wragom’u hemencecik boğaza gönderdiler.
 Wragom yol aldı iri dalgalar arasında.
 Buz gölüne varmıştı çok az süre içinde.
 Tuhaf barınağına varır varmaz Batraz’ın
 Hemen önüne koydu getirdiği yiyecekleri.
 Doyurmak mümkün müydü Batraz’ı?
 Azgın bir hayvan gibi yiyeceklere saldırdı,
 Kaşla göz arasında silip süpürüverdi.
 Yememiş gibi buzu emmeye başladı yine çılgınca.
 Tam bu sırada korkunç bir sarsıntı koptu.
 Koca göl yarılıverdi birden ve geniş yarıktan
 Çelik doğan Batraz yuvarlanıverdi.
 Wragom da indi hiç beklemeden peşinden.
 Altın kavalını coşkuyla çalmaya başladı.
 Dişi geyikler sürü halinde geliyordu ardından.
 Dolu memelerinden sütler sızıyordu yerlere.

Çelik bedenli Batraz'a ulaştığında Wragom
 Dişi geyikleri çocuğun yanına kadar getirdi.
 Öylesine saldırdı ki süt dolu memelere
 Dudaklarını ayırmaya güç mü yeterdi.
 O zamandan sonra Wragom şafakla birlikte
 Dişi geyik sürüsünü hep taşıdı Batraz'a.
 Hiçbir zaman bırakmadı onu, oyunlar da oynadı.
 Geyik sürüsüyle besledi sürekli, ara vermedi.
 Günün birinde bu gizemli iki çocuğu
 Gökyüzünden görmüştü Bardwag'ın oğlu.
 O eşi olmayan ünlü tırmığı üzerinde
 Onlara doğru yaklaştı kavalını çala çala.
 İki arkadaşla başladı oyunlar oynamaya.
 Hemen dost olmuşlardı yabancılık çekmeden.
 Bir an olsun kesilmiyordu neşeli oyunları.
 Wragom'a döndü Bardwagoğlu, şöyle dedi:
 "Kim bu güçlü çocuk, kimin ocağından?"
 "Yürekli bir Nart o" diye karşılık verdi Wragom.
 "Fakat evini, Nart ocağını kaybetmiş,
 Öz yakınlarınca terk edilmiş, kovulmuş.
 Fakat gururla taşıyor Batraz adını.
 Bırakmışlar dondurucu, amansız buzullara,
 Doğduğu günden beri burada yaşıyor tek başına"
 "Ey Wragom!" dedi Bardwag'ın oğlu
 "Bu çocuğu ver bana kısa bir süre için,
 Tırmığımınla gezdireyim, bir değişiklik olurdu"
 Batraz'ı kavradığı gibi tırmığına bindirdi.
 Geyiklerini kamçılardı elindeki dallarla.
 Yeri göğü inlete inlete harika tırmığıyla
 Birdenbire kayboldu mavi derin boşlukta.
 Uçurup götürdü çocuğu bulutlar hâkimine.
 Wragom'sa şaşkınlık içinde, aklı karışık
 Üzüntülü, öfkeli evine doğru yürüdü.

SOSLAN'IN DOĞUŞU

Nart Wrijmeg sefere çıktı her zamanki gibi
İşte siyah Evsurg'un üzerinde dörtnala,
Savaşların olduğu Wartufen diyarına.
Kibit ülkesinin ardında boğazlarda geçti tüm günü.
Güneş batarken dağlara vardı.
Bir mağaranın önünde durdu Wrijmeg.
Mızrağını toprağa sapladı, koşumları indirdi.
Atını mızrağa bağladıktan sonra
Çulu yere serdi. Biraz dinlenecekti.
Uzun yolun bitkinliğiyle yere uzandı.
Fakat gözünü kapamıştı ki birden
Bir ses çalındı kulağına ateşli mi ateşli:
“Acele etme ey yakışıklı delikanlı!
Döşeğin iki kişilik olsun, beni de al!”
Mağaraya göz attı Wrijmeg şaşkın:
“Kim yatmayı istiyor benimle, seslenen kim?”
Çevresine bakındı, bir ışığın yandığını gördü.
Büyülenmişçesine yerinde çakıldı kaldı.
Karşısında yüzü sevinçle yanan
Mağaranın perisi bir kız duruyordu.
Eşsiz güzelliğiyle parlıyordu ılık ılık.
Sabah güneşi gibiydi anlatılmaz...
Yüzü hem güneşti, hem de ay...
Aydın kılıç hali gibiydi kıvrım kaşları.
Yıldızlar gibi parlıyordu güzel gözleri.
Gözlerini dikti, baştan aşağı süzdü Nartı.
İkinci döşeği bekliyordu suskun istekli.

Wrijmeg kıza döndü, içten şunları dedi:
 “Sonsuz güzelliğinle kim boy ölçüşebilir dünyada?
 Güneşi ısıtır o tatlı gülümsemelerin.
 Her baş önünde eğilir, gözlerini alamaz.
 Yüzün aydan da güzel, hele o derin bakışların.
 Ama yapamam, ne olur kınama beni!
 Eşime candan bağlı bir kişiyim ben.
 Hayatımı, canımı adadım ona,
 Asla dönmem sözümünden, yemin verdim.”
 Bu sözler üzerine güzel kızın öfkeli
 Şimşek şimşek çaktı iri gözleri.
 Altuni ışığı gözlerinden uzaklaştırdı ama,
 Gözlerindeki ışık sönmedi, sürdü öylece.
 Tüm dünyayı ısıtır gibiydi derin ve sıcak.
 Düzgün kusursuz bedeniyle yere eğilip
 Bir avuç toprak aldı ak elleriyle.
 Lanetler okumaya başladı Nart Wrijmeg’e:
 “Buna layıksın, taşla düşüp kalk sen sadece
 Tüm Nart neslin yok olup gitsin!
 Savaşa giderken silahlarını unut!
 Konukluğa giderken dolulara tutul!
 Yaşlandığında hırsından ağla sürekli!
 Göğsünü sıkıştırısın hep o taşıdığın yelme!
 Uzun yolculuklara çıkama yoldaşlarınla!”
 Yerden koca bir taş kaparak Wrijmeg’e fırlattı.
 Öfkeyle soluya soluya dönüp
 Karanlıklar kızı gibi yitip gitti bir anda.
 Aysız ve zifiri karanlıktı gece.
 Doğa uykuya dalmış, korkunç sessizdi.
 Bir türlü yumamadı gözlerini karanlıkta.
 Kızın lanetlerinden endişeli rahatsız.
 Kayaya çekiyordu onu gizemli bir güç.
 Kayayı kadın gibi okşamaya başladı.
 Kollarından bırakmadı bütün gece.
 Geceyi onunla geçirdikten sonra
 Ancak sabaha karşı uykuya dalabildi.
 Altın sarısı ışıklarını saça saça

Güneş dağların üzerinde görüldüğünde,
 Wrijmeg derin uykusunda ydi hâlâ.
 Güneş iyice yükselmiş, öğle olmuştu.
 At kişneyerek yerleri dövmeye başlayınca
 Wrijmeg irkilerek uyandı, gözlerini açtı.
 Güneşe baktı şaşkın şaşkın, bir anlam veremedi.
 Gece başına gelenleri birden hatırlayınca
 Atını eyerleyip dağ yoluna sürdü fırtına gibi.
 Önündeki yol oldukça tuhaf ve kötüydü.
 Bir bakıyordu karşısında iri kaya kütleleri,
 Öte yandan uçurumlar aşılmaz, dibi görünmez.
 İlerlemenin faydasız olduğunu görünce
 Çaresiz geriye döndü başka yoldan.
 Dolandı durdu, sonra yeniden döndü.
 Dolambaçlı yoldan endişeli evine vardı.
 Ocağın yanına çöktü, sıkıntılı bakındı.
 Hemits sordu “Wrij kardeşim neyin var?
 Ne diye yere bakarsın, bizi görmeden?”
 Karşılık vermedi Wrijmeg, öylece sustu.
 Heykel gibi kımıldamadan duruyordu.
 Bilge Satana belirdi birden önünde,
 Telaşla araya girdi, şunları dedi:
 “Oh Wrij yanıt ver! Söyle ne oldu sana?
 Onulmaz bir hastalığa mı yakalandın?
 Bir hayvan gibisin yaralı, bitkin.”
 “Nasıl acılar çekmeyeyim Satana’m
 Nasıl eğmeyeyim başımı yerlere.
 Başına gelenlerle kederlenmeyeyim nasıl!
 Çok uzun seferler, çok savaşlar gördüm,
 Avlandım durdum, çok hayvan vurdum.
 Fakat karşılaşmadım böyle bir dertle;
 Tam bir yıl dolaştım, hiç durmadım,
 Tarf mağarasına vardığımda gece olmuştu.
 Bir türlü uyku girmede gözüme, dönüp durdum.
 Ansızın biri kulağıma fısıldadı tutkulu:
 “Acele etme güzel delikanlım, döşegİN iki kişilik olsun!”
 Bu sesin sahibi kimdi, göremiyordum.

Çevreye bakındım parlak bir ateş yanıyordu.
 Harika, büyüleyici güzelliğiyle karşına
 Mağaranın hâkimi kız çıkıverdi.
 Sabah güneşi gibiydi şavkıyan.
 Öylece suskun önümde duruyordu.
 İkinci döşeği bekliyordu istekli.
 Cevap verdim ona: “Ne olur kınama beni!
 Karıma yürekten sadık bir kişiyim ben
 Asla dönemem sözümünden, yemin verdim.”
 Bu sözler üzerine vahşi bir hayvan gibi,
 Öfke kustu, sonsuza dek lanetledi beni.
 Taşlar fırlattı üzerime, anlatılacak gibi değildi.
 Yüreğimi yakıyordu savurduğu lanetler.
 Aşağılanmış, kırgın, öfkeli ben koca Nart
 Bir taşla uğraşıp durdum sabaha kadar.
 Evime, yurduma utanç içinde dönerken
 Tüm dağları yağdırıyordu adeta üzerime”
 Satana Wrijmeg’e döndü, acılı şöyle dedi:
 “İçimdeki sıkıntı boşuna değilmiş?
 Bu olanları sezmiştim daha önceden.
 Ama güneş parçam yüreğin rahat olsun!
 Biraz yemek ye, sonra da uyu!
 Ve beyaz yumağı usul usul topladı.
 İplik hesabına göre günleri, haftaları saydı.
 Günler geçip dokuzuncu ay gelip çattığında
 Satana Hemits’a seslendi, şunları dedi:
 “Nart Hemits Tarf mağarasına, hadi gidelim!
 Bebeği yemesinler diye yaban hayvanları
 Doğru yavrumuza, hadi büyük mağaraya!”
 Yolcular Tarf mağarasına varır varmaz
 O müthiş mucizeyi gözleriyle gördüler.
 Kaya korkunç bir çatırtıyla yarıldı,
 Sanki bir canavarın hışmına uğramış gibi.
 Bir alev yükseldi bulutlara doğru.
 Duru gökyüzü dumanlarla kaplandı.
 Yarılan kayanın içinden yıldırım gibi
 Toprağa düşüverdi geleceğin kahramanı Soslan.

Kar gibi eridi kaya ateşe dönüşürken.
Orman alev alev yanmaya başlamıştı.
Gökyüzü karanlığa gömüldü dumanlardan.
Hemits girdapla boğuşan Soslan'ı tuttu.
Kuru toprağın altında Tarf mağarasında
Kömür gibi kararmıştı büyük göl.
Çocuğu fırlattı hayat veren bu suya.
Tam bu sırada büyük gölün içinde
Wragom'un türküsü cınladı birden.
Soslan'ı göğsünde kuvvetlice sıkarak
Yüzüyordu iri dalgaları yara yara.
Hemits hemen peşlerinden atıldı.
Bir süre boğuştu azgın dalgalarla.
Wragom'u bırakmak istemiyordu,
Yakaladı yakalayacaktı, ama olmadı.
Genç Donbettır uzaklaşıyordu balık gibi,
Warıpp geçidine daldı, gözlerden gitti.
Zavallı Hemits ne yapacaktı şimdi?
Çocuksuz tek başına nasıl dönecekti eve?
Gölden çıktı çılgın gibi, kendini kaybetmişti.
Ne bir şeyi görüyor, ne de duyuyordu.
Kederli Satana ile evlerine döndü
Yitirdiği Soslan'ı sürekli düşünerek.

HEMITS'IN ÖLÜMÜ

Tan yeri ıştır ışmaz Hemits yola çıktı.
Yüreğindeki acı göğsünü yakıyordu.
Wrıjmeg'in oğlunu gözleriyle bir görsün
Atlamaya hazırdı uğuldayan girdaba.
Bilmediği, tanımadığı yollardan gidiyordu.
Kendini bilmez Wragom'la dövüşmeye.
Sayneg Eldar'ın evine tam bu sırada
İşbirlikçi bir yaşlı çıkageldi gizlice.
Eldar'ın önünde eğilerek şunları dedi:
"Hemits yollarda yüreği kederle dolu,
Birine hınçlanmış, derdi seninle değil.
Böylesi uygun anı bulamazsın efendim."
Dinler dinlemez bu sözleri Sayneg
Atına atlayarak gür sesiyle haykırdı:
"Ateş ve mavi gök üzerine and içerim ki,
Kızıl sakallı zor kurtulur benden şimdi.
Cezasını kendi ellerimle veremezsem eğer
Yok olup gideyim bu dünyadan daha iyi"
Yok etmek için ezeli, melun düşmanını
Doludizgin atını sürdü Hemits'in karşısına.
Warıpp'a indi kısa bir süre sonra.
Kimine sevinç, kimine keder!
Dipsiz uçuruma iki adım uzaklıkta
Birbirine girişti kıyasıya iki düşman.
Bütün gün, bütün gece aralıksız dövüştüler
Eğrilmiş kılıçlarla, parçalanmış kalkanla.
Soğumamıştı hiç eski düşmanlıkları.

Yumruklara gelmişti şimdi de sıra.
 Gözlerindeki kin iki can düşmanının
 Güçlü yumruklarında toplanmıştı sanki.
 Onların süreleri gelmemiş olacak ki
 Üstün gelemiyorlardı birbirine bir türlü.
 Kaderlerini zorlamayı bir başka güne bırakarak
 Bu amansız dövüşe ara verdiler birden.
 Sayneg, Hemits'a döndü gözleri şimşek şimşek:
 "Dövüşümüz şafakla birlikte yeniden başlasın,
 Yarın sabah buraya gelmezsen eğer
 Ölene kadar pişman olursun anlaşıldı mı?"
 Hemits Eldar'ın sözünü kesti, gürledi:
 "Önce sen söz ver geleceğine!
 Başını bir yerlere sokmadan.
 Aldatırsan beni, hiç mi hiç kurtulamazsın.
 Boynuna bir darbeyle geberip gidersin!"
 Sayneg Eldar evine döndü, sıkıntılıydı.
 Derdini karısına döktü, endişeyle şöyle dedi:
 "Düşmanımı öldürmek, öcümü almak isterim,
 Ama Hemits'a karşı kılıcım iş görmüyor."
 Eldar'ın karısı karşılık verdi, şöyle dedi:
 "Sadece kılıcınla onu öldürmen mümkün değil.
 Kızgın korda tavlannmıştır çelik bedeni.
 Her zaman korunur bulat kılıçlardan.
 Fakat doğduktan sonra çeliklenirken
 Buz gibi dalgalarda ağzını açmamıştı.
 Ağzı bu yüzden çeliklenmemiştir onun.
 Ağzına vuruş yapabilirsen yenebilirsin.
 Kıyasıya dövüşürken bu özelliğini gizler.
 Tek söz etmez, ağzını kapatır her zaman.
 Atını arpa posasıyla besle, beni dinle!
 O zaman kendini tutamaz konuşmaya başlar"
 Sayneg Eldar hazırlıklarını bitirir bitirmez
 Atını sürdü dötrnala savaş alanına.
 Gün doğarken zamanında tepeye vardı.
 Nart Hemits da hazırda kesin savaşa.
 İşte karşı karşıyaydı yine ezeli iki düşman.

Eldar söze girdi, korkusuzca gürledi:
 “Yazgımdan korkmuyorum, yüreğim rahat.
 Seninle dövüşe bu son girişim”
 Hemits çevik atına bindi, kolanı çekti.
 Bulat kılıcını kavrayarak bir kartal gibi
 Sayneg Eldar’a saldırdı kinle, öfkeyle.
 Bu arada kendini tutamayan Eldar’ın atı
 Kırletiyordu yerleri sulu dışkısıyla.
 Neşelenmişti Hemits, dayanamadı.
 “Ne hoş atın varmış” dedi. Tıpkı senin eşin.
 Karnını doldurmuşsun arpa posasıyla.
 Pis kokular yayarak toprağı kırletiyor.
 Sense fendır dinler gibi, hiç oralı olmuyorsun.
 Ey acınası, zavallı atlı bu pisliğinle
 Geberip git sonsuza dek, tüm isteğim bu!”
 Eldar bu andan yararlanmakta gecikmedi.
 Elindeki kılıcını korkunç bir hızla
 Nartın açık ağzına sokuverdi ansızın.
 Atın boynuna düştü başı yiğit Hemits’in.
 Bilincini yitirmişti korkunç acıdan
 Sayneg Eldar’ın bu apansız darbesiyle.
 Yaralının bir gözü kaşına fırlamıştı.
 Yüzündeki sevinç donmuştu, korkunçtu acı.
 Kalp atışları zayıfladı ve sonunda dindi.
 Sevinçle evine döndü Eldar dövüşten bitkin.
 Konağın çitine yaklaştığında tam önünde
 Yabancı bir çocuğun dolaştığını gördü.
 Hayretle karısına döndü, şöyle dedi:
 “Kimin nesi bu oğlan, hayal mi görüyorum?
 Konağımızda işi ne şu baldırı çıplak çocuğun?”
 Kadın sersemlemişti, kapının yanında durdu.
 Çocuğu hızla konuk odasına itti.
 Yüzüne gölgeler indi Sayneg Eldar’ın;
 Karısının beşmetini parçalayarak gürledi:
 “Bu baş belası da ne oluyor? Konuş!
 Bana gerçeğı anlatmazsan doğrudan
 Ateşlerde yanarsın bunu bil melun yılan!”

“Ne olur sinirlenme büyüğüm, bağışla!
 Sözüünü dinlemediğim için beni cezalandırma!
 O çocuğu öldürmeye bir türlü kıyamadım.
 Zavallı çocuğudur o çil yüzlü Hemits’in.
 Tek başına büyüdü bir ailenin yanında
 Sıkıntılarla, acılarla geçirdi hayatını”
 Dolunay çıkıp gökyüzü aydınlandığında
 Eldar uşağına tez ölüm emrini verdi.
 Hiç kimse bilmesin diye olan biteni
 Gizlice bir köşeye gömmesini söyledi.
 Kocayı aldatmanın cezası verilmişti böylece.
 Utancını çevreye yaymasın diye de
 Suç ortağını sinsice Tulon kıyısına çekerek
 Öldürdü kahpece hiç mi hiç acımadan.
 Cesedi Tulon’un azgın dalgalarına fırlattı.
 Kendi kendine konuşuyordu, rahatlamıştı:
 “Hiçbir iz bırakmadığıma göre ardımda
 Utancımı, çektiğim acıları unutacağım”
 Ana bellediği kadının öldürülüşünden habersiz
 Nart Sozrıko bu sırada çıkageldi apansız.
 Kararlaştırılan yerde evin kapısını vurdu,
 Anasıyla gizlice görüşmekti niyeti.
 Fakat çocuğu göz yaşları içinde
 Korkunç Eldar’ın diğer karısı karşıladı.
 Sozrıko’ya eğildi, yavaşça şunları dedi:
 “Kanlara bulanmış bu acımasız kapıdan
 Kaç ardına hiç bakmadan, ananı unut!
 Bu evde anan diye biri yok artık, öldü!
 Büyük tehlikeler içindesin bundan sonra.
 Fakat kötülüklerden kurtulacaksın yakında.
 Nartlar’ın yaşadığı yere git buralarda durmadan.
 Eldar’ın karısının kız kardeşine ait
 Basit bir kulübe göreceksin orada.
 Tek barınağın olacak başını sokacağın.
 Büyücü kadın Kulbadeg’in yanında
 Bulamaz seni asla o kan düşmanın”
 İçindeki endişeyi gizleyerek Sozrıko

Yollara düştü zavallı elinde torbasıyla.
Boğazları, ovaları, ormanları aştı.
Öz yurdunun sınırlarına sonunda ulaşmıştı.
Samandan bir kulübeye sokuldu karanlıkta.
Gözleri sevinçle yandı, şunları dedi:
“Sizin soyunuzdanım, adım Sozrıko.
Her şeyimi yitirdim, sizlere geldim.
Anamın ölümüne gözyaşları döktüm.
Paramparça erçilerimle aç susuz,
Çok yollar açtım, öz yurduma döndüm.”

BATRAZ İLE TAROĞLU MUKARA

Bulutsuz ve ıfıl ıfıldı gökyüzü.
Nıhasta toplanmışlardı köyün gençleri.
Türküler söylüyor, şimd oynuyorlardı.
Eğlencelerle, oyunlarla geçip gidiyordu zaman.
Birden bir ulak çıkageldi dörtnala,
Güçlkle soluk alıyordu, heyecanlıydı;
Düşmanın büyük kuvvetlerle yaklaştığını bildirdi.
Çatladı çatlayacaktı üstündeki bitkin atı.
Köpükler içindeydi her yanı, sırsıklamdı haşası.
Atlı konuşmasını sürdürdü, şunları dedi:
“Barış, huzur sizinle olsun Nartlar!
Acı, kara haberlerle geldim sizlerin yanına,
Mukara’nın yeni ordusu iki sıralı saflarla
Ansızın bir saldırıya hazırlık halinde
Nart sınırının az gerisinde göründü bugün.
Sonra kuzeye yöneldiler gerisingeri.
Savaşçılarımızla dövüşmek için hızla
Wengur piyadeleriyle bizlere yaklaşıyor.
Sayıca o kadar çok ki yürüyen ordu,
Tek tek sayamazsınız, bilmiş olun!”
Ulağın sözlerini dinler dinlemez Nartlar
Tepeden tırnağa silahlarını kuşandılar.
Coşkun seller gibi ileri atıldılar korkusuzca,
Warıpp’a, korkunç Wengur’un karşısına.
Nartlar’ın en büyüğü güçlü Wrijmeg’in
Kahramanlığı, cesurluğu coşturmuştu onları.
Zemin sarsılıyordu birliğin uğultusundan,

Toz bulutları bıraka bıraka arkalarında.
 Nihayet soğuk, iç karartıcı bir sabah
 Wengur'un ordusuyla karşı karşıya geldiler.
 Kanlı keskin kılıçlar havada parlıyor,
 Birbirine çarpan çeliklerin sesi
 Dağlarda yankılanarak, çınliyordu.
 Taroğlu'nun güçlü ordusu tam bu sırada
 Ani bir saldırıya geçti Nartlar'ın üzerine.
 Kurnaz sinsi Mukara daha önceden
 Ulak göndermişti dostu Dzagko'ya
 "Kardeşim, birazdan yakınından geçeceğim,
 Seni görmem gerek mutlaka.
 Sağlıklıysan, yatmıyorsan yatağında
 Görüşmeye gel mutlaka yanıma.
 Beraberinde senin gibi gözü pek, yiğit
 Gençlerden kurulu birliğini de getir"
 Dzagko vakit geçirmeden atına atlayıp
 Taroğlu Mukara'ya doğru yola çıktı dörtnala.
 Buluşur buluşmaz daha ilk anda telaşlı
 "Ne diye yalnızsın?" diye çıkıştı Mukara.
 "Gençlerin nerede, nereye kayboldular?
 Her zaman yanında olurlardı bildiğim kadarıyla"
 Dzagko karşılık verdi, saf saf şunları dedi:
 "Ah dostum Taroğlu elimden ne gelirdi!
 Delikanlılar yok, gelmeleri mümkün değil
 Wengur'un ordusu şu anda Nartlar'a saldırıyor,
 Düşmanı püskürtmek için bir an önce
 Köyün gençleri hep birlikte koşturdular savaşa"
 Taroğlu'nun beklediği buydu yalnızca.
 Saldırı emri verdi hemen tekmil ordusuna.
 Azgın seller gibi ileri atıldılar.
 Nartlar'ın gerisine düşüp çok geçmeden
 Köyü çepeçevre kuşatma altına aldılar.
 Düşmanın zayıf olduğunu biliyordu Mukara.
 Köye ulak gönderdi, emirlerini iletti:
 "Haraç vermek zorundasınız duraksamadan.
 Her haneden bir kız verilecek, anlaşıldı mı?

Eğer teslim etmezseniz sabaha kadar
 O zaman zor kullanırım, böyle bilinsin!"
 Yaşlılar boyun eğmediler Mukara'nın emrine.
 Hep birlikte savundular köylerini umutsuzca.
 Kadınlar da çarpışıyordu erkeklerin yanında.
 Fakat çok üstündü Taroğlu'nun ordusu.
 Köyü ateşe verdi, tek ev bırakmadı Mukara.
 Ele geçirdiği tüm malı mülkü öküzlere yükledi.
 Ormandan, sarp tepelerden sürdü hepsini.
 Beraberinde götürüyordu yüze yakın Nart kızını,
 Kazandığı zaferin ödülü oluyordu bu nasılsa.
 Nart Wrijmeg, onur savaşçısı bu sırada
 Seçkin yiğit Nart delikanlılarıyla birlikte
 Ünlü Waripp vadisinde kan akıtıyordu.
 Wengur kudurmuştu bu amansız direnişe.
 Günbatımıyla birlikte akşamın pusu indiğinde
 Herkes yorgunluktan bitmiş, savaş durmuştu.
 Geceleyin Wengur'a bir ulak geldi dötrnala.
 Sözlerini aktardı Taroğlu Mukara'nın:
 "Düşman köyünü Wengur yerle bir ettik.
 Tüm malını mülkünü yanımızda götürdük.
 Saldırıcıyı sürdürmene gerek yok artık.
 Bir tek canlı bile göremezsin Nart köyünde"
 Ordusuyla geri çekildi Wengur aynı gece.
 Yıldızlar gökyüzünde gittikçe soluklaşıp
 Yeşil yamaçlara vurduğunda günün ışıkları
 Nartlar silahlarıyla hemen toplanıp
 Savaş alanında yeniden göründüler.
 Fakat Wengur ordusunun izi yoktu.
 İç karartıcı bir sessizlik sarmıştı her yanı.
 Wrijmeg donakalmıştı, sonra haykırdı:
 "Nereye kayboldu baş belası düşman?
 Bu sessizlik de ne demek? Ne canlı, ne ölü var.
 Kara toprak mı yuttu onları yoksa?"
 Aramaya başladılar düşmanı ovalarda, bayırlarda.
 Peşlerinden izliyorlardı durmak bilmeden.
 Bu sırada çift geyik koşulu tırmığıyla

Bardwagoğlu uçuyordu gökyüzünde,
 Kaçırıldığı genç Batraz'la birlikte güle eğlene.
 Mavi gök dar geliyordu sanki onlara.
 Şaşkın Nartlar'ın üzerinden uçarlarken
 Türküler söylüyorlardı yeri göğü sarsa sarsa.
 Birden Bardwagoğlu geyikleri durdurdu.
 Seslere kulak verdi, pürdikkat dinledi
 "Ne demek bu?" diye sordu Batraz:
 "Neden durdun dostum, açıkla bana!"
 "Ah, ne olduğunu görmüyor musun?
 Duymuyor musun insan yakarışlarını?
 Nartlar zor durumda, yardıma çağırıyorlar beni"
 Dinler dinlemez bu sözleri güçlü Batraz
 Taşkın bir öfkeyle bulutları yardı.
 Yere doğru uçtu kıvılcımlar saça saça.
 Bardwagoğlu yetişti Batraz'a, tuttu.
 Bulut şekline girerek göz açıp kapayıncaya dek
 Satana'nın avlusuna indi Nartla birlikte.
 Bıraktıktan sonra arkadaşını burada
 Bulutlara doğru yükselerek uçup gitti.
 Ateş gözlü Batraz Nartlar'a haykırdı,
 Yeri göğü sarsarak bütün gücüyle:
 "Hey, sağ kalan varsa burada, seslensin!"
 Bilge Satana anlamıştı, Nart evladıydı bu:
 "Nart olduğunu gözlerinden anlıyorum,
 Gir içeri, nerelerden düştün anlat bize!
 Hangi Nart kabilesindensin, de hadi!"
 "Halkın yakarışları üzerine buraya geldim.
 Başınıza gelenleri tek tek anlat bana.
 Kim yaktı köyü, Nartlar'a saldıran kim?"
 Satana karşılık verdi, kederliydi yüzü:
 "Zalim Mukara saldırdı apansızın bizlere,
 Korunmasız köyümüzü yerle bir etti.
 Güzel kızlarımızı çekip götürdüler yanlarında.
 Üstesinden gelemezsin öyle tek başına."
 "Hayır! Beni yenemez, ben de güçlüyüm
 Okumu da çok iyi kullanırım ayrıca.

Hadi ata silahlarından birini ver çabuk!"
 Yüzü ışıdı bu sözlerle Bilge Satana'nın.
 Mahzen kapısına yürüdü yiğit Batraz'la,
 Genç Nart sabırsızca kocaman bir kılıçla
 Kalın ağır bir mızrağı kapıverdi hemen.
 Silahları taşıyordu güçlük çekmeden.
 Satana Batraz'ı uyardı, şunları dedi:
 "Hemen toyluğunu gösterdin oğlum,
 Seçe seçe ağır silahları aldın bak!
 Zorlu, kıyasıya bir dövüşte işe yaramayabilir.
 Hafif olanları seçseydin daha iyi ederdin"
 Genç Nart savaşmak istiyordu bir an önce.
 En hasını aldı Nart kılıçları içinden,
 Beline kuşandıktan sonra Satana'ya döndü:
 "Tez salıver beni savaş alanına,
 Çevik bir at hazırla çarçabuk bana!
 Yaya gitmem olmaz, öyle değil mi?"
 Satana karşılık verdi, kırık sesi:
 "Tüm atlarımızı sürüp götürdü acımasız düşman,
 Wrijmeg'in atı var doğrusu ama
 Yaşlı, üstelik bir deri bir kemik kalmış.
 Nart köyünün gerisinde otlar durur.
 Sanırım sabırsızca ölümünü bekliyor yakında"
 Batraz cılız, işe yaramaz atı buldu.
 Irmağa yürüdü silahlarını şangırdatarak
 Dikenlerinden temizledi atı güzelce.
 Yüzüne bakılır hale gelmişti at eskisi gibi.
 Nart dalgalarda yıkandıktan sonra sudan çıktı
 Kocaman elleriyle atı taşıyarak.
 Kolanı iyice sıktı, eyeri vurdu.
 Ağzına yerleştirdiği anda gemi
 Gerçeküstü bir görüntüyle şaşırdı kaldı.
 Atın açılan ağzında çelikten dişler ışıltılı parlıyordu.
 Demir bir kısıpaca benziyordu tıpkı.
 Batraz geniş kalkanı elinde, atına bindi.
 At sıradağlar üstünden yükseliyordu kuş gibi.
 Doludizgin uçuyordu bulutlar arasından.

Evsurg uçuyor, endişeyle ki niyordu bir yandan.
 Kılıç kınında duramıyordu d v   e hazır.
 Kılıca çarptıkça  ın  ın ötüyordu kalkanı
 G m   gibi ı ıl ı ıl g ne te parlıyordu.
 Tar kalesine varır varmaz Mukara'ya seslendi:
 "Ey sözde güçlü Mukara dışarıya bak!
 Cesaretin varsa  ık avlunun önüne!"
 Sava a  a rı için bilenmi  okunu fırlattı.
 Mukara haykırdı: "Kar ımdaki de kim?
 Neredensin söyle! D v  mek istiyorsun demek!
 Yarın sabah cenge gel, bekliyorum seni."
 Tan yeri ı ır ı ımaz Batraz atına bindi
 Taro lu Mukara'yla hesapla aca ı tepeye,
 Wardza'ya yakla tı ını sezmemi ti bile.
 D  manıyla yapacağı çarpışma konusunda
 Batraz konuşmaya ba ladı atıyla yolda:
 "Bu korkunç zorlu çatışmada
 Alevler içinde yanarsam eğer,
 Nasıl yardım edeceksin bana, söyle!"
 Nallarını  ınlata çınlata at dile geldi:
 "Ey yi it atlı, güvenebilirsin bana.
 Düşman inatla, hırsla saldırırsa
  i ner geçerim nallarımın altında.
 Ama yine de üstün gelir
 Kısaka la bo maya çabalarsa seni
 Onu yok etmek için üzerine çöküp
 Di lerimle parçalarım tüm damarlarını."
 Dağları, vadileri ı ı a bo mu tu güneş.
 Batraz yüksek tepeye atıldı doludizgin.
 Kendini bilmez Mukara'ya saldırdı.
  nce mızraklarını denedi iki düşman.
 Sonra amansızca kılıçlarına davrandılar.
 Güneş dağların ardına sokuldu unda
 Bu kez göğüs g   se d v   gelmişti sıra.
  ld resiye saldırıyorlardı birbirlerine.
 Bir sıcaklık duydu  elik bedenli Batraz
 Birden yere doğru kapaklanırken

At bağlarını çözerek usta bir hareketle
 Zor durumdan kurtardı yiğit Batraz'ı.
 Yelmesini parçaladı despot Mukara'nın.
 Atı hiç dikkate almamıştı Taroğlu.
 Yerlerde sürüne sürüne silahlarını şangırdatırken
 At arka ayaklarıyla korkunç bir çifte atıp
 İki kaburgasını kırdı melun düşmanın.
 Mukara oldukça deneyimliydi anlaşılan
 Ne bir acı duymuştu, ne de yılmıştı.
 Güçlü at dövüşe hazır karşısında durdu.
 Düşmanı yakalayarak yerden ayaklarını kesti.
 Kor gibi yanıp tutuşan genç Nart can havliyle
 Azgın dalgalara attı kendini soğumak için.
 Karadeniz'in dibine çöküyordu ok gibi.
 Dalgalar çelik bedenli Batraz'ı yutarak
 Mavi girdabın derinliklerine çektiler.
 Mukara yere düştüğü gibi birden kalktı.
 Atına atlayıp ardına bakmadan uzaklaştı.
 Ölgün ve bitkindi Melikler'e sığındığında.
 Korundu burada, can konukları oldu.
 Başından geçenleri bütün ayrıntılarıyla anlattı.
 Melikler'in önderi söze girdi, şunları dedi:
 "Nart Batraz çelikten yaratılmıştır.
 Hiçbir güç yenemez, korkutamaz onu
 Hileyle üstesinden gelinebilir ancak.
 İzini süreceksin senin inatla şimdi.
 Yakında kalemize mutlaka gelir.
 Derin bir çukur açalım duvar dibinde.
 İnatçı Nart kaleye yanaştığında
 Tuzağa düşecek beklemediği anda.
 Üzerine taş yağdıracağız, boğacağız onu"
 Halkını bir araya topladı Melikler'in önderi.
 Kısa sürede çukur kazılmasını emretti.
 Tekmil Melik halkı bu buyrukla toplandı.
 Kürekleri kazmaları yanlarında getirip
 Derin bir çukur açtılar kale kapısı önünde.
 Taze dallarla örttüler hendeğin üzerini.

Batraz bu sırada dağları, koyakları aşarak
 Siyah atıyla uçuyordu rüzgâr gibi.
 Kara toz bulutları kalkıyordu ardında.
 Düşmanın kapısına yaklaşmıştı işte.
 Atından atlayarak korkusuzca ilerledi.
 Kanatlara omuzuyla yüklenip tüm gücüyle
 Sekiz parçaya böldü sağlam kapıyı.
 Öne bir adım attığı gibi kendini
 Hendeğin içinde buldu birden.
 Büyük kalabalıkla toplanan Melik halkı
 Sürükleyerek getirdikleri koca kayaları
 Fırlatmaya başladı Batraz'ın üzerine.
 Nart keskin kılıcını sıyırıp kınından
 Baş üstünde kaldırdı, öylece tuttu.
 Yağan kayalar parçalanıyordu peş peşe.
 Dağların bu sert, kırılmaz taşları
 Toz halinde dökülüyordu Batraz'ın ayaklarına.
 Tekmil Melik halkı dehşete düşmüştü.
 Sürüklerken sapkın kayaları umutsuzca
 Bir yandan çalışıyorlardı tehlike çanlarını.
 Batraz karşı koyuyordu inanılmaz dirençle
 Tozlar, taş kırıkları hendeği doldurarak
 Yukarılara kaldırıyordu güçlü savaşçıyı.
 Soluğu alev alevdi çelik bedenli Batraz'ın.
 Bir ışık demeti gibi çukurun içinden
 Ata yadigârı kılıcın ucu görünür görünmez,
 Korkunç çığlıklar atıp birbirini eze eze
 Melikler korkudan kaçışmaya başladı.
 Büyük kargaşa çıkmıştı, göz gözü görmüyordu.
 Bulamıyorlardı bir türlü önlerindeki yolu.
 Batraz çömeldi, güç aldıktan sonra
 Bir ok gibi fırlayıp yukarıya çıktı.
 Kovalamaya başladı önünde hızla
 Taroğlu'nu, Melik yığınlarını hışımla.
 Yaşamları tehlikede idi, kurtuluş yoktu.
 Kulenin tepesine çıktılar son bir umutla
 Burada da rahat bırakmadı Batraz düşmanı.

Kuleyi yerle bir etti çelik gücüyle.
 Yıkıp, parçaladı kapıları bir omuz darbesiyle.
 Paramparça etmişti tam yedi kapıyı.
 Yedinci, son kapı ardında keskin kılıcını
 Melik önderine, Mukara'ya yöneltti.
 Kinle ve hınçla direniyorlardı hâlâ.
 Bulat kılıçlar çınladı durdu uzun süre
 Altuni kıvılcımlar döke döke her bir yana.
 Çatışmayı kaybedeceğini anlayan Melikler
 Canlarını kurtarmanın yolunu aradılar.
 Tüm bedenlerini sarmıştı ölüm korkusu.
 Diz üstü yere çöktüler Batraz'ın önünde
 Çelik bedenli Nart dehşetle haykırdı:
 "İki yol var önünde siz yenilenlerin:
 İşaretlenmek ya da ölümü seçmek"
 Düşman karşılık verdi korkudan titreyerek:
 "Acı bize ey yiğit! Dövüşmeyi bıraktık.
 En iyisi işaretle, tutsak köylüleri de al götür!"
 Batraz keskin kılıcını eline alarak
 Özel işaretini koydu iki düşmanın yüzüne.
 Böylece bu amansız ve büyük savaşta
 Yendi despot Mukara'yı ve Melikler'i.
 Kurtardı tutsaklıktan ağır şartlarda yaşayan köleleri,
 Nart dağlarının boğazlarına beraberinde götürdü.
 Melik önderi ve Mukara o günden sonra
 Akıttıkları Nart kanlarının karşılığı için
 Yüklü bir vergi ödediler yetimlere, dullara.

BATRAZ'IN ÇELİKLENMESİ

Tan yeri ıştır ışmaz Batraz kalktı.
Siyah kayalığın altındaki pınarda
Yüzünü yıkadı inci gibi sularla.
Güneşin mızrak gibi uzanan ışıklarında
Mavi gökyüzüne yükseldi ok gibi.
Atıldı doğru demirci Kurdalegon'a.
Eşiğinde durdu, heyecanlı şunları dedi:
"Uzak yollardan sana geldim, göklerin demircisi!
Dışarı çık dünya konuğunu karşılamaya!
Bunu senden istiyorum yalvarırcasına"
Bu çağrıya karşılık verdi Kurdalegon
"Kimsin, nereden geldin?" diye sordu merakla.
"Farn olsun sağ kolunun gücü!
Tavlanmak istiyorum, bu gerekli bana.
Çeliklenmek senin o sönmez ateşinde"
Bir an düşündü demirci Kurdalegon:
"Eğer tav veririm böyle bir güce
Rahat yüzü göstermez kimseye"
Başladı söze başka türlü, şöyle dedi:
"Her gün çalışırım, yılmadan inatla,
Ama şölen günlerinde hiç çalışmam.
Ayrıca kolay olacağını pek sanma!
Yedekte de hiç kömür olmayınca.
Sen de bilirsin ki sağlam bir tav için
Bir yığın kömür ister, öyle yonga değil.
Tam bu zamanda gelirsen bir yıl sonra
Bu zahmetli işe koyulacağım tamam mı?"

Hadi üzölme öyle, yiğit delikanlı!
 Gir içeri, öfkeni bir kenara bırak!
 Yemeklerim çok lezzetlidir, tadına bak!
 Çoktandır konuk beklerdim Nartlar'dan"
 Nart, demirciye karşılık verdi:
 "Bu ince davetin için sağ ol ama,
 Tez dönmek zorundayım geriye
 Evime, güneş batmadan önce"
 Küçük Batraz yola koyuldu sıkıntılı.
 Yüreğindeki ateş göğsünü yakıyordu.
 Güneş ışınlarından yeryüzüne indi.
 Düştüğü başarısızlığı Satana'ya anlattı:
 "Kurdalegon'dan geliyor elim boş.
 Tav edilmemi istemiyor bir türlü demirci."
 Batraz'ı dinledikten sonra Bilge Satana
 İndi aşağı altın yüzüğü sakladığı yere.
 Az sonra döndü, gün ışığına çıkardı
 Altın yüzük birden güneş gibi parladı.
 Batraz'a öğütler verdi, şunları dedi:
 "Dünyada daha güzeli yoktur yiğidim
 Ata yadigârı bu yüzükten başka.
 Göğ'e çık onunla zaman geçirmeden.
 Gök merdivenin basamakları önünde
 Işıl ısl aydınlanacak güneş gibi.
 Önce merdivenden çık fırtınalar tanrısına
 Yıldırımlar yaratacak maviliklerde
 Fırtınayla kolayca ateşi körükleyecek,
 Alev alev yanacak mavi gökyüzü.
 Sonra ateş tanrısına da uğrayacaksın.
 Ateşle, kömürle ödüllendirecek seni.
 Bulutlar tanrısına hazırlan ardından,
 Yağmurlar yağdıracak yeryüzüne.
 Kabaracak, taşacak göller, denizler.
 Daha sağlam çelikleneceksin yavrum,
 Daha fazla artacak o çelik gücün."
 Evden ayrılır ayrılmaz küçük Batraz
 Önce yıldırımlar tanrısına uğradı gökte.

Bardwag verdi ona göklerin kıvılcımını.
 Yolculuğu çok kısa sürdü fırtınalar tanrısına.
 Ulu Bardwag fırtınayı arttırdı.
 Ateş tanrısından da aldı ateş ve kömürü.
 Bulut tanrısından donduran seli
 Ve sonra gitti demirci Kurdalegon'a.
 Yerinde duramıyordu bulutlara girince.
 İzinsiz demirci ocağına gizleniverdi.
 Küllerin içine fendirıyla oturdu.
 Körüklüyordu fırtınalar tanrısı ocaktaki ateşi.
 Ateş tanrısı da ardından kocaman ateşleri
 Bir bir bırakıyordu demircinin ocağına.
 Bir yandan da kömür koyuyordu sürekli.
 Ocak harıl harıl yanmaya başlamıştı.
 Her yandan alevler yükseliyordu göz alan.
 Batraz gizlendiği köşeden
 Türküler söylüyordu fendir çalarak.
 Ocağın harıl harıl yandığını görünce
 Hepten şaşırmıştı demirci Kurdalegon.
 Şaşkınlığı daha da arttı demirhaneye girince;
 "Olağandışı olaylarla karşılaştım çok
 Ama hiçbir zaman tanık olmadım böylesine.
 Ocağımda bu fendirı çalan da kim?
 Bir konuğumuz var güzel de, göremiyorum."
 Ocağın içinden Batraz karşılık verdi:
 "Ey demirci, ateşi iyice körükle!
 Yoksa donup gideceğim soğuktan."
 Cesur Batraz'ı tanımıştı demirci Kurdalegon;
 "Verdiğim sözü bozacağım peki
 Ama yalnız senin için tamam mı?"
 Duvarda asılı duran küreği aldı.
 Ocağa kömürleri boşaltmaya başladı.
 Batraz'ın bedeni kızıyordu gittikçe.
 Güçlü göğsü ısıdan başladı genişlemeye.
 Nart ellerine aldı fendirını yeniden
 Tellerine dokunurken büyük ustalıkla,
 Demirci de coşkuyla vuruyordu çekici.

Örsün uğultusu, koca çekicin sesi
 Türküye karışarak duru mavi gökte,
 Yeryüzünde ayağa kaldırmıştı tüm varlıkları.
 On iki araba kömür atmasına karşın
 Kurdalegon çalışmasını sürdürüyordu hâlâ.
 Güçten, kuvvetten kesilmişti demirci.
 Nart Batraz'ın keyfine diyecek yoktu.
 Fendırı çalmayı sürdürüyordu neşeli:
 "Ey ulu demirci, yerin göğün ustası!
 Çabuk tav et beni bu kocaman ateşle!"
 Zor da olsa işin üstesinden gelmişti Kurdalegon.
 Batraz'ı maden gibi tav etmeyi başarmıştı.
 Yarattığı çelik bedenden doyaya memnun
 Bardwag'a seslendi, sıra ondaydı bu kez:
 "Armağanını ver bu büyük kahraman için.
 Batraz sonsuza dek çelik olarak kalsın.
 At onu uğuldayan, kaynayan girdabına!
 Bedeni buz gibi sulara soğusun da soğusun"
 Derin bir soluk aldı ulu Bardwag.
 Havaya kaldırdı çekicini beklemeden.
 Denizin dalgalarına fırlattı çelik Batraz'ı
 Bir anda kayboldu kuduran dalgalarda.
 Ak köpükler kapladı her bir yanını.
 Aşırı sıcaktan uğuldayan deniz kurumuştı.
 Suyun dostu Donbettırlar olanca şaşkınlıkla
 Birden kendilerini kuru toprakta buldular.
 Ardından Bardwag gönderdi azgın sularını.
 İnceden esen yelin türkü söyleyen sesinde
 Denize daldılar Donbettırlar, balıklar.
 Dalgaların serin sularına yeniden kavuştular
 Kıyılar denizler yine sularla doldu.
 Balıklar yeniden tutulmaya başlandı.
 Küçük Batraz da denizi terk edip
 Gururla yurduna döndü, Nart ülkesine.
 Sonsuza dek çeliklenmiş biçimde su ve ateşle..

BATRAZ İLE HEFTENGUR

Nart Batraz evine varır varmaz sordu:
“Neler oldu, kim bu toprakları kana buladı?”
Kederle başlarını eğmiş yaşlı Nartlar
Başlarına gelenleri heyecanla anlatmaya başladılar:
“Sinsi melun cani bize doğudan geldi.
Wengur’dur o, kan dökücü korkunç.
Karşısına savaşçılarımızdan kurulu ordumuzu çıkardık
Kuşatmak, yok etmek için sözümona
Sınır ötesinde girdik amansızca savaşa.
Savaş sürdü durmadan akşama kadar.
Kahramanca çarpıştık Wengur ordusuyla.
Fakat geceyi fırsat bilerek kaçıp gittiler.”
Batraz saygıyla yaşlılara döndü, şöyle dedi:
“Öyle bir darbe indireceğim ki şu Wengur canisine.
Adım atamayacak topraklarımıza bir daha”
Sözünü bitirir bitirmez atına atladı Batraz,
Ardında toz bulutları kaldırarak köyden ayrıldı.
Bir yığın delikanlı da peşinden geliyordu.
“Biz de savaşmak istiyoruz seninle
Al bizleri yanına Batraz, geride koma!
Dövüşebilmeyi iyice öğrenmek için
Cesaretimiz pekişsin diye amansız savaşlarda.”
Batraz kırmadı bu yiğit delikanlıları.
Köylerinden ayrıldılar korku duymadan.
Dörtnala gidiyorlardı azgın seller gibi
Wengur’la savaşmaya düşman topraklarına doğru.
Siyah Evsurg’uyla delikanlıların önünde

Batraz uçuyordu göğsündeki ateşle.
 Gözleri korkunç kıvılcımlar döke döke
 Atını sürüyordu yel gibi, sürmüyor uçuyordu.
 Atın toynakları her bastığı zeminde
 Derin çukurlar açıyordu, kaldırıyordu toprağı.
 Düşman köyüne iyice yaklaştıklarında
 Çağrı oku göndererek beklemeye başladılar.
 Okçu-ulak kısa bir süre sonra geriye döndü.
 Duyulur duyulmaz bir sesle şöyle dedi:
 “Düşman kahpece sırtımdan vurdu!”
 Atından yere kapaklandı sözünü bitiremeden.
 At nallarıyla toprağı dövüyordu.
 Wengur ortalıkta görünmüyordu bu sıra.
 Kardeşi Heftengur gelmişti savaş alanına.
 Sayıca güçlü ordusunu saldırı düzenine soktu.
 Çelik kılıcını çılgınca havada sallıyordu.
 Batraz da karşılık olarak korkunç öfkeli
 Kınından çekti tavlannmış kılıcını.
 Çelik Batraz düşmanına yakalaşırken
 Nart birliği de ardından savaşa girdi.
 Mızraklarla saldırıyorlardı birbirlerine
 Çarpışmanın coşkusıyla acı duymadan.
 Dövüştüler bütün gün ara vermeden.
 Akşamın koyu gölgeleri indiğinde çevreye
 Yorgun Heftengur kalkanını indirdi.
 Ordusunu hemen geri çekmeye başladı.
 Bu sırada kardeşi Wengur aynı gece
 Uzun bir seferden sonra eve dönerken
 Köyünde yaşlı insanların mezarlığına
 Taşdıklarını görünce ölü bedenleri,
 Kül yüzüyle yaşlılara dönüp heyecanlı sordu:
 “Kim savaş alanını cesetlerle doldurdu?”
 Çok öfkeliydi topluluk, karşılık verdi:
 “Bozguna uğradığımız için böyle perişan
 Lanetleneneceksin sen ömür boyu.
 Canavarlığın, kan dökücülüğün Wengur
 Bize çekti Nartlar’ın öfkelerini.

Ölen kahramanlarımızı getiremezsin geri.
Gücümüz de kalmadı düşmanla çarpışmaya.
Ama yarın savaş alanında olsan iyi edersin.”
Wengur’un eve döndüğünü öğrenince Batraz
Haber saldı ona, savaşa bekliyordu.
Wengur ordusuna seslendi, şunları dedi:
“Biz zayıf kaldık şimdi, düşmansa güçlü,
Kan karşılığı haraç ödeyelim en iyisi Nartlar’a.
Yaşarız endişelerden uzak güven içinde.
Barış kalkanı hazırlansın, durmayın hadi”
Sofralar kuruldu, koca öküzler kesildi.
Nartlar çağrıldı şölene, barış istiyorlardı.
Savaşlarda can vermiş onca yiğidin
Geride kalanlarına, kederli eşlerine
Akan kanlarının karşılığı olarak
Değerli mallar, hayvanlar, mülkler verildi.

BUREFERNIG'IN KUVDU

Kahramanca çarpıştıktan sonra Batraz'ın birliği,
Yaşlılar, yetimler, zavallı dullar için
Düşmandan elde ettiği koyun sürüleriyle
Nart köyüne şen türkülerle dönerlerken
Bir eteyle karşılaştılar eski kalenin yakınında.
Burefernig'in büyük oğluydu çetenin başı.
Yollarını kesip Nartlar'a küstahça haykırdı:
“Ey siz süt kuzuları! Nerede barınırsınız?
Belli ki yolunuz uzaklara, nereye gidersiniz?
Önce şu dudaklarındaki sütü silin.
Sizleri zorlamıyorum, iyilikle söylerim.
Sürünüzden pay vermeniz gerek bize”
Güçlü Batraz çok öfkelen-di gürlledi:
“Bir kılıç darbesi en iyi pay olmaz mı ne dersin?
Bir deri bir kemik yaşlılarımız için
Kan pahasına aldığımız bu değerli sürüyü
Karşımıza ilk çıkana kaptıracağımızı mı sandın?”
Fernig oğlu kendinden emin, birden doğruldu.
Yayını çekip sivri okunu fırlattı.
Batraz oku eliyle yakaladığı gibi
Kılıcına davranıp düşmanına saldırdı.
Cansız boylu boyunca yerde yatıyordu zavallı.
Bulat kılıcını toprağa batırdıktan sonra
Koparıp meşe dallarından bir sedye yaptı.
Batraz kırık bir sesle “Bağışlayın!” dedi.
Bu bahtsız sedyeyi alıp götürün!
Sizlere bırakıyorum son göreviniz için”

Nartlar çevik atlarına atladıkları gibi
 Ormanı savaş türküleriyle çınlata çınlata
 Evlerine, Nart yurduna doğru yola çıktılar.
 Darlıkla karşılaşmasınlar, rahat yaşasınlar diye
 Tüm sürü dağıtıldı yetimlere, dullara, çaresiz yaşlılara.
 Bilge Satana'ya gitti işi bitince Batraz.
 Üzerinden çıkardı savaş giysilerini, silahları,
 Giydi yıpranmış kürkünü, erçilerini.
 Harman yerinde şiltede uyudu bir ölü gibi.
 Toy düzenlemişti bu sırada Bureferniğ.
 Gençler de onurlandırmıştı bu görkemli şöleni.
 Kendisi de başköşede yerini almıştı.
 Büyüklerin, Sayneg Eldar'ın yanında.
 İçki kupalarını havaya kaldırır kaldırmaz
 Ağır kapılar sarsılıverdi birdenbire.
 Bir ulak kapı eşliğinde belirdi, endişeliydi.
 Eşği bir iki adım geçtikten sonra
 Sol eliyle kamçıyı sıkarak -kayıp işaretiydi bu-
 Doru atını ağır ağır büyük avluya soktu.
 Bir at daha vardı, ardından çekiyordu.
 Eyeri üzerindeydi, fakat koşumları yoktu.
 Her şeyi anlamışlardı toyda olanlar.
 Bahtsız sedye ortaya çıkmıştı işte.
 Üzeri örtülüydü kara bir yamçıyla.
 Bureferniğ'in konukları ölüyü tanımışlardı.
 Eldar'ın neşeli toyu sona ermiş,
 Acılı bir hişt'e dönüşmüştü bir anda.
 Mezarını hazırlayarak kısa sürede.
 Hıçkırıklarla, ağıtlarla, naaşı gömdüler.
 Babası sabahleyin ulağı çağırdı, sordu:
 "Söyle kim öldürdü oğlumu?"
 "Katil Bore kabilesinden" dedi ulak.
 "Mert birine benziyordu görünüşünden.
 Gözleri elek gibi iri mi iriydi.
 Yumrukları, demirden bir çekiç sanki.
 Ağzındaki diş değil kerpetendi tıpkı.
 Çelik tepelerden daha sağlamdı omuzları.

Türküler söyleye söyleye evine gidiyordu
 Kimseye sataşmadan kendi kendine.
 Oğlun yolunu kesti sebepsiz yere.
 Kaba sözler etti, sürüsüne göz koydu”
 Sayneg ev sahibine döndü, şunları dedi:
 “Hayır bu düşmanı okla öldüremezsin.
 Zehirlemek işe yarayabilir belki
 Güney yamaçlarda sürünen yılanlarla”
 Yüreği kin dolu Burefernıg adamlarını çağırdı.
 Yılan toplamaya gönderdi güney yamacına.
 Sepetleri tepeleme doldurmuşlardı.
 Ağır yükleriyle döndüler, kaygan, zehirli.
 Burefernıg haber saldı dört bir yana,
 Gidilecekti en kuytu köşelere kadar.
 “Yas tutmayı kaldırdım bu günden sonra
 Büyük şölene çağırıyorum dostu, düşmanı
 Bir eşi olmayacak bu toyun yeryüzünde”
 Sel gibi akın etti teknil Nart halkı,
 Sağlıklılar, yaralılar, hastalar...
 Melikler de gelmişti uzak ülkelerinden.
 Çok güzel düzenlenen ziyafet şöleninde
 Bir tek çelik Batraz yoktu nedense.
 Yanıp tutuşan Burefernıg öç tutkusuyla
 Ulak gönderdi Nart köyüne tez elden.
 Kesin gelmesini sağlamak için de
 Genç güzel bir kızdı görevlendirdiği.
 Kadınları kırmak yakışmazdı Nartlar’a.
 Burefernıg beklerken kinle öfkeyle
 Batraz kızla birlikte konağa çıkageldi.
 Konuğa yapmacık bir gülümsemeyle
 Çevresi işlemeli bir kupadan içki sundu:
 “İç Nart hepsini dostluğumuz adına!”
 Nart kupayı aldı, dudaklarına götürdü.
 Yılanlara dokundu bıyıklarının ucuyla.
 Sert bıyıkları batınca yılanlar ürktüler.
 Dibe sokulup, bir köşeye çöreklandılar.
 Korkusuz Nart bir dikişte bitirdi içkiyi.

Burefernıg’a tepeden bakarak şunları dedi:
“Sunduğun içkiye sağ ol değerli dostum!
Nefis rongunu içtim büyük zevkle.
Hey sen, ev sahibi, korkmadan şimdi,
Bir de sen iç şu kupadan görelim hadi!”
Eldar yerin dibine geçmişti herkesin önünde
Nartsa güle oynaya, türkülerle evine döndü.
O zamandan sonra Nart halkı arasında
Hemen güzel anlamlı bir söz yaratılıverdi
Tasarlanan bir kötülüğün suya düşmesi üzerine.
“Kötü niyet suya düşüverdi
Burefernıg’ın şölenindeki gibi.”

SOSLAN'IN NARTLARA DÖNÜŞÜ

Burefernig'in şöleninden döner dönmez
Batraz can derdiyle otlağa koştu.
“Konuk ister misin çoban? Çok uzaktan geldim.
Koyun sütü tatmam gerek hemen.
Zehirli rong içtim bir caninin elinden.
Yılan zehiriydi o, süt gerekli bana”
Konuksever biriydi koyun çobanı.
Sütünü esirgemedi, sundu konuğa.
Yaşıtların bir araya gelmesiyle eğlenmeleri
Çok eski Nart geleneklerinden biriydi.
Türküler söylediler, tartıştılar birbirini kırmadan
Mavi denizin kıyısına yürüdüler sonra.
Yalçın kayaların dalgaları kestiği yerde,
Gece barınağına sürüp koyunlarını
Samandan döşek hazırladılar kendilerine.
Güzel bir uyku çekmek istiyorlardı.
Gençler gözlerini henüz kapatmışlardı ki,
Gökyüzünde apansızın bir fırtına koptu.
Deniz kabardı, taşıtı ak köpükleriyle.
Birden engin denizde dalgalar arasından
Ateş gözlü bir çocuk çıkıverdi ortaya.
Peşinde de biri iri dalgalarda yüzüyordu.
Ateş gözlü Soslan'dı denizde yüzen çocuk.
Dalgaların taşıdığı yanındaki oğlan da
Tüm yaşamını deniz dibinde oynamakla geçiren
Kwendon oğlu genç Wragom'du.
Zıplayarak, kahkahalar atarak kıyıya çıktılar.

Sesleri dar boğazda yankılar yapıyordu.
 “Ey yiğit çobanlar kalkın çabucak
 Alın şu patlangacı, bir de kavalı”
 Çoban, Batraz’a dönerek şöyle dedi:
 “Donbettırlar’a gidelim yorgun değilsen.
 Öteden beri bilirim oynadıkları oyunları.
 İyi vakit geçiririz orada, hadi kalk dostum!”
 Çocukların yanına gelerek oyunlara başladılar.
 Türkülerle, oyunlarla geçirdiler tüm akşamı.
 Coşkuyla, duyarak çalıyorlardı kavalı.
 Türkülere, şen oyunlara kulak veren ay
 Oğlunu yeryüzüne gönderdi gönülden.
 Geyik boynuzları üzerinde tam bu sırada
 Ormandan geliyordu Efşati’nin oğlu.
 Bergun’un oğlu uçtu geldi ok gibi.
 Engin denizi bakışlarıyla şöyle bir tarttı.
 Başladı kavalını uzun uzun çalmaya.
 Diğerlerinden hiç de kötü değildi çalışı.
 Yankıları yayıldı, erişti her bir yana.
 Şen, afacan Felvera’nın oğlu gökten inerek
 Hemen aşık kemiği oynamaya başladı yaşıtlarıyla.
 Bakıyordu yıldızlı dağlardan Wasilla’nın oğlu
 İndi deniz kıyısına baş döndürücü doruklardan.
 O da söylemeye başladı gençlerle birlikte.
 Delikanlılar bir araya gelince böyle
 Keyfe geldi neşelendi mavi gökyüzü de.
 Yaban hayvanları uyandılar, kuşlar indiler.
 Döne döne hep birlikte dansa başladılar.
 Ardından kumlar, kayalar ve deniz
 Bu hızlı dansa katıldılar balıklarla birlikte,
 Türkülerin eşliğinde eğlendiler bütün gece.
 Dostlukları yitmedi, sürdü de sürdü.
 Sık sık geliyorlardı her buluştuklarında kıyıya.
 Şen oyunların ardı arkası hiç kesilmedi.
 Ezgiler cınladı da cınladı denizin kıyısında.
 Yayıldı ünü en uzak Nart köylerine kadar.
 Gençler akın etmeye başladılar ormana

Yedi günde bir kez her mahalleden.
 Ken, aşık, bad oynadılar sürekli.
 Yüreklerle sevinç kattı canlı, kıvrak oyunlar.
 Üç kişi sivrilmişti gençlerin arasında
 Yiğitlikte, kıvraklıkta, beceride.
 Çoban, Batraz ve Soslan'ın
 Kimse yaklaşıyamıyordu ustalıklarına.
 Ok atma yarışı düzenlemişlerdi günün birinde.
 Gençlere dönerek Batraz şunları dedi:
 "Başlıklarımızı, erçilerimizi koyalım şu kayaya,
 Okla delebilecek misiniz bakalım?
 Bizden iyi olduğunuzu gösterin hadi!"
 Yarışma başlamıştı, oklar vınlıyordu peş peşe
 Bir türlü vuramıyorlardı gençler hedefi.
 Sanki büyü yapılmış gibi zavallıların oklarına;
 Biri hedefine varmadan otlara düşüyor,
 Diğeri hedefleri aşarak uzaklara gidiyordu.
 Sıra üç afacana gelmişti şimdi.
 Başlıkları, erçileri delik deşik ettiler.
 Gençler başları açık utanç içinde.
 Evlerinin yolunu tuttular biraz da kızgın.
 Şaşkın şaşkın dolaşırken köyün sokaklarında
 Sırdon yollarını keserek merakla sordu:
 "Ne oldu sizlere, neden alık alık bakınırsınız?
 Yetim kalmış gibisiniz başlıksız halinizle"
 Kumsalda oynarlarken üç kahramanla
 Başlarına gelenleri bir bir anlattılar.
 "Üzülmeyin çocuklar" dedi kurnaz Sırdon:
 "Beterin de beteri vardır bu dünyada.
 Şimdi bir güzel uyuyun, dinlenmeniz gerek.
 Sabahleyin de doğruca Satana'ya gidin!
 Her düşümü çabuk çözer fazla düşünmeden.
 Başarıya giden yolu da gösterir hemencecik"
 Gençler Sırdon'u dinleyip Satana'ya gittiler:
 "Ey Nart analarının en güzeli Bilge Satana!
 Bir istekle geldik senin yanına, dinle!
 Ne yapmamız gerektiğini, bize anlat ne olur!

Bardwaglar'ın oyunlarına kaç kez gidip geldik.
 Ama dün tarladan evimize utançla döndük.
 Üç kahraman bizimle yarışmaya girdi kıyıda.
 Oklarıyla başlıklarımız kevgire döndü.
 Paramparça oldu yepyeni erçilerimiz.
 Bir çocuk çıktı denizden, tıpkı bir güneş gibi,
 Hiç kimse baş edemez asla onunla.
 Düştüğümüz bu utancı temizlemek için
 Bize yol göster, yalvarıyoruz sana!"
 Bilge Satana gülümsedi, şöyle dedi:
 "O çocuk Narttır, bizim hamurumuzdan"
 "Öyleyse beklemeden gidip cesur Soslan'a
 Yaşamasını söyleyelim Nartlar'ın arasında.
 Ata toprağına döndürelim olmaz mı ana?"
 "Hayır, yurt bellediği yeri, denizi
 Asla terk etmez sevgili çocuklarım.
 Sonsuza dek denizde yaşamak zorunda.
 Karayolları kapalıdır her zaman ona.
 Ancak kurnaz, akıllı Wrijmeg'imiz
 Sabahleyin sizinle beraber yola çıkarsa
 Belki getirebilir yiğit Soslan'ı bize.
 Başlık ve ayakkabılarınızı pek dert etmeyin.
 Bir ustura bileyin, şöyle keskince olsun!
 Deniz kıyısına varır varmaz da,
 Sessizce ve tartışmadan aranızda
 Usturanın keskin olmayan tarafıyla
 Ve sol elle Wrijmeg'i tıraş edin.
 Soslan dayanamaz bu tuhaflığa
 Donbettırlar'ı, suyu terk eder hemen.
 Tıraş etmeyi öğrenmek için sizden
 Sudan çıkar rüzgâr hızıyla hiç düşünmeden.
 Ansızın üzerine çöküp kartal gibi
 Hafifçe yaralarsanız başını usturayla
 Deniz bütün bütüne belleğinden silinecek,
 Karadan Nart evine dönmek zorunda kalacak"
 Satana'nın öğüdünü dinledikten sonra gençler,
 Sabahın titreten serinliğinde yola çıktılar.

Oğluyla ilgili haberi alan Nart Wrijmeg de
 Mavi denizin dalgalarına gidiyordu gençlerle.
 Bildik yoldan geçip deniz kıyısına vardılar.
 Usturanın kesmeyen küt tarafıyla
 Wrijmeg'i tıraş başladılar ıkına sıkına
 Koca Nartı tıraş ederlerken sırayla
 Denizin dalgalarına bakıyorlardı bir yandan.
 Birden deniz dalgalandı kabardı.
 Soslan çıktı ortaya ateş saçan gözlerle.
 Dik dik bakarak gençlere haykırdı;
 "Ey yabancılar, kim eğitti sizleri?
 Bu zavallı kişi size ne yaptı ki acılar ektirirsiniz?
 Tıraş olan hiç mi görmediniz hayatınızda?
 Şimdiye dek hiç mi elinize ustura almadınız?"
 Gençler karşılık verdiler için için gülererek:
 "Akıl akıldan üstündür, biz acemiyiz bu işte
 Beceremiyoruz madem, hadi öğret öyleyse!"
 İkinci bir davet beklemeden denizden çıkıp
 Toy tıraşçıları utandırmak için bir an önce
 Hızla Wrijmeg'e yaklaştı yiğit Soslan.
 Usturaya uzanmıştı ki başından bir yara aldı.
 Bu yara engel olmuştu girdaba dalmasına.
 Kayadan doğan küçük Soslan'ı böylece
 Öz yurduna, Nart köyüne götürdüler.
 Bir daha da hiç dönmedi denize.
 Halk onda Nartlığı bulsun, tanısın diye
 Bore ailesi tüm bireyleriyle Soslan'a
 Unutulmayan görkemli bir kuvd düzenlediler.
 Tüm köy bu kuvda çağrıldı.
 Köyle birlikte haber salındı gökte yaşayanlara.
 Bardwağlar pürneşe hep beraber
 Bol zengin armağanlarla şölene geldiler,
 Karasabanla geldi Wasilla'nın oğlu
 Arpayla buğday serpti önlerine dağ gibi.
 Rüzgâra karşı kullanmaya Donbettırlar
 Değirmen taşları getirdiler yanlarında.
 Felvera geldi kızarmış öküz gövdeleriyle.

Oğlu da çekiyordu ardından soylu atları.
Yol gösterici Wastirci elik bir yelmeyle,
Kılıç ve zırhla demirci Kurdalegon,
Bulutlar tanrısı boz renkli yamıyla,
Şimşek tanrısında ok ve yay,
Bardwagoğlu meşe tırmığıyla
Nartın yeni yaşamını kutsadılar.
Armağanlara boğdular güçlü Soslana'ı
Herkesten daha mutlu Satana'ydı elbette.

WAZOĞLU ATSEMEZ

Varılmaz Kara dağlar arasında sarayında
Agunde adlı güzel bir kız yaşıyordu.
Eldarlar'ın en güçlüsü ünlü Sayneg
Gözü gibi bakardı gururlu kızına.
Bakır güğümü elinde pınara gider,
Yüzerdi sihirli gölde bir kuğu gibi.
Korkunç güzelliği halkı büyülemişti.
Karadağ denilen bu yere Nart delikanlıları
Agunde'yi görmek için dağ yollarını aşarak
Nasıl akın akın gelirlerdi yığınlarla.
Fakat dünya güzeli gururlu Agunde
Dönüp bakmazdı bile yiğit Nartlar'a.
Eski püskü keçe ayakkabılarıyla
Yoksul delikanlılar da eksik olmazdı.
Eldar'ın kızıyla evlenebilmek için
Boşuna geçirirlerdi zamanlarını burada.
Ünlü Waz'ın oğlu Atsemez de
Agunde'ye vurulmuştu ilk gördüğü andan beri.
Kendinden geçerek tam yedi gün
Çaldı altın kavalını, dur durak bilmedi.
Dağın karanlık dorukları üstünde
Gökyüzü aydınlanırdı kavalın sesinden.
Her keresinde anardı çalarken;
Babası Waz'ın o acı, zamansız ölümünü,
Ona karşı beslediği kutsal sevgiyi.
Sonra güneş gibi ışıyan altın kavala
Sonsuza dek sahip olabilmek için,

İki kardeşine tüm toprakları, sürüyü
 Nasıl da tartışmasız bıraktığını gönülden.
 Çakmaktaş kayalıklarına giderek o zamandan beri
 Altın kavalını sürekli çalardı yorulmadan.
 İşte böyle bir günde sarp kayalıklarda
 Başladı hiç kimsenin çalamayacağı şekilde
 Öttürmeye altın kavalını yanık yanık.
 Issız orman kuş cıvıltılarıyla doldu.
 Dikerek uzun boynuzlarını yukarıya
 Herkesten önce geyikler başladı oynamaya.
 Ardından ürkek yaban keçileri sürülerle
 Hoplayıp zıplamaya başladılar kayalıklar üstünde.
 Kara keçiler terk ederek çam ormanını
 İndiler doruklardan keskin boynuzlu turların yanına.
 Başladılar kıvrak, hızlı şimd oynamaya.
 Daha hızlısı yapılamazdı hiçbir yerde.
 Tavşanlar da, tilkiler de dayanamadılar,
 Açıklıkta başladılar sıçrayıp oynamaya,
 Taze çimenlerde anlatılmaz coşkuyla.
 Tüm doğa büyülenmişti kavalın sesiyle.
 Altın kavalın sesi karanlık dağları aşıp
 Tembel ayıları da uyandırmıştı sıcak inlerindeki.
 Kaba, biçimsiz şimdlerini oynarlarken
 Diğerlerinden de geri kalmıyorlardı doğrusu.
 Nadide çiçekler el değmemiş çanaklarını
 Doğan güneşe açmışlardı sabahleyin erkenden.
 Uzaklardaki kovanlardan bal arıları
 Çiçeklere uçuştular vızıldayarak,
 Tatlı özlerini yiyerek kelebekler
 Çiçekten çiçeğe konuyorlardı döne döne.
 Bu büyüleyici sese kulak veren bulutlar
 Ilık gözyaşlarını akıttılar toprağın üzerine.
 Yalçın kayalık dağlar, ardından deniz
 Karşılık verdiler hemen bu harika seslere.
 Tüm canlıların sesi kavala karışarak
 Doruklardaki buzullara kadar erişmişti.
 Isınan buzul boşandı azgın seller gibi.

Kavalın sesiyle büyülenen güzel Agunde
 Örgüsünü bırakmış, kutsal öğüdü unutmuş
 Atsemez'in yanına geldi kavalı dinlemeye.
 Delikanlı söyleniyordu kendi kendine:
 "Ne oldu acaba, yüreğindeki kıpırdayış neden?
 Güpegündüz ansızın yakınımaya gelip
 Kavalımı dinliyor öyle tek başına"
 Agunde dedi: "Ey yakışıklı delikanlı
 Tüm ruhunu vermişsin bu büyüleyici ezgiye.
 Ananın sevinciyle yaşa!
 Gözlerinin sonsuz ışığı ol!
 Ey sen, yalçın kayalıklar üzerinde dikilen!
 Yatıştır beni çabuk altın kavalınla!
 Ona sahip olursam sonsuza dek
 Herkesten çok mutlu olacağım o zaman"
 Kıza karşılık vermedi sevdalı Nart
 Taşlara vurdu kırdı kavalını öfkeyle.
 Kaval dokunaklı bir sesle çınladı.
 Parçaları her bir yana dağıldı
 Sevgili kavalını yitirmenin acısıyla
 Kendinden geçmiş ağır ağır Wazoğlu
 Başı önde kederli evinin yolunu tuttu.
 Gururlu güzel Agunde inip kayalardan
 Zavallı Atsemez'in kutsal kavalından kalan
 Parçaları bir bir topladı titizlikle.
 Keçe kamçısıyla dokunur dokunmaz
 Kaşla göz arasında parçalar birleşiverdi.
 Sayneg'in güzel kızı Agunde böylece
 Tek sahibi olmuştu bu sihirli kavalın.
 Bir ipek parçasına sararak sabahleyin
 Gizledi bir çekmeceye sedeften,
 Yüreği kederle dolu Wazoğlu Atsemez,
 Baba ocağına, Nart köyüne giderken
 Yolda Wastırcı'yla Safa'ya rastladı.
 Delikanlı sevindi onları tanıyınca.
 Göz kamaştıran bir ışık saçıyordu atları.
 Bir şölen beklentisi, umudu içinde iki atlı

Yeryüzünü gözlüyorlardı gülüşleriyle.
 Karlı doruklarıyla sol yanda Beştaw,
 İleride geniş ova alabildiğine uzanan.
 Atsemez'i görünce, yakın dost gibi
 Birden durdurdular Evsurg'larını.
 Gülümseyerek bağıştılar uzaktan;
 "Nerelelere yürürsün ünlü Atsemez?
 Neden böyle kederlisin, hadi anlat gizlemeden,
 Sihirli kavalına ne oldu, kaybettin mi yoksa?"
 "Namınız sonsuza dek sürsün sizlerin
 Ey Nartlar'ın umudu, can dostu kutsal Jedler!
 Ah! Bu dağ yamaçlarını kim aşar da gider
 Benim için Sayneg Eldar'dan kız istemeye?
 Onaylar mısın sen söyle, nedimim olmayı Wastirci!
 Sen de Safa nedimim olman onurlandırır beni.
 Gökyüzünün Jedler'i olursa nedimlerim
 Asla tasalanmazdım, unutturdum kederlerimi!"
 İkisi birden karşılık verdi delikanlıya:
 "Gereken neyse yapacağız tasalanma!
 Sana yardımcı olacağımızı sevgili delikanlı
 Durma git arkadaşlarına bildiriver"
 Söylenenleri yerine getirdi ünlü Atsemez.
 Yüreğinde endişe, yedi gün geçtikten sonra
 Arkadaşlarıyla çıktı uzak zorlu yollara.
 Atsemez'in yanında Erfen'in üzerinde
 Fırıl fırıl gözleriyle Sozrıko gidiyordu.
 Kendilerine yakın bildikleri tüm kutsal kişileri
 Yakında olacak düğüne çağırarak için
 Atlarını toplukluyorlardı korkunç sabırsızlıkla.
 Varılmaz yerlerdeydi evleri; sevgili Safa Wazay'da,
 Adayhoh'da, ormanların hâkimi Efşati,
 Hayvanların koruyucusu Felvera, Kariw dağı ardında.
 Her zaman beyaz yamçısıyla dolaşan
 Kutsal Wastirci de Warıpp'taydı.
 Tek tek uğradılar saygılarını göstererek
 Bulutların, ürünlerin tanrılarına.
 Gözlerini doğrultmadan üzerlerine

Ölçülü sözlerle şöyle dediler:
 “Atsemez’in düğününe gelin hep birlikte
 Bizleri ne olur kederlere düşürmeyin”
 Kızı istemeye yola çıktılar melekler, ölümlüler.
 Kolay değil Kara dağların hâkimine gidiyorlardı.
 Bolluk, bereket dolu Sayneg Eldar’ın evine.
 Büyükleri olarak ak sakallı Safa yürüyordu en önde.
 En küçükleri soylu Efşati’ydi, bu yüzden
 Altuni ışıklar saça saça geriden geliyordu.
 Tartışmaya başladılar yolda giderken;
 “Ya Sayneg Eldar inatla direnir de
 Kaçamak ya da doğrudan, olumsuz yanıt verirse
 Boyun eğip bu yazgımızmış diyerek
 Kızı almadan mı döneceğiz geriye?”
 Kutsal Wastırcı araya girdi, şunları dedi:
 “Ben ünlü Wazoğlu’nun nedimi,
 Şöyle davranalım derim doğrudan;
 Eldar dileğimizi geri çevirmezse iyi.
 Ama direnir, karşı durur, olmaz derse
 Hiç kızına danışmadan kendi başına.
 Dinlemeyiz, kulak asmayız sözlerine biz de,
 Peki bizden söylemesi der, kaçırsınız kızı o zaman”
 “Ya peki kayalıklar” dedi Efşati endişeyle
 “Öyle sarp ki, çıkmaya gücümüz yetmeyebilir.
 Kaçıramayız güzel Agunde’yi babasından,
 Kaleye yavaşmalıyız da, hangi uçtan?”
 Safa bulutlar hâkimine döndü, şunları dedi:
 “Senden istiyorum, fazla değil
 Bir bulut ver bana şöyle irice.
 Kim daha güçlü görürüz o zaman.
 Sayneg Eldar mı, yoksa ben mi?
 Sarp, çelik kayalar mı, gücüm mü?
 Boşuna söz savurmam havalara.
 Götüreceğim Eldar’ın kızını, o kadar!”
 Ayağı tez Efşati, ormanların hâkimi
 İçi içine sığmıyordu, yerinde duramıyordu:
 “Yürekli davranmak gerek her zaman.

Çekip alacağım sürüden geyikleri,
 Koşacağım gümüşten dört tekerlekli arabaya.
 Hızlı bir kaçış için uygun olacak bu”
 “Ben de” dedi iyi yürekli tarlaların Jed’i
 “Endişenizi unutturmak için sizlerin
 Uçacağım en önden rüzgâr hızıyla
 Size kılavuzluk yapacağım merak etmeyin!
 Şöyle bitirdi konuşmayı bilge Felvera da:
 “Kullanıma vereceğim ben de sürülerimi”
 Günlerin nasıl geçtiğini pek anlayamadan
 Çelik gibi sert kayalara yaklaşmışlardı işte.
 Hep birlikte atlarından indiler sevinçle.
 Kara bir armudun altında, sık dallar arasında
 Asılmıştı bile kar beyazı yamçılar.
 Itırlı otlar üzerine uzanmıştı herkes.
 Ak sakalları rüzgârla dalgalanıyordu.
 Saygın konukları selamlamak üzere
 İki kişi çıktı yaşlı Eldar’ın konağından.
 Ev sahibi konukları eşikte karşıladı.
 Saygılıydı fakat ölçülü ve sertti tavırları.
 İnce bedenli, geniş omuzluydu.
 Değerli yünden yapılı güzel kürkü üzerinde,
 Elinde de gümüş bir asa tutuyordu:
 “Buyurun lütfen, hiçbir şey esirgemem sizler için.
 Uzun çetin yolunuz çok yormuştur sizleri”
 Konuk odasına götürdü sonra hepsini.
 Tüm konuklar gibi, Wastırcı ve Safa da
 Fildişinden geniş bir divana oturdular.
 Konuya girdiler evirip çevirmeden;
 “Sen ey her şeyi anlayabilen koca Eldar!
 Kiminin yüreği zengin, kiminin düşünceleri derin.
 Dünürçüyüz, dünya güzeli kızın Agunde’yi
 Şu yakışıklı delikanlıya istemeye geldik
 Ünlü Waz’ın oğlu Atsemez’e.
 Dünürçülerin işi kolay değil elbette.
 İçten sözlerdedir kutsal gerçek.
 Nart oğlu için öz yurdumuzda

Kötü bir söz söyleyemez hiç kimse.
 Waz yiğit, korkusuz bir Narttı.
 Oğlusu gençler arasında en soylusu, mertti.
 Herkesten güzel çalar eşsiz kavalını.
 Sürülerini korur ölüm pahasına da olsa.
 Öz kardeş gibidir aramızda iyi kalpli, candan.
 Büyük bir iyilik yaparsın Eldar
 Dileğimizi geri çevirmezsen eğer”
 “Soylular, ey değerli konuklar!
 Bugünün en iyi gün olduğunu söylemek için
 Geçmişime şöyle bir bakmak yeter de artar bile.
 Hiçbir şey gölge düşüremez asla!
 İsteddiğiniz gibi davranmakta serbestsiniz.
 Nasıl yanıt vereceğim doğru sözlerinize?
 Fakat anlayın beni kutsallık adına,
 Bu hasta yaşlı adama bir bakmanızı isterim.
 Eskisi gibi değilim güçten, kuvvetten kesildim.
 Mezara gireceğim günler sayılı, yakın.
 Bu yıl kara kış kırdı geçirdi beni.
 Kemiklerim yumuşadı, belleğim yerinde değil,
 Günlerim sayılı, karanlık mezar yakın.
 Beni güneş gibi ısıtan sadece o biricik kızım,
 Onsuz ne yapabilirim, güneşim o.
 Gerçeği doğru olarak söyleyin dünürçüler!
 Kızını nasıl terk edebilir bu zavallı baba?
 Evliliği, kocayı düşünecek yaşta da değil.”
 Karşılık vermediler hiçbir biçimde Eldar’a.
 Yola hazırlanmaya başladılar yeniden.
 Sayneg’in sözlerini beğenmemelerine karşın
 Pek sızlanmadan suskun ayrıldılar kaleden.
 Kaşları yay gibi fidan boylu Agunde
 Babasının olumsuz yanıt verdiğini öğrenince,
 Tüm dünyası kararmıştı güzel kızın bir anda.
 Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak odadan çıktı.
 Azgın bir kaplan gibi dolaştığını görünce
 Kızına dönerek Eldar şunları dedi:
 “Ne inatçı bir kızmışsın bilmiyordum.

İyice sevdalandın bu gence sanırım
 Zavallı babanı birden unuttuğuna göre.
 Ebediyen tutsak olmuştun sihirli kavalına.
 Şimdi daha çok seviyorsun bu ozanı anlaşılan.
 Yanık yanık çınlaması altın kavalın
 Boşuna değilmiş kızım yere düşerken.
 Çeyiz sandığında bir kutuya gizledin
 Korumak için kem gözlerden, ellerden”
 Agunde’yi istemeye geldiklerinde ikinci kez
 Atsemez için, can kardeşleri için
 Eldar direnmeyi bırakıp kızını verdi.
 Ulaklar gönderildi Nart köylerine.
 Delikanlılar, ak saçlı ihtiyarlar çağrıldı.
 Rong kupalarını sabırsızca yudumlamak için
 Konuklar yerlerini almışlardı sofrada.
 Mutlu şölenin başı seçildi ak sakallı bilge Safa.
 Sudan fazla içki vardı masaların üstünde.
 Yemek çeşitleriyse saymakla bitmez.
 Tur boynuzu kadehleriydi elden ele dolaşan.
 Braga içiyorlardı ara vermeden.
 Fınglar parçalanacaktı neredeyse
 Koca geyik gövdelerinin ağırlığıyla.
 Yemeğe vermişti herkes kendini.
 Türküler, eğlenceler başlamamıştı hâlâ.
 Tabak bıçak sesleri duyuluyordu sadece
 Yüreği türkü istiyordu karnı doyanın.
 Eldarlar’ın en güçlüsü Sayneg bir ara
 Atsemez’e dönerek şunları dedi:
 “Kızımı birden kendine tutsak eden
 O büyüleyici eşsiz kavalını
 Sevgili damat çalmıyorsun, neden?”
 Göğsünü yakan bir acıyla karşılık verdi Atsemez;
 “Çok oldu unutmuşum sesini, altın kavalı çalışımı.
 O uğursuz gün fırlattım kırdım kayalarda.
 Paramparça olmuştu altın kavalım.”
 İçin için gülen dünya güzeli Agunde
 Hemen getirdi kavalı coşkun sevinçle.

Türkü sesleri sardı çevreyi yeniden
 Dilleri çözüldü tekmil suskunların.
 Nart köylerinde sık sık düzenlenen
 Şen, büyük toylarda olduğu gibi
 Yuvarlak finglarda etler yenirken
 Konuklar zaferle ellerini çırpıtlar.
 Küçüklerden biri çıktı, başladı dansa.
 Özel bir danstı içki kupasıyla oynanan.
 Avluya sermişlerdi desenli bir halı.
 Herkes çok ustaydı dansta, oyunda.
 Tam iki gün sürdü kesilmeden gece gündüz.
 Şölen bitip, dağlara doğru yola çıkarlarken
 İnsan seli oluşmuştu yolun her iki yanında.
 Atsemez'in tüm yakınları, dostları
 Elmaslar, altınlar taktılar güzel geline.
 Gümüşle kaplı bir araba yedi geyik koşulu.
 Kendi sarayından getirmişti ulu Efşati.
 Sonra bizonların çektiği yedi araba,
 Gelinin çeyizleriydi bu tepeleme dolu.
 Dar boğazlardan, yalçın tepelerden taşıdılar.
 Nedimi kutsal Wastırcı'ydi Atsemez'in.
 Nart Wıjmeg yaşına göre ikinci.
 Güneşle şavkıyan ak sakallı bilge Safa
 Uçuyordu en önde, bayraktardı.
 Sonra kanatlı atıyla bulutlar tanrısı.
 Gök gürültüsünü andırıyordu nalların sesi,
 Yıldırımdı sanki ölüm saçan kargılarda parlayan,
 Sürülü tarla tıpkı at toynaklarından geriye kalan.
 Yiğitler Nart diyarına götürdüler gelini.
 Eve varır varmaz gururlu güzel Agunde
 Bilge Satana'nın önünde sessiz eğildi.
 Nartlar da düzenlediler görkemli bir kuvd
 Şölen gibi kutladılar bu mutlu günü.

BATRAZ'IN BABASININ KATİLİNİ ÖĞRENMESİ

Sislerle kaplı Watsa doruklarından
Bir tehlike çağrısı duyuldu sabahleyin erken.
Geçit vermez dağlarda, sarp kayalıklarda
Yanıyordu işaret ateşleri dumanları tüte tüte.
Bulutlara yükseliyordu kocaman alevleri.
Sefer hazırlıklarını bitirir bitirmez tez,
Batraz azgın atıyla fırladı doludizgin.
Dik, yalçın yamaçlara az sonra vardı.
Belinden sarkan tavlı savaş kılıcı
Otları yanıyordu yolun kenarındaki.
Nasıl bir karasaban yarar da durur
Kuru toprak tabakasını derince,
Çimenleri öyle çiziyordu ağır kılıcı.
Göz gezdirdi aşğılara doğru, vadiye.
Kald adlı eski zamandan kalma kalenin yakınında
Savaş patlamıştı, uzaktan görüyordu.
Nartlar'ın ezeli düşmanı Wengur'un
Sayıca güçlü ordusu kaleye yaklaşmıştı.
Eski kaleyi kuşattılar dört bir yandan.
Dövyörlardı duvarlarını, yıkıldı yıkılacaktı.
Çelik bedenli Batraz kılıcını kavradı.
Üzerine çöktü düşmanın bir kartal gibi.
Çoğu serilmişti boylu boyunca toprağa.
Gökyüzü de kulak vermişti kaynayan savaşa.
Tsiring oğlu diklendi, Narta şunları dedi:

“Sırttan doğmuş ey Nart yiğidi,
 Niçin sormazsın baban kim? Nartlar bilirler.
 Özene bezene sularsın başkalarının toprağını,
 Kendi yaban otlarını gözlerin görmez,
 Her gün karşılaşsın baba katiliyle
 Nart kuvdlarında, şölenlerde, toylarda
 Masa başında birlikte oturur, şarap sunarsın.
 Göğsündeki güç gerçek olsaydı
 Babanın öcünü alırdın beklemeden.”
 Düşmanın öfke dolu sözlerini bağışlamadı Batraz,
 Başını o anda gövdesinden ayırıverdi.
 Sonra sertçe atını döndürerek geriye
 Başladı yeniden çılgınca dövüşmeye.
 Dağılmış, kırılmıştı Wengur ordusu.
 Sağ kalanlar kaçıyorlardı arkalarına bakmadan.
 Tsiring oğlu huzur bırakmamıştı yüreğinin içinde.
 Atını sürüyordu dörttnala intikam ateşiyle.
 Cani öğrenecekti kılıcının ne keskin olduğunu.
 Yurduna vardığında yüreği kinle dolu
 Evine uğramadan doğru nihasa gitti.
 Sertçe sordu teker teker saygıdeğer yaşlılara:
 “Babam kim, kim öldürdü onu?
 Neden ‘sırttan doğan’ diyorlar bana?
 Ne diye yüzüme vururlar düşmanlarım acımasızca?”
 Yaşlılar aralarında görüşükten sonra
 Kederle başlarını yere eğip, şöyle dediler:
 “Hemits’dı senin baban, onurlu bir Narttı.
 Ama katili bulunamadı bir türlü”
 “Nereye kaybolabilir ki o kan dökücü?
 Burada, aramızda, Nart insanların içinde
 Yer, içer, eğlenir toylarımızda bizler gibi.
 Bilin ki, ünlü Tsiring’in oğlu savaş alanında
 Aşağıladı, rezil etti beni babam konusunda.
 Kuşkusuz başıyla ödedi bunu o anda.
 Babamın öcünü alamazsam eğer
 Nasıl yaşarım söyleyin sizlerin arasında?”
 “Neden öldürdün kendini bilmez, alaycı düşmanını?

Kan düşmanın kim diye niçin sormadın?
 Şimdi biraz düşün ve ne yapacağına karar ver!
 Acına ortak olamayacağız yazık ki”
 “Kan düşmanımı söylemiyorsunuz madem
 Babamın kanı için şunları istiyorum sizden;
 Babamın değerli ipek giysilerini
 Çizmelerini, çelik tolgasını alın!
 Tez götürün hepsini kara geçide.
 İnce dallardan bir ateş yakın şöyle büyükçe.
 İpek giysileri yakın bu kocaman ateşte!
 Küllerini toplayıp bir tane bile bırakmadan
 Çizmeleri, çelik tolgayı doldurun tepeleme”
 Elinden ne gelirdi yaşlı Nartlar’ın?
 Gittiler çaresiz yükleriyle dağlara.
 Tolgayı, çizmeleri, eski ipek giysileri
 Karadağ’a taşıdılar, ateşi hazırladılar.
 Batraz’ın soluksuz istediği gibi
 İpekleri tutuşturdular kuru ince dallarla.
 Nartlar’ın ezeli düşmanları –Wengur, Melik önderi
 Sayneg Eldar ve despot Mukara
 Rüzgâr dilediler fırtına tanrısından:
 “Geri çevirme dileğimizi fırtınalar tanrısı!
 İstersen dağıtırsın kül bulutlarını tez elden
 Engellemek için eylemini Nart canisinin”
 Korkunç bir fırtına koptu apansızın
 Dağıttı, silip süpürdü kül bulutlarını.
 Yaşlılar korkulu gözlerle, üzüntülü
 Topladılar külden geri kalanları titizce.
 Hemits’in çelik tolgasını doldurabildiler ancak.
 Bir avuç bile çıkmadı çizmeler için.
 Batraz’ın yanına vardılar boyunları bükük:
 “Ödeyemedik borcumuzu ne yazık!
 Uğursuz bir rüzgâr çıktı, alıp götürdü külleri.
 Çizmelere yetmedi, çok üzgünüz yiğidim”
 “Dert etmeyin” diye karşılık verdi Batraz:
 “Bazı şeyler istiyorum bu kez sizlerden
 Çok sağlam bir ağaçtan giriş,

Direk ve asa Watsım ağacından,
 Sedir kerestesi de bulun bana,
 Bir de kapı söveleri için kara meşe.
 Tam yedi gün süre size yaşlılar”
 Geçilmez, deli ormana girdiler yorgun bitkin
 Çelik Batraz’ın istediklerini toplamaya.
 Ağaçları bulamadılar tüm aramalara karşın.
 İzi dahi görülüyordu girdikleri ormanda.
 İş başaramamak çok dokunmuştu yaşlılara.
 Wajır uzun zamandır köyde değildi.
 Dolaşıp durmuştu dünyanın her yerini.
 O gün sakat, yaşlı atıyla mutlu dönmüştü.
 Zavallı yaşlıları nihasta yakaladı.
 Konuşmak istedi güler yüzle yanaşarak.
 Kederle çevrelenmiş yüzleriyle sustular.
 Bu suskunluk şaşırtmıştı çoban Wajır’ı.
 “Neniz var?” diye merakla sordu:
 “Neden bakarsınız kederli gözlerle?”
 Wajır’a anlattılar bir bir olan biteni.
 Böylesi bir acıya neyin sürüklediğini.
 Batraz belirdi yanlarında birden.
 Yaşlılara dönerek kızgın, şunları dedi:
 “Akıl erdiremiyorum bir türlü büyüklerim
 Neden ödeyemediniz babamın borcunu?
 Suskun oturursunuz dişi bildircinlar gibi.
 Başarısızlığa mı uğradınız, konuşun hadi!”
 Wajır araya girdi, kızgın, şöyle dedi:
 “Neden boş yere suçsuz insanlara
 Böyle eziyetler çektirirsin Batraz?
 Kan düşmanını kendin bulsana”
 “Başvurdum sizlere yalvardım ama,
 Adını vermediniz kan düşmanımın.
 Üzüntümün karşılığını ödemelisiniz.”
 Batraz’ın sözünü kesti Wajır, sinirli.
 Kaşlarını çatarak tane tane şunları dedi:
 “Seni böylesine endişelendiren sorunu
 Kimseler çözemiyor, bu belli.

Öfkelenmen boşuna, git Satana'ya danış!
Ne yapacağını söyler, öğütler verir”
Batraz çıktı gitti, eline bir kürek aldı.
Kızdırdı iyice kor bir ateşin içinde.
Boreler'in evine sürdü atını doludizgin.
Kor küreği Satana'nın göğsüne dayadı.
“Söyle çabuk babamı kim öldürdü?
Yoksa hayatından olursun, anlaşıldı mı?”
Bilge Satana karşılık verdi irkilerek:
“Tanrılar cezalandırsın kan düşmanını!
Tez atını eyerle ey güneş parçam!
İğrenç, melun katilden intikamını al!
Sayneg Eldar öldürdü senin babanı.
Yanına keskin kılıcını, kalkanını al çabuk!”
Kan düşmanını öğrenir öğrenmez endişeyle
Atını sürdü doludizgin doğru Wardzaf'a.
Wardzaf'ın yalçın kayalıklarına varınca
Taşların üzerine attı kendini,
Uzun zaman öylece yattı.

BATRAZ'IN BABASINI ÖLDÜRENDEN ÖCÜNÜ ALMASI

Artık hazırды, intikam anı gelmişti.
Çelik bedenli Batraz Satana'ya gitti:
“Öğütlerin değışmez yasa oldu benim için.
Kurdalegon'da çeliklendim, yenilmez oldum.
Amansız, acımasız uçacağım kan düşmanıma
Babamın öcünü almaya Sayneg Eldar'a.
Biliyorum sende saklı, bunu esirgeme benden
Ulu Hemits'in soylu kılıcı, sihirli atı”
“Doğru, at orada duruyor, mağarada
Sıkıntılı, yılgın kayaları kemirir durur,
Kulaklarına kadar fişkılara bulaşmış.
Gün ışığı görmemiştir kör gibi,
Eyeri, dizginleri başının üstünde.
Bulat kılıç da yukarı mazgalda saklı”
Çelik Batraz kuş gibi yerinden fırladı.
Sevinme sırası ona gelmişti şimdi.
Giriş kapatan kayayı fırlattı attı.
Gelmekte direnen Hemits'in atını
İki kulağından çeke çeke çukurdan çıkardı.
Sürdü sonra denizin mavi dalgalarına.
Evsurg'u baştan aşağı bir güzel yıkadı.
Gümüşü bir renk aldı Evsurg'un derisi.
Güzelleşmişti, eşsiz bir görünüşü vardı.
Çelik Batraz atı eyerledi, kolanı çekti.
Ata yadigârı silahları da donanınca
Sayneg Eldar'la dövüşmeye artık hazırды.
Satana soğutmaya çabaladı yüreğindeki ateşi.

Narta öğütler veriyordu sabrını yitirmeden:
 “Kan düşmanın Sayneg biraz beklesin hele.
 Sozrıko’yu eğiten Kulbadeg’e git önce.
 İşe girişmeden önce öğütlerini dinle!
 Açıklar kısaca savaşın tüm seyrini.
 Eldar’ın derin su hendeklerini açar önünde”
 Sürdü atını doludizgin büyücü Kulbadeg’e.
 Kulübeye varınca bir süre sonra
 Girişe yakın yere mızrağını sapladı.
 Attan bir adım uzaklaşıp büyücüye seslendi:
 “Size emanet ediyorum mızrağımı
 Tüm yolları önümde açan bu silahı”
 Yaşlı kadın hemen kapıya fırladı.
 Hemits’in atını, bulat kılıcını görünce
 Sersemledi bir an, sonra sevinçle bağırdı:
 “Sevgili Batraz, harika çocuk sensin bu!
 Nereden çıktın? Bekleliyordum seni.
 Buraya gelmezdin ya, nedir mesele?”
 “Ah sevgili, her şeyi bilen kutsal ana!
 Kutsal yeminimi yerine getirmek için tez,
 Senin yardımına koştum da geldim.
 Duymak istiyorum vereceğin son öğüdü”
 “Kutsal ateşi koru oğlum!
 Senden umutluyum, böyle bilesin!
 Önündeki yol gündüz gibi aydınlık,
 Ama savaşmayı biraz ertele, bekle!
 Akılla yenmek gerek Sayneg Eldar’ı.
 Kan düşmanının namı yiğitlikte değil,
 Farklı bir özelliği vardır dikkatle dinle!
 Başkasının kılıcıyla asla öldürülemez.
 Kendi kılıcıyla yok edebilirsin yalnız.
 Beni dinle yavrum umudunu yitirme!
 Elbiseler giyin, eski püskü olsun!
 Yıpranmış yırtık bir çul ser atın üstüne,
 Kan düşmanın yoksul sansın seni.
 Nart olduğunu hiç mi hiç anlamasın!
 Seni önemsiz, sıradan gösterecek

Paslı, ucu küt bir kılıç al yanına!
 Tam gece yarısı yola hazırlan!
 Aman dur yola çıkmadan önce
 Atın her yanını gübre ile sıva!
 Bırak kabuk bağlasın sakın unutma!
 Düşman tanıyamaz böylece Hemits'ın atını.
 Kara kayalıklara doğru yolunu çevir.
 Sayneg Eldar da beraberinde getirecek
 İki siyah Evsurg, çağlayanın yanına.
 Karşılaştığınızda çok saygılı ol!
 Şöyle de: "Ey hayatımızı şenlendiren kişi!
 Nartlar'la atıştım geçenlerde nıhasta
 Her Nart kendi kılıcını övüp duruyordu.
 Ben kılıcımı övmeye başlamışken
 Güçten kuvvetten kesildim birden.
 Herkes kılıcımı, beni alaya aldı.
 Bu da kılıç mı dostum dediler.
 Kılıç dediğin Sayneg'inki gibi olur.
 Tüm dünyaya meydan okuması
 Boşuna değildir gürlemesi.
 Kendime benzerini yaptırmak için
 İzin ver göz atayım o soylu kılıcına."
 Bir çalımla kılıcın ucunu sana uzatacak.
 Bırak atın ürksün kişnesin o an.
 Atın bu davranışı için şunu de;
 "Parlak ışık gördü mü atım ürker,
 Daha fazla korkuya kapılmaması için
 En iyisi kılıcın kabzasını uzat!"
 Kabzayı uzattıktan sonra tuttur bu kez
 "Yönleri bir türlü seçemem" diye.
 "Ah bir yardımcı olsan bu konuda;
 Batı neresi, doğu neresi."
 Başıyla doğuyu işaret ettiği anda
 Kopar kellesini güçlü kollarınla!"
 Nart dinledikten sonra bilici Kulbadeg'i
 Paslı kılıcı, yıpranmış giysileriyle
 Şafak söker sökmez ırmağa gitti.

Sayneg Eldar, azılı kan düşmanı bu sırada
 Siyah Evsurğlar'ıyla çağlayana gelmişti.
 Ateş gözlü Batraz bir süre sonra
 Acımasız can düşmanının karşısına çıktı.
 "Günün aydın olsun herkesten daha bilge,
 Herkesten daha güçlü Ulu Eldar!"
 Eldar söze girdi, alaylı şunları dedi:
 "Atıyla karşıma dikilen yoksul kişi
 Seni yel mi attı buralara, derdin nedir?
 Yoksa benimle dövüşmek mi istersin?"
 Yapmacıktan başını eğerek Batraz karşılık verdi:
 "Ah bizlere güzel yaşamlar sunan Eldar,
 Nartlar'la atışmıştım bir gün nıhasta.
 Her Nart bulat kılıcını övüp duruyordu.
 Ben kaldırarak kılıcımı övecek oldum
 Güçten, takattan kesildim nasılsa.
 Herkes kılıcımı alaya aldı, güldü.
 Bana, zavallı yoksula şöyle dediler;
 "Dünyada en iyi kılıç Sayneg'indir
 Yıldırım bile hiç kalır önünde"
 İzin ver bakayım şu soylu kılıcına,
 Bir benzerini yaptırmak isterim
 Ustalıkla yapar demirci Kurdalegon,
 Olmaz dersen üzüntüyle iç çeker
 Hiç olmazsa avunurum bu güzel kılıcı gördüm diye"
 Eldar aşağılar gibi Batraz'ı süzdü.
 "Bir göreyim bakalım" dedi "Şu yaman kılıcını"
 Batraz ıkına sıkına paslı kılıcını çıkardı,
 Sayneg'e uzattı ağır davranışlarla.
 Eldar kılıcı alınca kahkahayı bastı:
 "Boşuna alaya almamışlar seni
 Nıhasta övünürken bu tuhaf kılıcınla"
 Paslı, küt kılıcı bir köşeye fırlattı.
 Işıl ışıl parlayan güzel kılıcını
 Kınından çıkararak gururla gösterdi
 Ve ucunu uzattı yiğit Batraz'a
 At ansızın ürktü, gürültülü kişnedi.

Hızla geriledi kılıçtan kaçır gibi.
 “Atım kılıcından ürktü, öyle parlıyor ki!
 En iyisi kabzasını uzatsanız bana”
 Olacaklardan habersiz Sayneg Eldar
 Kabza tarafından kılıcını uzattı.
 Batraz kılıcı aldı boynunu eğerek.
 Şimdiye dek görmemişti sözümona.
 Büyülenmiş gibi davranıyordu yapmacıktan.
 Düşünceli göz gezdirdikten sonra uzaklara,
 Eldar’a göz ucuyla bakarak şöyle dedi:
 “Mükemmel bir kılıç ama bir eksiği var,
 Ucu çentik çentik olmuş yazık ki!
 Sayneg Eldar haykırdı: “Hemits yaptı bunu.
 Rahat, huzur bulmasın mezarında.
 Öldürürken onu dövüş sırasında
 Dişleriyle kılıcımı köreltti lanet olası!”
 Bu aşağılayıcı sözlere zor dayanan Batraz
 Kül olmuş yüzüyle döndü, şunları dedi:
 “Ünün büyük halk arasında bilirim.
 Bense güneş nereden doğar kestiremem.
 Doğu neresi, batı neresi bakar durur,
 Bilemem bir türlü, karıştırırım”
 Alaysı kakkahaları durmak bilmiyordu Eldar’ın.
 Nart Batraz’a doğru yönünü gösterdi
 Sayneg Eldar omzunu çevirdiği gibi.
 Batraz kılıcı tüm gücüyle savurarak
 Kellesini bedeninden ayırırverdi bir anda.
 İri gövdesi yere devrildi, zemin sarsıldı.
 Kendi kendine konuşuyordu sevinç içinde:
 “Cani cezasını buldu kendi kılıcıyla
 Kulbadeg gerçekten doğru söylemiş”
 Eldar’ın sağ kolunu ve kulağını kesti.
 Nihasa varıp Nartlar’a gösterecekti.
 Babasının öcünü almanın sevinciyle
 Can düşmanından aldığı ganimetle
 Hızla atını sürdü Nart köyüne doğru.
 Bilge Satana’nın karşısına çıktı önceden.

“Öcümü aldığımın işaretlerine bak çabucak!
 İşte cansız bir kol, bu da kulak!”
 Konuşmasını kesti Satana kırık sesle:
 “Söyle hangi çobanı öldürdün?” dedi.
 “Ünlü düşmanın ölümsüzdür, bilinir
 Batraz’ın Sayneg Eldar’ı öldürdüğüne
 Bu yalanlara kim inanır sevgili çocuk?”
 “Sözlerimi henüz bitirmedim, az dinle!
 Kendi kılıcıyla öldürdüm düşmanımı”
 Nasıl olduğunu anlatmaya çabaladı durdu ama,
 Satana’nın dinlemeye hiç mi hiç niyeti yoktu.
 Az düşündükten sonra, gülmeye başladı.
 Eğildi Batraz’a doğru, yavaşça şöyle dedi:
 “Yarın sabah güneşin ışıkları
 Dökülürse üzerimize kızıl renklerle,
 Rüzgâr ansızın köye doğru eser de,
 Kanlı gözyaşlarıyla birlikte yolunmuş ak saçlarını
 Taşırsa bize Eldar’ın kız kardeşinin,
 İnanırsız o zaman anlı şanlı Batraz’ın
 Baba katili Sayneg’i öldürdüğüne”
 Gerçekten sabah olduğunda güneş
 Kan rengi ışıklarını yeryüzüne döktü.
 Şiddetli bir yel getirdi köyün üstüne
 Kanlı gözyaşlarıyla birlikte ak saçları.
 Bilge Satana döndü, Batraz’a çıkıştı;
 “Savaş alanında ölen düşman kutsaldır.
 Çok eski Nart geleneğidir bu, bilmez misin?
 Kolsuz, kulaksız ölüyü gömmek olmaz”
 Satana’nın buyruğunu yerine getirdi Batraz.
 Gün ısır ısımaz yola koyuldu hemen.
 Çok geçmeden savaş alanına vardı.
 Mavi gökyüzüne baktı içini çeke çeke.
 Yere saplı mızrağının yanında durdu.
 Atını da mızrağına bağlayarak bekledi.
 Günbatımının altuni renkleri dağları sardığında
 Heybesinden çıkarıp kanlı kulağı, kolu
 Üzüntülü yakınlarına verdi büyük saygıyla.

Düşman karşı saldırıya hazır tetikte bekliyordu.
 Savaşlarda iyice pişmiş delikanlılar
 Öç duygusuyla yanıp tutuşuyorlardı.
 Şanlı bir iş olacaktı Eldarlar'ı için.
 Cesur gençlere yaklaştı yaşlı adamın biri
 Tez davranmamaları için onları uyardı;
 "Batraz'ın yere saplı mızrağına" dedi.
 "Düşünmeden körlemesine gideceğinize
 Akıllıca davransanız daha iyi olur bence.
 Mızrağı topraktan çekip çıkaracak kişi
 Onu öldürmeyi başarabilir sadece.
 Mızrak hep böyle saplı kalırsa eğer
 Kanlı öcünüzü unutun sonsuza dek!
 Ne kadar çabalasanız, direnseniz bile
 Teke tek dövüşte yenemezsiniz Batraz'ı"
 Delikanlılar heyecanlarını gizlemeden
 Nartın ünlü mızrağı başında toplandılar.
 Hep birlikte asılmalarına karşın var güçleriyle
 Mızrağı yerinden oynatamadılar.
 Zaman gece yarısını çoktan geçtiğinde,
 Ağır çelik mızrağa lanetler savura ede
 Başları yerde, utanç içinde evlerine yürüdüler.
 Köyüne döndü çelik bedenli Batraz da.
 Nartlar sabırsızca bekliyorlardı onu.
 Toylardan, her zamanki oyunlardan sonra
 Batraz çıktı yoldaşlarıyla bir yıllık seferlere.
 Sayneg Eldar'ın akrabaları da arkalarından
 Tanrıların gazabını dilediler cesur Nartlar'a.
 Korkunç çılgınlıklarına, kulak veren Jedler
 Mavi göklerden yeryüzüne indiler.
 Sayneg Eldar'ı dost görerek kendilerine
 Bu apansız ölümünü korkuyla karşıladılar.
 Jedler'in gazabıyla güneşin ardından
 İkinci bir güneş doğdu, kızıldı ışıkları
 Ölümün işaretiydi bu Nart Batraz için
 Kan rengi ışıklara boğdu çevreyi.

SIRDON AİLESİNİN ÖLDÜRÜLMESİ

İnsan yüreklerini bir dehşettir aldı.
Ansızın iki güneş belirmişti gökyüzünde.
İki kat toz bulutları kalkıyordu kavrulan topraktan.
İrmaklar, kaynaklar kuruyor da kuruyordu.
Hiç var olmamışçasına su yeryüzünde.
Nartlar'ın nıhasında kederler, acılar içinde
Gülmeyi, eğlenmeyi unutmuştu insanlar.
Bir kenara bırakılmıştı tüm silahlar,
Şanlı savaşlar, seferler ve dost şöenleri.
Çilekeş, zavallı, yoksul halkın
Neyi var neyi yoksa tükenmişti elinde.
Bir tek koyun olsun göremezdin köylerde.
Boşalmış, ıssızlaşmıştı insan barınakları.
Asırlık buzulların gümbürdediği dağlarda
Bir at sürüsü kalmıştı yalnızca geriye.
Wrijmeg'in kara ineği atlarla birlikte
Otluyordu bu dik sarp uçurumlarda.
Ünlü Nart kahramanı ateş gözlü Sozrıko
Dik kayalıklar arasında bir gölgede
Bekçiliğini yapıyordu bu tek ineğin.
Köyün kenar evlerinin birinde toplanmış,
Bu öldüren açlıkla yılmış birkaç delikanlı
Konuşup tartışıyordu aralarında sıkıntılı:
“Kim engel olabilir bu ineği çalmamıza?”
“Oo, aklınla bin yaşa, şanlı bir iş olur!”
“Ama yürek ister, bu kolay değil.

Sozrıko aptal mı görmüyor musun?
 Nasıl da çingiraklarla donatmış çevresini.
 Kanım üzerine ant içerim ki dert değil ama
 Ya ineğin ayaklarındaki halkalar!
 Uyanık Sozrıko'yu ancak geceleyin
 Derin uykusuna dalınca atlatabiliriz”
 Sırdon dinliyordu bu konuşmaları yakından.
 Hırsız gibi nihastan ayrıldı kimseye sezdirmeden.
 Niyetini gerçekleştirmek için bir an önce
 Dağ yolundan sessizce yürüyordu.
 Nedenini yalnızca kendinin bildiği
 Bir katırı da yanında götürüyordu.
 Mağaraya ses çıkarmadan yaklaştı.
 Sozrıko'nun gizli çingiraklarını bulup
 İçlerini tümüyle çamurla kapadı.
 Her şey istediği gibi olmuştu rahat.
 Bir köşeye gizlendi, karanlığı bekledi.
 Geceleyin konaklamaya gelen Sozrıko
 Her gün yaptığı gibi atları mağaraya sürdü.
 Samandan bir döşek hazırladı kendine.
 Derin ölü uykusuna daldığında ateş gözülü,
 Sırdon kendinden emin ortaya çıktı.
 Sağlıklı derin uykusundan uyandırmadan
 Wrijmeg'in ineğini çözdü sessizce.
 İçleri saman döşeli çarıkları sonra
 İneğin ayaklarına taktı ustalıkla.
 Yanında çeke çeke getirdiği katırı da
 Uyuyan Sozrıko'nun ayağına bağladı.
 Tüm dağ yamacını sessizce dolanarak
 Kimseye sezdirmeden köyüne vardı.
 Gece karanlığından yararlanıp gizlice
 Aşırdığı ineği kesti, yüzdü güzelce.
 Tıka basa midesini dolduracağını hayaliyle
 Ateşe koydu tutkulu, etleri sıra sıra.
 Kahramanlığı, yiğitliği çoktan unutmuş
 Aç delikanlı yığını tam bu sırada,
 Tasarladıkları hırsızlığı gerçekleştirmek için

Mağaraya sokulmuşlardı gecenin sessizliğinde.
 Her köşeyi kokluyorlardı yaban hayvanları gibi.
 Taş duvara ardını dayayarak bu sırada
 Kaşınıyordu bizim uzun kulaklı katır.
 İnek sandıkları katırı yavaşça çözdüler.
 Hırsızları korur gibisine nasılsa
 Ses gelmedi çingiraklardan bir parça olsun.
 Bitirir bitirmez işlerini gece hırsızları
 Geçilmez ormana daldılar zaman geçirmeden.
 İşte yaktıkları ateşin kızıl korunda
 Hazırdılar ziyafetlerine sabah olmadan.
 Fakat her şey anlaşıldı gün ışıyınca.
 İnek yerine katır kaçırmanın utancıyla
 Ne yapacaklarını bilemeyip korkunç öfkeyle,
 Gecenin bu kötü şakasına lanetler savura ede
 Sırdon'un zavallı katırını benzettiler iyice.
 Aç susuz köylerine yürüyüp utanç içinde
 Kızgın, üzüntülü nihasta oturdular.
 Uzun zaman tartıştılar bu uğursuz girişimlerini.
 Birden Sozriko göründü, kan ter içindeydi.
 Soluk soluğa nihasa vardı, gürledi:
 "Ah dostlarım, ineği uçurmuşlar dün gece.
 Bunu koca Wrijmeg'e nasıl söylerim?
 Şanımlı, onurumu kurtaracağım nasıl?"
 Kurnaz Sırdon söze girdi, şöyle dedi:
 "Geceleyin ineği çalan şu genci
 Nasıl da çok kışkınıyorum doğrusu.
 İneği kaçırıp götüren kişi kendine
 Ne şaşlıklar yapmıştır tadına varılmaz.
 Oturmuş şimdi kuytu bir köşede
 Yağlı bıyıklarını buruyordur mutlaka"
 Sinsi Sırdon sözlerini bitirir bitirmez
 Bir kuşku çökmüştü çobanın yüreğine.
 Kokudan, ellerindeki yağlardan,
 Kurnazca sözlerinden, gözlerindeki ateşten
 Uyanmıştı Sozriko, anlamıştı her şeyi.
 Sırdon'du hırsızlığı yapan, başkası olamazdı.

Kül rengine döndü yüzü, öfkeyle yanıyordu.
 Görevini yapamayışın utancıyla acılı
 Sırdon'un evine saldırmayı düşündü.
 Kurnaz mı kurnazdı, bilirdi işini.
 Ortada kanıt bırakmazdı, Sırdon'du bu.
 Sozrıko dağ yollarında dolaştı bir süre.
 Kafası karmakarışık çılgın öfkeli.
 Yaralı kaplan gibi dolanırken böyle,
 Birden önünde Sırdon'un köpeğini gördü.
 Ön ayaklarıyla sıkıca yapışmış soluk soluğa
 Bir kemik parçasını yalıyordu zevkle.
 Ateş gözlünün beklediği an gelip çatmıştı işte.
 Kemendiyle yakalayıp kaşla göz arasında
 Köpeğin ayaklarını kısıktırak bağladı.
 Başladı vurmaya keçe bir kamçıyla.
 Köpek kaçmaya çabaladı hırlayarak
 Yerlerde sürüne sürüne bağlı ayaklarıyla.
 Sozrıko ısrarla peşinden gidiyordu.
 Nihayet Sırdon'un evi gözükmüştü uzaktan.
 Köpek sahibinin evini tanır tanımaz
 Gürültülü havlamaya başladı kudurmuş gibi.
 Evin eşiğine uzandı hemen korurcasına.
 Nart hırsla yayını çekti, oku fırlattı.
 Ok köpeğe değer değmez
 Acı acı havlayarak avluya kapaklandı.
 Sozrıko eve sokuldu çıt çıkarmadan
 Olan biten neydi araştırmak için.
 Yedikleri etlerle kendinden geçmiş
 Sırdon'un üç oğlu uyuyordu içeride.
 Basit bir masa duruyordu çocukların önünde.
 Üzerinde yarısı boşalmış bir tencere vardı.
 Sozrıko arkasından kapıyı örttü.
 Tencereden etleri bir çırpıda çıkardı.
 Bahtsız Sırdon'un üç çocuğunu
 Doğradı kılıcıyla hiç acımadan.
 Parçaladığı gövdeleri torbaya doldurdu tepeleme
 Torbanın ucunu bağladıktan sonra sıkı

Umursamazca bir köşeye fırlatıp attı.
 Öküz derisine sararak tenceredeki eti
 Kanlara bulanmış evi terk edip gitti.
 Ustaca gerçekleştirdiği eyleminden memnun
 Evine doğru yürüyordu kurnaz Sırdon.
 Köpeğinin acı havlayışlarını duydu uzaklardan.
 İster gündüz olsun, ister gece her zaman
 İnsana endişe verirdi havlayışları.
 Eski dağ yolu karşısındaydı, yaklaşmıştı.
 Yuvasına süzülen yaban hayvanı gibi
 Evine doğru atıldı ürkek, telaşlı.
 Kendini bir anda kapıda buldu.
 Korku sarmıştı içini, kapıda duraksadı.
 Bir geyik gibi oynayan çocuklarının
 Ne gürültüleri duyuluyordu, ne de türküleri.
 Kendi kendine söylendi durdu öfkeli:
 “Hey yaramazlar nerelere girdiniz böyle?
 Bu karışıklık, düzensizlik de neyin nesi?”
 Eve girdi, aradı durdu çocukları boşuna.
 Karnı acıkınca da bir süre sonra
 Uzun fidişi aldı, tencereye daldırdı.
 Yazık ki bir kemik olsun yoktu içinde.
 Ocak zincirinin üzerinden yükselen buhar
 Rahatsız etmişti onu, kızgın söylendi:
 “Evsiz barksız kalasıcılar sizi
 Koca bir ineği nasıl yiyip bitirdiniz böyle?”
 Birden köşeye takılınca gözleri
 Taş gibi donakaldı, kül oldu yüzü.
 Gördüğü kanlı, kıpkırmızı torbayla
 Bahtsız Sırdon anlamıştı her şeyi.
 Fıdış gevşeyen parmaklarından yere düştü.
 Yüzünün şekli değişti, korkunç acıyla kasıldı.
 Üç ölü bedenden kalan parçaları tek tek toplayıp
 Ve son kez bakarak sonsuz kederle
 Ocak taşının altına çocuklarını gömdü.
 Ölüme mahkûm etmişti çocuklarını.
 Yaşamı boyunca çekecekti acısını.

Çocuklarından birinin sağ kolunu
 Omuz kemiğinden ta bileğe kadar,
 Suskun, yüreği sevgi dolu eline aldı.
 Dirseğinden büktüğü oğlunun koluna
 Ölmüş analarının saç örgüsünden
 On iki saç teli döşeyerek tek tek zahmetli
 Büyüleyici fendirı yarattı böylece.
 Gövdesi öz oğullarının kemiklerinden,
 Telleri analarının ak saçlarından.
 Nartlar'ın efsanevi çalgısı doğmuştu artık
 Ve fendır ilk kez bu koca dünyada
 Ölümler üzerine çalındı dayanmaya yürek yetmez.
 Bahtsız bir babanın acılarıyla dolu
 Dokunaklı ezgiler döküldükçe çalgıdan
 Hüzünlendi tek mil Nart canları.
 Dinledikçe kederlendi boşandı.
 Ölçüsüz acısını tüm derinliğiyle
 Verdi rüzgâra, yurdunun toprağına.
 Yaban hayvanları da inlerinden çıkarak
 Bu olayda yerini aldı, acılarını paylaştı.
 Nasıl bir hişt düzenleyecekti bilmiyordu.
 Ezgilerle kutlamaktı tek düşündüğü
 Ve gözyaşları içinde yana yakıla
 Evini terk edip doğru nihasa gitti.
 Hüzünle başladı fendırını çalmaya.
 Hiç duyulmamıştı dünyada bugüne dek
 Yürek yarası tatmamış kişi
 Nereden anlayabilirdi bu korkunç acıyı?
 Dinledi, duydu, tek mil yeryüzü.
 Mavi gök de gözyaşlarını akıttı.
 Kederlerinden sustular dallarda kuşlar.
 Arılar konmadı çiçeklerin özüne.
 Kederlendiler, ağladılar hep birlikte unutarak
 Erkekler, kadınlar, gençler, çocuklar
 Çektikleri onca acılarla sıkıntıları.
 Bu acı deneyimi geçirdikten sonra
 Nart halkı Sırdon'a varıp şunları dedi:

“Can evimizden vurdu bizi boğuk feryatların
Kanımızdan, canımızdan ey Sırdon!
Barış mutluluk getirsin tüm dünyaya
Kutsal fendirin bizimle ebedi olsun!
Acılardan doğan fendırı yarattın sen!
Kulak versin dünya bu büyüleyici sese!
Sen halkımızı acılarınla sarstın.
Hep aramızda yaşa, umudumuz ol!
Çektiğimiz sıkıntılar üzer, kemirirdi seni
Kapılarımız her zaman sana açık bilesin!”
Halkın belleğinden hiç silinmedi Sırdon adı
O zamandan bilinir oldu fendırı, ünlü çalışı.

SOZRIKO İLE KARADZAW

Bu korkunç kara kışta Nart halkı
Az dayanmadı her türlü sıkıntılara.
Silip süpüren fırtınalar koptu gecelerce.
Düzlükler derin karlarla kaplandı.
Bu kış da Nartlar'ın gururlu soylu atlarına
Kendi gübrelerini yemek düştü açlıktan.
Büyükbaş hayvanlar da kırıldı çok geçmeden.
Zengin at sürülerindeydi şimdi de sıra.
Her gün nihasta Nartlar kederle
Halkın uğradığı felaketi tartışıyorlardı:
“Açlıktan kırıldı hayvanlarımız.
Sıra zavallı atlarımıza geldi şimdi.
Atsız nasıl yaparız uzun yolları?”
Sirdon sinsice düşünüyordu bu sırada.
Yine bir oyunun peşindeydi, bir şeyler kuruyordu
Dik kayalıklar arasında, bir yerlerde
Sıcak kaynak yanında fesal bulmuştu.
Büyük bir demet koparmıştı göstermek için.
Tören havası içinde nihasa gelmişti.
Alaycı bir tavırla Sirdon Nartlar'a döndü:
“Ne o Nartlar'ın bilinçleri mi karardı?
Atlarımız kırılıp gider, kılınız kıpırdamaz.
Dinleyin, büyük otlığın hemen yanında,
Geniş uçsuz bucaksız bozkırın başladığı
Warıpp ötesinde her yan fesalla kaplı.
Başka otlar da vardır mutlaka orada.
Nerede at çobanınız, şaşıyorum doğrusu?

Aslında bunda şaşılacak bir şey yok,
 At çobanları yabancı diyarlardan korkarlar”
 Sozriko’yaydı bu söz, gücüne gitmişti.
 Bu işaret üzerine zaman geçirmeden
 Bir bir dolaştı evleri, tek kapı bırakmadı:
 “At işinden çok iyi anlayan biri
 Sürsün atları otlağa yürekle!
 Katsın sürümüze çabucak!”
 Nart halkı çok sevinmişti bu inanılmaz habere.
 Bulup çıkardılar bir deri bir kemik atlarını.
 Nartlar’ın derdini coşkuyla kabullenen Sozriko
 Bir araya toplayıp at sürüsünü
 Warıpp ardına hareket etti tek başına.
 Gözleri kamaşıyordu bembeyaz kürtünlerde.
 Cılız atları sürerek bin bir güçlkle
 Bir otlak arıyordu aramasına ama,
 Tek ot olsun görünmüyordu yazık ki.
 Her yan buzul ve karla kaplıydı gökyüzü gibi.
 Nart Sozriko üşümüştü, açtı, yorgundu.
 Hileyle dağlara sürüklendiğini çok geçmeden anladı.
 Fakat utançtı, yüzkarasıydı geriye dönmek.
 Açlıktan ölüme mahkûm sürüyü topladı.
 Karları eşeledi, Sirdon’a lanetler etti.
 Kar altında bulduğu küçük bir yaprağı
 Kendi atına verdi, ne yapabilirdi başka?
 Kurnaz Nart Sirdon bu sırada
 Dev cüsseli Karadzaw’a uçuyordu yel gibi.
 Çok kişiden duymuştu gücünü, kuvvetini.
 Sarp dağ yamacından bir atlının hızla
 Yaklaştığını görünce dev cüsseli Karadzaw
 Yolcuyu karşılamaya evden dışarı çıktı.
 Güler yüzle karşıladı Sirdon’u, bir koç kesti
 Hemen leziz şaşlıklar hazırladı konuğa.
 Kurnaz Sirdon bu güzel yemek davetine
 Karşılık vermedi nedense, girmede eve.
 Karadzaw mırıldandı: “Neyin var dostum?
 Sofram çok mu fakir kahramanımız için?

Yoksa bir felaket mi geldi başına?
 Bak ellerin bile kupaya gitmiyor”
 Yüreği yaralı Sırdon kırık bir sesle:
 “Sozrıko’nun bana ettiklerinden sonra” dedi.
 “Ne yemek keyif verir, ne rong düşünebilirim şimdi.
 Sozrıko’dan güçlüysen eğer, varıp atların içinden
 Tez giden sağlam birini seçerek hemen
 Sozrıko’ya yetişip güneş batmadan önce,
 Kellesini uçurursan o vakit ödüllendiririm seni”
 Sözünü bitirir bitirmez Sırdon
 Yaban hayvanı gibi aç ve öfkeli,
 Kapıya bakmadan doludizgin uzaklaştı.
 Karadzaw da atına atladı ardından.
 Sozrıko’ya uçuyordu teke tek dövüşmeye.
 Nart direncini kırmak, yok etmek istiyordu.
 Yiğit Sozrıko’yu tanımıyordu ama,
 Çok şeyler duymuştu yine de hakkında.
 İlk dağ yamacını dolandı hızla.
 Meşe ağaçlarıyla kaplıydı çevre.
 Warıpp ötesi yolun sonuydu.
 İşte kar tozlarını kaldıra kaldıra ardında
 Dev bir kütle yaklaşıyordu dağ gibi.
 Ağaçları eziyor, dalları parçalıyordu.
 Sozrıko görünce uzaktan Karadzaw’ı
 Bir ürpertidir aldı içini atları düşünerek.
 Yok eden bir yaratıktı karşısındaki.
 “Açlıktan gözleri kararmış nasıl da geliyor.
 Tüm sürüyle beraber yer bitirir beni”
 Korkudan ağacın tepesine tırmandı.
 Gürleyen ormanı izliyordu ses çıkarmadan
 Korkulu gözlerle ağacın tepesinden.
 Dehşet salan kılıcın ışıltısını gördü.
 Bir kasırğa koptu birden dağların üzerinde.
 Deviriyordu ağaçları teker teker kökleriyle.
 Kocaman bir ağızda fırtınayı yaratan,
 Açıkça görülüyordu, Karadzaw’ın soluğuydu.
 Sarsar, ürpertirdi insanları korkudan.

Dev güç en nihayet durdu yerinde.
 Sağına bakındı, sonra soluna.
 Sürü buradaydı ama çobanı yoktu.
 Bir yanıt almak isteğiyle haykırdı:
 “Hey, seslen dostum, karşılık ver!
 Yaşıyorsan, korkma önüme çık!”
 Nasıl davranacağını bilemiyordu Sozriko.
 Ama onur kırıcıydı sessiz oturmak.
 Bir yiğide yakışmazdı, karşılık verdi:
 “Hırsız uğursuz değilsen peki
 Ölüler diyarından mı düştün buralara?
 Cılız zavallı sürümü de ürküttün bak!
 Az kahırlarını çekmedim oysa
 Kar yığınları arasında ot ararken”
 Karadzaw gülmeye başladı, öfke duymadan:
 “İn bakalım dostum” dedi, “ağaçtan çabuk!
 Kimin çobanısın, bu zavallı atlar kimin?”
 “Yazgısına lanet okunmuş bir at çobanı,
 Nart sürülerini korur bildim bileli.
 Ya sen kimsin peki? görünüşe göre bir yiğit.
 Nerelere koşturursun bu kara günde?”
 Karadzaw karşılık verdi gururla:
 “Sozriko’ya uçarım dağlardan doğru,
 Kapaşmaya geldim, budur niyetim.
 Anlat bana, de hadi, bu yiğit nasıl biri?
 Çok mu güçlü, kiminle eşit?
 Usta mı yoksa basit mi dövüşür?”
 Yapmacık bir korkuyla yanıt verdi Sozriko:
 “Daha güçlüsü yoktur yeryüzünde.
 Tıpkı kuşa dönersin karşısında korkudan.
 Kimin tüyleri ürpermez ki önünde”
 “Ne kadar güçlü olursa olsun vız gelir.
 Peki gücünün kaynağı nedir, haydi söyle!
 Benden daha mı cesur, daha mı yiğit?
 Gücünü neye yöneltir, neyle gösterir cesaretini?”
 “Öyle bir güç vardır ki Sozriko’da
 Zafer yollarını anında keser.

Karşısına çıkan her yiğidin kılıcını alarak
 Gözü kara başının uçurulmasını ister”
 Karadzaw kahkahalarla karşılık verdi:
 “Hadi bakalım, işte omzum çoban!
 Bir an için yiğit olduğunu düşün!
 Kılıcınla bir dene göreyim hadi!”
 Nart kılıcı kınından sıyrırken
 Karadzaw kendinden emin şöyle dedi:
 “Dikkatli ol ha, kılıçla vurayım derken
 Bir yerlerini sakatlama sakın”
 Sozrıko keskin kılıcını eline aldı.
 Azmanın ensesine var gücüyle vurdu.
 Fakat Karadzaw bir şey olmamış gibi başını kaldırdı
 “Seni saydım, dinledim ey çoban!
 ‘Sozrıko hiç de güçlü değilmiş’ demekten başka
 Söyleyeceğin söz yoktur artık umarım.”
 Sozır Karadzaw’ın gücüne hayran olmuştu.
 Bir an düşündükten sonra, şöyle dedi:
 “Sık sık ağzını açarak Sozrıko
 Yiğitlere haykırır korkusuzca:
 ‘Okları yağdırın ağzıma ey savaşçılar!
 Fırlatın çelik tavlı oklarınızı.’
 İnan dostum, sayısız tavlı oklardan
 Sıyrık bile göremezsın ağzında”
 Karadzaw az düşündü, sonra gürlledi:
 “Senden istiyorum, tembellik etme çoban!
 Hesabını tutmayacağım okların
 Doğruca ağzıma korkusuzca fırlat!”
 Sayısız ok fırlattı ağzına, ne var ki,
 Bir sıyrık dahi göremedi ağzında.
 Oklar kırılarak hendeğe düştü.
 Karadzaw alaylı, Narta sordu:
 “De çoban, şimdi doğruyu söyle!
 İki büyük sınavı geçtim, gördün işte!
 Göklere çıkardığınız sizin savaşçı
 Hâlâ daha mı ünlü, daha mı yiğit?”
 Cevap verdi Sozrıko şaşkınlığını gizleyerek:

“Güçlü, sağlam bedeniyle övünür de övünür
 Öyle dayanıklıdır ki inanılmaz.
 Yalçın, sarp kayalıklarda durarak
 Amansız acımasız korkunç devlere
 Kaya fırlatmalarını söyler sırtına
 Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi
 Öyle sessiz, yerinde kımıldamadan durur.
 İşte böylesine güçlüdür ünlü Sozrıko,
 Nartlar’ın gururu, yenilmez savaşçısı”
 “İşte şenlik!” diye söze girdi Karadzaw:
 “Ee, ne var bunda çoban dostum?
 Şu yakınımızdaki boğazı görüyor musun?
 Sarp kayalıklarda ben de duracağım
 Gücün yerindeyse yamacı tırman çabuk!
 Dağın tepesinden kayaları fırlat
 Kopan kayalara sırtımı vereceğim.”
 Karadzaw koştu, atın yelesinden tuttu.
 Büyük bir ağaca bağladıktan sonra
 Korkunç kahkahalar atarak boğaza indi.
 Tepede yerini almıştı Sozrıko da.
 Kocaman kaya kütlelerini bütün gücüyle
 Yerinden kopardıktan sonra zor da olsa,
 Peş peşe fırlatmaya başladı Karadzaw’ın sırtına.
 Kopan iri kayalar yeri göğü sarsa sarsa
 Korkunç çatırdamayla aşağı yuvarlanıyordu.
 Toz bulutu kaplamıştı dar boğazın üstünü.
 Dağdan kopup gelen kaya yağmuruna
 Koca sırtını vermiş dev Karadzaw
 Boğuk kahkahalar atıyordu alaylı:
 “Anlat çocuk, neresi güçlü bu Nartın?
 Daha hangi yeteneğini göstereceksin?
 Olağanüstülüğünü, diğer mucizelerini hadi!”
 Sozrıko ürktü: “Bu ne korkunç şey?
 Bu amansız gücün kaynağı ne ki?”
 Sözüünü döndürdü dolaştırdı şöyle dedi:
 “Hayır senden güçlü, bin kez güçlü ve cesur.
 Dönüp duran, derinleşen su girdabına

Ormandan topladığı çalı çırpıyı yığar.
 Sonra üstündekileri soyunarak göle girer.
 Tüm geceyi orada geçirir şafağa kadar.
 Su buz tabakasıyla kaplandığında
 Güçlü omuzlarıyla yüklenerek buza
 Kırar parçalar, bir çırpıda su yüzüne çıkar.
 Dallar üzerinde oynaşan sürüyle balıkları
 Şaşkın bakışlar altında, Nartlar'ın önüne silkeler.
 Buzları, çalı çırpıyı da doğruca göle”
 Karadzaw hemen ormana koştu.
 Ağaçları kökünden koparmaya başladı.
 İçinden büyük dalları özenle ayıklayarak
 Gölün üzerine yığmaya başladı.
 Çukura dalar gibi suyun içine
 Kendini bıraktı çenesine kadar.
 İki düşman gözlerini gökyüzüne diktiler:
 “Ey tanrılar tanrısı, yerin göğün hâkimi!
 Biz zavallılara kulak ver, dinle!
 Tüm kış ayazını topla, yığ üzerimize!
 Her yan don olsun ve bu gece
 Çevreyi amansız soğuklar kaplasın!
 Göl örtülsün kalın buzullarla!”
 Nereden ve nasıl geldiği anlaşılmadan
 Bu olağanüstü olay gerçekleşti gece yarısı.
 Don başladı olanca dehşetiyle.
 Çelik gibi buzlarla kaplandı gölün üstü.
 Atların hemen hemen hepsi donarken
 Aralarından çok azı kurtulmayı başardı.
 Doğudan patlar patlamaz günün ışıkları
 Karadzaw buza yüklenmeye başladı.
 Güçlü omuzlarının baskısı, şiddetiyle
 Zemin sarsıldı, sis bulutları dağıldı.
 İki yanda buzlar çatırdadığı halde
 Bir parça olsun kopmuyordu yerinden.
 Sozrıko gülerek onu seyrediyordu.
 Suda boğuşan Karadzaw’a seslendi:
 “Ee, ne oldu yiğit, dilini mi yuttun?

Ne diye zorlanıyorsun o kadar güçlüysen?
 Hadi gücünü gösterip su yüzüne çıksana!
 Yoksa eğlenmek için mi soğuk sulara girdin?
 Nartlar'a geldiğinde neler ummuştun!
 Evine dönecek misin bakalım şimdi?"
 Oyuna geldiğini anlamıştı Karadzaw.
 Sozriko'yu tanıdı, namını unutmuştu.
 Gücü kuvveti bitmişti, donuyordu.
 Kurtulmayı bırakmış soğukla savaşıyordu.
 Çaresizce çırpınıyordu buzun içinde.
 Sozriko kavradı ünlü kılıcını,
 Karadzaw'ın gırtlığına hızla dayadı.
 Fakat kılıç kesmedi, kütleleşmişti sanki.
 Ensesine kadar uzanan saçlarından bir tel bile
 Koparamadı tüm gücüyle vurduğu halde.
 Karadzaw kükredi vahşi hayvanlar gibi:
 "Ancak kendi kılıcım ile öldürebilirsin beni.
 Boş yere çabalama, kılıcımı al çabuk!
 Akılda güçlüsün, ancak güçte zayıf.
 Eğer benim gücüm sana geçerse
 O zaman yenilmez olursun sonsuza dek.
 Beni öldürürken tez davranma yalnız!
 Omuriliğimi çıkarıp kuşak olarak beline bağla!
 Tüm gücüm sonsuza dek sana geçer, böyle isterim"
 Sozriko kavradı Karadzaw'ın kılıcını
 Havada sallayarak kellesini uçurdu.
 Karadzaw yüzükoyun buza kapaklandı.
 Omuriliğini çıkardı uzun bir uğraşından sonra.
 Topluyordu ağır ağır kuşak yapmak için.
 Bir an düşündü "Aceleye ne gerek!
 Düşmanın bir hilesi, oyunu belki de bu"
 Olacakları anlamak için, iliği meşe ağacına doladı.
 Ağaç bir anda iki parçaya bölündü.
 Korkunç bir gümbürtüyle yere devrildi.
 Bir an duraksadıktan sonra ötekine yöneldi.
 Bu gövde de paramparça olunca
 Uzun süre uğraşıp bir sadak yaptı kendine.

İçine ok yerine Karadzaw'ın iliğini yerleştirdi.
Değerli bir anı olsun, belleklerde yaşansın diye
Varıp dik kumsala kılıcını sapladı.
Üzerine geçirdi düşmanın kellesini
Karlar eridiğinde ceset bulunsun diye.
Karadzaw'ın atıyla yüreği sevinç dolu
Geriye kalan sağ atları yanında götürerek
Şen ısıklarla evine uçtu yel gibi.
At avlunun önünde kişneyip dururken
Şen türküleri bütün gece kesilmedi, sürdü.

SOZRIKO VE ALBEG'İN OĞLU TOTRAZ

Albeg ailesi çocuk bekliyordu uzun zamandır.
Zavallı yaşlı karı kocanın yıllar boyu
Bir erkek çocuktan hayallerini süsleyen.
Ne var ki tanrı vermemişti bir oğul.
Nartları şaşırtan olay sonunda gerçekleşti.
Albeg mutluluktan uçuyordu, baba olmuştu.
Herkes şaşırmıştı şaşırmasına ama,
Yine de köy sevinmişti bu güzel habere.
Kuvd düzenlediler tam yedi gün ara vermeden.
Herkes görmek istiyordu doğan bebeği.
Totraz adı verildi türküler söylenerek.
Uzun bir seferden yorgun dönen Sozriko
Köye girer girmez haberi duydu.
Şu yargıya vardı az düşündükten sonra:
“Hayır, bu çocuk yaşlı Albeg’in olamaz.
Kadın da ne kadar yaşlı, bu mümkün mü?
Kimin çocuğuna bunlar oğul dediler?
Yaşlı Albeg’in bir oyunu öyle sanırım.
Evet, yok etmek istiyor beni sinsice.
Dövüşte benimle hiç baş edemeyince
Bir rakip büyütecek herhalde şimdi”
Hemen işe koyuldu ateş gözlü Sozriko.
Bir yarışma düzenlensin isteyerek yakında
Tez ulak gönderdi Nart köylerinin hepsine.
Tek tek Nart halkına şöyle duyurdu:

“Yedi gün sonra, gün doğar doğmaz,
 Nartlar toplansın gelsin yarış alanına
 Birer birer her evden silahlarıyla
 İyice beslenip güçlendikten sonra.
 Dövüşçüsünü göndermeyen her kimse
 Ödemek zorunda kalacak bebeğiyle”
 Nartlar bu tuhaf çağırışı alır almaz,
 Yedi gün geçtikten sonra şafak vaktinde
 Şölen alanını doldurdular büyük kalabalıkla.
 Dövüşçüler kendinden emin gururla
 Sozrıko’yu bekliyorlardı saflarla.
 İşte cins atıyla geliyordu doludizgin.
 Nartları uzaktan bakışlarıyla şöyle bir tarttı.
 Bildik bir görüntüydü karşısındaki.
 Tüm halk evlerinden akın akın gelmişti.
 Tepeden tırnağa kadar silahlarıyla.
 İlk bahar güneşi tolgalarda parlıyordu.
 Kılıçlar parlıyor, ısıltılar saçıyordu.
 Sozrıko oyun alanını hızla dolandı.
 Nartları şöyle bir gözleriyle süzdü.
 Albegler’in çocuğu görünmüyordu çevrede.
 Albeg artık yoktu, yitirmişti yaşamını.
 Korkunç yaslar içindeydi zavallı karısı.
 On beş günlük bebeği Totraz
 Sepet beşikte yatarken başucunda,
 Yaşlı kadın akıtıyordu kanlı gözyaşları.
 Beşikten ayırmıyordu bir türlü bakışlarını.
 Gizleyemiyordu umutsuzluğunu, hüznünü.
 Çocuk birden doğruldu dile geldi:
 “Işığı sönmüş gözlerindeki bu acı neden?
 Niçin paylaşmıyorsun ana benimle acını?”
 “Ah, canına kurban olayım sevgili oğul!
 Birer birer her haneden dövüşçüler
 Güçlerini topladıktan sonra silahlarıyla
 Bugün oyun alanında hazır olmaları gerek.
 Yarışlara zamanında gelmeyen kişi
 Yerine kendi çocuğunu getirmek zorunda.

Hiç sorgusuz sualsiz zavallı çocuk
 Oklara hedef olacak böyle acımasızca”
 Bebek anasına yalvardı:
 “Ey anaların anası, ağlama!
 Soyuna asla leke sürdürmeyeceğim”
 Oğluna hıçkırıklar içinde karşılık verdi:
 “Ah keşke benim güzel bebeğim
 Bir delikanlı olsaydın güçlü kuvvetli.
 Bu felaket gelmezdi belki başımıza
 Karşında ağlamazdım böyle acıyla”
 Birden küçük Totraz tek koluyla
 Paramparça etti sağlam beşiği.
 Gıcırtı sesi dahi duyulmadı tahtalardan.
 Ayağa kalktı, anasına şöyle dedi:
 “Yiğit babam hiç silah taşımaz mıydı?
 Hiç atı yok muydu, söyle ana!
 Beni bu çetin anda kurtarırdı oysa”
 Yaşlı kadın karşılık verdi telaşlı:
 “Kaç kez savaşlara katıldı senin baban.
 Çok silahımız vardır yedekte durur.
 Mağarada da cins bir at saklı.
 Bulunduğu yere in, hadi göz nurum benim,
 Seni endişelendirmesin hiçbir şey!
 Babanın sefer silahları da odada.
 Ne var, ne yoksa al hepsini yavrum”
 Önce evin altına indi Totraz.
 Cins atı burnundan çekip çıkardı.
 Sonra kayalar arasında gürleyen ırmağa koştu.
 Atı bir güzel yıkadı dalgalar arasında.
 Baba silahlarını çıkarıp kuşandığında
 Tam bir savaşçı olup çıkmıştı şimdi.
 Totraz hazırlıklarını bitirir bitirmez
 Sevgili anası karşısına dikildi endişeli.
 “Ey yüreğimin ışığı canım oğul!
 Dikkatli ol, küçücük bir çocuksun daha!”
 Totraz karşılık verdi, şöyle dedi:
 “Herkesten güçlü, yiğit babam

Kan terlere bulanmış yağız atıyla
 Yarışlarda, oyunlarda üstün gelmişse
 Ödlek davranmak utanç verir oğluna”
 Ve Totraz atını ustaca kamçılıyarak
 Doludizgin sürdü gökteki bulutlara.
 Havada dört bir yanını kuşlar almıştı.
 Bir süre dolaştıktan sonra yere indi.
 Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı anası.
 Totraz gururla anasına yaklaştı.
 “Gördün mü ana binicinin ustalığını?”
 “Sevgili oğul, artık gidebilirsin,
 Dövüşler için yaratılmışsın belli.
 Becerini gördüm, onaylıyorum.
 Babanın atına değersin, iyi kullanıyorsun.
 Zaferle evine dönesin diye yavrum
 Yüce Wastırci daima seninle olsun!”
 Atını sürdü yine bulutlara doğru.
 Uçtu tarlalar üzerinden mavi ufuklara.
 Nartlar Albeg’in atını tanımıştı uzaktan.
 Ancak kimse görmemişti üzerindeki.
 Bağırıştılar hep birlikte: “Bu atlı da kim?”
 Herkes bakınırken birbirine şaşkın
 Totraz yamaçtan aşağı indi.
 Tepeden tırnağa donanmış silahlarıyla,
 Alaycı, neşeli ve coşku doluydu.
 Gözleri kamaştırıyordu parlayan silahları.
 Sozrıko’nun karşısına çıktı, korkusuzca sordu:
 “Sen Sozrıko musun ünlü yiğit,
 Düşmanını her zaman savaşlarda yenen?”
 “Evet, ben Sozrıko’yum, ateş gözlü”
 “Albeg’in oğlu duruyor karşında,
 Buraya, sana gelişim sebepsiz değil.
 Ailemiz içinde başka erkek kalmadı,
 Karşına çıkışım işte bu yüzden”
 Sozrıko ilgilenmeden arkadaşlarına döndü:
 “Şimdi aramızda” dedi “eşleşme yapılacak.
 Tez davranın yiğitler, bekliyorum haydi!”

Sadece Totraz katılmadı eşleşmeye.
 Sozrıko'ya döndü, korkusuzca şöyle dedi:
 “Ey kahraman seninle eşleşmek isterim”
 Ateş gözlü Sozrıko birden parladı:
 “Benimle eğleniyor musun süt kuzusu?
 Sen değil miydin daha dün gözyaşları döken?
 Ana kucağından eksik olma çocuk, yürü git!
 Hâlâ unutmamışsındır bebek ağlayışını”
 Totraz haykırdı: “Dövüşe başlayalım hadi!”
 Kırmayı başaramayınca çocuğun inadını
 Bu cesurca isteği yerine getirdi Sozrıko.
 Karşı karşıya geldiler, birbirlerini süzdüler.
 Dövüş hemen başladı gittikçe şiddetlenerek.
 Totraz birden Sozrıko'ya saldırdı.
 Yelmesinin bir kenarından deldi mızrağıyla.
 Toplanmayı başaramadı yiğit Nart,
 Rakibinin mızrağında asılı kaldı.
 Gün dayanılmaz acılarla böylece geçti.
 Sozrıko'dan bir çıt dahi çıkmıyordu.
 Hasmının üstünlüğünü sonunda tanıyarak
 Birden şu sözleri kaçırdı ağzından:
 “Çabuk yere indir beni ve sonra da
 Pes etmiş rakibin için takdirini kullan,
 Tanrılar adına çocuk bir iyilik yap!
 Bırak da soluk alayım, kendime geleyim biraz!”
 Sozrıko'yu yere indirdi Albegoğlu Totraz,
 Keskin mızrağını yere saplayıp rakibine döndü:
 “Şimdi de kılıçla deneyelim güçlerimizi haydi!”
 “Mızrakta asılı bıraktın, bütün gün beni.
 Kuşkusuz çok kolay olur senin için
 Kılıçla doğraman yorgun bitkin rakibini.
 Yedi gün süre ver dinlenmem için,
 Döneceğim hemen, söz veriyorum.
 Yedi gün sonra karşılaşalım yeniden.
 Girişelim dehşetli, kıyasıya bir dövüşe”
 Totraz razı oldu, dövüş ertelendi.
 Bu teke tek dövüş böylece sona erdi.
 Atlarına atlayarak alandan uzaklaştılar.

Yitiverdiler bir anda engin bozkırda.
 Düştüğü bu utanç verici durum karşısında
 Tüm dünyası kararmıştı Sozriko'nun.
 Evde yüzünün halini görünce Bilge Satana
 Sozriko'ya yaklaştı, merakla sordu:
 "Hangi düşmanla karşılaştın kuzum?
 Niçin benzin kül gibi soluk böyle?
 Nasıl da değişmişsin tanınmayacak biçimde!
 Tek tek anlat bana, hangi acıyla yanar için?"
 "Her şeyi anlatacağım, düştüğüm utancı;
 Yarışma başlamamışken dağların ötesinden
 Çıktı geldi Albeg'in süt kuzusu yavrusu.
 Gücüyle, gururuyla şaşkına düşürdü yiğitleri,
 Mızrağıyla havaya kaldırdı beni.
 Mızrakta gün boyu asılı kaldım.
 Sonra yalvarmaya başladım rezilce.
 Rıza gösterdi de dövüş ertelendi.
 Dinlenip toparlanmam için de,
 Yine karşılaşmak için aynı yerde
 Yedi gün süre verdi benim gibi adama."
 Bilge Satana gülerek karşılık verdi:
 "Oh, derdinin sebebi bu mu yiğidim?
 Böylesi rakip görmemişsindir bu zamana dek,
 Albegoğlu Totraz'ın atı şeytan işidir.
 Kurt postundan ölesiye korkar,
 Ödü kopar ayrıca çingirak seslerinden.
 İyiye dinlenip gitmeye hazır olduğun zaman
 Atının üzerine kurt postu geçir!
 Donat atın etrafını çingiraklarla!
 Yarış alanına git, pusuya yat!
 Düşman yaklaşıp bile karşılık verme!
 Totraz'ın hep ardında olmaya bak!
 Ona ne olacağını gözlerinle göreceksin,
 O senin anlı şanlı cesur hasmına"
 Kararlaştırılan günde Sozriko yola çıktı.
 Erkenden yarış alanına vardı, gizlendi.
 Hasımını sabırla pusuda bekliyordu.
 Totraz sonunda gözükmişti.

“Ey Sozrıkol!” diye haykırdı. “Nerelere gizlendin?
 Hadi çık ortaya, bir göreyim yüzünü
 Teke tek dövüşten korkuyor musun yoksa?
 Belirlenen sürede gelmediysen eğer
 Ne onur, ne namus kalmıştır sende.
 Vicdanını yitirenleri tanrılar lanetlesin!”
 Sesini çıkarmadı bu haykırışa Sozrıkol.
 “Yırtınıp dursun hele şu süt kuzusu”
 Düşman pusudan ileri çıkar çıkmaz,
 Sozrıkol atına atladı ve sessizce
 Totraz’ı ardından izlemeye başladı.
 Yeşil çimenler arasında yol alırken
 Totraz’ın atı birden çingirak seslerini duydu.
 Kurt postunun kokusunu da alır almaz
 Doludizgin kaçmaya başladı vahşi hırıltılarla.
 Şaha kalktı, kişniyordu çılginca.
 Götürüyordu çocuğu kuşlardan daha hızlı.
 Atın gemi kopmuştu, zapt edemiyordu bir türlü.
 Totraz kuvvetten kesilmişken ustaca
 Güçlü kollarıyla yapıştı atın kulaklarına.
 Tüm gücünü kullanıyordu düşmemek için.
 Sozrıkol da inatla, ustalıkla
 Çelik oklar fırlatıyordu ardından.
 Zavallının başı atın boynuna düştü.
 Oklarla delik deşikti sırtının her yanı.
 At uçuyordu dörtnala çıldırmış gibi,
 Evine kadar sürükledi ölü Totraz’ı.
 Kapının önünde durdu, acı acı kişnedi.
 Kişnemeleri duyduğunda bahtsız ana
 Ağlayıp, dövünmeye başladı, anlamıştı her şeyi:
 “Kanın aktı, ölüp gittin yetim oğlum”
 Çılgin atın kişnemesi hiç dinmiyordu.
 Zemin sarsılıyordu nal seslerinden.
 Sözler yetmezdi çektiği acıları anlatmaya.
 Hemen bir mezar hazırladı biricik oğluna.
 Korkunç acılarla, kanlı gözyaşlarıyla
 Bir başına oğlunu kara toprağa verdi.

SOZRIKO İLE ÇELEHSERTEG

Uzun toy düzenlemişlerdi günün birinde;
Şaşlıklar yeniyor, ronglar içiliyordu.
Yaşlılar yerlerini almıştı başköşede.
Yabancı bir konuk gelmişti uzaklardan.
Hizoğlu Çelehserteg'di bu onurlu savaşı.
Şen, gözü pek, boylu poslu.
Sırdon'suz toy olur muydu kuşkusuz?
İçki sunucu bugün kurnaz Sırdon'du.
Cömert ev sahibesi kilerden sürekli
Bol yiyeceklerle birlikte içki yolluyordu;
İnsanı esrik eden begeniler, ronglar.
Masalar doluydu nefis yiyeceklerle;
Koyun kuyrukları, öküz gövdeleri.
Yedi gün kesilmeden sürdü ziyafet.
Hızlı kıvrak oyunlarla sarsılıyordu zemin.
Sevinç içindeydi doğa şen türkülerle.
Kuşlar ötüyor, arılar vızıldıyordu.
Kulakları okşuyordu meşe dallarının sesi.
Bir ezgiydi sanki gümbürdeyen çağlayan.
Kabaran, yükselen azgın dalgalarıyla
Engin mavi gökyüzünü kucaklar gibi
Deniz de coşmuştu Nart oyunlarıyla.
Deniz dibinden çıkan Donbettırlar da
Nart oyunlarını izliyorlardı uzaktan.
Kavalın sesiyle büyülenmişlerdi.
Oyunları hayran hayran seyrederek
Altunî rengiyle güneş çıktı top gibi.

Dünya yanıyordu sanki kızıl gelinciklerle.
 Bardwagoğlu, ata biner gibi gökyüzünde
 Meşe tırnağı üzerinde uçuyordu,
 Avuç avuç kıvılcımlar saçta saçta
 Duru gökyüzünde, Nartların üstünde
 Dolaştı durdu yorulmak bilmeden.
 Göklerin demircisi koca Kurdalegon da
 Uçup gelmişti çekici üzerinde.
 Kocaman çekicini örse vurdukça
 Tiz yankılar yapıyordu uzaklarda.
 Sonra kutsal Wastırcı geldi yanlarına
 Yoğun bulutları dağıta dağıta.
 Nart dansları ve ezgileri eşliğinde
 Fırtına gibi uçuyordu gökyüzünde.
 Jedler de hayran kalmışlardı Nart oyunlarına
 Ve tatlı gülüşler gönderdiler gökyüzünden.
 Cesur Nartların arkadaşları kızların
 Güzelliğine hayran olup alkış tuttular.
 Kızlar izliyorlardı oğlanları sadece,
 Söyleyen, oynayan delikanlılardı nedense.
 Yaşlılar da hoşnuttular şölenden.
 Yağdan parlayan bıyıklarını burarak
 İçki kupalarını kaldırıyorlardı sürekli.
 Sıra koca Wrijmeg'deydi şimdi.
 Fendırı eline aldı, ağırdan söylemeye başladı:
 "Cesaret örneği gösterin bize gençler,
 Kim ki mızrağıyla güzel dans eder,
 Kim ki bizim Sozrıko'yu yener burada,
 Başarıya giden yolu açık olsun!"
 Hizoğlu Çelehserteg söze girdi:
 "Şunu söylemek isterim Nartlara açıkça:
 Ünlü Sozrıko'yu yeneceğim sanırım,
 Dansa çağırıyorum, yarışmaya haydi!"
 Sozrıko gülümsemesini gizlemeden
 Masa gerisinden karşılık verdi:
 "Nart konuğu Hizoğlu Çelehserteg!
 Haydi başlayalım dansa yaşlıların hatırı için,

Gücümüzü ustalığımızı gösterelim.
 Kim usta dans eder, kim daha kıvrak
 Kim daha güçlü ikimizden,
 Yaşlılar, gençler karar versinler.
 Kesin uyalım vardıkları sonuca.
 Nart ülkesinde çalışıyla ünlüdür
 Fendırı alsın eline Wrijmeg'imiz
 Gençler de hiç beklemeden el çırsın.
 Ancak söyle önceden Hizoğlu, kazanırsam
 Bana vereceğin ödülü hiç düşündün mü?"
 "Kazanırsan sen ateş gözlü
 Mutlu bir hayat dileyerek sizlere,
 Kız kardeşim Beduha'yı sana vereceğim.
 Artık yalnız başına yaşamayacaksın"
 "Tamam benim için uygun" dedi Sozrıko.
 "İnanıyorum senin dansın güzeldir.
 Daha iyi ve kıvrak dans ettiğine
 Karar verirlerse Nart büyüklerimiz
 Kazandığın başarıya gölge düşürmeden
 Ben de silah takımlarımı vereceğim sana.
 Bides'in tolgası ve Tserek'in yelmesi.
 Kuşanırsın onları dostunu anarak"
 "Ateş gözlü Nart, öyle olsun!
 Nartları aldatmak şanımıza yakışmaz
 Buna şerefimle kefilim, sözümünden dönmem"
 Masanın gerisinden ayağa kalktı Hizoğlu.
 Yenilmez Sozrıko'nun güveni arttı.
 Kollarını sıvadıktan sonra yukarı
 Çelehserteg'e doğru bir iki adım attı.
 Karşı karşıya gelip durdular.
 Kemerlerini ayarladılar, iyice sıktılar.
 Sadakları da omuzlarında asılıydı.
 Birbirleriyle adeta dövüşe hazırlanıyorlardı.
 Çalışıyla tüm dünyayı büyülemek için
 Wrijmeg kutsal çalgısını eline aldı.
 Tellerini güzelce ayarladıktan sonra
 Bir bakış attı Hizoğlu Çelehserteg'e.

Bir delikanlı da ardından ellerini çırttı.
 Ateşli Sozrıko başladı dansa
 Coşkun gülümseyişiyle gururlanarak.
 Ayağındaki jengoylarıyla atladı masaya
 Parmakları ucunda kalkarak başladı oynamaya.
 Halk izliyordu dansı hayran hayran.
 Gözler kamaşıyordu çevik hareketlerden.
 Süzüldü içki kupalarının kenarından bir kuğu gibi.
 Yaşlıların şaşkın bakışları arasında
 Bir ekmek kırıntısı dahi dökmedi masadan
 Ne de bir damla rong kadehlerinden.
 Bitirince dansını fendir eşliğinde
 Yavaşça, sessiz masadan indi.
 Bu kez Çelehserteg başladı dansa.
 Defalarca birincilik alan Hizoğlu
 Öylesine ustaca dönüyordu ki jengoyları üzerinde,
 Kıvrak hareketlerinden herkes büyülenmişti.
 Gururla dansını sürdürüyordu yorulmadan.
 Bir akar gibi giderek geniş daireler çiziyor,
 Bir fırlıyordu yaydan çıkan ok gibi havalara.
 Sanki olağandışı bir güçle sürükleniyordu.
 Bedenini bükerek havaya yükseliyor,
 Yaralı kuşlar gibi çırpınıyordu.
 Bir yüzükoyun yere kapanıyor,
 Bir kalkarak dönüyordu topaç gibi.
 Sonra masaya atlayarak şaşkın bakışlar altında
 İğ gibi dönmeye başladı fırıl fırıl.
 Masadan bir gıcırta sesi gelmediği gibi,
 Ne de bir kırıntı düşmüştü yere.
 Bu sırada delikanlılar soluklarını tutarak
 Kılıçlarını kınından çekip çıkardılar.
 Kılıçların üzerinde dansını sürdürdü.
 Işıklar saçılıyordu gözlerinin içinden.
 Nartlar Hizoğlu'nu durdurup hemen
 Yeniden oturttular masa başına.
 Yaşlılar kararı nihasta vereceklerdi.
 Doğrusu ikisi de birbirinden üstündü.

Farklı düşünceler doğdu yaşlılar arasında,
 Kim üstündü, bir türlü karar veremediler.
 Uzun tartışmalardan sonra ev sahibesinden
 Nartamonge istediler büyükler.
 Eski atalarımızca çok iyi bilinen
 İçki kupasının adıydı nartamonge.
 Her şeyi bilirdi, kavrardı dünyayı.
 O gösterirdi gerçeği Nartlara,
 İçen kişi gerçeği konuşursa,
 Denizin dalgaları örneği,
 Rongla kabarır köpürdü içi.
 Yalan, içten olmayan sözlerle
 İçindeki içki durulur, ağırlaşır
 Ve kurumaya başlardı sonra.
 Kurnaz Sırdon bu özelliği biliyordu.
 Kuvddan önce telaşını gizleyerek
 Rongla birlikte kupanın içine yarıya kadar
 Kurbağa, kertenkele ve yılan atmıştı.
 Ve tilki kurnazlığıyla kupayı
 Yaşlıların önüne koydu çekildi geri.
 Sinsi Sırdon dansçılara döndü, şöyle dedi:
 “Başının üzerinde nartamongeyle
 Bir tek damla bile yere dökmeden
 Kim ustalıkla dansı sürdürürse
 Birinci olacak büyüklerin huzurunda,
 Tüm tartışmaların da sonu gelecek o zaman”
 İlk dans hakkını Sozrıko’ya verdiler.
 Kendinden oldukça emin kupayı aldı.
 Çevik ayaklarıyla masaya sıçradı.
 Akar gibi inceden, dönmeye başladı topaç gibi,
 Dansını tam bitirmek üzereydi ki
 Bir iki damla rong döktü masaya.
 Oyunu biter bitmez yere indi.
 Bu kez Çelehserteg başladı oynamaya,
 Defalarca birinci olmuş Hizoğlu.
 Yeniden Nartların hayranlığını kazandı.
 Sonra herkesin şaşkın bakışları arasında

Masanın bir kenarında yılanı çıkardı.
 Korkusuzca Sozriko'ya doğru fırlattı.
 Kaygan kurbağayı ustalıklı yakalayıp
 Bu kez göğsüne yapıştırdı Sozriko'nun.
 Ardından kertenkeleyi fırlattı gülerek.
 Sozriko'nun doğruca alnını buldu.
 Nartlar şaşkınlıktan donakaldılar.
 Çelehserteg dansını bitirmişti fakat
 Bir tek damla bile dökmemişti yere.
 "Söyleyin, karar verin yaşlılar" dedi.
 "Kim daha iyi yaptı bu dansı?
 Bu kez Sozriko'dan korkarsanız yine
 Ona saygınızı gösterme uğruna
 Gerçeği bildirmezsensiz gözüken
 Nart kabilesi yok olsun güpegündüz!"
 Yaşlılar Çelehserteg'i yatıştırdılar:
 "Ünlü Hizoğlu bayramını kutla!
 Birincilik senin hakkın kuşkusuz,
 Senin dansın en iyiydi, onaylıyoruz"
 Çelehserteg'e döndü Sozriko, kızgındı:
 "Pekâlâ" dedi "Verdiğim sözü tutarak
 Eve gidip silah takımını getireceğim sana
 Tserek'in yelmesini vereceğim hiç üzülmeden"
 "Olur, getir" dedi Hizoğlu Çelehserteg.
 Sozriko evine doğru yürüdü hızlı adımlarla.
 Silah takımlarıyla çıkageldi az sonra.
 Çarpışma için getirmiş gibi öylesine
 Hizoğlu'nun ayaklarına fırlattı.
 Ama böyle bir niyeti yoktu anlaşılan,
 Bir dost gibi gülümsüyordu Hizoğlu'na.
 "Yelmeyi bulsun bakalım" dedi içinden.
 Zorlu rakibine dönerek şöyle seslendi:
 "İşte silah takımlarımın hepsi burada
 Bana eğlence olsun diye kendin bul!"
 Silahları incelemeye başladı Hizoğlu.
 Evirip çeviriyordu her yelmeyi ama
 Tserek'in yelmesini bir türlü bulamıyordu.

Ne yapacağını bilemeden öylece durdu.
 Birden alev gibi parladı, morardı yüzü
 Öç ateşiyle yanan Sirdon bu andan yararlanıp
 Hizoğlu'na dönerek yavaşça şunları dedi:
 “Namus, onur nedir bilmez Sozrıko.
 Seni aldatarak eğleniyor aklı sıra.
 Silah takımını kimselere vermez asla!
 Sen en iyisi kulaklarını aç, beni dinle:
 Evsurg'una eyeri vur gün ağarırken
 Günü şu savaş çağrısıyla başlat!
 “Ey yelme, silah arkadaşım ol!
 Atım şahlandı, savaşa gideceğim
 Seni çok değerli biri kuşanmaya geldi”
 Yelme sesini duyar duymaz uysalca
 Bir dost gibi uçup gelecek yanına.
 Nasıl kuşlar için gökyüzü varsa
 Yelmeye de savaş gerek Hizoğlu.
 İşte bu yüzden çağrına koşar gelir”
 Çelehserteg ezberlemeye çalışıyordu
 Söylediklerini tek tek sinsi Sirdon'un.
 Tan yeri ışıır ışımaz alana gitti.
 Başını kaldırdı, gür sesiyle haykırdı:
 “Savaşa gideceğim yelme, karşımda belir!
 Sadık yoldaşım, dostum ol!”
 Çevreye alevli kıvılcımlar saça saça
 T'serek'in yelmesi kımıldamaya başladı;
 Ses veren dostuna doğru geliyordu ışıldayarak
 Çelehserteg mızrağını yaklaştırdığı gibi
 Yelme kuş gibi mızrağa yapışiverdi.
 Hizoğlu atına binip dörtnala uzaklaştı.
 Bilenmiş oklar fırlatarak peş peşe
 Ardından Sozrıko geliyordu çılgınca.
 Hizoğlu oklardan kurtulup gözlerden yitti.

HİZ KALESİNİN ZAPTI

Dünyasını unutan Çelehserteg sevinçle
Kale kapısından içeri daldı fırtına gibi.
Sozrık köyüne döndüğünde gerisingeri
Nartların karşısına çıktı, gürledi:
“Doludizgin gitti kalesine Hizoğlu
Amansız, acımasız savaşa hazırlanın hadi!”
Nartlardan bir karşılık gelmedi bu çağrıya.
Nart gençlerinin çoğu bu sırada
Warıpp ötelerinde evlerinden uzak
Sefer halinde bulunuyorlardı zira.
Köyde kalan gençleri çağırdı yardımına.
Aralarından en savaşçı Sawa ve Arehsu yiğitleri
Uzun zamandır hazırıldılar savaşa.
Tekmil delikanlılar inançla korkusuzca
Yürüyorlardı genç Cih’in önderliğinde.
Sozrık gençlere seslendi, şunları dedi;
“Kahpe Hizoğlu’yla çarpışırken savaşta
Yol göstericiniz Nart kahramanlığı olsun!
Tek bir yol var önümüzde, dikkatli olmak gerek
Çelehserteg’i canlı yakalamak zorundayız
Tserek’in yelmesini üzerinde taşıdıkça
Canını almak imkânsız ona göre”
“Sen hiç meraklanma!” dedi Sawa
“Onu kendi duvarlarında tutsak edeceğiz.”
Kahramanlar yola koyuldular bu sözlerin ardından
Hiz kalesine doğru savaş türküleriyle.
Yiğit Sawa yoldaşlarına seslendi.

Sarp dağların doruğuna tırmandı.
 Cih'le Arehsu da bu çağrıyla ırmağa inip
 Kıyıda sık fundalıklar arasına yerleştiler.
 İnci tanesi gibi ışılan suyun kenarında
 Sozrıko da yerini almıştı gizlenerek.
 Tan yeri ışıkları sabahleyin erken
 Kale üstündeki sis bulutlarını dağıttığında
 Nartlar saldırıya geçti amansızca.
 Kahramanca dövüşüyorlardı düşmanla.
 Dev gibi kayaları fırlatıyorlardı dağlardan.
 Kale dayanıyordu her türlü saldırıya.
 Yaşlı Wrijmeg Nartlara dönerek şöyle dedi:
 “Kaleyi ele geçirmemiz oldukça güç.
 Aklimızı gücümüzle birleştiresek eğer
 Düşmanı mezara göndeririz işte o zaman.”
 Sozrıko onayladı Wrijmeg'i, şöyle seslendi:
 “Yanılmak için düşmanım Çelehserteg'i,
 Ölü gibi göstereceğim şimdi kendimi.
 Siz de korkusuzca saldırıya geçeceksiniz.
 Zafer bizim olacak, hiç kuşku yok bundan!”
 Bu sözle atıldılar Nart savaşçıları ileri
 Kuşatma altına aldıkları Hiz kalesine.
 Kaya kütlelerini yağdırarak yağmur gibi,
 Soluk almalarına fırsat bırakmadan tek tek
 Öldürüyorlardı savaşçıları Çelehserteg'in.
 Var güçleriyle saldırıyorlardı kaleyi almak için.
 Yavaş yavaş eriyordu düşman ordusu.
 Genç güzel Beduha tam bu sıra odasından
 Köşe bucak saklanmaktan yılmış, usanmış
 Korkulu gözlerle çevreyi gözlüyordu.
 Az uzakta sık çimenlerde ölü gibi
 Genç bir savaşçının yattığını gördü.
 Mızrağı eğri olarak saplanmıştı zemine.
 Bir kenarda yatıyordu çıplak kılıcı öksüz.
 Biraz ötede yana yatmış kalkanı duruyordu,
 Suyu gömülmüştü kara tolgası.
 Kardeşine seslendi tüm gücüyle bağırdı:

“Türküler söyle, oyna, sevgili kardeşim!
 Melun düşmanın cansız yatıyor bak!”
 Çelehserteg kardeşine döndü sevinçle:
 “Acılarımızın sonu geldi Beduha
 Yelmeyi ele geçirmek istiyordu zorla,
 Sonunda kendi canından oldu bu yüzden.
 Hayırlı işaret bu kardeşim tanrıdan gelen,
 Düşman cansız düşmüş kapımızın yanında.
 Amansız ünlü Sozrıko bir ölü şimdi.
 Ordusu da yok olacak aynı onun gibi.
 Ama her zaman uyanıktır böyle savaşçılar,
 Kendini ölü gibi gösteriyor belki de.
 Bizi kandırıyor olabilir, dikkatli olmak gerek.
 Uzunca demir bir şiş kızdırın çabuk!
 İki yiğit delikanlı seçin aranızdan.
 Ölünün ayaklarına batırsınlar kızgın şişi.
 Getirip koyarlarsa önüme bir de iliğini,
 Anlarsız o zaman hiç kuşkuya düşmeden
 Sonsuz uykusuna çekilip çekilmediğini”
 Hizoğlu’nun iki savaşçısı Sozrıko’ya yaklaştı
 Zangır zangır titreyen elleriyle eğilip,
 Acımasız buyruktan biraz da sıkkın
 Kızdırılmış şişi ayaklarına batırdılar.
 Sozrıko’dan bir çıt dahi çıkmadı.
 Yiğitçe göğüslemişti korkunç acıyı.
 Bir kas bile seğirmedi yüzünde.
 Oysa kirpikleri arasından Sozrıko gizlice
 Gözlüyordu üzerine eğilen insan yüzlerini.
 Bu korkunç eğlencesine Çelehserteg’in
 Kahkahalarla karşılık veriyordu içinden.
 Öldüğünün canlı örneği iliği, kızgın şişi
 Çelehserteg’in önüne getirdiler yavaşça.
 Hizoğlu iliğe göz atar atmaz bedenini
 Bir ürpertidir aldı, başladı titremeye,
 Balmumu gibi sararmıştı yüzü.
 Korkusunu yenmeye çalışarak haykırdı:
 “Bizleri aldatmış sinsi düşman.

Canlı kişide olur ancak böyle bir ilik.
 Düşman hâlâ sağ eminim bundan”
 Güzel Beduha kardeşinin sözünü kesti;
 “Savaşçı değilsin sen, kocadın herhalde.
 Ailemizde bir ödleğin olması ne utanç verici!
 Hareketsiz bir bedenden bile korkar oldun.
 Soznko’yu her gördüğünde, darılma ama
 Hep kaçtın ondan gündüz, gece.
 Kızgın şişi batırdılar, gözlerimizle gördük
 Peşinden kanlı iliğini çekip çıkardılar.
 Nart hâlâ yatıyordu oysa taş gibi, suskun.
 Bir düşün, düşmanın sağ olsaydı
 Hiç mi kımıldamaz, kasılmazdı, sözlerin şaşılması,
 Kulaklarıma inanamıyorum, nasıl olabilir hâlâ canlı?
 Beklemen yersiz kahraman, korkaklık etme!
 Kale kapılarını açmak gerek bir an önce
 Anlamsız acılara boğma bizleri!
 Sürüleri kaynağa salıver çabuk!
 Atlarını, hayvanlarını aklıktan kurtar!
 Zalim kan dökücünün cansız bedenini de
 Duraksamadan getirsinler buraya savaşçıların.
 Bides’in tolgasını hemen başına geçir!
 Onun keskin kılıcını da aldıktan sonra
 Senden güçlüsü olmayacak yeryüzünde,
 Onurdan eksik kalmayacaksın asla!”
 Kız kardeşinin sözlerini dinledi Hizoğlu.
 Tez kapıların açılmasını buyurdu savaşçılarına.
 İnsanları, sürüyü dışarı çıkardıktan sonra.
 Sürdü atını doludizgin Hizoğlu
 Düşmanın yattığı kaynağa doğru.
 Cesede dokunmak için bir an önce
 Sürekli kamçılıyordu atının sağrısını
 Yaklaştı ölüye yüreği kuşku dolu,
 Batırmak istedi mızrağını öylesine
 Cansız gövde ansızın kalkıverdi, gülümsedi.
 Dehşet içinde sendeledi zorlu Hizoğlu.
 Kadın budalalığına lanetler savura savura

Atıldı bir korkak gibi kaleye doğru.
 Kinini unutmuştu, sersemlemişti.
 Silahını elinden yere düşürdü.
 Yetiştii yetiştiecekti kale kapısına,
 Ardından ok gibi fırlayan Sozriko
 Bulat kılıcını havada sallaya sallaya
 Varıp düşmanına, kapıya yakın yetiştii.
 Bir omuz kalmıştı ki kapılara ulaşmaya,
 Nart'ın ata yadigârı ünlü kılıcıyla
 Başından ağır bir yara aldı Hizoğlu.
 Kaleye sığınmayı başardı yine de.
 Gıcırdadı ağır kapıların sürgüleri.
 Hizoğlu haykırıyordu korkunç acıyla.
 Karlı dağlar gibi bembeyazdı yüzü.
 "Senin yüzünden ölüyorum kardeşim.
 Bağışlanacak gibi değil bana ettiğin.
 Nart'a yardımınla başımdan oldum."
 Zorlukla soluk alıyor, korkunç direniyordu.
 Yazgısıyla teke tek savaşa girmişti sanki.
 Yere devrilirken acıdan inleye inleye,
 Bir ulak gönderdi tez Kurdalegon'a
 Göklerin demircisi, yüce ustaya.
 İş işten geçmeden, bir an önce
 Parçalanın kafatasını onarmasını istedi.
 Demirci üzölmüştü Hizoğlu için.
 Hazırlanıp zaman geçirmeden yola koyuldu.
 Çok sevindirmişti Hizoğlu'nu bu davranışı:
 "Ey altın elli Kurdalegon'um!" dedi.
 "Büyük kurtarıcımız, en iyi usta!
 Kafatasım ayrıldı iki parçaya.
 Hünerini göster, birleştii kızıl bakırla.
 Yeniden atılmam için zaferlere, dövüşe
 Güçlü Çelehserteg'in ebedi olsun!"
 Şöyle karşılık verdi koca Kurdalegon:
 "Kafatasını onarmak pek zor değil
 Parçalanmış bir başı yeniden toparlamak.
 Çivileri sağlamca çakarım güzel de,

Kafatasını aynı hizaya getirip birleştirmek için
 Kim yardım edecek içeriden peki?
 Nasıl olur bu cancağızım? Tanrıdan kork!"
 "Endişelenme dostum!" dedi Hizoğlu:
 "Bu konuda güvenebilirsin bana,
 Sen yeter ki zaman geçirmeden başla!"
 Çelehserteg yardımcılarına seslendi.
 Birbiri ardından koşup gelen adamları
 Kara kömür taşıdılar Hizoğlu için.
 On iki büyük balya istemişti Kurdalegon.
 Kara kömürleri ateşledi demirci
 Kocaman demirci ocağının en dibindeki.
 Körüğü yöneltti sonra diğer kömürlere.
 İşine kaptırmıştı kendini tüm benliğiyle.
 Körüğü elinden bırakıp kısa bir süre için,
 Paramparça olmuş beyni çekip çıkardı.
 Kuzu beyinleriyle doldurdu kafatasını.
 Küllüğü yanaştırdıktan sonra, bağırdı:
 "Şimdi tam sırası, hadi başla çabucak!
 Körüğü dostum, tüm gücünle üfle!"
 İstenileni yaptı Hizoğlu Çelehserteg.
 Kızıl bakırla perçine başladı Kurdalegon.
 Kocaman çekicini indirir indirmez
 Hizoğlu başladı gürültülü öksürmeye.
 Böylece kafatasındaki büyük bir çivi
 Bükülüverdi içeriden bu öksürükle.
 Göklerin demircisi yılmadan, usanmadan
 Parçalanmış kafatasını perçinlemeyi sürdürdü.
 İşini gereği gibi çok iyi yapmıştı ama
 Sonuncu perçine yetişmemişti bakır.
 Artık ürkmeyecekti Nartlardan Hizoğlu.
 Savaş alanına baktı kimsecikler yoktu.
 Nartların istedikleri an gelip çatmıştı işte.
 Hizoğlu'nu dışarı çekmeyi başarmışlardı kaleden.
 Şavkıyan silahlarıyla kaleden çıktı,
 Savaşlarda deneyimli bir kahraman gibi
 Nartlarla girdi güç dengesi olmayan savaşa.

İyice kaptırmıştı kendini dövüşün çekiciliğine.
Atıyla saldırıyordu korkusuzca.
Savaşlarda yağrulmuş Nart safları tekmil
Karşısında gerilediler beklenmeden.
Hızla uzaklaştılar öz yurtlarının otlaklarına.
Hizoğlu'nun tüm ordusu rüzgâr gibi
Peşlerine takıldı tarlalardan, bayırlardan.
Güneş iyice yükseldiğinde öğlene doğru
Nartların geri çekilme yolu kesilmişti.
Yeniden patladı kıyasıya bir savaş
Kavuran güneşin altında korkunç mu korkunç.
Alevli sığağa dayanamadı Hizoğlu'nun başı.
Son kez duyulduğunda çeliğin çınlaması
Hizoğlu kuru toprağa devrildi boylu boyunca.
Güzel Beduha'yı düşüne düşüne Sozriko
Yöneldi üzerinde Tserek'in yelmesiyle,
Savaşın dehşetinden uzak Hiz kalesine.
Kızı tutup kucağına aldığı gibi
Tez giden atıyla uçtu doludizgin,
Götürdü Beduha'yı uzaklara, öz yurduna.
Yaşamını birleştirdi düşmanının kardeşiyle
İçi içine sığmıyordu mutluydu çok.

SOZRIKO VE GÜNEŞ KIZI ASIRUHS

Günün birinde tepelerden, bataklıklardan
Avlanmaya gitmişti Nart Sozriko.
Gölgeler gidip geliyordu ormanın sık yerinde.
Geyik gölgeleri idi bunlar iri mi iri.
Şimdiye dek görmemişti böylesini.
Altın gibi ıslıl ıslıl parlıyordu derisi.
Huzurla yere uzandı, yolup durdu çimenleri.
Ok yerleştirerek yayına, kırığını çekti.
Yitip gitti sık ormanda iz bırakmadan.
Öldüren kılıcını kınından çekip çıkardı.
Geyiğe doğru akıyordu gönlü tutkuyla,
İleriye atıldı, kendi kendine söyleniyordu:
“Postu altından, boynuzlu geyik!
Hiç mi benden korkmazsın
Senin gibi güzelini asla görmedim”
Geyik ayağa dikildi ürkek telaşlı.
Dağ yolunu hızla tırmanmaya başladı
Yanına varılmaz yalçın kayalıklara.
Kayalar üzerinde, tıpkı kömür gibi
Kapkara bir saray yükseliyordu göğe doğru.
Geyik saraya attı kendini korkulu.
Avcı nereden bilirdi ki önündekinin
Altın renkli güneşin kızı olduğunu.
Kızın ışıklar halinde yere indiğini
Ve yedi gözü pek güneş ışınının
Kızın korunmasına verildiğini.
Ürkek geyik ışıltılar saçarak

Dünya güzeli bir kıza dönüştü birden.
 Dağın tepesine tırmandı ünlü Sozrıko.
 Gözlerini alamıyordu kızın üzerinden.
 Açık kapıdan odasına girdi bir konuk gibi,
 Fendırı eline alarak kıza döndü.
 Tellerine vurarak söylemeye başladı;
 “Ben Nart Sozrıko-ateş gözlü;
 Şölenleri, amansız savaşları severim”
 Silahlı yedi kardeş çıkıverdi önüne.
 Birbirleri üstüne devrildiler o anda.
 Sozrıko’yu haklamak öyle kolay değildi.
 Dövüş alanından eve döndüler üzgün, bitkin.
 Kız kardeşlerinin karşısına çıktılar;
 “Nasıl yeneriz onu, Sozrıko bizden güçlü”
 Karşılık verdi güneş kızı, şöyle dedi:
 “Kader eş olarak karşıma çıkarmış onu.
 Dostça görüşmelisiniz, gürültüyü bırakın!
 Başlık istemeyi de unutmayın ayrıca!”
 Sozrıko’yu selamladılar, yerlere eğildiler:
 “Başlık vermek zorundasın kardeşimiz için,
 Bize ödemelisin sen hemen.
 Geyik, dağ keçisi ve daha bir sürü hayvan
 Ve ovanın ortasına ilkbaharda
 Kurmalısın çelikten bir saray.
 Cömertliğinin bir işareti olarak getirmelisin
 Yeryüzünde bulunmayan nadide aza çiçekleri de”
 Bu istekleri endişelendirmişti Sozrıko’yu.
 Kimseye sezdirmedi içindeki kaygıyı.
 Evinin yolunu tuttu düşünceli dalgın.
 Köye varır varmaz gün doğarken
 Heyecanla Satana’ya koştu, şöyle dedi:
 “Evlenme mutluluğuna eriyorum güneş kızıyla.
 Güneşi Nartlara karşı sanırdım,
 Ama bir mesele koydular ki önüme çözümü zor.
 Başarım bir anda döndü başarısızlığa.
 Öyle başlık istediler ki benden yedi kardeşi,
 Galiba evlenemeyeceğim güneş kızıyla”

İsteklerini tek tek sıraladı yedi kardeşin
“Ah güneş parçam!” dedi Bilge Satana:
“İstediklerini bulacağım hiç merak etme!
Fakat aza çiçekleri bir bela ki sorma!
Yetişmez, bulamazsın asla yeryüzünde.
Ne koyaklarda, ne dağlarda göremezsın!
Yalnızca ölüler ülkesinde yetişir bu çiçekler.
Korkmadan bu uzun yola tez hazırlanmalısın!
Orada sevgili eşinin yanına var!
Ölünceye kadar seni sevmiş kadına Beduha’ya.
Anlat ona her şeyi hiç çekinmeden
Çiçekler için büyük umutla ona geldiğini.
Karşı koymaz, olmaz demez Barastır da.
Beduha’nın dileğini hemen yerine getirir.
Sana gereken bu çiçekleri de böylece
Sevgili karın kendi elleriyle sunmuş olur, tamam mı?”

SOZRIKO ÖLÜLER ÜLKESİNDE

Günün birinde sabahleyin erken
Ölüler ülkesine gitti ateş gözlü Nart.
Bu ülkenin bekçisi Aminon kapıda
Sozriko'yu durdurarak şunları dedi:
“Kuralı, yasası var bu işin
Ey cesur savaşçı, ateş gözlü Nart!
Herkesin bir sınırı var, herkesin bir müddeti.
Dön gerisingeri ışıklı ülkene!
Senin yiğit savaşçı, sıran gelmedi daha
Sonu gelmeyenlerin yeri burası değil”
Sozriko öfkелendi, demir kapılara vurdu.
Atını cehenneme sürdü dinlemeden.
Ölüler ülkesini dolaşmaya başladı.
Bir öküz derisi üzerine serilmiş
Yılgın yitık bir çift gördü önünde.
Deriye uzanmışlardı kaşları çatık.
Öküz derisi çok geniş olmasına karşın
Onlara dar geliyordu ne var ki.
Birbirlerini gözlüyorlardı somurarak
Postu nasıl paylaşacaklarının hesabıyla.
Onlardan iki adım ötede, bir tavşan kürkünde
Genç bir çift gördü bizim yolcu.
Küçük posta sevgiyle sarınmışlar
Yatıyorlardı birlikte sessiz, sevgi dolu.
İlerledi, işte karşısında varlığı belli belirsiz bir kadın
Dağların yarıklerini dikiyordu biteviye.
Sel gibi terler boşanıyordu alnından.

Kocaman bir iğne vardı elinde.
 İç karartıcı biçimde parlıyordu.
 Bir başka kadın gördü yolu üstünde,
 Üzerinde bir değirmen taşı vardı kocaman.
 Değirmen un değil, kaya öğütüyordu yalnızca.
 Bir başka görüntü belirdi önünde;
 Süt sağıyordu yaşlı bir kadın peynir için.
 Fıçı tepeleme doluydu, üstelik de büyüktü.
 Kadın tüm çabasını bu işe verdiği halde
 Peynir bir arpa boyu gitmiyordu.
 Bir başkası ise küçücük bir kaşığa
 Bir yudum kadar süt sağdığı halde
 Peynirden beyaz bir dağ oluşmuştu önünde.
 Biraz daha yürüdü, bir tümseğin altında
 Bir çift oturmuştu geniş bir sofraya.
 Leziz, çeşitli yiyeceklerle doluydu,
 Boşalmıyordu bir türlü önlerindeki masa.
 Soznıko ilerlerken, kırma taş ve kum taşıyan
 Çok yaşlı bir adam gördü karşısında.
 Gece ve gündüz hiç ara vermeden
 Delik deşik bir çuvalla taşıyordu taşları.
 Sızlanmadan çalışıyordu kaderine razı.
 Nart Soznıko şaşkın yoluna devam etti.
 Güneşte derisi parlayan bir öküz
 Yayılmış yeşil çimenler üzerine,
 Kırılmış bir bıyığı çiğneyip duruyordu biteviye
 Sulu, yeşil çimenlere hiç imrenmeden.
 Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Soznıko
 Döndü, bir önceki yoldan sürdü atını.
 Karşısına bekçi yeri gibi bir ada çıktı,
 Kıldan bir köprü vardı üzerinde ustura gibi.
 Bu adada yumurta kabuğu içinde
 Yaşlı bir adam yaşıyordu tek başına.
 Önünde görüyordu, işte birisi eğilmiş,
 Ak sakallarını kesmeye uğraşıyordu yaşlıların.
 Ne yapsa, ne etse beceremiyordu.
 Bir kıl dahi düşüremiyordu kurbanlarından.

İleride yaşlı bir köpek yere uzanmış
 İçinden bir şeylerin çıkmasını bekliyordu suskun.
 On iki enik bağırtısı duyuldu birden.
 Rahimden çıkmak için çabalıyorlardı.
 O da ne! Yarışa koyulmuşlardı çarıkla çizme.
 Sozriko bir an düşündü “Ne demekti bu?
 Ateş gözlü Nartların yarışları gibiydi.
 Peki koşucuların süresini kim belirleyecek?”
 Çizme arayı açmış önden gidiyordu.
 Zafer ona gülümseyecekti kesin.
 Fakat çarık birden yetişip öne geçti
 Nart çevikliğini hatırlatırcasına.
 Uzun yoluna devam etti Sozriko.
 Üç ayaklı bir masa duruyordu ovanın ortasında.
 Yemeklerden, içeceklerden çöktü çökecek gibiydi.
 Şanlı atalarını gördü masanın çevresinde.
 Kuvdun o alışılmış görüntüsünü seyre koyuldu.
 Fakat birden irkildi “Bu tuhaf şey de neydi?”
 Leziz yiyecekler arasında bir kapta
 Kızarmış kedi ve köpek duruyordu.
 Nart iyice sersemlemişti bu görüntüden.
 Atalarına dönerek yürekten şunları dedi:
 “Ey Nartların ataları, anlatın bana
 Sizlerin ülkesinde bunca felaket neden?
 Ölüler ülkesini dolaştım uzun süre;
 Öküz derisi üzerinde yılgın ve bitkin
 Serilmiş bir çift gördüm kaşları çatık.
 Birbirlerine hırlayacakmış gibi oturuyorlardı deride.
 Öküz derisi kocaman olduğu halde
 Dar geliyordu her nasılsa onlara.
 Birbirlerini süzüyorlardı somurtarak,
 Postu paylaşmayı bilemeyerek”
 Birlikte karşılık verdiler Sozır’ın ataları:
 “Bu acılı görünüşleri sevgili çocuk!
 Bu korkunç yazgıları şundan;
 Kavgasız geçmezdi günleri hiçbir zaman”
 “Onlardan iki adım ötede, tavşan postunda

Bir başka çift gördüm gözleri ıslıl ıslıl.
 Sarınmışlar sevgiyle küçük bir posta
 Sakin sessiz yatıyorlardı birlikte”
 “Kinsiz, öfkesiz yaşamlarının sonuna kadar
 Birbirlerini candan sevmiş çiftti onlar
 Hayata sarıldılar, acı tatlı günlerinde,
 Asla terk etmediler birbirlerini”
 “Sonra kan terler içinde, acınası
 Dağ yarıklarını diken bir kadın gördüm.
 Alnından seller gibi ter boşanıyordu.
 Elinde tuttuğu kocaman iğnesi
 İç karartıcı bir biçimde parlıyordu.
 “Bu ise dostum, günahkâr bir kadındı,
 Düşünde görsen bile felaket!
 Dostuna çamaşır dikmişti özene bezene
 Kocasına ise kaba, işte onun günahı”
 “Ölüler ülkesinde yol alırken yine
 Bir başka kadın gördüm önümde.
 Üzerinde bir değirmen taşı vardı.
 Koskoca değirmen un yerine
 Taş parçalarından toz atıyordu yalnızca.”
 “Bu da şu anlama gelir dostum:
 Bu kadının tüm yaşamı hırsızlıkla geçmişti.
 Un, tohum çalmıştı başkalarına ait.
 İşte borcunu ödüyor bu şekilde
 Göğsünde ağır değirmen taşıını tutarak”
 “Sonra daha ötelere gittim.
 İnek sağan yaşlı bir kadın gördüm.
 İri, kocaman bir fıçıya sağıyordu sütünü.
 Sütler kenardan taşıyordu, öylesine çoktu.
 Tüm gücüyle uğraşıp durduğu halde
 Peynir bir arpa boyu bile gitmiyordu”
 “Cimri bir ev sahibesiydi bu kadın,
 Köpekten farkı yoktu komşularının yanında.
 Yüzden çok besili ineği vardı.
 Her zaman aynı yanıtı verirdi,
 Komşuları bir parça süt istediklerinde;

‘Bir damla bile sütüm yok bugün,
 İneği sağamadım yorgundum biraz.
 Süt yine ekşidi ne yazık!’ der dururdu.
 Şimdi çektiği cezayı da gözlerinle gördün”
 “Diğer bir kadınsa küçücük bir kaşığa
 Bir yudum süt sağdığı halde
 Hem leziz, hem koskoca peynir
 Önünde beyaz bir dağ gibi yükseliyordu”
 “Bu, evinin cömert kadınıydı.
 Tek inegiyle bile yoksul insanların
 İsteklerini geri çevirmezdi asla.”
 “Yolda giderken, bir tümseğin altında
 Bir çift gördüm sofrada başında.
 Leziz yiyeceklerle dopdoluydu,
 Masada yiyecekler boşalmıyordu nasılsa.
 Köpüklü rong içiyorlardı sadece.”
 “Onlar hakkında söyleyebileceğimiz;
 Bu çift sık sık ziyafet verirlerdi
 Ve konuksuz başlamazlardı yemeğe”
 “Yolda yaşlı bir adam gördüm
 Kırık taş ve kum taşıyordu biteviye
 Delik deşik Teş’le ıkına sıkına.
 Fakat kimseden aman dilenmiyordu,
 Çalışmadan olsa gerek, iç çekiyordu yalnızca.
 Seller gibi ter boşanıyordu yüzünden”
 “Zorla ele geçirdi yoksulların toprağını.
 Acımasız, vicdansız adamın biriydi,
 Çalmayla çırpmayla, geçirdi tüm ömrünü.
 Her şeye sahip olmak için yapmadığını bırakmadı,
 Ama varlıklı olmadı hiçbir zaman”
 “Bekçi yeri gibi bir ada gördüm
 Üzerinde kıldan bir köprü vardı ince, keskin.
 Karşımda birdenbire beliren bu adada
 Yaşlı bir adam oturuyordu yumurta kabuğunda”
 “Bu ise, güneş parçam, yabancı bir kişiydi,
 Her zaman kayıtsız davrandı dostlarına.
 Ne bir yakını, ne dertleşecek dostu vardı.

Bir kez olsun konuk çağırmazdı sofrasına”
 “Yeşil otlar üzerinde güneşle parlayan
 Bir öküz gördüm çok tuhafıma gitti.
 Kırılmış bir bıyık çiğniyordu canla başla
 Fakat taze, yeşil otlara imrenmiyordu.”
 “Kader tüm cimrileri sertçe cezalandırır.
 Her cimrinin alın yazısıdır bu oğlum.
 Tanıdıklarıyla, dostlarıyla çift sürerken
 Öküzlerinin önüne kuru ot koyar,
 Itırlı otlarla beslerdi oysa kendi öküzünü.
 Hep böyle davrandı yaşamında her zaman”
 “Yaşlı bir köpek gördüm yere uzanmış,
 Bir şeylerin çıkışını bekliyordu karnından.
 On iki eniğin bağırtısını duydum sonra.
 Rahimden çıkmak için itişip duruyorlardı.”
 “Bu ise şu anlama gelir; zaman gelecek,
 Doğan yeni kuşak kendisini çekinmeden
 Herkesten daha iyi ve akıllı görecektir,
 Akıl, fikir vermek isteyecek yaşlılara.”
 “Sonra çarıkla çizmenin yarışını gördüm.
 Ne anlama geldiğini çıkaramadım.
 Çizme arayı açmıştı, öndeydi bir ara.
 Zafer ondan yana gibiydi kesin,
 Fakat çarık bir anda atağa kalktı
 Nart çevikliğini hatırlatırcasına.”
 “Bu mu güneş parçam? Anlamı şu:
 Yoksulların geleceği için hiç kuşkuya gerek yok
 Ama zenginleri geçebilirler yine de”
 “Buz tutmuş yaşlılar gördüm acınası.
 Küt bir usturayla ak sakallarını
 Kesmeye çabalıyorlardı ne var ki,
 Bir kıl bile düşmüyordu sakallarından.”
 “Bunu bilirsin sanırım, ama yine de dinle,
 Kötü, adaletsiz yargıçların sonu bu;
 Zenginlerin suçunu rüşvetle bağışlarlar.
 Suçsuz yoksulları mahkûm ederler oysa.”
 “Ey ünlü atalarım, toplanmışsınız burada kuvda.

Açıklayın bana peki bu tuhaf, anlaşılmaz şeyi
 Bildiğimiz bu nefis yiyecekler ortasında
 Kızarmış kedi ve köpek neyin nesi?"
 "Ey ünlü beklenen konuğumuz, anlamı da şu:
 Bilge Satana bize bildirmişti önceden:
 Sozrıko yakında ölümler ülkesine gelecek,
 Yiğit, gururlu atalarını görecek orada,
 Eve gerisingeri döndüğü zaman
 Yürekli Nartlara gördüklerini anlatacak;
 Şu sofradaki kızarmış köpeği ve kediği.
 Kısa süre kaldığı halde ölümler ülkesinde,
 Sizi gördüğünü, sizinle konuştuğunu
 Sadece bununla Nartlara kanıtlayacak"
 Yanıt Sozrıko'nun hoşuna gitmişti
 Doyasıya sohbet etti ünlü atalarıyla.
 Sonuna doğru heyecanını gizlemeden
 Geliş amacını anlatmaya başladı:
 "Güneş kızına vuruldum tüm kalbimle,
 Fakat vermek zorundayım ona başlık olarak
 Geyikler, yaban keçisi, bir sürü hayvan
 Ve vadide kurmam gerek çelikten bir saray,
 Büyüleyici ve tüm görkemiyle ışıyan.
 Sarayın çevresini kızın isteğine göre
 Nadide aza çiçekleriyle donatmak zorundayım.
 Her çeşit hayvan sağlayabilirim kolay,
 Bana söz verdi bilgeliğiyle ünlü Satana.
 Cömert Efşati'den isteyeceğim onları.
 Peki nasıl kuracağım bu görkemli sarayı?
 Nadide çiçekleri nereden bulacağım?
 Ender bulunur bu çiçekler, sevgili atalarım!"
 Atalar Nart kahramanına gülümseyerek döndüler:
 "Sevgili eşin Beduha'nın altın bileziğini al!
 Çelik sarayı el değmeden kuracaksın.
 Bilezikle sadece çevresini çizmen yeter!
 Issız ovada gözlerinin önünde ısılt ısılt
 Çelikten saray tüm görkemiyle yükselecek.
 Dünyada ender bulunan o çiçekler

Yalnızca ölümler hâkimi Barastır'da bulunur.
 Bahtsız Beduha istesin senin için,
 Eski bir gelenek vardır ülkemizde bilirsin
 Kadınlarımızı reddetmek olmaz!"
 Beduha'yı geri çevirmedi yüce Barastır.
 Nadide aza çiçeklerini kopardı onun için.
 Beduha, Barastır'dan ayrılır ayrılmaz
 Bilezikle çiçekleri doğruca Sozır'a getirdi.
 Sozırko saygıyla eğildi şanlı atalarının önünde.
 Bir an önce dönmek istiyordu yeryüzüne.
 Fakat bekçi Aminon'un öfkesi burnundaydı,
 Sozırko'yu geçirmek istemedi kapıdan:
 "Yasaları uygulamak zorundayım" dedi.
 Sozırko'nun yolunu kesti, çıkışı kapatmıştı,
 "Çıkmana izin vermem çok güç ama
 Atının nallarını, ters nallarsan eğer,
 Işıklı ülken o zaman dönebilirsin belki.
 Ölümler arkanda, bir işaretle üstüne çullanacaklar"
 Sozırko atını nalladı çok kısa bir sürede.
 Hazırlıklarını bitirdikten sonra kapıya yöneldi.
 Nart'ı pürdikkat izleyen ölümler
 Aminon'a yaklaşıp yalvarıp yakardılar:
 "Yukarı çıkmamıza izin ver ardından!
 Görüyorsun nasıl titriyoruz soğuktan.
 Suyun, ekmeğin hepten tadını unuttuk.
 Güneş hiç mi hiç ısıtmıyor bizleri"
 Aminon'un yanıtı tekti zavallılara:
 "Kaderin önüne geçilmez, bu gerçek!
 Ölümler ülkesinden dönüş olamaz
 Atın izine baksanıza dikkatli.
 İçeri gidiyor, yeryüzüne değil"
 Nart'ın hilesini kimse anlayamamıştı.
 Ölümler bekçi Aminon'a inanarak
 Yeniden geriye döndüler çaresizce.
 Daha önceden kararlaştırdıkları yerde
 Yılgın üzüntülü birbirinden ayrıldılar.
 Yiğit Nart dünyaya döner dönmez

Bilezikle bir çember çizdi ve baktı.
Karşısında korkunç güzellikte ısıt ısıt
Kaya gibi çelikten bir saray yükseldi.
Barastır'ın sevdiği nadide çiçekleri
Dört bir köşesine dikti titizlikle.
Bilge Satana da Efşati'den aldığı kavalı
Söz verdiği gibi getirdi, Nart'a armağan etti.
İşte çalmaya başladı Sozrıko kavalı.
Tüm vahşi hayvanlar sürüler halinde
Koşup geldiler her bir yandan Nart'ın yanına.
Bu çağrıya büyülenmiş gibi kendiliğinden
Dağ keçileri de, geyikler de katıldılar.
Ünlü Sozrıko'yu can yoldaşı bilip
Yedi kardeş evliliği tartışmasız onayladı.
Nart köyüne gönderdiler güneş kızını
Ve sevinçle düğünde coşup eğlendiler.

KAZİLER'İN SAHTE SATANA'SI

Kazi kabilesi yaşardı dağların doruklarında.
Nartlarla araları hiç de iyi değildi.
Becerilerini, güçlerini göstermek için
Nartlara yine de uğrarlardı gençleri.
Nartlar kinsiz, öfkesiz arkalarından:
“*Odun kafahlar* konukluğa gelmişler aramıza” diye
Aralarında konuşur, eğlenirlerdi yalnızca.
Kazi gençleri toplanarak günün birinde,
Eski zaman geleneğini kutlamak için
Nart köyüne gelmişlerdi eğlenmeye.
Oynayıp coşacaklardı genç kızlarla birlikte.
En önde delişmen, dert sıkıntı bilmeyen
Çene çalarak çetesiyle güle oynaya
Çopur yüzlü Çarpık Ağız yürüyordu.
“Nart yiğitliği solmuş bitmiş, baksanıza,
Sıkılmamak için tekdüze oyunlarla
Kendimizce oynayacağız Nart şimdini.”
Nart topraklarına vardıktan sonra,
Kaba isteklerine engel olmayıp
Nart kızlarına sataşmaya başladılar.
Kimi çimdikliyor, kimi itip dürtüyor,
Kimi de bilerek yapmamış gibi,
Çelmeler takıyordu zavallı kızlara.
Birden yiğit Soslan çıktı ortaya.
Kızlar sızlanmaya başladılar kahramanı görünce:
“Rahat, huzur yok bizlere Çarpık Ağız’dan.

Dürtüp duruyor çetesi her bir yerimizi.
 Acııncaya dek çimdikliyorlar şimd oynarken.
 Türlü tuhafıklar yapıyorlar can sıkıntısından.
 Aslında niyetleri bizimle oynamak değil.
 Ne işkenceler çektiriyorlar bize bir bilsen!”
 “Onları bana bırakın” dedi Soslan öfkeyle.
 Oyun alanına doğru yürüdü hışımla,
 Kopan bir fırtınayı andırıyordu.
 Yumrukları sıkılı, Kaziler’e yaklaştı.
 Taşkınlıkları hâlâ sürüyordu kavgacıların.
 Çekiştirip duruyorlardı kızların her bir yerini.
 Biri Soslan’a döndü kakhkahalar atarak:
 “Erken yatar, geç kalkarsın oldum olası,
 Ne de dans edersin Nart baldırı çıplağı,
 İlk kez mi görüyorsun bu dansı ha!”
 Soslan da böyle bir davranış bekliyordu zaten.
 Değişmez gelenektir Nartlar arasında,
 Konuğa sataşmak hoş karşılanmazdı ama
 Konuk neden olmuştı kendini bilmez sözleriyle.
 Soslan da karşılığını sertçe verecekti elbette.
 Söz kapışması başlamış, iyice kızışmıştı.
 Atışmanın ardından kılıçlar havaya kalktı.
 Öldürücü bir darbe aldı kendini bilmez konuk,
 Yüzükoyun yere kapaklandı kanlar içinde.
 Kaşı bile oynamamıştı gözü kara Nart’ın.
 Elde ettiği zaferin gururuyla Soslan
 Doğruca evine yürüdü oyun alanından.
 Olağan işlerden sayarak bu başarılı gün
 Kılıcını kızgın külle temizledi, parlattı.
 Bu aldıkları dersten sonra uysal uysal bir köşede
 Dururlar mıydı Kaziler’in tek mil erkekleri?
 Yanıp tutuşuyorlardı intikam ateşiyle.
 Nart köyüne ulak gönderdiler tez elden:
 “Yeniden bir çatışma çıkmaması için
 Söyleyin akan kanı neyle ödeyeceksiniz?”
 Yaşlılar toplandılar görüşmek niyetiyle,
 Ulağa sordular; “Ne istiyorsunuz peki?”

Elçi beklenmedik biçimde şöyle karşılık verdi:
 “Satana’yı yanımızda götürmek isteriz.
 Yerine getirirseniz bu koşulu onurunuzla,
 Kana kanla karşılık verilmeyecek o zaman”
 Nihasta bu isteği uzun süre tartıştılar.
 Zor da olsa anlaşmaya varmışlardı sonunda:
 “Gerçi koşulunuz oldukça tuhaf ama
 Yakında vereceğiz Satana’yı sizlere.
 Anlaşma gereğince içtenlikle, dürüstçe
 Devrisi gün şafak söker sökmez
 Gelin size gönderilecek, endişelenmeyin!
 Sizin olacak bundan böyle ev sahibesi Satana”
 Barış kupalarını kaldırdılar havaya,
 Uyanık Nartların bilmeden niyetini
 Ulaklar yola çıktılar başarılarından sevinçli.
 “Demek Satana bizim olacak öyle mi?
 Altın dokuma giysiler diyecek bizlere”
 Nartların uysalca boyun eğişlerinden hoşnut
 Evlerinin yolunu tuttular güle eğlene.
 Nartlarsa boş durmuyorlardı kuşkusuz.
 Tuzağı çoktan hazırlamışlardı budala Kaziler’e.
 Büyücü Kulbadeg’in varıp yanına
 Olanları anlattılar tek tek kadına:
 “Satana’yı kendilerine isteyecek kadar
 İyice azıttılar şu kendini bilmez Kaziler.
 Bilgeliğini duymuşlardı Satana’nın fakat
 Yüzünü şimdiye dek görmemişlerdi hiç.
 Büyük kızını Satana’nın yerine
 Gelin olarak gönderelim çabucak,
 Kaziler’in -odun kafalılarını- yanında
 Bolluk bereket içinde yaşar bir ömür boyu”
 Biraz düşündükten sonra dul kadın
 Zorlanmadan kızını vermeyi onayladı.
 İşte yola koyulmuştu sahte Satana
 Bol armağanları yanında götürerek,
 Aptal, odun kafalıların arasında darlık çekmeden
 Ömür boyu ev sahibesi olarak yaşamak için.

Dul kadınsa bir kuvd düzenledi Nartlara
Varlık içinde yaşamaya başladı yoksulluktan kurtularak.

KAZİLER'İN KEHS'İ

Beklenen gün gelmişti Kaziler için.
Bir oğlan doğurmuştu sahte Satana.
Eğleniyordu herkes taşkın sevinçle.
Çok konuk çağrılmıştı doğum günü şölenine.
Mutluluktan uçan ana babaya Kazi halkı
Değerli armağanlar göndermişti gönülden.
Halk hoşnut kalsın diye şölenden
Besili hayvanlarını yolladılar çobanlar.
Büyük bir kuvd düzenlendi konuklara,
Ağırladılar herkesi candan gönülden.
Oğlan nihayet altı aylık olduğunda
Kehsgenen şöleni kutlanmaya hazırды.
Fakat sahte Satana ayaklarından hasta
Yatağa düşmüştü, kalkamıyordu.
Kehs şölenine gitmeye dermanı yoktu.
Biraz düşündükten sonra zavallı kadın
Köyün en uyanık kızlarını yanına çağırıp
Onlardan yardım istedi, şöyle dedi:
“Tez Kehs şöleni için akrabalarım a gidin!
Armağanlar versinler benim için.
Dayımın atını da getirin unutmadan!”
Güle oynaya, türkülerle genç kızlar
Bereketli Nart topraklarına vardılar.
Boreler'in geniş avlusuna girer girmez
Büyük konukseverlikle karşılaştılar;
Ağırladılar, ilgilendiler, yalnız bırakmadılar.
Yerlerinde hiç oturmadan kızlar neşeyle

Sürdürdüler oyunları şafak sökene kadar.
 Güneşin ışıklarıyla şimd sona erdiğinde
 Konuklara bol armağanlar hazırlanmıştı
 Ve ayrılırken içten duygularla
 Değerli bir kehs sundular kızlara.
 Konukların atlarını eyerledikten sonra
 Kızlara dönerek şöyle dediler:
 “Ee, kızlar, sizleri tanıdık, yüreğimiz sevinç doldu.
 Önünüzdeki yolunuz daima açık olsun,
 Eşlik etsin size Nartların mutluluğu!”
 Konuklar dönemeçte gözden kaybolmuşlardı.
 Nart köyünün en tanınmış gözde kızları
 Eşlik ediyorlardı Kaziler’e yol boyunca.
 Oyunlarla, türkülerle yürüyorlardı.
 Zaman geçip gidiyordu fark edilmeden.
 Yarı yol geçildiğinde ayrılık anı gelmişti.
 Birbirlerinin ellerini kuvvetlice sıkıp
 “İyi yolculuklar” dileyerek son kez
 Evlerine yöneldiler dönüş yolundan.
 Fakat bir mağaranın önüne gelmişlerdi ki
 Kazi gençleriyle karşılaştılar birden.
 Alaylı tavırlarıyla her zamanki gibi en önde
 Çopur yüzlü Çarpık Ağız yürüyordu.
 Arkasında küfürbaz arkadaşı vardı
 Kaba türküler söyleyerek ardı sıra yürüyordu.
 Niyetlerini hiç gizlemeden kızlara yanaştılar.
 Etrafını çevirip, mağaraya sürüklediler zorla.
 Aşağılık davranışları tüm gece sürdü.
 Çok acılar çektiler sabaha kadar.
 Ancak tan yeri ağardığında serbest kaldılar.
 Kızlarla alay ederlerken utanmadan
 Kin dolu gülüşlerle şöyle dediler:
 “Hadi babalarınızın evine gidin şimdi!
 Hiç aklınızdan çıkarmayın bu yiğit delikanlıları”
 Kızlar köylerine doğru yola çıktılar.
 Hıçkıra hıçkıra boğazlardan, dağlardan.
 Bu uzak yola gönderdikleri için de

Satana'ya, büyüklerine lanetler savurdular.
 Görüntüşlerinden her şeyi anlamıştı Satana.
 Yine de öğrenmek istedi başlarına gelenleri:
 "Niçin ağlıyorsunuz, ne oldu sizlere?
 Neye, kime bu kadar öfkelisiniz böyle?
 Bereketim sizinle olsun güzel kızlar!
 Yalnız derdinizi gizlemeyin, anlatın hadi"
 Zavallıların hıçkırıkları daha da artmıştı.
 O utanç verici olayı anlatmaya başladılar:
 "Nasıl ağlamayalım, nasıl acılar çekmeyelim?
 Namusumuz elimizden alındıktan sonra.
 Tüm gece bir mağarada Kazi gençleri
 Bize yapmadıklarını bırakmadılar.
 Yorulmadan sabaha dek aşağıladılar bizi.
 Ancak gün ağarırken eve saldılar
 Korkunç alaylarla, kaba sözlerle"
 Satana ayrıntılara girdi, kimdi zorba?
 Ölüp gidesice saldırganların başı kimdi,
 Önce kim başlatmıştı bu rezaleti,
 Kim cüret etmişti Nartları lekelemeye.
 Kızlar utana sıkıla karşılık verdiler:
 "Satana ana, Çarpık Ağız'dı pis, utanmaz.
 Yanakları delik deşik aşağılık,
 Bir de yaşıtı bir arkadaşı vardı yanında.
 Kendi kanlarında boğulsunlar!
 Kara vebadan kurtulmasınlar ömür boyu!"
 Sustu, düşüncelere daldı Bilge Satana.
 Sonra zavallılara sevecen şunları dedi:
 "Acınızı unutun daha neşeli olun hatta.
 Yalnız dilinizi sıkı tutun oldu mu?
 Bu korkunç davranışları için çok yakında
 Gereken cezayı görürler Nart yiğitlerinden
 Bu kendini bilmez yüzsüz gençler"
 Satana duraksamadan kızların ardından
 Cesur Batraz'ı çağırdı yanına.
 Hemen konuya girdi, şunları dedi:
 "Güneş parçam, tez davran git!

Çağır bana Bajıg'la Sozrıko'yu!
 Hemen görmek istiyorum onları.
 Uzun bir yola çıkmanız gerekecek”
 Her şeyi anlamıştı çelik bedenli Batraz
 Ulaklar gönderdi iki kahramana,
 Sozrıko'ya, yaşlı Wajır'ın oğlu Bajıg'a.
 Sefer hazırlığına başladı Batraz da,
 En güzel yelmesini giydi, çelik mızrağını kavradı.
 Tez giden atına atlayarak doludizgin yola çıktı.
 Haber geldi ulaklarından bir süre sonra;
 Sozrıko ve Bajıg köyde değillerdi.
 Issız ormanda avlanıyorlardı birlikte.
 Çelik Batraz atını topuklayarak
 Yoldaşlarını bulmak için sık ormana daldı.
 Bu sırada Kaziler mağaradan çıkmış
 Aralarında konuşa görüşe yürüyorlardı.
 Birden Sozrıko ve Bajıg'la karşılaşınca yolda
 Sesleri, solukları kesilmişti korkudan.
 Endişeli yüzlerle birbirine baktılar:
 “Pusuya düşürüp öldürmek istiyorlar bizi,
 Böyle bir niyetleri olmasaydı bu adamların
 Sabahın bu erken vaktinde silah almazlardı yanlarına”
 Sozrıko'yla Bajıg düşmanca duygular beslemeden
 Yollarına devam ettiler hiç sataşmadan.
 Kaziler Nartların karşısına dikilerek ansızın
 Kollarını, bacaklarını kısıkıvrak bağladılar.
 Yara da almışlardı kısa süren boğuşmada.
 Yerlerde sürükleyerek ite kaka
 Köylerine getirdiler Nart tutsaklarını.
 Gerçeği saptırdılar, kıvırdılar ustaca;
 Nartlar öldürmek istemişlerdi onları
 Saldırılarını kahramanca savuşturup
 Zorbaları köye getirmişlerdi sözümona.
 Eski taş kulenin odalarından birinde
 Korkusuz düşmanlarını duvara dayadılar.
 Daha çok acı çektirmek için acımasızca
 Yelmelerinin halkalarıyla zincirlediler sıkıca.

Olanlardan habersiz sahte Satana
 Kuvda çağırılmıştı tüm Kaziler'i bu sırada.
 Sozrıko da görünmüyordu uzun zamandır.
 Nart köyüne dönmeliydi bu günlerde.
 Vaktinde köye düşmeyince Sozrıko
 Bir şaşkınlıktır almıştı Nart halkını.
 Ormanlarda, bataklıklarda aramaya başladılar.
 Ne canlı, ne ölü izine rastladılar.
 Güneş kızıyla çelik bedenli Batraz çoktandır
 İki kardeş gibiydiler halkın gözünde.
 Çelik Batraz gökyüzüne atıldı fırtına gibi.
 Güneş kızının sarayı önünde durdu.
 Kapı penceresinden içeriye seslendi:
 "Ey ev sahipleri, güneşin çocukları!
 Avluya inin bir konuğunuz var oldukça yorgun!"
 Güneş kızı yolcuyu sesinden tanıdı.
 Kristal sarayı terk edip konuğa yaklaştı:
 "Neden üzgünsün böyle? Hadi anlat derdini!
 Hiç görmemiştin senin bu kederli halini"
 "Sorma kardeşim" dedi çelik bedenli Batraz.
 "İki kişi kayıp delikanlı Nartlardan.
 Rahat, huzur bırakmadı bizlerin yüreğinde.
 Canlı bir iz aradık uzun süre onlardan.
 Tek umudumuz sensin şimdi, söyle bana.
 Aynanda hiç gördün mü onları?"
 Diğer mucizelerinin yanı sıra güneş kızının
 Sihirli bir aynası vardı olan biteni gören.
 Evren avuçları içinde gibi görünürdü.
 Sıkıntıyla aynasına baktı güneş kızı.
 Batraz'a döndü, bir an içini çekti:
 "Çelik bedenli Batraz, can kardeşim!
 Görüyorum her şeyi sanki önümde.
 Kötü Kaziler'in kule odalarının birinde
 Yelmelerinin halkalarıyla duvara zincirlenmiş
 Korkusuz Nart kahramanlarını görüyorum.
 Yüzsüz Kaziler de utanma nedir bilmeden
 Alay edip duruyorlar, eğleniyorlar sürekli.

Çektikleri işkencelerden canları çıkmış,
 Aç susuz bırakmışlar üstelik aşağılık yaratıklar.”
 Vedalaşmaya bile zaman bulamadı Batraz.
 Geriye dönmek istiyordu bir an önce.
 Wajır’la karşılaştı yeryüzüne indiğinde.
 Batraz’ı selamladıktan sonra içten sözlerle
 Wajır beklemeden şunları dedi:
 “Ünü büyük Nart, oğlum Bajıg kayboldu.
 Bir yerde gördün mü, hiç karşılaştın mı?
 Görmediysen oğlum, ne yapmalıyım peki?”
 Batraz aceleyle karşılık verdi:
 “Aradım, tüm dünyayı baştan başa dolaştım.
 Fakat tasalanma Wajır, güven bana!
 Günbatımına kadar oğlun yanında olmazsa
 Bana ünü büyük Nart deme sakın!
 Boreler’e git tez, beni orada bekle!”
 Köpüren atını kamçıladi ve dörtnala
 Atıldı aşağılık Kaziler’e doğru.
 Kulenin kapılarını tümüyle parçalayarak
 Darmadağın etti kibirli Kaziler’i.
 Sozrıko’yu zincirlerden kurtardı.
 Zincirlerden kurtulduğunda Bajıg’sa
 Güçlülükle soluk alıyordu, ölü gibiydi tıpkı.
 Kaziler’in tüm hayvanlarını sürüp evlerine
 Kendi elleriyle dağıttılar yetimlere, yoksullara.

KAZILER'İN ÖLDÜRÜLMESİ

Nartların ünlü çobanıydı Wajır
Severdi çocukluğundan beri çoban dünyasını.
Tar topraklarına girdi günün birinde.
Uzaklara, ufka kadar dayanıyordu orman.
Zorbalığı, haydutluğu yiğitlik sayan
Bir çetenin saldırısına uğradı.
Kibirli Kazi sürüsüydü baskını yapan
Düpedüz söylenirse *odun kafalılar*.
Çobanı kısıkvrak bağladılar haydutlar.
Kırbaçlamaya başladılar keçe bir kamçıyla.
Bükülüp yere düşmüştü zavallı çoban.
Çarpık Ağız acımasız dayacağı sürdürüyordu.
İşkence bittikten sonra bu kez
Meşe ağacına bağladılar güle eğlene.
Wajır sızlanıp duruyordu acılar içinde:
“Aşağıladınız, alay ettiniz bırakın beni artık!”
Karşılığı kaba sözler, küfürler oldu.
Sürüyü yanlarına alıp uzaklaştılar.
Dağ yolundan geliyordu bu sırada
Çoban Wajır'ın oğlu genç Bajığ.
Babasını arıyordu yana yakıla.
Ormanı dolaştığı halde boydan boya
Hiçbir yerde bulamadı Wajır'ı.
Güçten kuvvetten kesilmişti üstelik,
Gitmiş olabilirdi sürüsüyle ötelere
İzleri sürmeliydi zaman geçirmeden.
Başladı sürmeye sabırsız, olanca dikkatiyle.

İz götürdü Bajıg'ı uzak köylere.
 Kaziler'in köyünde, çit gerisinde
 Birden gözüne çarptı, bu çalınmış sürüydü.
 Hızla geriye döndü, evine vardı.
 Herkesi ayağa kaldırdı, endişeyle haykırdı:
 "Ey Nartlar başımızda bir bela var ki sormayın!
 Yüreğiniz ateşli, yiğitliğiniz gerçekse
 Sıcak döşeklerinizden kalkın çabucak!
 Odun kafalılar sürüyü sürüp götürmüş.
 Hayvanları bir an önce geri almamız gerek"
 Nartlar nıhasta toplandılar hemen.
 Herkes yola çıkmaya hazırdı sakınmadan.
 Birden Wrijmeg belirdi önlerinde
 Savaş çağrılarıyla Nartlara seslendi:
 "Ey gençler, kartal yavruları ileri!
 Nart korkusuzluğunu unutmadınız, değil mi?
 Eski amansız savaşlarda olduğu gibi
 Uslanmaz düşmana haddini bildirin yine.
 Geçmişin öcünü almak hakkınız.
 Barış içinde yaşamayı beceremiyorlar Kaziler.
 Canavarca saldırıp sonunu düşünmeden
 Masum kızlarımıza leke sürüyorlar her fırsatta.
 Hakaretlerinden, zorbalıklarından az çekmedik.
 Bugün de sürümüz yok oldu işte.
 Korkunç intikam anı geldi de geçti.
 Haydi ileri, ellerde silah, ayaklarda üzengi!"
 Gözü pek kahramanlar karşılık verdi:
 "Savaşmaya hazırız hep birlikte
 Oklarımız hedefi bulur, atlarımız hızlı.
 Nartların onuruyla oynayanlara ölüm!"
 Bir anda geriden çevrilip Kazi köyü
 Kuşatma altına alındı Nart birliğince
 Kaziler'e seslendiler Nartlar uzaktan:
 "Bugün ödeşmeye geldik sizlerle"
 Hiç oralı olmadılar aşağılık Kaziler.
 Nartlara meydan okuyup, şöyle dediler:
 "Tanımayız sizleri, hiç de korkmayız.

Hevesli de değiliz sizlerle görüşmeye”
Nartlar karşılığını verdiler beklemeden:
“Ordugâhınızda bilinsin, yarın güneş doğup da
Dağların dorukları kızıla kestiğinde,
Ölüm anınız da gelmiş olacak, böylece bilin!”
Ve güneş kendini gösterir göstermez sabahleyin
Nart birliği ilkbahar seli gibi boşanıp
Tüm gücüyle kuşatma altındaki köye saldırdı.
Yerle bir edildi düşman barınakları.
Yine bir zafer kazanılmıştı böylece.
Bir özdeyiş yaşar halk arasında o zamandan beri
Geçmiş dönemlerde söylendiği gibi değiştirilmeden:
“Uçuruma düş güpegündüz
Cehennemi boyla Kaziler gibi.”

TEK GÖZLÜ DEVİN OĞLU

Sıcağın esen yelle yatıştığı yerde,
Bozkırdaydı Nartların oyun alanı Zilahar.
Şimd oynuyorlardı Nartlar kızlı erkekli
Türkülerle, oyunlarla güzelce eğleniyorlardı.
Tek gözlü devin oğlu duymuştu
Alandan erişen Nart kahkahalarını.
Kızların, delikanlıların çiftler halinde
Dans ettiklerini görünce uzaktan,
Hayran hayran izledi uzun bir süre.
Bir kıskançlık sarmıştı tek gözlü devin içini.
Sıkıntılı evine girdi, içi içine sığmıyordu.
Babasına yaklaştı, “Sevgili babam!” dedi:
“Bedenimi bir titremedir alıyor, kıskanıyorum
Dağdan Nart gençlerini seyrettiğim her defasında.
Zilahar’a gitmeme ne olur izin ver!
Ateşli delikanlılar arasında dans etmeye.
Nartların da ezip suyunu çıkarırım aynı zamanda”
“Oğul kendini tut, böyle konuşma!
Kötü Kaziler’in sonunu hatırlasana!
Bilirsin, güçlü Nart gençleriyle uyuşmak güçtür.
Damarları da oldukça sağlamdır üstelik
Tanımadığın insanlara neden gitmek istersin?
Evde otursan daha iyi olmaz mı?”
Oğlan uysal uysal babasını dinledi.
Sürekli boyun eğmekten, susmaktan yılmıştı.
Günün birinde Nartlar atlarını eyerleyip
Yedi günlük yola çıkmışlardı komşu ülkeye.

İçlerinden bazıları evde kalmıştı.
 Kendini oyunlara iyice kaptıran devin oğlu
 Az düşündükten sonra sabrını yitirerek
 Dağdan iniverdi Nart ezgilerini dinlemeye.
 Dans etti gençlerle, çok hoşuna gitmişti.
 Ancak gün batarken dönebildi evine.
 Hemen babasının yanına çıktı, şöyle dedi:
 “Sağlam damarlıların yanındaydım bugün,
 Çok güçlü olduklarını söylemiştin bana.
 Oysa gerçeği söylüyorum dinle baba!
 Benden hiç de güçlü değiller, eminim bundan.”
 “Ah, sevgili oğul! Asla böyle konuşma!
 Senden daha iyi tanırım bu Nartları.
 Güçlüleri zaten savaş alanında şimdi.
 Alanda oynayanlar yeni yetme yalnızca.
 Böbürlenmeyi bir kenara bırak oğul!
 Savaşçı olacak çağda değilsin ayrıca.”
 “Benim için endişelenme sevgili baba!”
 Sade çorbayla dolu tencereyi önüne koydu.
 Koca ekmek parçalarıyla beraber
 Dolu tencereyi gövdesine indirdi tek yudumda.
 Yeniden dans etmeye gitti Zilahar’a.
 Şimdin tam ortasında duruyordu.
 Dirseğinin altına aldı kızın birini.
 Dans edenleri itip duruyordu sıkılmadan.
 Çelmeler atıyordu hırsla, öfkeyle.
 Ansızın çelik Batraz çıktı ortaya.
 Nart gençlerine dönerek şöyle dedi:
 “Hep birlikte halka olun şimdi!
 Zorlu şimde başlayalım daha iyisi”
 Halka olup başladılar şimd oynamaya
 Tüm çevreyi türkü sesleri sardı.
 Zemin sarsıldı ayakları altında.
 Kazara olmuş gibi Batraz önce,
 Dev in ayağına bastı kuvvetlice,
 Sonra dev in koluna girip döndürdü.
 Kolu çıktığı halde bir şey olmamış gibi

Dansı sürdürüyordu tüm çabasıyla.
Şimdden kaçmak utançtı, biliyordu.
Batraz yeniden kendine çekti devi.
Acıtıncaya kadar sağ kolunu sıktı.
Hepten sakatlamıştı biçareyi şimdi.
Şimdden zor attı kendini dışarı.
Acı tüm benliğini köreltmmişti tek gözlünün.
Kan izlerini ardında bırakarak böğüre böğüre
Doruklara tırmanıyordu düşe kalka.
Oğlundan endişelenmeye başlamıştı baba.
Oyun alanını gözlüyordu doruklardan.
Geç kaldığını görünce, endişesi daha da arttı.
“Oğlumu sonsuza dek göremeyecek miyim yoksa?”
Oğlunu karşısında bulunca sertçe çıkıştı:
“Ah, kaç kez uyarmıştım seni oğlum
Bulunduğun doruklardan inme diye!
Söylemiştim bağışlamaz diye gururlu Nartlar
Kadınlarına kötü davrananları asla.
Nart oyunlarına gitmemeni ısrarla
İşte bu yüzden istemiştim oğul!”

WRIJMEG'İN ADSIZ OĞLUNUN ÖLÜMÜ

Halkın belleğinde unutulmadan kaldı,
Felaketlerle, acılarla dolu bu korkunç yıl.
Kırıp geçirmişti halkı açlık, yoksulluk.
Yüreğinde korkunç acı, günün birinde
Evine geldi Nartların Wrijmeg.
Ne ölümcül kederini gizleyebiliyordu,
Ne de halka duyduğu sonsuz acımayı.
Satana söze girdi üzüntüyle, şöyle dedi:
“Wrijmeg'im, çoktandır böyle görmedim seni.
Çok acı çekiyorsun, duyuyorum içimde.
Karın değil miyim, her şeyi anlat bana!”
Kederle karşılık verdi yaşlı Wrijmeg:
“Satanam huzur bulamıyorum bir türlü.
Kıtlıktan, dondan yılmış usanmış toprak
Gökyüzüne dikmiş gözlerini yakarıyor.
Herkesi doyuracak gücüm olsaydı eğer
Yeryüzünün en mutlu insanı ben olurum!”
Satana karşılık verdi: “Rahatla biraz!
Aç, bitkin Nartlar için endişelenmen boşuna!
Can yoldaşım bil ki kilerimizde şimdi
Çeşit çeşit kümes hayvanları bulunur
Doyasıya yediğimiz o eski toylardan kalma.
Her defasında sezdirmeden bir pay ayırdım.
Çörek kuruttum, bir köşeye koydum.
Adsız oğlumuzu her zaman hatırlayarak
Balık kuruturken ortasından aldım.
Bu parçayı sakladım oğlumuz için.

Eski Nart geleneklerine saygı duyarak
 Bir kürek kadar tahıl aldım üründen
 Ve işte derin mahzende şimdi
 Tepeleme dolu yiyeceğimiz var.
 Ünlü Nartları ağırlayalım bunlarla.
 Açlıktan halkımızdan kimse ölmesin.
 Şimdi Wrij, tüm mahalleleri dolaş,
 Buraya çağır aç ve bitkin insanları!”
 Çoktandır türkü seslerinin duyulmadığı
 Köye yöneldi yaşlı Wrijmeg.
 Şöyle duyurdu Nartlara, sağlıklısına, hastasına:
 “Ey saygıdeğer halk, bu çetin zamanda
 Büyük kuvda çağırıyorum sizleri!
 Yürüyebilecek durumda olan herkesi
 Yiyip içmeye getirin zaman yitirmeden!
 Yaşlıları, hastaları unutmayın sakın,
 Sedyeyle taşıyın onları bir tek kişi bırakmadan!”
 Boreler’e, büyük kuvda halk akın etti yığınlarla.
 Büyük Bore avlusunda şafakla birlikte
 Kazanlar kaynamaya başlamıştı bile.
 Öküz butları, koyun kuyrukları pişirildi.
 Yaşlılar gençlerle kaynaşmışlardı.
 Koşuşup duruyorlardı her bir yana.
 Kimi un eliyor, kimi hamur hazırlıyordu.
 Welibeh kızartıyorlardı yağlarda,
 Kızgın külde pişiyordu nefis ekmekler.
 Bu arada koca Wrijmeg canla başla
 Has tahıl dağıtıyordu yığın yığın her Nart’a.
 Nartların yüce ziyafeti nihayet başlamıştı.
 Hiç kesilmiyordu şen kahkahalar, türküler.
 Buharı tüten şaşıklardan, ronglardan
 Başlar dönmeye başlamıştı gittikçe.
 Tam bir ay sürdü bu büyük ziyafet.
 Ağır, sıkıntılı günler unutulmuştu birden.
 Fakat yüreklerini nasır bağlamıştı Nartların.
 Kendi ocaklarını titizlikle korurlarken
 Değerini bilmediler ortak ocağın.

Wrijmeg sertleşerek halkı uyardı;
 “Bu ortak ocağımızı unutmayın sakın!
 Ateşini söndürmeyin benden söylemesi”
 Fakat boşunaydı Wrijmeg’in sözleri.
 Hiç kimse dinlemiyordu yaşlı Nart’ı.
 Herkes düşünüyordu yalnızca payını.
 Kimsenin aldırmadığını görünce,
 Endişelerden yorgun, bitkin, öfkeli,
 Ormanın yolunu tuttu Wrijmeg.
 Bir parça dinlenmekti niyeti.
 Sık ormanda dolaşırken dalgın dalgın
 Gökten iri bir kartalın süzüldüğünü gördü.
 Kısa bir süre dolandı Nart’ın üstünde,
 Sonra kavrayarak ansızın havaya kaldırdı.
 Karlı dorukların üstünde, bulutların arasından
 Hızla uçuyordu yukarılara doğru.
 Sıradağlar yitip gitmişti gözler önünden.
 Altın sarısı deniz üstünde uçuyordu şimdi.
 Nart Wrijmeg’in dikkatli, keskin bakışları
 Uzaklarda bir adaya takıldı birden.
 İri kartal gökyüzünden hızla alçalıp
 Kayalık adaya indirdi Wrijmeg’i.
 Kayalar üzerine bıraktıktan sonra
 Yitip gitti kartal duru, mavi gökyüzünde.
 Wrijmeg de şaşkın şaşkın bakındı çevresine.
 Sivri kayalar arasında kuru, cılız bitkilerden başka
 Bir tek olsun canlı izi görünmüyordu adada.
 Ne yapacaktı peki bu ıssızlıkta tek başına?
 Birden müthiş bir görüntüyle yerinde çakıldı kaldı.
 Bir duman yayılıyordu uçurumdan zümrüt rengi,
 Bu büyüleyici dumanı şaşkın şaşkın izlerken
 Ateşi neredeydi bulamıyordu çevrede.
 Kayalık boğazı aştıktan hemen sonra
 Denizin derin sularına indi bir anda.
 Bir sarayla karşılaştı, kapısını çaldı.
 İki genç kız belirdi birden eşikte.
 Sevinçlerinin sonu yoktu, uçuyorlardı havaya.

Nart'ı sarayın avlusuna getirdiler sessizce,
 Sofraya buyur ettiler büyük bir saygıyla.
 Çok güler yüzlü, candandılar konuğa karşı.
 Nart'la baş başa bırakıp sevgili kızlarını,
 Konuksever ev sahibesi anaları beklemeden
 Direnen bir kuzu getirdi sürükleyerek.
 Sağa sola telaşla koşturup duruyorlardı.
 Çatı altından fındık taşıdılar avluya.
 Çevrede her nasılsa hiç erkek görünmüyordu.
 Kuzuyu kesti yaşlı Wrijmeg.
 Sessizlikte, ipek gibi çimenlerin üzerinde
 Şaşıkları hazırladı, kurt gibi açtı.
 Fakat yemeğe girişmeden önce
 Dua etmesi gerekiyordu sofranın önünde.
 Duayı bitirdikten sonra, yaşlı Nart mırıldandı:
 "Bir delikanlı tatmalı bu şaşıktan mutlaka.
 Bunsuz başlayamaz kimse yemeğe
 Ne ünlü bir savaşçı, ne de yoksul dilenci"
 Zavallı yaşlı kadın heyecanlanmıştı.
 Erkekleri de evde değildi, şaşırıp kalmışlardı.
 Yalnızca bir oğlan vardı, çok küçüktü o da.
 Oğlan da derin bir uykudaydı tam bu sırada üstelik.
 Yemeğe başlamadı Wrijmeg, ısrarla bekliyordu.
 Geleneğin bozulmasını hiç de istemiyordu.
 Mutlaka çağırarak gerekiyordu çocuğu,
 İki kız koş koş uyandırmaya gittiler.
 Çocuk masaya yaklaştı, zor duruyordu ayakta.
 Henüz üzerinden atamamıştı ki uykuyu
 Zavallı zaman bulamadı şaşıktan tatmaya.
 Şöyle bir yerinde hafifçe sendeledi
 Ve sivri hançerin üzerine düşüverdi.
 Bedeni sarsıldı, kalp atışları durdu.
 Taş kesilmişti yaşlı kadın tepeden tırnağa.
 Hareketsiz bedeni ellerine alıp dehşet içinde
 Gözyaşları akıttılar kızlar hıçkırarak öle.
 Öldürdüğü çocuğun önünde duran Wrijmeg
 Öfkeli gözlerini gökyüzüne dikmişti.

Dik kayalıklara tırmandı göğsündeki acıyla.
 Tan yerinin ışıkları belirir belirmez doğudan
 Kartal yine gözüktü duru mavi gökyüzünde.
 Süzüldü ağır ağır yaşlı Nart'a doğru.
 Sivri tırnaklarıyla sırtından kavrayıp
 Kaldırdı yukarıya, bulutların üstüne.
 Bulutlar arasından götürüyordu uzaklara,
 Sevgili Nartlarına, öz yurduna doğru.
 İlk kaçırdığı ormanlık alana indirdi.
 Bir parça odun topladıktan sonra Wrijmeg.
 Sık ormanı terk ederek evine yürüdü ağır.
 Ocağı yaktı, ses çıkarmadan bir köşeye çöktü.
 Ziyafeti sürdürenleri süzüyordu üzüntülü gözlerle.
 Konuklarsa birbirlerine ikramda geri kalmadan
 Yiyip içiyorlardı Wrijmeg'e aldirmeden.
 Yaşlı Nart halka döndü, şunları dedi;
 "Karnınız tok, sırtınız pek; bu son olmasın!
 Yalnız kısa öyküme bir kulak verin, dinleyin!
 Nartlara, can yoldaşlarıma adadım bu öykümü.
 Yol gösterici olsun birçoğunuza"
 Kara kartalı anlattı, denizi, göğü,
 Onulmaz acısını döktü dillere.
 Satana dinleyince öykünün sonunu
 Taş kesildi yerinde, hıçkırmaya başladı:
 "Ey değerli konuklar, kardeşlerim!
 Her şeyi anlatmalıyım sizlere tamı tamına
 Uzun zamandır Nart Wrijmeg'in,
 Yüce cesaretiyle ünlü kocamın
 Kötü bir kadının laneti gezinir üzerinde
 Korkusuzca reddettiği için bu kadını.
 Çok acılar çektik yaşamımız boyunca.
 Çocuklarımız daha küçükken ölüp gittiler.
 Tam on yedi oğlumuz olmuştu.
 Ancak üç gün yaşayabildi her birisi.
 Ölmesin, yaşasın diye sonuncusunu
 Donbettırlar'a kaçırmıştım sizlerden gizleyerek.
 Şimdi öğreniyorum ki o zavallının ölümü

Öz babasının elinden olmuş yıllar sonra.
Ne yapmalıyım şimdi bu koca dünyada?
Var mıdır çeken bu acıdan fazlasını?
Ölüm kurtuluş diyorduk her keresinde.
Şimdi daha da yakınız arzuladığımız ölüme!
Daha dün ne kadar mutluydum aranızda
Bugünse kalbim döndü bir kara taş”
Tesellisiz gözyaşlarıyla karşılık verdi halk.
Sessizce kuvddan ayrıldılar başlarını eğerek.

WRİJMEG'İN ADSIZ OĞLU İLE YOLCULUĞU

Barastır'a yaklaştı günün birinde bir oğlan:
"Yeraltı dünyasından ayrılmama izin ver!
Tanrı dünyasında olmayı çok istiyorum"
"Ey cesur çocuk!" diye karşılık verdi Barastır:
"Bırakırsam seni, hemen arkandan
Tüm ölümler de gelmek ister, olur mu?"
Bu olumsuz yanıt pek şaşırtmadı çocuğu.
Barastır'a dönerek şunları dedi:
"Ey Barastır, sen sadece izin ver yeter!
Ölümleri kurnazca atlatırım hiç merak etme!
Atın nallarını çıkarıp ters çakarım olur biter.
Ölümler ülkesine yeni bir yolcu girdi sanıp
Ölümler de teselli bulur böylelikle."
Gürültülü bir kahkaha savurdu Barastır.
Bir gün süre verdi kurnaz çocuğa.
Yeniden evinde olacaktı, sevinçle doldu içi.
Gerektiği gibi atın nallarını çaktı.
Kapıları ardına kadar açtı bekçi Aminon.
Dönemecin gerisinde gizlendi oğlan.
Ölümler toplanarak büyük kalabalıkla
Bekçi Aminon'a yaklaştılar umutla:
"Bizi de bırak!" diye seslendiler kederli.
Fakat Aminon gülererek karşılık verdi:
"Nal izleri gördüğünüz gibi aşınmış değil,
Yönü de ölümler ülkesine doğru"

Günleri saymaktan yorgun düşen ölüler
 Boyunları bükük yeraltına döndüler.
 Çocuk yola koyuldu karanlık çöker çökmez,
 Nart topraklarına doğru dörtünale.
 Avluda karşılaştığı babası Wrijmeg'e
 Yerlere kadar eğilerek şunları dedi:
 "Savaşlarda çelikleşmiş, ey yüce Nart!
 Yaşamı şan ve şerefle dolu koca Wrijmeg,
 Seninle çıkmak isterim zorlu bir sefere"
 Onurunu yaralardı bir delikanlıyla yola çıkmak,
 Ama ayıptı bir dileği de geri çevirmek.
 Bıyık altından gülerek karşılık verdi:
 "Nereye gitmeli ki, doğrusu bilemiyorum.
 Dünyayı dolaştım, çok yerler gördüm"
 Çocuk ısrarlı sözünü kesti, şöyle dedi:
 "Sabahleyin yolu göstereceğim sana.
 Bugünlük dinlenmelisin biraz"
 Çocuk atına binip uzaklaştı, gitti.
 Wrijmeg de sıkıntılı evine döndü.
 Sandalyeye çöktü, kendinde değildi.
 Satana ona yaklaştı yüzündeki endişeyle;
 "Ne oldu sana, yüzün ateş gibi yanıyor"
 "Nasıl kızmayayım Satanam, bir oğlan,
 Oğlan bile denemez bir süt kuzusu,
 Eyeri üzerinde dikilerek küstahça,
 Ah, hatırlamak bile utanç verici,
 Benimle denkmiş gibi şöyle dedi;
 'Şanlı bir sefere var mısın benimle?'
 Onunla gitsem, herkes alaya alır beni.
 Ama isteğini geri çevirsem yüreğim izin vermez"
 "Endişelenmeyi bırak, için rahat olsun Wrijmeg!
 İşleri yoluna koyacağım merak etme"
 Sabahleyin erken Satana özenle
 Üç ballı börek pişirdi Wrijmeg'e.
 Börekleri kuleye götürdü usulca.
 Başını göğse kaldırıp duaya başladı;
 "Ey engin gökyüzü, yalvarıyorum sana,

Karlar yağsın, buz bağlasın her yanı!"
 Gökyüzü ansızın kara bulutlarla kaplandı.
 Buzlar parlıyordu her yerde elmas gibi.
 Wrij'a dönerek endişeyle şöyle dedi:
 "Evine takılıp kaldın işte koca adam,
 Uzak yollara gitmeye hiç niyetlenme!
 Wrijmeg gülerek karşılık verdi:
 "Eğlenmek için bakınıyorum da
 Nerelere sıvıştı acaba şu korkusuz oğlan?"
 Merdivenlerden ağır ağır kuleye çıktı.
 Gözlemeye başladı sonsuz bozkırı.
 Yaman çocuk atın eyerini almış,
 Başının altına yerleştirmiş güzelce,
 Tüylü yamçasını da üzerine örtmüş,
 Sakin sakin yatıyordu yerde.
 Olacak şey değildi, kar da yoktu,
 Yeşil çimenler içinde tatlı tatlı uyuyordu.
 Yüzyıldır uyumamış gibi derin.
 Yüksek kuleden indi çabucak.
 Bilge Satana'ya döndü, şaşırmıştı;
 "Bu korkusuz, yaman çocuk benim için
 Çok uygun bir yol arkadaşı olur"
 Kır atını eyerledi ve yola atıldı doludizgin.
 Bir tek şeyi düşünüyordu yalnızca:
 "Çocukla görünürsem yolculukta
 Bu dedikodulara neden olur halk arasında.
 Nartların benimle alay etmelerini istemem,
 Bulat kılıcımınla bitireyim en iyisi işini"
 Delikanlının yanına varır varmaz,
 Parlayan tavlı kılıcını kınından sıyırdı.
 Kötü niyetini hiç eksiltmeden içinde
 Delikanlının gırtlığına tüm gücüyle savurdu.
 Afsunlanmıştı sanki çocuk, inanılmazdı doğrusu,
 Bir şey olmamış gibi sapasağlam duruyordu.
 Wrijmeg'e döndü tatlı bir gülümsemeyle:
 "Geldin bana" dedi. "Sözünde durdun,
 Beni aldatmadığın için sonsuz teşekkür!"

Oğlan atını topukladı, atıldı ileriye.
 Yaşlı Nart'la birlikte uzun yollarına çıktılar.
 Üzüntülü Wrijmeg iç çekiyordu sadece.
 Kar kürtünlerinde bata çıka gidiyordu atı.
 Yaman çocuk sevecen şöyle dedi:
 "Sıkılıyorum ama, siz saygıya layıksınız,
 Beni önden gönderseydiniz eğer
 Dağıtır temizlerdim tüm kürtünleri"
 "Dünyada her şey olur" dedi yaşlı Nart.
 Çocuğun ileri gitmesine izin verdi.
 Kendi de sakın, uysal ardından izliyordu.
 Oğlanın cins atı sıcak soluğuyla
 Kar kürtünlerini eritiyordu önlerindeki.
 Yanına yaklaşan Wrijmeg'e seslendi:
 "Utanç nedir hiç bilmemiş koca Nart!
 Hangi topraklara doğru yol alalım seninle?
 Ayağımı basmadığın yer kaldı mı söyle?"
 "Her yerde bulundum, kara kayalıklardan
 Zümrüt pınarlarına kadar oğul.
 Terk-Turklar'ın topraklarına hiç girmedim.
 Buralara düşmek de akıl işi değil ya!
 Kurt sürüleri gezinir sık ormanın içinde.
 Canlı, cansız ne görseler gövdeye indirirler.
 Kaya gibi koca ala doğanlar...
 Zehirli dişleriyle korkunç yılanlar...
 Güçlü çobanların korunması altında
 Dünyanın en besili sürüleri otlar.
 Bunu anlatmanın bir anlamı yok, boşuna
 Ele geçiremez bu sürüyü hiç kimse"
 "O kadar da zor değil" dedi çocuk.
 "Sürüyü ele geçirmeme izin ver yeter!"
 Bozkırlar açılmıştı önlerinde yeniden.
 Gittiler de gittiler gece gündüz dinlenmeden.
 Yemyeşil bir düzlüğün üzerinde nihayet
 Terk-Turklar'ın sürüsü önlerine çıkmıştı.
 Nartlar hemen sürüyü önlerine kattılar.
 Çobanlar da boş durmadılar, hemen yetişip

Nartlarla kıyasıya bir kavgaya girdiler.
 Yaman oğlan oldu kavganın kahramanı.
 Kızgın çobanların işini bitirdikten sonra
 Mantar gibi kulaklarını tek tek topladı.
 Geniş cebine attı korkusuzca, şen.
 Atmacalar apansız oğlana saldırdılar.
 Yaman oğlanı haklamayı başaramadılar.
 Koca cebine girmişti atmaca başları da.
 Önüne çıkan her şeyi temizleyip amansızca,
 Savunmasız sürüyü ele geçirmişti çocuk.
 Wrijmeg'e dönerek az öteden seslendi:
 "Yavaş adımla eve götür şu boynuzlu sürüyü!
 Hayvanlarını ele geçirdiğimizi korkmadan
 Varıp bildireceğim zengin Terk-Turklar'a.
 Ya saklanırlar, ya da dövüşe girerler benimle"
 Wrijmeg hayvanları evine doğru sürdü.
 Yaman oğlan da döndü Terk-Turklar'a.
 Köye girer girmez korkusuzca haykırdı:
 "Başınızda bir dert var ki sormayın,
 Sürüp götürmüşler besili hayvanlarınızı"
 "Hey, bakın bir gezgin bekliyor kapıda,
 Karnını doyurmak, biraz içmek umuduyla.
 Ne çıkar, ünlü bir konuğumuz olsun,
 Bol yiyecekli bir sofrada ziyafet kurulsun!
 Sürüyü ise, güçlü çobanlarımıza güvenimiz sonsuz,
 Yitirdiklerini asla düşünemeyiz, gülünç.."

"Sürünüz ele geçirildi inanmıyor musunuz?
 Kanıt mı istiyorsunuz, alın öyleyse!
 İşte güvendiğiniz cesur çobanlarınızın kulakları,
 İşte yırtıcı atmacalardan sürüyle kelle,
 Sürülerin daimi koruyucuları ha! Güleyim bari"
 Ağdan balık çıkarır gibi çoban kulaklarını,
 Atmaca kafalarını tek tek çıkardı cebinden,
 "Hesabım böyle" dedi bir kenara fırlattı.
 Tam yola çıkmaya hazırlanmıştı ki
 Yaşlı dul bir kadın onu durdurdu.
 "Kurbanın olayım" diye yakarmaya başladı:

“Üç genç oğlum vardı bir zamanlar
 Hepsı de birbirinden kahraman.
 Savaşa en önde giderlerdi her zaman.
 İkisi can verdi, üçüncüsü yaşıyor.
 Ölümü seferde bulmasın diye
 Yalvarıyorum sana güzel oğlum
 Hafiften bir yara aç bedeninde,
 Al götür bir yerlere, kaçır ne olur!”
 Terk-Turklar bu arada kendilerine geldiler.
 Yaylarını kavradılar, yamçılarını açtılar.
 Koşturmaya başladı dul kadının oğlu da.
 Yaman oğlan engelledi onu, sertçe haykırdı:
 “Dur, bana emanet etti annen seni,
 Evine dön, yoksa zor kullanacağım”
 Delikanlı dinlemiyor, atını sürüyordu.
 Sürüye yetişti kısa bir zaman sonra.
 Başka bir yol kalmamıştı yaman oğlan için.
 Delikanlıyı yakalayarak hafiften yaraladı,
 Yol kenarındaki sık otlara yatırdı yavaşça.
 Kovaladı diğerlerini, birçoğunu öldürdü.
 İleriye salmadı, bırakmadı kimseyi.
 Sağ kalanlar da devam edemedi yoluna.
 Sertçe cezalandırdıktan sonra düşmanlarını
 Atını döndürdü doğru Wrijmeg’e.
 Tüm sürüyü önlerine kattılar şen türkülerle.
 Önlerinde tarlalar yeniden görünmüştü.
 İşte köyün dışına yaklaşmışlardı.
 Bildik yoldan eve varıp, atlarından indiler.
 Malı bir an önce bölüşmek istiyorlardı.
 Ak bir tosun ayırdı kendine oğlan,
 Kementini doladı boynuzlarına.
 Üç eşit parçaya böldü geriye kalanları.
 Wrijmeg’se bu bölüşmeyi dikkatle izlerken
 Sıkıntılı içini çekiyordu doğal olmadan:
 “Herhalde iki parçayı kendisine alacak,
 Yazık ki bana da kalacak yalnızca biri.
 Tek pay aslında o çocuğa düşmeli.

Nartların karşısına nasıl çıkarım böyle?
 Götürürler mi ki beni uzun seferlere?"
 Yaman oğlan gururla Nart'a seslendi;
 "Hakkın neyse payını seç, bekliyorum hadi!"
 "Hayır, olmaz önce payı çocuk seçmeli.
 Ünlü atalarımızın buyruğunu bilmez misin?"
 "Ne önemi var?" diye mırıldandı oğlan.
 "Öyleyse beni dinle yaşlı Wrijmeg!
 İşte büyüğün payı, o atalarımızın buyruğu!
 Küçüğün payı da işte ikincisi!
 Onu sana veriyorum armağan olsun diye,
 Yürekten kabul etmeni istiyorum bu payı.
 Bir hişt düzenlemek için evinde
 Ak tosunu da al bahtsız oğlun için
 Adsız kalması sebepsiz değil."
 "Dur, kimsin sen?" diye haykırdı Wrijmeg.
 "Senin adsız oğlunum, acılı bir günde
 Beni öldürmüştün sivri hançerinle.
 Denizde olmuştu bu, cesur Donbettırlar'da.
 Benim için hişt düzenlemedin o günden beri.
 Bu dünyanızla vedalaşmak için ben de
 Barastır'dan izin alıp sizlere geldim"
 Sözünü bitirir bitirmez ardına bakmadan
 Ölümler dünyasına uçtu, gözlerden uzaklaştı.
 Katıla katıla ağlıyordu yaşlı Wrijmeg.
 Ardından bağırıyordu derin kederler içinde:
 "Son kez bak bana, ne olur oğlum!"
 Fakat azgın at gözlerden yitip gitmişti .
 Boynuzlu sürünün hepsini Nartlara dağıttı.
 Özlemler içinde Satana'ya koştu.
 Avluya girerken Wrijmeg heyecanlı:
 "Biliyor musun?" diye acıyla haykırdı.
 "Kim gelip geçti buradan Satana'm?
 Sevinçleriyle acılarıyla yaşadığın biri,
 Kader karşılaştırdı bizleri öz oğlumuzla.
 Terk-Turklar'a amansız akınlar yaptık,
 Ama ölümler ülkesine gidiyor oğlumuz yine"

Dayanılmaz bir acıyla sarsıldı Satana.
Oğlunun ardından bilinçsizce atıldı.
“Ey oğul! Hiç kimsenin bakışı çekmez beni,
Ne de sesi kulaklarımı okşar!
Acı bana oğul, atını durdur!
Bir kez olsun o güzel yüzünü göster bana!”
Çocuk endişeliydi, zamanı doluyordu.
Altın sarısı güneş soluklaşmıştı çoktan.
Anasına seslendi üzüntüyle uzaktan:
“Sürem sona eriyor, acele etmem gerek”
Kül gibi olmuştu benzi, her şeyi anlamıştı.
Gözlerini göğre çevirerek sessiz yakardı:
“Ana yüreğinden anlıyorsan eğer
Yalvarırım güneşin son ışıklarını geri çevir!”
Ansızın koca dağların ardından
Solgun küçücük bir ışık patlayıverdi.
Ölümler ülkesinin kapısından tam girerken.
Çocuk döndü, geriye baktı
Satana birden ışıyan yüzünü gördü.
Yüzüğünü sevinçle oğluna fırlattı:
“Bu yüzüğü adsız parmağına tak canım oğul!”
Adsız oğul ölümler ülkesine böylece
Yalnız geldiği gibi, yalnız dönmüştü.
Hiç töreni çok dokunaklı oldu.
Ak tosunu da kestiler derin anısına.

WRJMEG İLE TEK GÖZLÜ DEV

Aşağı mahallenin tüm gençleri bir gün,
Nihasta türkü söyleyip oynuyorlardı.
Sıcak bir tartışma çıkmıştı oyundan sonra.
Kahramanlardan söz açıldığı zaman;
Kim daha cesurdu erkekler arasında,
Kimin karısı daha güzel ve akıllıydı.
Anlaşmaya bir türlü varamıyorlardı.
Herkes sevgili karısının adını anıyordu.
“Neden tartışıp duruyoruz?” dedi Wajig.
“Yukarı Nart mahallesine gidin!
Bilici Kulbadeg’e sorun orada.
Bilge kadın yanılmaz hiçbir biçimde.
Kararını verir, erkeklerden kim daha cesur,
Kimin karısı daha güzel ve akıllı”
Hemen Kulbadeg’e gittiler doludizgin.
“Evde kim var, avluya baksın hele!”
Yaşlı kadın telaşla kulübeden çıktı;
“Görölmüş, duyulmuş mu dünyada?
Ne getirdi sizleri bu basit kulübeme?”
“Ey bilici kadın, öz anamız ol bizler için!
Senden öğrenmek istiyoruz gerçeği,
Bugün hep tartıştık aramızda;
Nart erkekleri içinde kim daha cesur,
Kimin karısı daha güzel ve akıllı?”
Verdiği karşılık şöyleydi bilici kadının:
“Nart kadınları içinde en akıllısı Satana’dır.
En yürekli erkekse Wrjmeg.

Ey güneş parçalarım, herkes biliyor bunu”
 Bu sözleri dinler dinlemez Nartlar
 Yaşlı kadının üzerine yürüdüler öfkeyle.
 Böyle karşılık vermesin diye bir daha
 Zavallı Kulbadeg’i benzettiler iyice.
 Bu olayı öğrenince Bilge Satana
 Öfke kustu kendini bilmez Nartlara.
 Bu üzücü tatsız olaydan habersiz,
 Uzun, çetin bir seferden bu sırada
 Köyüne dönmüştü yaşlı Wrijmeg.
 Satana saygıyla karşıladı, şöyle dedi:
 “Namın uzun süre yaşasın koca Nart!
 Yaşamın sıkıntısız geçsin her zaman!
 Zarara uğramadan uzak yollardan
 Zamanında evine varman ne güzel!
 Şimdi gelelim asıl konumuza;
 Doğru sözleri hiçbir zaman sevmeyen
 Kibirli yiğitlerin kahramanlığını bil!
 Kaburgalarını kırdılar kinle, öfkeyle
 Basit, iyiliksever yaşlı Kulbadeg’in
 Köyümüzde en iyi Nart çiftinin
 İkimiz olduğunu söyledi diye”
 Öfkeden kudurmuştu yaşlı Wrijmeg
 “Nasıl döverler bir kadını böyle acımasızca?
 Ah, bu kadar alçalmak olabilir mi?
 Bu utançla yaşamaktansa, doğmamak daha iyi!
 Ünlü Nartlar arasında çok enderdir
 Böylesi tatsız bir olayın başa gelmesi.
 Kadın dövmek, ata vasiyetini bozmak demek!”
 Köhne kulübeye yöneldi zaman geçirmeden.
 Zavallı Kulbadeg’in yanına vardı:
 “Neden ağlarsın, derdin ne?”
 “Nasıl ağlamayayım ünlü Wrijmeg.
 Öylesine korkunç davrandılar ki bana!
 Hiç beklemediğim halde birden nasılsa
 Genç Nartlar geldi evime, çok sevinmiştim.
 Aralarında tartışıp fikir yürütüyorlardı;

Nart erkeklerinden kim daha cesur,
 Kimin karısı daha akıllı, güzel,
 Benden söylememi ısrarla istediler.
 Söyler söylemez, dövdüler beni.
 Gerçek uğruna kaburgalarımдан oldum.
 Yanıyorum kaç gündür ateşler içinde.
 Şimdi o yenilgi bilmez özelliğınle
 Git kibirli gençlere, yoldan çıkmışlara
 Gerçek cesaretin ne olduğunu göster!"
 Yürüdü hışımıla aşağı mahalleye doğru.
 Nihasa vardı, Nartlara şunları dedi;
 "Ey çok düşman görmüş delikanlılar!
 Ne diye leş gibi yatarsınız ocak başında?
 Yıllık sefere atılsanız daha iyi değil mi?"
 Öneriyi onayladılar gençler hep birlikte.
 İtirazsız hemen hazırlanıp yola çıktılar.
 Bir yıllık bilinen o uzun, çetin seferlere.
 Duaya başladı bilici Kulbadeg de:
 "Gökyüzü göndersindi buzulları, karları.
 Yolcuları karlar öylesine örtsün ki,
 Dirençlerini sınamak kolay olsun!"
 Kar yağmaya başladı, korkunçtu tipi.
 Dağlarda yakalamıştı tüm yolcuları.
 Bir mağaraya sığındılar Nartlar korkudan.
 Soğuktan, açlıktan inleye inleye
 Yedi gün geçirdiler lanetler arasında.
 Yine de merhametini esirgemedi gökyüzü.
 Yedinci günün sonunda güneş gözükte.
 Hemen yakınlarındaki dağa hükmeden
 Tek gözlü korkunç yaratık tam bu sırada
 Koyunlarını sürüyordu dağ eteklerinden.
 Kardan temizlenmişti yer devamlı esen yelle.
 Herkes biliyordu ki tek gözlü devin
 Öküz iriliğinde kocaman koyunları vardı.
 Bir yaşında olanları deve kadardı neredeyse.
 Gençlere döndü Wrijmeg şöyle dedi:
 "Kemiklerimizin çürüyüp kalmaması için

İnsanın kanını donduran bu uğursuz yerde,
 Kim en cesursa, bir adım öne çıksın!"
 Çoğu karşılık verdi koca Nart'ın çağrısına,
 Yiğitliklerini göstermek istemişlerdi ama
 Bir adım attıkları gibi kapandılar yere.
 Yaşlı Wıjmeg onlara örnek olsun diye,
 Her yanı buz tutmuş mağaradan çıktı.
 İri bir koçu ele geçirme sevdasıyla
 Devin sürüsüne doğru ağır ağır ilerledi.
 Karanlık bastırınca da ağıla sokuldu.
 Koçu yakaladı ama dondan eli yapıştırdı.
 İliklerine kadar işlemişti korkunç soğuk.
 Koçtan kurtaramıyordu bir türlü elini.
 Ürken koç can havliyle sürükledi Nart'ı
 Devin sakince uyumakta olduğu eve doğru.
 Dev ansızın uyanıverdi, düşmanını görmüştü,
 Kavrayıp koca elleriyle, geçirdi şişe.
 Eline şişi aldı, başladı konuşmaya:
 "Kızart bana Nart'ı akşam yemeği için!
 Ben biraz uzanıp kestireceğim, yorulдум."
 İri bir kayayı tüy gibi rahatça kaldırıp
 Mağara girişini güzelce kapadı.
 Mağarada sert taş döşeme üzerinde
 Derin bir uykuya daldı, ölü gibiydi.
 Fakat çelik şiş işlememişti Nart'a.
 Şişten kurtulacaktı, derin bir soluk aldı.
 Kılıcını kullanarak demir şişi çıkardı.
 Kor oluncaya kadar kızdırdıktan sonra
 Devin gözüne ansızın sokuverdi.
 Yeri göğü sarsıyordu dev korkunç acıyla:
 "Yazgını kıskanmıyorum hilekâr düşman.
 Tanrılar lanetlesin seni, geberip gidesin!
 Sonsuza kadar sönsün ocağın!
 Yakınlarının ağlayışlarını şimdiden duyuyorum.
 Ellerimden kaçamazsın ölene dek peşindeyim!"
 Günün ilk ışıkları görünür görünmez
 Dev hışımla kalktı, mağara çıkışında durdu.

Ayaklarını genişçe iki yana açıp
 Hayvanları teker teker geçirmeye başladı.
 Elini dokunduruyordu her birine,
 Wrijmeg'i arıyordu el yordamıyla.
 Nart'sa iri bir keçinin karın kısmına
 Kendini gizlemiş ustaca bağlamıştı.
 Dev in altından kolayca geçti keçi,
 Beraberinde de Wrijmeg'i taşıyordu.
 Dev hem karanlığa, hem ışığa lanetler ede ede
 Keçisine eğildi yavaşça şöyle dedi:
 "Sana bırakıyorum sürüyü otlatmayı
 Kendini bilmez Nart'ı mutlaka yemeliyim"
 Wrijmeg gülererek şöyle karşılık verdi:
 "Sonsuz başarılar diliyorum sana.
 O kadar yürek varsa sende tek gözlü,
 Diğerlerini de yersin benden başka"
 Korkunç dev in soluğu büsbütün kesilmişti.
 Öfkeden kudurarak boylu boyunca yere devrildi.
 Wrijmeg de tek mil sürüyü aldı götürdü.
 Yiğitliğinin cesaretinin ödülü ganimetle
 Şanlı Nartları tıka basa yedirdi.
 Eski neşelerine yeniden kavuşmuşlardı gençler.
 Türkülerle oyunlarla yurtlarına döndüler
 Ele geçirdikleri sürüyü iki parçaya böldüler.
 Biri armağan edildi bilici Kulbadeg'e.
 Zengin olmuştu bir anda zavallı kadın.
 Geri kalan sürüyle de Nart köyü için
 Kuvdlar düzenlendi birbiri ardından.
 Herkes anlamıştı kim en cesurdu, kim kahraman.
 En fazla Satana sevinmişti elbette
 Uzun zamandır beklediği kocası dönmüştü eve.

SATANA'NIN AYARTILMASI

Yıllık yolculuğa çıkıyordu Wrijmeg.
Sevgili karısı Satana'yla vedalaştı:
“Uzak, bilinmez yollara gidiyorum,
Evin anahtarlarını koru, yitirme!
Olağanüstü güçleri olan sivri bizi
Sana bırakıyorum her ihtimale karşı.
Ona titizlikle bak, gözün gibi sakla!
Zamanı geldiğinde avucuna batır.
Kan akarsa ince şerit halinde
Wrijmeg dönmeyecek demektir eve.
Süt boşanırsa avucundan
Köpüğü dağılarak genişçe,
Sağ salım döneceğim o zaman köye
Hiç gecikmeksizin sana, sevgili karıma”
Dünyevi işleri arasında Tutır
Nart'ın sefere çıktığını
Satana'nın da yalnız kaldığını öğrenince
Tez giden atına atlayıp fırladı ileriye.
“Nart Satana” diye düşünüyordu yolda:
“Ustaca bir tuzağa hiçbir zaman düşmedi.
Erkeklerin yaşamasına asla izin vermedi,
Bozdu bütün oyunlarını zamanında.
Nart ev kadınına sınamak için
Bir gece geçirmeliyim onun yanında”
Köye doğru uçtu bulutlar arasından.
Atını sürdüğünde Wrijmeg'in avlusuna
Ortalık iyice kararmış, akşam olmuştu.

Satana kapıya çıktı yolcuyu karşılamaya:
 “Eski geleneklerimiz izin veriyor bana
 Evde erkek olmasa bile, seni kabul etmeye”
 Saygıyla eve soktu Tutır’ı.
 Çevresinde dönüp duruyordu ilgiyle.
 Konuğa saygının en büyük işareti olan
 Besili bir koçu sürükleyip içeri getirdi.
 “Kocam gittiğine göre” diye mırıldandı,
 “Konuk kesmeli bu koçu, doğru değil mi?”
 Sofrayı Tutır’a açtı ev sahibesi Satana.
 Bir güzel ağırladı değerli konuğunu.
 Tutır söze başladı hiç utanmadan:
 “Geliş amacımı saklamıyorum senden.
 Sana geldim, hiç yakınmadan içeri aldın.
 Seni yalnızca görmek değil niyetim.
 Bir koca gibi yatmak istiyorum seninle.
 Yatağı iki kişilik hazırlarsan sevinirim!”
 Satana sarardı, kül oldu benzi.
 Bir titremedir aldı tüm bedenini.
 Tutır’a hizmet etmeyi bıraktı, geriledi.
 Dönerek yüzüne sertçe haykırdı:
 “Buraya beni ayartmak için geldiyse
 Koca bir budalasın sen, bir eşek gibi!
 Hiç utanma nedir bilmez misin?
 Nasıl cesaret edersin beni küçültmeye?
 Yaşımın bu akşam güneşinde hayasızca
 Üstüme böyle bir utancı alacağımı mı sandın?
 Oh olamaz, yanlış mı işittim yoksa?”
 Öfkeli Satana gecenin karanlığında
 Yüzsüz Tutır’ın üzerine öfkeyle yürüdü.
 Bir daha böyle bir niyet beslemesin diye
 Ateş kancasıyla vura vura evden kovdu.
 Dünyası başına yıkılmıştı Tutır’ın.
 Çaresiz evine döndü kızgın, öfkeli.
 Altın işlemeler ustası Safa da
 Tutır’ın başına gelenleri öğrenince
 Mırıldanmaya başladı kendi kendine:

“Tutır sarhoş olmuş içki içmeden,
 Yara bere içinde ayrılmış oradan,
 Satana’ya giden yolu hepten kapanmış.
 Fakat yeniden girişirse böyle bir işe
 Kurnazca hareket etmeliyim ben de.
 Bana başka türlü davranır, eminim bundan.
 Sert olmamalıyım karşılaştığımızda”
 Nasıl davranacağını ince hesabıyla
 Nart Satana’ya doğru yola çıktı Safa.
 Başkaları öğrenmesinler diye gizlice
 Özellikleri olağanüstü olan harika çelikten
 Açılır kapanır bıçak yaptı eşsiz güzellikte.
 Sahibi istediğinde kaşla göz arasında
 Çelik çakı dönüşüyordu önünde
 Kıpır kıpır bir kızla oğlana.
 Yol boyunca hizmet ederek sahibine
 Yalnızca onun için yaşıyorlardı dünyada.
 Onları dinlendirmek gerektiği zaman da
 Döndürüyordu yeniden çelik çakıya.
 Rüzgârdan yağmurdan koruyordu.
 Sürekli cebinde taşıyordu büyük dikkatle.
 Çakı değil, seyri doyumsuz hazineydi tıpkı.
 Nart köyüne yaklaşmıştı ak sakallı Safa.
 Bir an önce varmak istiyordu Satana’ya.
 Vardı, kapısında yüksek sesle haykırdı:
 “Oo, iyi akşamlar Nart kadını Satana!
 İçeri al beni, herkesin can konuğu Safa’yı”
 Alacakaranlık çökmüş, akşam olmuştu.
 Satana yolcuyu karşılamaya çıktı:
 “Geleneklerimiz bu hakkı veriyor bana
 Evde erkek olmasa bile, kabul etmeyi”
 Sessizce, sakın eve girdi bilge Safa.
 Hayırlı bir konuk gibi bir köşeye yerleşti.
 Ev sahibesi Satana çıktı, kapıda durdu.
 Avucuna batırdı çabucak Wrijmeg’in bizini
 Köpürerek süt çıktı yaradan
 Derin bir soluk aldı, sevinçle haykırdı:

“Oh ne mutluluk, yaşıyorsun Wrijmeg!
 Tanrıların himayesindeyiz hepimiz.
 Dertlere, belalara uğramamış yolcumuz”
 Konuğun yanına döndü, gözleri ışıyordu:
 “Seni yalnız bıraktım, bağışla beni bu yüzden
 Wrijmeg'im dünyayı dolaşmaya çıktı da.
 Geceleyin döner mi haber alamamıştım.
 Çok heyecanlandım, öğrendim şimdi.
 Sevdiğim dönecek evine şafak vaktinde”
 Sözlerini bitirdikten sonra avluya çıktı.
 Besili bir koçu sürükleyerek getirdi.
 “Saygıdeğer konuk, evde erkek yok,
 Süregelen geleneklerimizi bozma!
 İçinden belki gelmeyebilir ama
 Bu görevi yerine getirmelisin yine de”
 Altın işlemeler ustası çıkardı gizli cebinden
 Göz nuru döktüğü olağanüstü çakıyı.
 Hünerini göstererek şaşkın bakışlar altında
 Kız ve oğlana döndürdü bir anda.
 Oğlan koçu devirdi, kesmeye başladı.
 Satana çocuklara bakıyordu şaşkınlıkla.
 Çok kısa zamanda hazırlamıştı her şeyi.
 Dört dönerek sahiplerini ağırladılar.
 Satana “mucize bu” diye geçirdi içinden.
 “Göklerde bile rastlayamazsın böylesine”
 Şaşlıklar da kızarmıştı bu arada.
 Şaşılasi çocuklar kaşla göz arasında
 Safa'nın önünde sofrayı kurmuşlardı.
 Kaşını bile oynatmamıştı ak sakallı Safa.
 Yemeğini bitirdiği zaman yalnızca
 Eliyle şöyle bir işaret etti genç uşaklara.
 Satana saygıyla Safa'ya döndü, şöyle dedi:
 “Yat, uzan biraz beklenmeyen konuğum.
 Baş odada yerin hazır, yatabilirsin”
 Konuşmasını bitirir bitirmez birden
 Kızla oğlan sahiplerine koştukları gibi
 İki taraflı çakıya dönüştüler yeniden.

Özenle temizledikten sonra cebine koydu sessizce
 Satana'yı yavaş yavaş etkilemeye başlamıştı.
 Kim sahip olmak istemezdi böyle çakıya.
 Yorgun konuk odasında yatarken
 Satana Safa'ya yaklaştı, şunları dedi;
 "Ey saygıdeğer, kutsal konuk!
 O harika cep çakını vermedikçe bana
 Asla huzur bulamayacağım dünyada.
 Sat bana, seni altınlara boğayım.
 Değeri ne olursa olsun iki katını iste"
 Yapmacık tavırla karşılık verdi usta:
 "Oh tanrılar kurtarın beni!
 Beni besleyen bu harika nesneden
 Nasıl yoksun kalırım, hiç olur mu?"
 Yatışmak bilmiyordu Satana bir türlü.
 Konuğa yalvarmayı sürdürdükçe sürdürdü.
 Mutlaka satmalıydı bu olağanüstü çakıyı.
 Konuk uzun zaman suskunluğunu korudu.
 Nihayet konuşmaya başladı gözleri ısıltı ısıltı :
 "Çocuklar kadar değerlidir bu nesne,
 Dünyada satmam, olamaz asla!
 Fakat takas etmek gerekirse, bu mümkün,
 Ancak bir kadınla değişebilirim onu"
 "Ne söyleyeyim" diye mırıldandı Satana.
 "Kimse beni ayartamadı bu zamana dek,
 Şimdi eğer bu duruma düşersem
 Günah olur, ama küçük sayılır.
 Kimse kınamaz beni öyle değil mi?
 Böylece hiç yummadılar gözlerini şafağa kadar.
 Safa sabahleyin kalktı, oldukça sevinçliydi.
 Eşsiz çakıyı Satana'ya armağan etti.
 Güneşin ilk ışıklarıyla tarlalarla ovalar
 Altın sarısı renklerle kaplandığında,
 Nart halkının ünlü yol göstericisi yaşlı Wrijmeg
 Dağlar ötesinden uzak yollardan
 Ele geçirdiği at sürüsüyle çıkageldi köyüne.
 Kapiya yaklaşarak seslendi:

“Tüm diyarı baştan başa dolaştım.
 Neredesin ev sahibem, dışarı çık haydi!
 Yüzünü göster, kalbim sevinçle dolsun!
 Çok sayıda hayvanla döndüm evime”
 Kocası Wrijmeg’in sesini duyar duymaz
 Ağlayıp, dövünmeye başladı Satana:
 “Kanlı yağmurlar geçmiş üzerimden,
 Zavallı, talihsiz başım üstünden.
 Korkunç kötü günahlara girdim bu yaşımda.
 Namusumu sonsuza dek yitirdim.
 Ne yapmalıyım ben, çektiğim acı sonsuz?
 Şimdi açabilir miyim ona evin kapılarını?
 İçeriye girer de yabancıyı bulursa,
 Hakkından gelecek belki de korkunç kinle.
 Benim utancım dilden dile dolaşacak
 Hayır hayır, asla dayanamam buna”
 İşkenceler çekerken böyle Satana
 Yaşlı Wrijmeg’in de yüreğini kuşku sarmıştı.
 Tedirgin az daha sokuldu evin kapısına.
 Birden içeriden tanımadık bir ses duyunca,
 Suskunluğun nedenini hemen anladı;
 “Satana’ya yaklaşmaya kim cüret etmiş ben yokken?”
 Wrijmeg mihlanmış gibi yerinde çakılı kaldı.
 Korkunç bir acı saplanmıştı göğsünün ortasına.
 Kıvılcımlar dökülüyordu sanki gözlerinin içinden.
 Tek bir düşünce vardı kafasında, tutsak olmuştu:
 “O yabancıyı ve Satana’yı birlikte öldürmek!”
 Kinden başı dönüyordu, kapıya yaklaştı.
 Kendine gelerek birden durdu:
 “Ey gökyüzü, Nartlarımız ne diyecekler peki?
 Nasıl kabullenirim bu günahı, utancı?
 Öldürmek kolay, onlardan kurtulmak demek.
 Kim koşup gelecek çılgınlara, inleyişlere?
 Aklanmak için ne diyeceğim onlara?
 Bu korkunç ayıbım yayılacak
 Yurdumdan en uzak dağlara kadar.
 Korkak Nartlar gelecekler buraya.

Ne yapmalıyım, kaçayım mı yoksa?
 Köyden ayrılıp gidersem uzaklara,
 Şaşkın aralarında şöyle fısıldaşacaklar:
 “Bir yıl olmadı düştü evine koca Nart,
 Sonra da karısından kaçtı her nasılsa”
 Wrıjmeg bir süre duraksadıktan sonra
 Kararını verdi, doğrusu buydu:
 “Hiç dönmemek üzere ayrılmalıyım
 Geçen tüm yılları yaşanmamış sayarak”
 Eyerledi çevik atını yeniden.
 Bir gezgin gibi dolaşmaya gündüz gece
 Yabancı diyarlara, uzaklara çekip gitti.
 Rahat bir soluk aldı Safa bunu öğrenince.
 Eşsiz çakısını Satana’ya verdikten sonra
 Gülerek yola çıktı sabahleyin erkenden.
 Satana’nın aklı başına gelmişti.
 “Ah, böyle bir arzuya nasıl kapıldım?
 Nartlar yakında bunu öğrenirlerse
 Bu günahla karşılarna nasıl çıkarım?
 Aralarına beni hiç alırlar mı ki?
 Ayrılalım en iyisi onlardan ebediyen,
 İhanetimin cezası olarak uzaklarda öleyim”
 Derin kederler içinde, umudunu yitirmiş,
 Erkek giysilerine bürünerek
 Evinden ayrıldı bir gezgin gibi,
 Uzak, bilinmedik diyarlara doğru.
 O uğursuz çakıyı da yanında taşıyordu.
 Söylenip duruyordu yolda kendi kendine:
 “Yabancı diyarlarda yok olup git, doğrusu bu!”
 Sürgüne gidiyordu Nart kadını Satana.
 Bozkırlardan yürüyordu, deli ormandan.
 Hendekleri, uçurumları dolanmıyor,
 Aşıyordu dağları, ırmakları doğruca.
 Uyku girmiyordu gözüne, yürüyordu acıdan.
 Yorgunluk duymuyordu, sadece yürüyordu.
 Bir diyar bitiyor, diğeri başlıyordu.
 Hangi yoldu, neresiydi bilemiyordu.

Yer yarılp içine düşmüştü sanki,
 Hiçbir yerde yoktu Nart Wrijmeg.
 Acaba hangi ülkelerde yitip gitmişti izi?
 Karanlık ve uzun gecenin birinde
 Issız bir vadide yürüyordu Satana.
 Düşe kalka yürüyordu zifiri karanlıkta,
 Yine de inatla sürdürüyordu yolunu.
 Güneş de sonunda doğmuştu işte
 Doğa canlanmış, renklenmişti her şey.
 Dinlenmesi gerekti, yorulmuştu iyice.
 Daha önünde uzun bir yolu vardı.
 Küçük bir tümsek görünce oraya yöneldi.
 Hemen yeşil çimenlere attı kendini.
 Uyku tüm bedenini sarmıştı yorgunluktan.
 Güneş iyice yükseldiğinde gözlerini açtı.
 Güneşin parlak ışıkları ısıtmıştı toprağı.
 Elini gözlerine siper ederek geniş bozkıra baktı.
 Alabildiğine uzanan yemyeşil tarlalar, çiçekli ova,
 Uzaklarda dağlar, karlı dorukları...
 Hayvan sürüsü gördü güneşli bir vadide.
 Belli belirsiz bir umutla gözlerini dikti:
 “Madem tüm vadi koyunla dolu,
 Yakınlarda çobanı da vardır mutlaka.
 Akşam olmasını bekleyeyim en iyisi”
 Güneş dağların gerisine sokulmuştu işte.
 İnceden esiyordu akşamın serinliği.
 Sürü toplanmaya başlamıştı yavaş yavaş.
 Bilge Satana çobanı uzaktan gördü.
 Kendini işine kaptırmış çalışıyordu.
 At üstünde dönüyordu çimenler arasında.
 Geniş omuzlu, ateş gözlü bir ihtiyardı.
 Koyun sürüsü çevresini almıştı.
 Kamçısıyla hayvanlara hafifçe dokunarak
 Barınaklarına sokuyordu birer birer.
 Yine otlatmaya götürecekti sabahleyin erkenden.
 Barınağa soktukten sonra, kayıp olmasın diye
 Tahta perdeleri yerine taktı iyice.

Sonra serin kulübesine yöneldi çoban.
 Bir güzel dinlenip karnını doyuracaktı.
 Satana gecenin karanlığında bir köşede
 Kulübeden biraz ötede suskun oturuyordu.
 Bir süre bekledikten sonra çobana seslendi:
 “Konuğa aç kapılarını, bekletme hadi!
 Az yol yapmadı yorgun mu yorgun”
 Çoban duraksamadan bu çağrıya koştu.
 Gezgini barındırmaya hazırdı;
 “Gir içeri, uzun süre beklediğim konuğum ol!
 Buraya diyar diyar gezinenler alınır.”
 Bu sesi duyar duymaz Satana sersemledi.
 Birden tanıdı, Wrijmeg’di bu çoban.
 Kocasını, sevgili yoldaşını tanımişti.
 Yitirmişti, fakat karşılaşmışlardı yeniden.
 Tepeden tırnağa titriyordu sevinçten.
 Güçlkle hâkim olabildi kendine.
 Az kaldı açık edecekti her şeyi.
 Wrijmeg’s e aklına getirmed i bile
 Konuksever basit kulübesine giren
 Beklenmedik bu karşısındaki konuğ un
 Bir zamanlar birlikte yaşadığı karısı olduğunu.
 Erkek giysilerine bürünmüş biri ydi önündeki.
 Wrijmeg sürükleye sürükleye bir koç getirdi.
 Bıçağını bilemeye başladı çakmak taşında.
 Satana hemen elini cebine atıp
 Sevgili çakısını çıkardı, sessiz bekledi.
 O olağanüstü nesne dönüverdi kızla, oğ lana.
 Oğ lan Wrijmeg’in elinden koçu alarak
 Nart’ın şaşkın bakışları altında kesiverdi.
 Ağzı bir karış açık bakıyordu çocuklara.
 Aklını başından almıştı bu inanılmaz mucize:
 “Oh tanrım! Mutlu bir gün verdin bana.
 Karış karış gezdim dünyayı, çok yerler gördüm,
 Defalarca mucizelere tanık oldum ama,
 Böylesiyle hayatımda hiç karşılaşmadım”
 Sade yemeğini bitirip karnını doyurduktan sonra

Sahte gezgin Satana çocuklara işaret etti.
 Kızla oğlan sahibine koştular beklemeden.
 Bir anda çakı haline geldiler yeniden.
 Bıçağı özenle temizleyip cebine koydu usulca.
 Yıldırım çarpmışa dönen Wrijmeg
 Durdu, gezgine şunları dedi:
 “Sözlerime sakın kızma, az dinle beni!
 Sat bana gezgin bu harika çakıyı,
 Dünyada hiçbir şeyi esirgemezdim.
 Gözün gördüğü ne varsa verirdim düşünmeden.
 Bu yaptığın iyiliği de unutmazdım asla”
 Satana gülümseyerek karşılık verdi;
 “Evet, kuşkusuz, çok insan görmeme karşın
 Senin gibisiyle hiç karşılaşmadım hayatımda.
 İyiliğin karşılığını mutlaka vermeliyim.
 Her şeyi isteyebilirsin bunun için.
 Fakat bu çakıyı canım gibi severim.
 Kızma, kendi gözlerinle gördün az önce.
 Asla hiçbir şeye değişmem onu.
 Hizmet ederler bana gündüz, gece.
 En değerli varlığım, ekmek kapım bu çakı.
 Eğer hayra değişmeyi düşünürsem
 Bir kadınla olur sadece bu.
 Başka hiçbir şey de istemem.”
 Wrijmeg söze girdi beklemeden:
 “Bu dileği yerine getirirdim hemen
 Kadın olarak dünyaya gelseydim eğer.
 Sadakat yeminimi bozardım hiç çekinmeden,
 Böylesi bir çekiciliğe dayanamazdım asla”
 Kendini açığa vurmanın tam sırasıydı işte.
 Satana masum bir tavırla Wrijmeg’e döndü;
 “Şimdi, Wrij, kahraman erkeğim!
 Anlıyorsun değil mi, yeminimi bozup da
 Bu olağanüstü, eşsiz nesneye
 Nasıl ruhumu sattığımı elde olmadan.”
 Wrijmeg Satana’yı özlemle kucakladı.
 Barışmanın ilk adımı atılmıştı böylece.

Hemen yola koyulmaya karar verdiler
 Dönmeye yurtlarına, ateş gözlü Nartlara.
 Köylüler unutmamışlardı ünlü karı kocayı.
 Yaşlı Wrijmeg'i, Bilge Satana'yı hiçbir zaman.
 Sık sık bir araya geldiklerinde nıhasta
 Sır olanlardan haber bekliyorlardı endişeyle:
 "Bir yıllık seferin süresi geldi de geçti.
 İki yıl oldu, Wrijmeg'den eser yok,
 Şu ana dek ayak basmadı Nart köyüne.
 Bir yerlerde ölüp gitti herhalde.
 Birlikte geçirdikleri güzel yaşamları
 Acılı bir sonla bitiverdi.
 Kocasının ardından karısı da sır oldu"
 Kurnaz Sırdon söze karıştı, şunları dedi:
 "Ölümden söz etmenizin bir anlamı yok!
 İnanın onlar sağ ve sağlıklılar bizler gibi!
 Mutlaka köye döneceklerdir yakında
 Üstelik bir sürü hayvanla yanlarında.
 Yoksulları sevindireceklerdir, göreceksiniz"
 Sırdon'un önsezisi gerçekleşmişti.
 Şafağın ışıkları ufku sardığında boydan boya
 Mutlu haber yayılmıştı tüm köye.
 Değerli Nart ailesi dönmüştü evlerine
 Yolculuktan, yazgılarından hoşnut
 Beraberlerinde sürüyle hayvan getirerek.
 Halk onları karşıladı bir konuk gibi.
 Sürekli akıl danıştıkları can yakınlarının
 Bir şölen gibi kutlandı yuvaya dönüşleri.
 Yaşlılar ellerini kuvvetlice sıktılar.
 Türküler söylediler, oynadılar gençler de.
 Öylesine mutlu olmuşlardı ki Nart kahramanları,
 İkinci bir güneş doğmuştu sanki üzerlerine.
 Eski neşesine yeniden kavuşmuştu Wrijmeg.
 Nartlara dönerek şöyle buyurdu:
 "Çabucak ulaklar gönderilsin tüm köylere,
 Kimse kalmasın; zengin, yoksul çağrılınsın!
 Nartlarımızın sürekli dans edip oynadıkları

Oyun alanı taşsın insan seliyle”
 Tüm halk akın etmişti bu çağrıyla birlikte.
 Herkes oyun alanında toplandığı zaman
 Satana yere bıraktı usulca
 Eşsiz olağanüstü çelik çakıyı.
 Nartların şaşkın bakışları arasında
 Çakı kızla oğlana dönüşüverdi
 Ve çalışmaya koyuldular canla başla.
 Sürünün çevresinde bir dalgalanma oldu birden.
 Şaşkınlıktan donup kalmışlardı Nartlar.
 Böyle bir mucizeyi köy hiç görmemişti.
 Sürüyü saymaya yardımcı oldu Wrijmeg.
 Büyük pay yoksullara düştü her zamanki gibi
 Wrij uşaklara seslendi, şunları dedi:
 “Ak bir tosun ayırın benim için şimdilik.
 Geriye kalanları da dikkatle, titizlikle
 Nart evlerine bölüştürün eşit olarak”
 Buyruğu yerine getirdiler uşaklar
 Büyük bir onurla tez davranmadan.
 Ak tosunu bulup sürüden ayırdılar.
 Her Nart almıştı kendine düşen payı.
 Satana’yla Wrijmeg’e tek mil Nart halkı
 Şükranlarını ilettiler büyük saygı göstererek.
 Neşeyle evlerine dağıldılar armağanlarla.
 Wrijmeg ve Satana da ak tosunla birlikte
 Evlerine gittiler yürekleri sevinç dolu.
 Düzenleyecekleri kuvdu görüştüler.
 Hemen kollarını sıvadı Bilge Satana,
 İçkiler, yiyecekler hazırladı yorulmadan.
 İşleri bitirdikten sonra çağırdığı ulağa:
 “Tüm mahalleleri dolaş” dedi, “Seslen Nartlara.
 Büyük kuvda toplansınlar çabucak!
 Toyu düzenleyen ünlü Wrijmeg’imiz.
 Bu görkemli kuvd tüm dünya için
 Esenliğin, mutluluğun bir anısı olacak”
 Satana’nın emrini yerine getirdi ulak.
 Yüksek kuleye çıkıp Nartlara seslendi:

“Şimdi söyleyeceklerimi dinleyin
Hoş haberim vardır sizlere;
Yaşlısından en küçüğüne kadar
Koşun gelin Wrijmeg’e çabucak”
Yaşlılar, kadınlar, çoluk çocuk herkes,
Dünyada daha iyisi olmayan Nart erkekleri,
Toplandılar yaşlı Wrijmeg’in büyük evinde.
Türkülerle, oyunlarla eğlendiler coşkuyla.
Toy yedi gün kesilmeden sürdü.
Sonra bol yiyecekli masalardan kalktılar.
Şükranlarını bildirdikten sonra ev sahibelerine,
Herkes evlerine dağıldı büyük sevinçle.
Wrijmeg ve güzel karısı birlikte
Yeniden dirlik düzenlik içinde yaşamaya başladılar.

WRİJMEG'İN DEMİR TABUTTA YOLCULUĞU

İyice kocayan halk kahramanı Wrıjmeg
Büyük seferler için ağırlaşmıştı artık.
“Bir zamanlar gerçekten gençtin Wrıj” diye
Halk önünden geçerken takılıyordu bazen.
Kahramanlıkla dolu geçmişini halkın unutmaması
Derinden etkilemişti yaşlı Nart’ı:
“Nartlar için gereksiz biri mi oldum yoksa?
Yararlı değil miyim artık amansız seferler için?”
Nihasa uğradı bir gün, çok düşünceliydi.
Her zamanki yerine sessizce oturdu.
Nartlara dönerek üzüntülü şöyle dedi:
“Dirlik düzenlik içinde yaşıyoruz ezelden beri.
Ev sahibi gibidir evimize giren yolcu.
Düşman az kaçmadı Wrıjmeg’in önünden.
Ama ünlü Wrıjmeginiz artık yaşlandı.
Son dileğimi ayıplamayın sakın, karşı durmayın!
Özveride bulunun istemiyorum asla!
Sizlere yük olmayacağım böyle bilinsin!”
Yerlerinde kıpırdanmaya başlamıştı halk:
“Yürekten konuştuğun için sağ ol Wrıjmeg.
Onurumuzu, vicdanımızı yitirmiş olurduk
Son dileğini yerine getirmeseydik eğer”
Wrıjmeg sözlerini sürdürdü, şöyle dedi:
“O zaman gidin demir bir tabut yaptırın bana!
Nartların yüce dostu demirci Kurdalegon’a.

Ufukta görkemli demirhanesi dikilip durur.
 Tabutta küçük pencere yeri de açsın!
 Renkli taşları da Satana toplansın!
 Altın işlemeler ustası ünlü Safa'ya da
 Bu küçük hizmeti yapacağının umuduyla
 Altın göğüslük yaptırın yedi günde.
 Tüm bu süslemeleri tabutuma koyun!
 Avunma olur benim için hiç değilse.
 Her şeyi bitirdiğinizde, kederlenmeden
 Demir tabutumu bir güzel süsleyin!
 Balık yağını eksik etmeyin, sürün dışına.
 Huzurla taşıyın sonra Tsartsu ırmağına.
 Dalgalara bırakın, gitsin tabutum
 Kaynayan ırmağın dibine çöksün.”
 Bu sözlerle ürpermişlerdi yiğit Nart gençleri.
 Gelenek böyleydi, verilen söz tutulacaktı.
 Bozan cezalandırılırdı şiddetle.
 Nartlar ufuktan göğe çıktılar.
 Tabutu ısmarladılar demirci Kurdalegon'a.
 Nihasta Wrijmeg'in istediği biçimde
 Dökme demir tabutu süsledi usta.
 Yiyecek ve içki hazırladılar bir ay yetecek.
 Can dostu Wrijmeg'i düşünerek
 Altın göğüslüğü yapmıştı Safa da.
 Tüm altın süslemeleri Nart gençleri
 Dökümle kaplı tabuta yerleştirdiler.
 Kapağını örtüp çivilediler sağlamca
 Balık yağı da sürdükten sonra bolca.
 Çırpıntılı ırmağa doğru yola çıktılar.
 Taşkın durumdaydı Tsartsu ırmağı.
 Nartlar tabutu suskun indirdiler.
 Başlarını göğüslerine eğerek kederle
 “Elveda” dediler Koca Nart Wrijmeg'e.
 Tabut sallanıyordu dalgalarda beşik gibi.
 Karadeniz'e sürükleniyordu hızla.
 Birden Donbettırlar ortalıkta belirdi.
 İnci topluyorlardı tam bu sırada.

Doğüstü nesneye şaşkın şaşkın baktılar.
 Bütün gün oynadılar demir tabutla.
 Yakalamaya uğraştılar bir süre ağla.
 Tepinip durdular üzerinde çocuklar gibi.
 Eğlenceli bir ziyafet de çıkmıştı karşılarna.
 Hırsla yalayıp duruyorlardı balık yağını.
 Tabutla uğraşmaktan yorgun düşünce
 Hemen deniz kıyısına taşıldılar.
 Burada Melikler'in bir değirmeni vardı.
 Canları eğlenmek isteyen Donbettırlar
 Tabutu nuka bir güzel yerleştirdiler.
 Değirmeni kolayca durdurmuşlardı.
 Sonra sokuldular bir köşeye gizlice.
 Değirmenciler gelmişlerdi, şaşırmışlardı.
 Birbirlerine soruyorlardı "ne oldu böyle?" diye.
 "Bu değirmen nasıl oldu da durdu?"
 Değirmene daha da yaklaştıklarında
 Nukta buldular demir tabutu.
 Uzun süre incelediler, açmayı denediler.
 Biri bırakıyor, diğeri alıyordu,
 Bir türlü açamıyorlardı demir tabutu.
 Güçleri yetmeyince lanetler savurarak
 Aralarında tartıştılar, şu karara vardılar:
 Tabutu Melikler'in önderine göndereceklerdi.
 Buldukları nesneyi anlatmaları için
 Birkaç adam yolladılar beye önceden:
 "Melikler'in önderi merhametin bizimle olsun!
 Mucizelerle bile kıyaslanmaz bu nesne.
 Dökme demir bir tabut bulduk değirmenin yanında
 Gerçek bir mucize bildik, sevindik.
 Uğraştık, uzun süre kurcaladık durduk ama
 Tabutu açmayı bir türlü başaramadık.
 Melik önderi adamlarını çağırdı, emrini verdi:
 "Alın bu tabutu, bana getirin çabuk!"
 Yerlere kadar iki büklüm, zorlukla
 Ağır tabutu taşıldılar önderin güçlü adamları.
 Ülkenin ustaları çağrıldı tabutu açmak için.

Tabut parçalandığında donup kaldılar:
 “Oo, tuhaf bir konuk, nasıl düştün buralara?
 Demir tabuta neden girdin ihtiyar?”
 “Ben, Nart Wrijmeg, yüce ülkeden.
 Bir görmek istemiştin Melik önderini.”
 Melik önderi karşılık verdi umursamadan:
 “Ee, ne olacakmış kendi gözlerinle görürsen,
 Konuklarım bunu öderler ömür boyu hapisle”
 Yeraltı zindanına kapattırdı yaşlı Nart’ı.
 Taşkın bir neşeye kapıldı kendi de.
 Günler su gibi akıp gidiyordu fakat,
 Asla boyun eğmiyordu küstah tutsak.
 Bir gün ne olduysa oldu, gardiyanı çağırdı:
 “İhtiyarın kalp atışları durursa bir gün
 Güçlü önderinizin pek sevineceğini sanmam.
 Oysa ünlü Nart kahramanı benim için
 Yüklü bir kurtulmalık talep edebilir.”
 Gardiyan Wrijmeg’in dileğini öndere bildirdi:
 “Tutsağınız merhamet diliyor sizden
 Yüklü kurtulmalık verecekmiş serbest kalırsa”
 “Oo, güzel!” diye karşılık verdi Melik önderi.
 “İhtiyar akıllı, eskiden olduğu gibi.”
 Karanlık zindanın kapılarını açın,
 Tutsağı alıp bana getirin çabuk!
 İyi bir kurtulmalık önerirse serbest bırakılacak,
 Tersisi olursa eğer açlıktan geberir gider”
 Beyin buyruğunu yerine getirdi gardiyan.
 Tutsak yeniden huzuruna çıkarıldı.
 Korkunç önder Wrijmeg’e döndü:
 “Ee, ateşle yoğrulmuş yaşlı Nart!
 Nasıl bir kurtulmalık öneriyorsun bana?”
 Başını eğerek yerlere Wrijmeg karşılık verdi:
 “Tek boynuzlu öküzlerimiz vardır,
 Yüz kez yüz getiririm hemen.
 İki boynuzlu olanlardan iki yüz veririm.
 Üç boynuzlu bin kadar, yeter ki iste.
 Sözlerime inan Melikler’in güçlü önderi!

Dört boynuzluların miktarını da sen söyle”
 “Sekiz yüz olsun” dedi Melik önderi,
 “Fazla bir şey istemiyoruz senden”
 “Peki beş boynuzlu ne kadar istiyorsun?
 De hadi, emrini yerine getireyim!”
 “Bin sekiz yüz olsun yeter”
 “Nartlar istediklerimi sürülerinden ayırıp
 Düşünmeden hazırlarlar kurtulmalığımı sanırım.
 Bu hayvanları sana getirmek için
 Bunu Nartlara kim bildirecek peki?
 İki ulak istiyorum, bak bu önemli;
 Biri kızıl saçlı olsun, öbürü siyah kıvrıcık saçlı”
 Köy köy dolaştıktan sonra Melikler
 Biri kızıl, diğeri siyah saçlı iki ulağı
 Güçlkle bularak önderin huzuruna getirdiler.
 Wıjmeg onlara dönerek sordu:
 “Nart köyüne giden yolu kim biliyor?”
 “İkimiz de biliyoruz, merak etme sen!”
 “Güzel, benim mahalleme uğrayın o halde
 Zindanda tutsak olduğumu söyleyin,
 Kurtulmalık karşılığında serbest kalacağımı.
 Beni seviyorlarsa, kaşlarını çatmadan
 Melikler’in tüm isteklerini yerine getirirler.
 Şunları aktarın ardından unutmadan:
 Tek boynuzlu öküzleriniz var ya!
 Yüz kez yüz vereceksiniz şimdi bize.
 İki boynuzlulardan iki yüz kadar sayın.
 Bin kadar üç boynuzlu getireceksiniz,
 Dört boynuzludan sekiz yüz seferler için,
 Bin sekiz yüz de beş boynuzluyla birlikte.
 Eğer hemen gelmezse bu sürü Melik önderine
 Kara öküzün başını keseceksiniz.
 Tüm Nart halkının gözleri önünde
 Kızıl saçlının boynuna asacaksınız kesik başı.
 Söyleyeceklerim işte bu kadar”
 Nart köyüne doğru yola çıktı iki delikanlı.
 Türküler söylüyor, eğleniyorlardı.

Nartların nıhasına vardıkları zaman
 Güler yüzle selamladılar yaşlı Nartları
 “Hoş geldiniz” diye karşılık verdiler.
 “Böyle yorgun, konuklar nereden gelirsiniz?
 Ne haberler getirdiniz, anlatın hadi!”
 “Melikler’in önderi gönderdi ikimizi.
 Yüce Wrijmeg’iniz bizde tutsak.
 Yerine getirmelisiniz düşünmeden
 Şu önemsiz isteklerini Melik önderinin:
 Tek boynuzlu öküzleriniz var ya!
 Yüz kez yüz vereceksiniz şimdi bize,
 İki yüz kadar sayın iki boynuzludan,
 Bin, üç boynuzlu da getireceksiniz.
 Dört boynuzludan sekiz yüz savaşlar için,
 Bin sekiz yüz de beş boynuzluyla birlikte.
 Sürü hemen gelmezse Melik önderine
 Kara öküzün başını keseceksiniz.
 Tüm Nart halkının gözleri önünde.
 Kızıl saçlının boynuna asacaksınız kesik başı.
 İşte söyleyeceklerimiz bu kadar”
 Halk tartışmaya başladı soluk soluğa:
 “Tek boynuzluyu sağlamak kuşkusuz mümkün,
 İki boynuzluyu ele geçirmemiz güç değil,
 Fakat nerede bulacağız üç boynuzluyu?
 Dört, beş boynuzlu zaten yok”
 Karara vardılar, çözümü Satana bulsundu.
 Satana kahkahalar atarak şöyle dedi:
 “Daha en başından anlamıştım her şeyi.
 Gözü pek ihtiyarımız selamette olsun!
 Aranızdan yakalayamadı mı hiç kimse
 Wrijmeg’in sözlerindeki gizli anlamı?
 Bir zafer, başarı hazırlıyor biz Nartlara.
 Yüreğinin sesine kulak vererek kesin
 El değmemiş, verimli topraklar buldu bir yerlerde.
 Tek boynuzlu öküzlerden söz ederken;
 Yayaları sefere çağıracaksınız demek ki,
 İki boynuzlu olanlar-atlı birlikler;

Üç boynuzlular-dağ yamaçlarında keskin okçular;
 Güneşte ayna gibi kalkanları parlayan
 Kalkan taşıyıcıları olsa gerek dört boynuzlular da.
 Beş boynuzlular-savaşa gitmek amacıyla
 Silahlanmış tek mil ordu herhalde.
 Ulaklar orduyu karşılarında görünce
 Yolu göstermede direnecekler yarı yolda.
 Siz de kara saçlı ulağı yakalayıp
 Başını gövdesinden ayırdıktan sonra
 Kızıl saçlının boynuna asacaksınız.
 Kendi başından olmamak için de o,
 Melikler'e giden yolu gösterecek doğrudan"
 Toplanmaya başlamıştı Nart ordusu.
 At toynaklarının sesi toprağı sarsıyordu.
 Ulaklar karşılarında orduyu görünce
 Köyden kaçmak istediler korkudan.
 Nartlar kaçakları hemen yakaladılar.
 Kendilerine sevinç, düşmanlara keder!
 Bulat kılıç şavkıdığı gibi havada
 Kara saçlının kellesi yuvarlanıverdi yere.
 Neşelensin diye kızıl saçlı ulak
 Boynuna astılar düşmanın kellesini.
 Dehşete kapılmış zavallı ulak direnmeden
 Melun düşmana giden yolu gösterdi hemen.
 Bu sırada yaşlı Wrijmeg boş durmayıp
 Önderin karısına saygısını göstermek için
 Dökme altından göğüslüğü sunmuştu.
 Ama diğerini de elde etti böylece,
 Hazinenin nerede saklandığını öğrenmişti.
 Altın göğüslükle büyülenen kadın
 Hemen göstermişti hazinenin yerini.
 Zindandaki gizli çıkışı da açmıştı.
 Gizli yeri aklında tuta tuta
 Kulede devriye gibi dolaşmaya başladı.
 Ordunun büyük yoldan geldiğini görünce
 Saraya girdi kendinden emin.
 Öndere dönerek şunları dedi:

“Sürüm yaklaşıyor, bak uzaklarda!
 Tez okçularına ileri komutunu ver!
 Bir engel çıkmasın diye yol üzerinde
 Yalnızca ağaç dalları alsınlar yanlarına.
 Tepeden tırnağa silahlarla çıkarlarsa dışarı,
 Sürüm korku içinde dört bir yana dağılır.
 Toplamak mümkün olmaz ona göre”
 Nart’ı dinlemek gerekti kuşku duymadan.
 Silahsız çıkmalarını emretti okçularına.
 Kendi de kuleye çıktı, ama endişeliydi,
 Yolu gözlemeye başladı Wrijmeg’le birlikte.
 Nart ordusuna yaklaşıp yaklaşmaz Melikler
 Korkunç çığlıklar duyuldu birden.
 Yer çatırdıyordu adeta atların toynaklarından.
 Darmadağın edildi hepten Melik birliği.
 Melik önderi Wrijmeg’e döndü korku içinde:
 “Ey yıldızı her zaman korunan yaşlı Nart!
 Alanda dalgalanan bu duman de ne, söyle!”
 “Hayvanları sıkıştırmadan getiriyorlar,
 Toz bulutları kalkıyor ayaklarından,
 Buhar da nefeslerinden merak etmeyin!”
 “Gürültüler, çığlıklar duyuyorum ama.
 Bu ne demek? Meliklerim nerede?”
 “Sürüyü yollamışlar bak Nart köyleri!
 Ağır nalların çıkardığı gürültü bu”
 Nartlar nihayet görünmüşlerdi işte.
 Kale ve saray kuşatıldı çok geçmeden.
 Wrijmeg silahına davranarak öndere döndü:
 “Hesaplaşmamızın zamanı geldi şimdi.
 Şu boynuzlu sürüye bak çabucak,
 Şanlı Nartların kurtulmalığını kabullen!”
 Ve sivri kılıcını havada salladı.
 Önder cansız yere devrildi bu ansız darbeyle.
 Ele geçirilmişti tüm serveti Melikler’in.
 Wrijmeg tüm serveti büyük denklere böldü.
 Besili sürü de çok geçmeden toplandı.
 Türkülerle, sevinçlerle Nart ordusu

Köylerine, öz yurtlarına yola koyuldu.
Toylar, eğlenceler uzun süre bitmedi.
Yoksullara dağıtıldı ganimet her zamanki gibi
Baş tacı ettiler ünlü Nart Wrijmeg'i.
Parlak zekâsını, cesaretini hiç unutmadılar.

SOZRIKO İLE BALSEG'İN TEKERİ

Günlerden bir gün yukarı mahalleden
Sozriko, Wrijmeg ve Batraz
Tepeden tırnağa silahlarını kuşanarak,
Dalgaların delice kaynayıp kabardığı
Tsartsu ırmağına doğru yola çıkmışlardı.
Uzun zamandan beri görüşmedikleri
Eski yakınlarından yalnız yaşayan bir kadını
Görmek, yoklamak istiyorlardı candan.
Fakat dulun kulesinden iz kalmamıştı.
Dehşet vericiydi kaleden geriye kalan;
Otlar arasında kömürleşmiş mezarlar,
Yakılmıştı her şey, küllerle kaplıydı.
“Neler olmuş” diye söylendi Wrijmeg
“Kim at oynatmış buralarda böyle acımasızca?”
Atlılar öfke dolu dağıldılar üç ayrı yöne,
Felaketin nereden geldiğini öğrenme niyetiyle.
Yaşlı Wrijmeg atını doğuya sürdü,
Batraz da batıya; yolları uzundu.
Güneye yöneldi yolun kenarından Sozriko da
Endişeyle göz gezdiriyordu çevreye;
Ağaçların dalları budanmıştı her yerde.
Teker teker geçirilmiş küçük kazıklara
Kesilmiş başlar gördü, epeyce çoktu.
Kılıcının kabzasını sıktı acıtıncaya kadar.
Yabancı topraklardan eski düşmana doğru
Rüzgâr gibi sürüyordu çevik atını.
Çıplak bir adamın sarp kıyıda oturduğunu gördü.

Çıldırılmış gibi bakınıyordu donuk gözlerle.
 Sozrık o yaklaşarak adama sordu:
 “Çırlıçıplak oturmuş ne yapıyorsun böyle?
 Günlük dinlenme yeri mi yaptın burayı?
 Yolcuysan, nereden geldiğini söyle?”
 “Yolcu değilim, dinleniyorum yalnızca.
 Büyük felaket geldi biz Nartların başına.
 Düşman birçoğumuzu tutsak etti, götürdü.
 Köyümüzü yaktilar, yerle bir ettiler.
 Çok kardeşimiz de cansız yatıyor köyün içinde.
 Sağ kalanları bağladılar, sayısı belli değil,
 Kamçılaya kamçılaya sürüp götürdüler.”
 “Atla eyerime o halde, sızlanma hadi!
 Köyünüzü yakıp kül eden canileri bulalım.”
 Gumir’in toprağına giden yolu gösterdi.
 Dört nala gidiyorlardı despot Eldar’a doğru.
 Tarlalarda çalışan tutsakları gördüler.
 “Bunlar bizim insanlarımız mı?” dedi Sozrık o.
 “Evet Nart bunlar, ölüyorlar gitgide
 İşkenceler çektiriyorlar Eldar’ın savaşçıları.”
 Öfkesini tutamadı ateş gözlü Sozrık o.
 Keskin kılıcının kabzasını kavrayıp
 Başladı biçmeye Eldar’ın adamlarını.
 İşkenceler çeken tüm tutsakları kurtardı.
 Kaleye dayandı sonra savaş naralarıyla.
 Kahpe Gumir görünce düşmanının gücünü
 Tez haber saldı Balseg’e, tekerini istedi:
 “Merhamet et, bir isteğim var senden.
 Toptan yok olacağız teker olmazsa.
 Korkusuz bir Nart çıktı ortaya, çılgın, öfkeli.
 Dul kadının öcü için gelmiş belli ki.”
 Yok edici tekerini salıverdi Balseg de.
 Ardından seslendi: “Çabuk yuvarlanarak git!
 Nartları tümüyle yok etmedikçe
 Sakın geriye dönme anlaşıldı mı?”
 Gumir, Balseg’in tekerini bekliyordu endişeyle.
 Fakat Sozrık o kararlıydı, boş durmadı.

Büyük bir gedik açtı kale duvarında
 Ve kellesini uçurdu despot Gumir'in.
 Balseg'in tekeri belirdi tam bu sırada
 Cesaretini, gücünü düşmana göstermeye.
 Diğerlerine dokunmadan tüm hızıyla
 Önce Sozriko'nun ayaklarına saldırdı.
 Tekerden hiç ürkmemişti ateş gözlü.
 Keskin kılıcı elinde karşısına dikildi.
 Balseg'in tekeri duraksadı birden.
 Bu görülmemiş cesaret şaşırtmıştı onu
 Sozriko'dan uzaklaştı, hızla geriledi.
 Alevli kıvılcımlar parlıyordu yuraklarında.
 Teker kovalamaya başladı Nart
 Bilenmiş kılıcıyla tehditler savura savura.
 Birden bir meşeyi karşısında görünce
 Ağaca yanaşarak şöyle seslendi:
 "Genç meşe ağacı, bir dileğim var senden,
 Şu tekeri yok etmem gerek bir an önce
 Tut onu sağlam dallarınla çabucak"
 Meşe ağacı dile geldi, şöyle dedi:
 "Geçmiş ne çabuk unuttun hatırlasana!
 Yay yapmak için kendine keserdin beni.
 Aksi olsaydı durdururdum onu"
 Nart öfkeden dişlerini gıcırdattı.
 Öfkeli sözler savurdu meşe ağacına:
 "O güzelim palamutlarını sonsuza dek
 Obur domuzlar yiyip bitirsin!"
 Teker yuvarlana yuvarlana bu sırada
 Bir findık ağacının dallarına gizlendi.
 Sozriko da çok geçmeden ardından varıp
 Dallarıyla tekeri sarmasını istedi.
 Ağaç dile geldi öfkeli, şöyle dedi:
 "İmkânsız bir şey istiyorsun dünyada.
 Beni deviren sen değil miydin?
 Hiç mi hiç acımadan köklerimle beraber.
 Sık sık olurdu bu, işkence için sanki.
 Dallarımın ok yapardın için sızlamadan.

Düştüğün bu beladan seni kurtaramam.
 Balseğ'in tekerini yakalayamam, o kadar!"
 Lanetler savurmaya başladı fındığa:
 "Lanetliyorum seni sonsuza dek
 Balta sapı olmaya yara yalnızca.
 "Al, bir ceza daha işte!" diye ekledi.
 "Eğri büğrü, hep dallı budaklı ol!"
 Teker gıcırtyla önünde yuvarlanırken
 İhlamur ağacına rast geldi bu kez.
 Soznıko ağaca yaklaştı, diller döktü:
 "Ey yaşlı ihlamur, merhametini esirgeme!
 şu tekeri bir an önce durdurmak için
 Dallarınla yakala, ama canlı olsun ne olur!"
 Dallarını sallayarak karşılık verdi ihlamur:
 "Sağlamım, dallarım çok, fakat
 Korkunç teker karşısında bu yetmez.
 Engel olamam ona hiçbir biçimde"
 Nart Soznıko gürlledi, lanetler etti:
 "Sonsuza dek lanetliyorum seni
 Tüm ömrün meyvesiz geçsin!"
 şerbetçiotunun önünden geçiyordu teker.
 Korkudan titredi, sarsılmaya başladı.
 Her bir yana kıvılcımlar döküyor,
 Bir görünüp, bir kayboluyordu yurakları.
 Soznıko aceleyle şerbetçi otuna döndü:
 "Ey ünlü, değerli bitki büyük salkımlarınla
 Altın gibi ışıl ışıl parlayan,
 şu Balseğ'in tekerini hemen devir,
 Dallarınla ne olur dola kıskıvrak!"
 şerbetçiotu dile geldi, şöyle dedi:
 "Cesaretinin değerini merak etme bilirim.
 Tekerı bırakmam, dert olmasın bu sana"
 Gözleri yaşardı Nart Soznıko'nun:
 "Bundan böyle bil ve hatırla güzel bitki!
 Esrik eden özün ünlü beğeni olsun,
 İnsanlar her zaman sevgiyle ansın seni!
 Tanrılar için de hoş kokulu bir bitki."

Şerbetçiotu çevik mi çevikti.
 Tekeri dallarıyla ansızın sarıverdi.
 Ateş gözlü Sozrıko da tekeri yakaladığı gibi
 Altına aldı, öfkeli şöyle dedi:
 “Kimin tarafından gönderildin?”
 “Öldür beni, fakat dinle önceden
 Balseg’in tekeriyim ben, emri gereği
 Tüm Nartları ezmeliyim, mecburum.
 Fakat hiç zarara uğratmadım Nartları.
 Sana da gördüğün gibi bir şey yapmadım”
 Sozrıko söze girdi, şunları dedi:
 “Balseg’in tekeri demeyeceksin artık
 Sozrıko adını taşıyacaksın anlaşıldı mı?
 Bana hizmet edeceksin bundan böyle.
 Tez yuvarlan hadi bildiğin yoldan,
 Balseg’in ayaklarını kes çabucak!”
 Teker gürlledi, Nart’a şunları dedi:
 “Tanrının ve senin yiğitliğin üzerine ant içiyorum!
 Verdiğin emri yerine getireceğim,
 Balseg’in ayaklarını biçeceğim hemen”
 Verdiği söze inanan Nart Sozrıko
 Serbest bıraktı tekeri gün doğarken.
 Dul kadının yıkılmış evine yakın
 Yeni bir köy kurdu Nartlarla birlikte.
 Tarlalar yeniden başladı ürün vermeye.

SOZRIKO'NUN ÖLÜMÜ

Balseg'in tekeri yuvarlanarak gidiyordu.
Koşturuyordu uzak engin göklere.
Yolda yaşlı bir adama rastladı.
İhtiyar şaşırmıştı, bu telaş da neydi?
“Ey Balseg'in değerli güçlü tekeri!
Gizlemeden yanıt ver, neyin var?
Ne diye böyle üzgün yuvarlanırsın çınlayarak?
Selam bile vermeden önümden geçmek niye?”
“Artık Balseg olarak söz etme benden.
Sozriko'nun tekerleğiyim şimdi.
Mavi engin göklere yuvarlanıyorum
Balseg'in ayaklarını koparmaya orada.
Verdiğim sözü bozmaya alışık değilim”
Bu yanıtla şaşkınlığa düşen ihtiyar
“Dinle beni” dedi. “Bir öğüt vereceğim sana.
Çabuk Balseg'e git, yolunu çevirme!
Adsız parmağını kopar yalnızca.
Verdiğin söz bozulmamış olur böylece.
Canını da kurtarırsın göklerin öfkesinden”
“Hayır, olmaz bu öğüdünü tutamam
Verdiğim sözden asla dönemem”
Teker gökyüzüne atıldı var gücüyle.
Yaşlı bir kadına rastladı bu kez.
Kadın boğuk sesiyle şunları dedi:
“Ne diye öfkeli yuvarlanıyorsun çınlayarak?
Bir selam bile vermeden önümden geçersin”
Teker karşılık verdi yaşlı kadına:

“Nart Sozriko’ya söz verdim bugün,
 Balseg’in ayaklarını gökte koparmaya.
 Yemini bozmak günah, utanç verici ayrıca”
 Bir şaşkınlık almıştı yaşlı kadını da
 Tekere sertçe döndü, şunları dedi:
 “Alçakça ve acımasızca davranmak için
 Asıl sahibine koşturuyorsun öyle mi?
 Tanrılar bu yüzden cezalandıracak seni.
 Balseg’in ayaklarına sakın dokunma!
 Üzerine yuvarlanarak ansızın
 Adsız parmağını kopar yalnızca.
 Yeminini hiç de bozmuş olmazsın.
 Canını da kurtarırısın göklerin öfkesinden”
 “Hayır, olmaz, bu öğüdünü tutamam
 Verdiğim sözden asla dönemem”
 Gökyüzüne atıldı yine var gücüyle.
 Göklerde uçuyordu, endişeliydi içi.
 Birden bir kızla karşılaştı yolda.
 Kız tekeri görünce konuşmaya başladı;
 “Ne diye çınlayarak yuvarlanıyorsun böyle?
 Bir selam bile vermeden önümden geçersin.
 Ey Balseg’in değerli güçlü tekeri!
 Gizlemeden yanıt ver, neyin var?”
 Kıza döndü teker çın çın öterek:
 “Artık Balseg olarak adlandırma beni.
 Ben Sozriko’nun tekeriyim şimdi.
 Uzak engin göklere uçuyorum
 Balseg’in ayaklarını koparmaya orada.
 Yemini bozmak günah, utanç verici ayrıca”
 Kız da şaşırılmıştı bu yanıtla, şunları dedi:
 “Alçakça ve acımasızca davranmaya
 Asıl sahibine koşturuyorsun öyle mi?
 Tanrı bu yüzden cezalandırır seni.
 Balseg’in ayaklarına sakın dokunma!
 Üzerine yuvarlanarak ansızın
 Adsız parmağını kopar yalnızca.
 Yeminini hiç de bozmuş olmazsın,

Kurtarırsın canını göklerin öfkesinden”
 Kötü Sırdon sinsi sinsi eğleniyordu aslında.
 Tekerin yoluna çıkan oydu sürekli.
 İki ihtiyar olmuştu, sonra güzel bir kız.
 Tekerin kafası öğütlerle iyice karışmış,
 Kızgın kendi kendine söyleniyordu:
 “Hep aynı öğüdü verdiler bana,
 Ne yapmalıyım tanrım, yardım et bana!
 Balseg’i ayaklarından edersem
 Tanrı çok kötü cezalandırır beni.
 Ansızın yuvarlanarak üzerine hızla
 Yalnızca adsız parmağını koparırsam
 Aslında yeminimi hiç de bozmuş olmam.
 Canımı kurtaracağım göklerin öfkesinden.
 Bu sırada Gumir’in sevgili oğlu gizlice
 Balseg’i arıyordu mavi gökyüzünde.
 Güçlü Balseg’e koşturarak doğruca
 Sarayın önünde durdu, heyecanla seslendi:
 “Şafağın aydınlığı mutlu etsin seni!
 Yeryüzünden gelen konuğa bir bak”
 Balseg yabancıya el salladı, merakla sordu:
 “Hey çocuk, ne getirdi seni benim evime?
 Apansız karşımda birden beliriverdin”
 Konuk karşılık verdi, şunları dedi:
 “Anlatması bile korkunç kasırğa gibi
 Topraklarımızdan geçti Nart Sozrıko.
 Kalemizi yıktı, insanlarımızı öldürdü.
 Babamın da başını uçurdu hiç acımadan.
 Neşeli olmam görüyorsun mümkün değil.
 Nartlara gidiyorum intikam ateşiyle.
 Bana mutlaka yardımın gerek,
 Yalvarıyorum sana bahtsız ülkemizi kurtar!
 Ne olur yolculukta tekerini ver bana”
 Balseg karşılık verdi: “Nasıl olur?
 Çok önceden gönderdiydim tekeri
 Ünlü Eldar babana, ordusuna yardıma.
 Kaç gündür dönmedi, ben de endişeliyim.

Demek ki başına bir felaket geldi”
Telaşlanan Balseg tehlike sezdi bundan.
Bir atlı çıkardı yola tekeri bulmak için.
Atlı çevresini kollayarak dikkatle gidiyordu.
Vadinin birinde tekeri gördü birden.
Uçuruma doğru yuvarlanıyordu.
Kayalara çarpıyor, sürükleniyordu.
Yeri göğü sarsıyordu korkunç yankısı.
Atlı uzaklardan haykırdı, şöyle dedi:
“Balseg’in tekeri nerelere gizlendin?
Cesaretine ne oldu, neden yitirdin?”
Teker çınlayarak acıyla karşılık verdi:
“Balseg olarak adlandırma beni
Bil ki adım değişti bugünden sonra.
Sozrıko’nun tekeri oldum şimdi”
“Oo, iyilikler diliyorum sana Sozrıko’nun tekeri!
Fakat tez davran, Balseg seni istiyor,
Seni bulmak için beni görevlendirdi”
“Öyleyse birlikte uçalım engin göklere”
Gitmesi iyi olacaktı, güçlü sahibi Balseg’e.
Balseg nihastaydı vardıkları sırada.
Tekerı görüncı başladı sorulara:
“Kaybolan dostum neler oldu sana?
Sık karanlık ormanda yolunu mu şaşırdın?”
Teker Balseg’e yuvarlandı birden
Ve adsız parmağını ezdi geçti bir anda.
Balseg kılıcına davrandı korkunç acıyla.
Teker kılıç darbesinden kurtulmayı başardı.
“Acı bana, canımı bağışla ey güçlü Balseg!
Korkunç bir olayla karşılaştım ormanda.
Beni ustaca yakalayıp ateş gözlü Sozrıko
Acımasızca saldırdı, altına aldı beni,
Parçaladı bir yanımlı korkunç mızrağıyla.
Sozrıko’nun tekerleğı oldum böylece
Seni öldürmemi istedi, ben de söz verdim.
Nasıl dokunurdum kutsal yaşamına?
Ama verdiğim sözü de tutmalıydım değil mi?

Hafifçe yaraladım seni bu yüzden.
 Bütün gücümü kullan şimdi,
 Sonsuza dek seninim bundan böyle.
 İstemeden işlediğim bu suç
 Var gücümle temizlemeye hazırım.
 Sozrîko hiçbir biçimde öldürülemez
 Sonsuz yaşamı, çelikleşmiş bedeniyle.”
 Yeniden eski gücüne kavuşsun diye
 Balseg Kurdalegon’a gönderdi tekeri.
 Ardından şu kesin emrini verdi:
 “Bedenin eski durumunu alır almaz
 Doğru Sozrîko’ya uçacaksın hemen!
 Fakat kurnazca almalısın intikamını.
 Denize girmeye başladığı zaman
 Ona git sezdirmeden şunları söyle:
 “Ey insanların hâkimi, ünlü Sozrîko!
 İnan doğruyu söylüyorum, Balseg’in korkusuna
 Gökyüzüne çıkamadım bir türlü.
 Aşağılara indim bu yüzden, senin yanına”
 Ansızın ayaklarına yuvarlan, bekleme!
 Dizinden aşağısını kes çekinmeden!
 Tanrılar yalnızca gövdesini çelikleştirdiler.
 Dizleri tavsız kaldı, bu bölgesi zayıftır.
 Ölüm neymiş anlayacak zavallı”
 Teker hemen Kurdalegon’a gitti.
 Yeniden sağlamlaştı aynı eskisi gibi.
 Sonra deniz kıyısına yuvarlandı hızla.
 Ahenkle dönmeye başladı Nart’ın önünde:
 “Ey ünlü kahraman, yüce yiğit Sozrîko!
 Tüm insanlara hükmedeceksin yüzyıllar boyu.
 İnan doğruyu söylüyorum, Balseg’in korkusuna
 Gökyüzüne çıkamadım bir türlü.
 Sana, aşağılara indim bu yüzden.
 Senin yanında yaşayacağım bundan böyle”
 Yuvarlandı, yurakları ıslık ıslık parlıyordu.
 Yerinde dönüp duruyor, sabırla bekliyordu.
 Nart Sozrîko sudan çıktığı zaman

Tüm dertleri, sıkıntıları bitecekti tekerin.
 Kumsala ayak basar basmaz Sozrıko
 Teker tüm gücüyle saldırdı Nart'a
 Derin bir yara açtı iki dizinin tam ortasından.
 Hızını alamayıp kimini öldürdü, kimini sakatladı
 Acılar çektire çektire önüne çıkan Nartları.
 Balseg'e doğru gökyüzüne atıldı.
 Sozrıko ağır yaralı, kayalara devrildi.
 Otları çekiştiriyordu baş ucunda atı.
 Bir yerlerden sinsi Sırdon belirdi birden.
 Yapmacık bir üzüntüyle Nart'a yaklaştı;
 "Nartların ünlü yol göstericisi, yiğit Sozırko!
 Sensiz nasıl yaşayacağız bundan sonra?"
 Korkunç acılar çeken Sozrıko Sırdon'a baktı.
 Duyulur duyulmaz bir sesle şunları dedi:
 "Tez davran, köye git gerisingeri
 Köylülerimin, yoldaşlarımın yanına var, anlat!
 Balseg'in beni ne hallere soktuğunu.
 Yem olmamak için burada kurda kuşa
 Naaşımı taşısınlar hemen öz yurduma"
 "Elbette giderim, ama at gerekli bana"
 Sozır endişeyle haykırdı, hırıltılı şöyle dedi:
 "Nasıl ayrılırım can dostumdan ölürken?"
 "Atından ayrılmak korkutuyorsa seni,
 Başına geleceklere ne diyeceksin peki?
 Kuzgunlar gözlerini oyacak can çekişirken,
 Kurtlara yem olacaksın bütün gece"
 "Madem ki at gerekli sana, elden ne gelir?
 Ben de acılı kaderime boyun eğer beklerim"
 Balseg'in tekerini lanetlerken bir yandan
 Çaresiz atını vermeye razı oldu Sozrıko.
 Sırdon ustalıkla dikenden bir kamçı yaptı.
 Atı kamçılıyor, amaçsız sürüyordu.
 Sozrıko içini çekti, ölü gibiydi yüzü.
 Zavallıyla alay ediyordu acımasızca:
 "Atına yok yere kötü bakmışsın,
 Bak nasıl da güzel oynatıyorum"

Sozrıko parmaklarını kemiriyordu hırsından.
 Acılı çığlıklarını zor zapt ederek
 “Tez davran köye” diye yakardı Sırdon’a.
 Sinsi Sırdon gülererek atı topukladı.
 At doludizgin uçtu toprağı döve döve.
 Sozrıko çaresiz yatıyordu öylece
 Kendi kanlarına bulaşmıştı zavallı.
 Taze kan kokusunu alan bir kuzgun
 Hemen Sozrıko’nun yanına iniverdi.
 Sozrıko inleye inleye mırıldandı;
 “Ey kuzgun, kuzgun kon yanıma!
 Barastır’a götüreceğim etin tadına bak!
 Yaklaş dostuna korkma hadi!”
 Kuzgun dile geldi, korkuyla şöyle dedi:
 “Dostumun etine dokunabilir miyim!
 Avlanırken tarlalarda her keresinde
 Benim payımı bırakmayı unutmadın”
 “Yaşamını neyle süsleyeyim ey kuzgun?
 Mutsuzluğun habercisi olarak uzun süre yaşa!
 Yüksek karlı dağların doruklarında
 Sonsuz acıyı yanında taşı yaz ve kış!
 Kan sellerinde uç, her zaman bul yiyeceğini!”
 Aç bir kurt geçiyordu yanından.
 “Ey koca kurt” dedi. “Etimden bir dene hadi!”
 “Hayır, iyiliğin karşılığını asla unutmam.
 Açlıktan yakında gebereceğim ama
 Sana dokunmayı asla düşünmem.
 Avlanırken her defasında bıraktın bana
 Dağ keçisi, tur etleri doyasıya.
 Payımı aldım senden tüm hayatım boyunca”
 Sozrıko dinledi, sustu bir süre,
 Sonra acı bir gülümseyişle şöyle dedi:
 “Sürüye saldırırken her keresinde
 Benim gibi güçlü kuvvetli ol daima!
 Kapkaranlık gecenin örtüsü altında
 Karnını doyurduktan sonra tıka basa,
 Ardına bakmadan uzaklaş, yetinmeyi bil!”

Bir tilki yaklaşıyordu şimdi de.
 Geldi oturdu yakınına, kuşkuyla baktı.
 “Ey herkesten kurnaz, güzel kürklü,
 Yanıma yaklaş canım, otur hadi!
 Nart etine bir dokun, susuzluğunu dindir kanımla”
 Tilki sevgi dolu şöyle dedi:
 “Susuzluğumu kanla giderseydim
 Cesur biri olurdum, öyle değil mi?”
 Bu yanıt güldürmüştü Sozriko’yu:
 “Çok tatlı ve sevimli olduğun için
 İnsanlara zarar vermez uysal davranırsın.
 Postun en değerlisi olsun hayvanlar dünyasında!”
 İşte bir kirpi sürüne sürüne geliyordu.
 Sozriko’nun durumu endişelendirmişti onu.
 Baktı Nart’a, üzüntülü içini çekti.
 Fakat nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.
 “Benim için acılar çekiyorsun içten
 Kabul et dostum öyleyse şu basit ödülümü!
 Ölüm anım geldiği zaman çekinmeden
 Bıyıklarımı al keskin tüylerin için!”
 Bir baykuş Sozriko’ya uçtu geldi.
 “Hadi bir dene etimi çekinme hadi!”
 “Hayır, dostumun etine dokunamam asla”
 “Ah, madem incitmek istemiyorsun beni.
 Gözlerin geceleyin de her yeri görsün!”
 Bir kırlangıç geçiyordu bu sırada
 Sozriko’nun üzerinde sevgiyle cıvıldadı:
 “Ey kırlangıç, Nart köyüne uç çabucak!
 Söyle tehlike ateşlerini yakınsınlar
 Ve hazırlansınlar atlarıyla uzun yola.
 Söyle çelik Batraz’a, Hemits’in oğluna,
 Yazık ki sonum yakın, ölüyorum.
 Vadide bir kayanın üstünde yattığımı söyle.
 ‘Can çekiyor’ de, mavi gök kubbenin altında.
 Balseg’in tekeri kahpece üzerime saldırdı,
 İki dizimin ortasından paramparça etti.
 Bu ıssız bozkırın ortasında tek başına

Dostlarımın yardımını bekliyorum”
 “Söylediklerini aktaracağım” dedi kırlangıç.
 Dualarını esirgemedi, şöyle dedi:
 “İnsanların korunmasında ol sonsuza dek!”
 İnsanlar hep sevdi onu, hiç avlamadı.
 Akşamüzeri kırlangıç uçup gelerek
 Tatlı tatlı cıvıladı Nartların nıhasında
 Ansızın kurnaz Sirdon çıktı ortaya.
 Bu ötüşü kendince şöyle yorumladı:
 “Bakın kırlangıç neler diyor nıhasa?
 Sozrıko’muz yaban keçisi vurmuş,
 O kadar çok ki, bütün avı taşımak için
 Hadi arabalarla karşılamaya gidelim”
 Sonra Satana’ya koşturdu Sirdon.
 Gerçeği anlattı hiç titremeden:
 “Sozır’ımız çok kahramandır, yiğittir ama,
 Balseg’in tekeri parçaladı dizlerini”
 Satana acıyla hıçkırmaya başladı.
 Kanlı yaşlar akıtiyordu oğlunu yitiren ana gibi.
 Derin kederler içinde nıhasa koştı.
 Sirdon ardına bakmadan uçup gitmişti bile.
 Sozrıko’nun yanına varıp şunları dedi:
 “Senin haber tüm Nartlara ulaştı.
 Hiç gözyaşı dökmediler yiğit yoldaşların
 ‘Yazgısına boyun eğsin’ dediler yalnızca.
 Kefenin göz alıcı olmayacak diye
 Pek kederlenme öyle ünlü yiğit.
 Kurbağa, yılan tutup kolayca,
 Bir güzel soyduk derisini.
 Sana bundan kefen dikeceğiz.
 Kuşkusuz mezarını da unutmadan;
 Mezara değil, sana daha uygun bir yere
 Pis, gübre yığınları içine gömüleceksin”
 Sozrıko’dan çıkan inleyiştı yalnızca.
 Işığı solmuş gözleriyle Sirdon’u arıyordu.
 Kahramanı bırakıp yapayalnız
 Çoktan kayıplara karışmıştı Sirdon.

Gerçekte yaslar içindeydi Nartlar
 Hep konuştukları Sozrıko' ydu kederle:
 "Çok cesur, ruhu temiz bir yiğitti.
 Görkemli bir hişt düzenleyelim ona"
 Yanına vardılar, başlarını eğdiler.
 Yüce Nart kahramanına saygıya durdular.
 Derin sessizlik içinde elleriyle
 Kederler içinde Nart köyüne doğru
 Ölmek üzere olan Sozrıko'yu taşıdılar.
 Sozrıko son bir güçle şunları dedi:
 "Dostluk ve sevgi adına ne olur!
 Sevgili yoldaşlarım istiyorum sizden,
 Defin giyitlerimi gösterin bana"
 Nart'ın heyecanı şaşırtmıştı herkesi.
 "Bir giyit hazırlıyoruz sana çok değerli.
 Gömeceğiz seni büyük saygıyla.
 Onurunu incitmeyiz asla, endişelenme!"
 "Hayır, istiyorum!" diye directti Sozrıko
 "Defin giyitimi gösterin bana.
 Sırdon kötü haber getirmişti ama,
 Hiç kuşku duymadım bu ana dek"
 Sozrıko'ya gösterdiler rahatlatmak için
 Onun hüznü, ama değerli giyitini.
 Altın kumaş parlıyordu önünde.
 Herkes anlamıştı gözlerindeki sevinçten.
 Sozrıko çok beğenmişti defin giyitini.
 "İntikamımı alacak olan kahramana
 Ünlü kılıcımı ve atımı bırakıyorum"
 Son sözleri bu oldu Nart kahramanının.
 Çelik bedenli Batraz karşılık verdi:
 "Öz yurdum üzerine ant içerim ki,
 Balseg'in tekerini keskin kılıcım la
 İkiye bölüp getireceğim sana,
 Mezarının başına dikeceğim yiğit Nart!
 Ünlü atın, kılıcın senin yanında kalsın daima"
 Korkunç yaşlara bürünmüştü Nart halkı.
 Büyük saygıyla toprağa verildi,

Görkemli bir zeppaz yaptılar şanlı kahramana.
Hişti hiçbir zaman unutulmadı.
Aktarıldı sürekli kuşaktan kuşağa.

BATRAZ'IN ÖLÜMÜ

Çelik bedenli Batraz yoldaşlarına seslendi:
“Halkımı aşağılayan o melun zorbaya,
Gökyüzüne çıkmalıyım zaman geçirmeden.
Balseg’in tekerini teke tek dövüşte
Paramparça etmeliyim çelik gücümle”
Hemen gökyüzüne atıldı fırtına gibi.
Demirci Kurdalegon’a vardı önce:
“Has çelikten” dedi. “Bir küskü yap bana,
Koca dağları sarssın yüce demirci!”
Bir çırpıda yaptı çelik küsküyü Kurdalegon.
Batraz küsküyü aldıktan sonra
Balseg’in tekerine haber saldı, bildirdi:
“Bir adım dahi ayrılamazsın benden
Ölümüne bir çarpışmaya sana geliyorum.
Seninle Hiz vadisinde karşılaşalım”
Kararlaştırılan yere geldi Batraz
Baş edilmez demir gücüyle gururlanarak.
Can düşmanıya çılgınca dövüşmek için
Balseg’in tekeri de gelmişti öfkeli.
Amansız acımasız dövüş hemen başladı.
Çılgınca yüklenen çelik bedenli Batraz
Tüm yuraklarını parçaladı tekerin.
Korkudan bir ördeğe dönüverdi teker.
Kaçarak bulutlar arasına gizlendi.
Batraz da atmacaya dönüştü birden.
Bir an olsun gözlerini ayırmadan
Ördeğin peşine takıldı, bırakmadı.

Tam keskin tırnaklarıyla kavrayacaktı ki,
 Ördek bir yaban domuzuna döndüğü gibi
 Sık sazlığa sokularak gizleniverdi.
 Pars oluverdi çelik Batraz da
 Peşinden atıldı soluk soluğa.
 Yaban domuzu hemen bir keklik oldu.
 Bataklik çalılıklarının ardına kaçtı.
 Kendi biçimine dönüştü ateş gözlü Nart
 Ellerini birbirine vurdu hızla.
 Ellerinden bir anda kıvılcımlar dökülerek
 Bataklik çalılarını tutuşturup yaktı.
 Sülün oldu bu kez keklik
 Ve yeniden barınak buldu havada.
 Batraz da kartala dönüştü hemen.
 Teker de yeniden kendi biçimini alıp
 Yuvarlanmaya başladı Kulbadeg'e doğru.
 Çelik Batraz eski biçimine dönerek
 Kulbadeg'e vardı, şunları dedi:
 "Nereye gizlendi şu korkak tavuk?
 Sana doğru geliyordu, onu gördüm.
 Ee, hadi, yanıt ver korkmadan!
 Eğer söylemezsen bir an önce,
 Seni ve köhne kulübeni yakıp yıkarım"
 Yaşlı kadın için için ağlamaya başladı:
 "Korkudan sıçrayıp durduğunu gördüm.
 Mezarlıkta bir taşın altına gizleniverdi"
 Batraz bir boğaya dönüverdi,
 Atıldı hemen ıssız mezarlığa doğru.
 Mezar taşının üstünde böğürmeye başladı.
 Teker dayanamadı bu korkunç sese.
 Yerinden çıkarak şöyle dedi:
 "Lanet olası rahat bıraksana beni!
 Bilerek gizlendim yerin altına"
 Batraz yeniden eski biçimine döndü.
 Taze mezara gür sesiyle haykırdı:
 "Ey teker! Benden kurtulduğunu mu sandın?
 Benim ben, köşe bucak kaçtığın adam!"

Sözüünü bitirdikten sonra tekeri yakaladı.
 Bahtsız Sozrıko'nun mezarına çekti.
 "Ey Nart Sozrıko, ünlü savaşçı!
 Balseg'in tekeri ölüler ülkesinde
 Senin boyunduruğunda sonsuza dek yaşasın!"
 Tekere bulat kılıcıyla saldırdı.
 İki parçaya bölündü kanlar içinde.
 Birini baş ucuna çaktı ölünün,
 Diğerini de ayak ucuna sıkıca.
 Yüreğinde duyduğu büyük sevinçle
 Sozrıko'nun mezarına döndü, şunları dedi:
 "Batraz yerine getirdi vasiyetini.
 Yaşayanlara bundan böyle Balseg'in tekeri
 Cesaretin, kahramanlığın bir anıtı olacak"
 Göklere çıkmak istiyordu Batraz.
 Balseg'e gelmişti şimdi de sıra.
 İntikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu.
 Bir an önce çıkmak için göklere
 Altın ışınlarını istedi güneşten.
 Güneş izin vermedi, geri çevirdi.
 Çaresiz deniz kıyısına gitti tez.
 Bu kez aydan diledi ışıklarını.
 Ay da dinlemek istemedi Batraz'ı.
 Suskun geri çevirdi Nart'ın dileğini.
 Gökyüzünde, çok yükseklerde birden
 Dans gürültüsü, türkü sesleri duyunca,
 Başını kaldırarak merakla aya sordu:
 "Ne oluyor yukarıda, bu neşeli toy da ne?"
 "Bir öğrenseydin -söyleyeceğim gizlemeden-
 Göğsün sıkışır, ezilirdin güçlü Nart.
 Gökte görkemli bir kuvd düzenledi Balseg
 Sarayın tüm odaları konuklarla dolu"
 Bulut tanrısına gitti telaşla Batraz.
 Huzuruna çıkıp yalvar yakar şunları dedi:
 "Ey iyiliksever, yüce Bardwag!
 Konuk olarak göster beni, yüreğimi sevindir.
 Dostluğumuz için yap, tek isteğim bu,

Yardımını esirgeme yeryüzü dostlarından.
 En iyi yayını ver kullanayım biraz!”
 Yüce Bardwag karşılık verdi, şöyle dedi:
 “Bilirsin, her şey yeryüzünde olur.
 Eğer bu dileğini oğluma iletseydin,
 Ne yapar ne eder ulaşırdı sana”
 Bardwag’ın oğlu çıkıverdi karşısına
 “Hoş geldin” dedi dostu Batraz’a.
 “Konuğum ol güçlülerden de güçlü Nart!
 Bereketli ülkende ne yenilikler var, anlat!”
 Batraz karşılık verdi, zamanı dardı:
 “Bir atışlık yayını ver, çok gerekli bana”
 “Yedi atışlık olsun, yayımı beğendiysen.
 Gerçekten Batraz, en iyi dostumsun sen”
 En seçkin yayını ve okları Nart’a verdi.
 Bu eşsiz armağanları alır almaz
 Nartlara, yeryüzüne döndü Batraz.
 Kendisini oka bağlamalarını buyurdu.
 Ellerini havada sallayarak şöyle dedi:
 “Yukarıya, Balseg’in avlusuna fırlatın beni”
 Nartlar hep birlikte yayı gererek
 Gökyüzüne fırlattılar Batraz’ı.
 Korkunç bir hızla yükseliyordu göğ
 Bir eyerin üzerinde oturuyormuş gibi.
 Gökyüzünde uçuyordu kuş gibi.
 Ok ışığını duyan tek mil Jedler
 Çevrelerine bakındılar endişeyle.
 Yelmeyi hatırlayınca, kupaları unutup
 Kaçışmaya başladılar korku içinde.
 “Ne oldu, bu korkunç ılık da ne,
 Tüm dünyayı titreten kavak yaprakları gibi?”
 Büyük bir gedik açarak bu sırada Batraz
 Balseg’in kalesine düştü ansızın.
 Oktan sıyrıldıktan sonra hemen
 Kıyasıya bir savaşa girdi Balseg’le.
 Jedler de kendilerine gelmişlerdi.
 Beklemeden saldırdılar Batraz’a.

Fırlatıyorlardı peş peşe alevli oklarını.
 Korkusuzca karşı koyuyordu Nart.
 Balseg kargaşadan yararlanıp
 Bir yolunu bulup kaçmak istedi.
 Çelik Batraz kılıcıyla saldırdı.
 Zorbanın başını gövdesinden ayırdı.
 Jedler'e gelmişti şimdi de sıra.
 Jed sürüsü kaçıyordu çıldırmış gibi.
 Teker teker öldürüyordu tutabildiklerini.
 Geriye kalanlar tanrılarına çıktılar.
 Acı çığlıklarla yalvarıp yakardılar:
 "Ey yüce hâkimimiz, biz iyiliksever Jedler'e
 Yolunu göster, ne yapmalıyız?
 Yiğit Nart savaşı sürekli peşimizde.
 Baş edemiyoruz gözü kara Batraz'la.
 Yaklaşıyor, tanrım yardım et bize!"
 Tanrı karşılık verdi düşünmeden:
 "Yiğit Batraz'ı her zaman sevdim,
 Fakat çok kötü davrandı siz Jedler'e.
 Gözlerimi çektim ondan bugünden sonra.
 Yeryüzünde doğdu o, tez davranın!
 Orada öldürün, ama köyünde değil.
 Issız çöle çekin çabucak onu,
 Kibitler'in diyarında kuytu bir yere.
 Alevli sıcaktan orada etkilenmez,
 Yanıp kül haline gelmezse eğer
 Ona hiç gücünüz yetmez demek ki"
 Tanrının sözleri biter bitmez Jedler
 Yeryüzüne indiler sevinç çığlıklarıyla.
 Issız çöle çektiler Nart'ı ustaca.
 Amansız bir savaşa girdiler korkunç.
 Aşırı sığa dayanamadı çelik bedeni,
 Kızgın kor haline geliverdi.
 Jedler büyük kalabalıkla endişeli
 Can çekişen Nart'a sessizce sokuldular.
 Korkunç bir duman çöktü üzerlerine.
 Jedler'in yarısı yok oldu gitti.

Gökyüzüne kaçtılar canını kurtaranlar:
 “Oh Tanrım! Biz zavallıların yetmiyor gücü.
 Öldüğü halde ne kötülükler yaptı”
 “Bulut örtüsünden” diye karşılık verdi tanrı:
 “Bulutlar tanrısına gidin doğruca.
 Yağmurları, doluları göndersin çöle,
 Bu korkunç dumanı yok etsin!”
 Bu dileğe kulak verdi bulutlar tanrısı.
 Yağmurlara boğdu kızgın çölü bir anda.
 Ölü toprak da yeşillendi, canlandı.
 Dumanın korkunç kokusu kesiliverdi.
 Kor halindeki Batraz soğur soğumaz
 Boz toprağa devrildi, zemin sarsıldı.
 Yerde, öz yurdundan uzak ateş gözlü Nart
 Ebedi huzuru buldu sonunda.
 Bu acılı haber ulaşır ulaşmaz köye
 Kahramanın naaşını almaya yola çıktılar.
 Yüce Nart’ı kaldıramadılar yerden.
 Çaresiz zeppazı orada inşa ettiler
 Yığarak yaptıkları büyük bir kurganda.
 Yüksek bulutlara direnerek öylece
 Sonsuza kadar orada kalacaktı kahraman.
 Nartlar da ant içtiler korkunç öfkeyle
 Bu kötülüğü yanlarına bırakmayacaklardı.
 Yazgılarını böyle çizdikten sonra Nartlar
 Amansız savaşa girdiler tanrılarla.

TANRININ KARARI

Suskun, kederler içinde Nart halkı
Cesur Batraz'ın ölümünü hiç unutmadı.
Korkunç bir kıtlık yaşanmış gibi
Yasları, acıları asla dinmedi.
Yürekleri kan ağlıyordu kahramanların.
Nartların nıhasında hep hü­zün vardı.
Gülmüyorlardı gençler o zamandan beri.
Ünlü Nart kahramanı Batraz
Sonsuza dek ayrılmıştı Nartlardan.
Akli karmakarışık yaşlı Wrijmeg,
Nartların en bilgisi, yol göstericisi,
Nıhasta oturuyordu dalgın öfkeli.
Az düşündükten sonra, şunları dedi:
“Az belalarla karşılaşmadık yaşamımızda.
Büyük deneyimler geçirdik, acıyı tattık.
Bu felaketler, sıkıntılar ruhumuzu çelikleştirdi.
Bizi kargaşaya düşürmesin ağır kayıplar!
Tüm kutsallığıyla inanıyoruz Nartlar,
Düşmanı kuşkusuz yeneceğiz bir gün.
Onlarla savaşa­cağız hırs­la, eskisi gibi.
Ulu Hemits'in anısını koruyacağız
Ateşli, taşkın ruhunu aklımızdan çıkarmadan
Ünlü Sozrıko'yu anacağız sonsuza dek.
Onuruna leke sürmeyeceğiz asla
Yaşatarak anısını Yüce Batraz'ın.
Yeryüzünde düşmanları yendik biz.
Tanrılardan da korkmayız.

Geçmişte birlikte yaşadık onlarla,
 Fakat zamanı geldi, karar vermemiz gerek;
 Tüm endişelerimizi bir kenara bırakarak
 Göklerde savaşmalıyız artık.
 Batraz'a saldırdığına göre Jedler
 Nartların düşmanı oldu bundan böyle.
 Tüm düşmanlarımızla hesaplaşmak için
 Nartların zamanı geldi de geçti.
 Yeryüzünde Nartların esenliği için
 Kederlerimizi, acılarımızı karanlığa gömüp
 Tüm düşüncemizi, çabamızı
 Saldırıya yönlendirmemiz gerek şimdi.
 Tanrılara bakmak istemiyoruz artık.
 Köle olarak yaşamaktansa, ölmek daha iyi!"
 Haber tez ulaştırıldı köyden köye
 Yaşamı göklerde geçen düşmana
 Ölümüne saldırıp öğlerini alacaklardı.
 Ant içti tek mil Nart halkı.
 Korkusuzca gideceklerdi tanrılarla savaşa.
 Büyük bir kargaşa çıkmıştı gökyüzünde.
 Belirip kayboluyorlardı Jedler gölge gibi.
 Yüreklerinde büyük endişe ve korku
 Göğün kapısında toplaşmışlardı.
 Günbatımının kızıl ışıklarında
 Dörtnala uçarak gelmişti Wastirci.
 Beyaz yamçısı alev alev yanarak
 Savaşlarla yoğrulmuş bedenini yakıyordu.
 Tüm vahşi hayvanları ormanda bırakarak
 Efşati de kendini gökyüzünde bulmuştu.
 Demirci Kurdalegon çekici üzerinde
 Mavi gökyüzünde uçuyordu hızla.
 En son gelen hırsız Tutır'dı.
 Metin olmaya çaba gösteriyordu ama,
 Benzi kül olmuştu korkudan.
 Bir araya gelerek, şu kararı verdiler:
 "Tanrısız ne yaparız, gücümüz Nartlara yetmez.
 Başka çıkış yolumuz yok bizlerin,

Yeniden başvurmamız gerek tanrıya”
 “Oh, tanrım!” dediler. “Ne yapacağız şimdi?
 Nasıl savaşırsız öyle kolayca
 Yardımların olmazsa ulu tanrımız?
 O ürkütücü zamanlar yeniden başladı.
 Kutsal dualarımızı yükseltelim göklerde.
 Gücünü ver Nartları yenmek için.
 Onlarla barış içinde yaşamamız imkânsız.
 Kinlerinin azalmadığını sen de biliyorsun;
 Saydığımız, sevdiğimiz ünlü Sayneg Eldar’ı,
 Güçlü Karadzaw’ı öldürdüler Nartlar.
 Sonra güçte, cesaretle ün salmış Balseg’i.
 Düşmanımızın ne kadar Jed öldürdüğünü
 Saymak, herhalde mümkün değil.
 Fakat Nartlara az geliyor bu cinayetler.
 Bu kendini bilmezlerden bize yaşamak haram.
 Başlarının bir an olsun eğilmemesi için,
 Eşiklerine tanrı düşüncesi girmesin diye
 Kapı sövelerinin tüm kirişlerini bile kaldırdılar.
 Söylememizden korkuyorlar şunu:
 “Başlarınızı eğdiniz tanrı karşısında”
 Seni baş düşmanları saydılar bilesin!
 Korku, endişe nedir hiç düşünmeden.
 Oysa ünsüz bir sonla karşı karşıyalar.”
 Görülmemiş bir öfkeyle gazaba gelen tanrı.
 Nart köylerini lanetledi duraksamadan.
 Tüm tanrılara şu emrini verdi:
 Yeryüzünde iki güneş doğurarak güneş tanrısı
 Nart tarlalarını kavuracaktı korkunç ısıyla.
 Deniz tanrısı hastalıklar yaratacaktı Nart köylerinde.
 Ürünleri de yok edecekti ürün tanrısı.
 Her zaman hizmet etmeye hazır Tutır
 Kurt sürülerini salacaktı Nartların üzerine.

TANRILARLA SAVAŞ

Görülmemiş olay gerçekleşti sonunda.
İki güneş doğmuştu zümrüt yeşili gökyüzünde
Aynı kandan iki kardeş gibi.
Nart diyarı üstünde asılı durdular.
Yer kabuğunu kinle, öfkeyle
İki kat güçle yakmaya başladılar.
Çatırdadı toprak korkunç ısıdan.
Açık gagalarıyla uçuyordu kuşlar,
Bir çiy damlacığı bile yoktu içmeye.
Otlar kavruldu, pınar suları çekildi.
İnsanları yok etti bu kavurucu sıcak.
Hastalıklar, açlık bu korkunç yılda
Kırıp geçirdi insanları, hayvan sürülerini.
Yoğun bulutlarıyla tam bu sırada
Tarlalar üzerinden geçerken Bardwag
Nartların çığlıklarına kulak vererek
Sağanak halinde yağmur yağdırdı.
Herkes dualar etti Bardwag'ın cömertliğine.
Bu harika suyla toprak doydu.
İnsanları hatırlamış gibi boğazlarda
Irmaklar yeniden gümbürdemeye başladı.
Dağ yamaçlarında otlar yeşillendi.
Ses verdi görkemli meşe ormanları.
Sık dallarında cıvıldadı kuşlar.
Yaban hayvanları sık ormanda
Sıçrayıp oynamaya başladılar canlı.
Birden veba salgını baş gösterdi korkunç,

Zaman bile bulamadılar mezarlarını yapmaya.
 Ölüm kol gezmeye başladı yine Nart köylerinde.
 Sırdon bir ilaç keşfetmişti hastalığa karşı,
 Köy halkına haykırarak şunları dedi:
 “İyileşmek için bana koşun tez elden.
 Evdaz ilacı iyi gelecek sizlere.
 Daha iyileştirici ve değerlisi yok bundan başka.
 Hastayı yatağından kaldırmaya yardımcı”
 Halka çok iyi gelmişti bu ilaç.
 Tüm Nartlar veba illetinden kurtuldu.
 Dawegler konuşuyorlardı aralarında
 Nartların üstesinden gelmek çok güçtü.
 Veba da yetmemişti onları yok etmeye.
 Gökyüzüne döndüler utanç içinde.
 Sararmaya başlayınca tarlalarda ürün
 Nartlar sevinçle toplamak istediler.
 Birden korkunç bir olay oldu anlatılmaz.
 Kimse inanamadı gördüklerine.
 Orak buğday başaklarına değer değmez
 Basit bir ota dönüşüyorlardı hemen.
 Başladılar Satana’yı rahatsız etmeye:
 “Açıkla bilge kadın, bu olayın anlamı ne?”
 Satana karşılık verdi içini çeke çeke:
 “Ürün tanrısının kötü bir oyunu bu.
 Ürün toplamanızı istemiyor gündüzün,
 Keskin orak değer değmez başağa
 Gördüğünüz gibi ot oluyor bir anda.
 Hilekâr düşmanı şaşırtmanız için
 Tarlaya gece gitmelisiniz yalnızca.
 Hadi gidin bu gece korkusuzca!
 Dallı budaklı oklarınızı yanınıza alın,
 Oklarla kesin altın başakları çabucak!
 Satana’nız bunu istiyor sizden”
 Nartlar uyumadılar o gece sabaha kadar.
 Ay parlak ışıklarıyla aydınlatırken çevreyi
 Tan yeri ışıyınca kadar sessizce,
 Tarlada başakları toplamaya başladılar.

Çok toplanabilmiş miydi ürün bilinmez ama,
 Bir sürü geyik de gönderince Efşati
 Kıt kanaat geçindiler Nartlar yine de.
 Lanetler savura savura ürün tanrısı
 Bulutlar arasından evine döndü sıkıntılı,
 Jedler'e çıktı kızgın, şunları dedi:
 "Ah, Nartlara hiç değmedi elim.
 Onları yok etmeyi başaramadım.
 Siz de savaşa katılın benimle haydi!
 Korkunç savaşı başlatmamız için
 Çağırarak gerek ayrıca Tutır'ı da."
 Savaş hazırlıkları başladı hemen
 Saldırı anını bekliyordu Jedler.
 Azgın kurtlarını toplayıp Tutır
 Nart sürülerine saldırdı geceleyin.
 Tutır umutla bekliyordu, nihayet
 Nartlar koyunlarından yoksun olacaklardı.
 Fakat Tutır'a iyi bir oyun düşündü Satana.
 Ünlennemişti bilgeliğiyle boşuna.
 Canavarların çenelerini kurnazca bağladı.
 Nartlar da ok yağmuruna tuta tuta,
 Aç, azgın kurt sürüsünün işini
 O anda bitirdiler zorluk çekmeden.
 Korkak Jedler'e gelmişti şimdi de sıra
 Kılıç kınında duramıyordu sabırsız.
 Kıyasıya savaş nihayet başlamıştı.
 Ardi ardına uçuyordu bilenmiş Nart okları.
 Tanrıların dehşetli bakışları altında
 Bir ok, yetmiş yedi Jed'in bitiriyordu işini.
 Yetmiş yedisi de bitkin düşüyordu yaralı.
 Yardımsız, umarsız yerlerde yatıyorlardı.
 Canını kurtaranlar arkalarına bakmadan,
 Karanlıktan yararlanarak geceleyin
 Kaçıştılar gökyüzüne dehşet içinde.

SON SAVAŞ

İnsanlarla bir türlü baş edemediler tanrılar.
Yok edemediler yiğit Nart halkını,
Ne açlıkla, ne soğukla ne de vebayla.
Püskürttüler Jedler'i, Dawegler'i Nartlar
Baş başa bırakarak utançlarıyla.
Tanrıların intikamından korktukları yoktu.
Uzun zamandır ortalıkta görünmüyorlardı.
Sanki hiç var olmamış, yaşamamışlar gibi.
Nihasta toplanan Nartlar bir gün
Aralarında şu karara vardılar birlikte:
"Jedler, Dawegler bizlere düşman.
Yiğitliğimize duydukları kıskançlık
İçin için kemiriyor, yiyip bitiriyor onları.
Tanrı ise göklerde en önde gelen varlık.
Jedler'in kötü oyunlarını hoş görüyor.
Onların ebedi dostu, koruyucusu.
Birinci düşman görelim biz de tanrıyı.
Savaşta onu yenemeyeceğimize göre
Sürelim gökler ötesine en iyisi,
Oklar fırlatmaya başlayarak yeniden.
Rahat, huzur vermeyecek hiçbir zaman.
Nart halkını lanetleyecek sonsuza dek."
Jedler bunu öğrenince, endişeyle
Yeniden tanrıya çıktılar Dawegler'le birlikte.
Tanrı bozgundan haberi olduğu halde, yine de
Kurnazca meleklerle şöyle sordu:
"Sizi ne endişelendirmiş, anlatın hadi!"

Eşikte bağrıştılar bir ağızdan dehşetle:
 “Ah, endişe duymamamız elde mi?
 Görüyorsun geriye döndük utançla.
 Ordumuzu bozguna uğrattı savaşta Nartlar.
 Sadık Jedler’den çoğu ölüp gittiler.
 Adımız lekелendi bu kara günde.
 Seni de ilgilendiriyor bu düştüğümüz durum”
 Her şeye hükmeden tanrı kara öfkeyle
 Güzel kırlangıcı çağırıp emrini bildirdi:
 “Uç kırlangıç Nart köyüne beklemeden!
 Öfke dolu gözü kara halkına duyur;
 Tanrı acımasızca cezalandıracak Nartları.
 Yeryüzünün evlatları, vicdan nedir unuttular.
 Ölüme mahkûm ettiler Jedler’i, Dawegler’i.
 Nartların gözünden düştü tanrının kendisi de.”
 Yeryüzüne uçtu kırlangıç Nart köyüne doğru.
 Damlarının üstünde belirip kayboluyordu kanatları.
 Nartlar nihasta toplanmışlardı bu sırada.
 Tanrının duyurusunu onlara bildirdi.
 Dinledikten sonra bu sözleri büyük sabırla,
 Şöyle dediler bir ağızdan gerçeği gizlemeden:
 “Seni gönderene, tanrıya şu sözleri aktar!
 Biz kararımızda ısrarlıyız, dönmemiz mümkün değil.
 Seni tanımak istemiyoruz bundan böyle.
 En zor günlerimizde yardım etmedin bize.
 Her zaman düşmanlarımızdan yana oldun üstelik.
 Yenilmez Yüce Batraz’dan yoksun bıraktın bizleri.
 Ordular gönderdin Nart topraklarına
 Kahraman halkımızı yok etmek için.
 Neden veba illetini üzerimize saldın?
 Rezilliğimizi görmek istedin niçin?
 Bereketli ekin tarlaları engel mi olmuştu sana?
 Usandırmış mıydı seni mutlu Nart halkı?
 Aşağılanmak istemiyoruz hiçbir biçimde.
 Seni saymıyoruz artık, kararımız kesin.
 Duaları, yakarıları çoktan bıraktık.
 Sırtımızı sana döndük böyle bilesin!

Seninle eşit gibi konuşuyoruz şimdi,
 Açık bir savaşa çağırıyoruz seni!”
 Nartların yanıtını dinledikten sonra kırlangıç
 Bir anda gökyüzüne havalandı gerisingeri.
 Tanrının önüne çıkıp, olanları anlattığında
 Bir ok saplanmıştı adeta tanrı evine.
 Öfkeden çılgına döndü tanrı
 Kırlangıcı Nartlara gönderdi yeniden:
 “Sor Nartlara, yanıt versinler hemen!
 Kabilelerinin kökünü mü kazıyayım tümünden?
 Ya da dirençlerini bütün bütüne kırıp
 Perişan bir kuşak mı bırakayım geleceğe?
 Hemen seçimini yapsın düşmanlarım!”
 Kırlangıç yeryüzüne uçu zaman geçirmeden,
 Tanrının sözlerini Nartlara aktardı.
 Kırlangıca şu sözleri söylediler gülerek:
 “Seni gönderene uç yeniden!
 Şu yanıtımızı aktar çekinmeden:
 “Köle olarak utanç içinde yaşamaktansa,
 Hep birlikte ölmek daha iyi, kararımızı verdik.
 Biz Nartlar onurumuzu çiğnetmeyiz.
 İstemeyiz asla zavallı, perişan bir kuşak,
 Teke tek savaşa hazırız gitmeye”
 Yeniden tanrının yanına vardı kırlangıç.
 Nartların sözünü bir bir aktardı.
 Tanrı söyledi: “Ey kırlangıç uç geriye,
 Tanrının unuttuğu Nartlara son kez!
 Devrisi gün şafak söker sökmez dağa,
 Waza’ya çıkılacak tanrı buyruğuna göre
 Herkes küçükten en büyüğüne kadar silahlarıyla.
 Ben de ordumla geleceğim sabahleyin erken.
 Korkunç, kesin savaşı başlatacağız hemen”
 Nartlar da korkusuz yola hazırlandılar.
 Tanrıyla savaşa hazırıldılar hepsi.
 İşte yüce Waza dağının doruklarında
 Göğün masmavi örtüsü altında
 Savaş düzenine geçmişlerdi birlikler

Büyük bir suskunluk içinde çadırları açarak.
 Herkes bekliyordu tanrının gelmesini
 Ve ansızın doğa baş kaldırdı korkunç;
 Bir kasırğa koptu yerle bir eden.
 Şimşekler çakıyordu, çekiç gibi
 Koca kayalar yerlerinden kopuyor,
 Ağaçlar devriliyordu kökleriyle birlikte.
 Nart ordusu korkusuzca dikilmiş,
 Öfkeyle ve sabırla tanrıyı bekliyordu.
 Gökyüzü zinciri apansızın gürledi.
 Bulutlar altından uçan Jed sürüsü
 Aleve boğdular Nart toprağını boydan boya.
 Nartlar da oklarına davrandıkları gibi
 Ok yağmuruna tuttular tüm gökyüzünü.
 Bilenmiş oklar hedeflerini bulmuştu.
 Göklerde azalmıştı Jed sürüsü.
 Melekler endişeye kapılarak yine
 Kaçmışlardı korku içinde tanrının yanına.
 Tanrının öfkesi geçmemişti hâlâ.
 Bir kuşku çökmüştü her nasılsa içine.
 Nartları yenebilecek miydi gücüyle?
 İsteddiği gibi gerçekleşecek miydi savaşın sonu?
 Fakat kin katılaştırmıştı tanrıyı.
 Bu kez iki kat güç gönderdi yeryüzüne.
 Tüm tarlalar ateşle yandı, kavruldu.
 Nartlar vuruştular gün bitimine dek.
 Dağlar sarsılıyor, bulutlar dağılıyordu.
 Geçilmez, sık ormanı terk etmişlerdi.
 Vahşi hayvanlar, kuş sürüleri,
 Her yan yanıyordu korkunç alevlerle.
 Sırdon şu öğütü vermişti savaş sırasında:
 “Dağlara çekilmemiz gerek, kahramanlar;
 Saklanabiliriz ancak derin boğazlarda
 Göğün gazabından, ölümcül oklardan”
 Sürdüre sürdüre büyük savaşı bir yandan
 Dağlara çekildiler Nartlar yığınlarla.
 Bir yıl kadar dolaştılar dağların arasında.

Bir araya gelerek sonra şu sözleri ettiler:
“Ne mi yapacağız bundan sonra gururlu Nartlar?
Tanrıyla savaşa girdiştiğimiz zaman
Onurlu sona çoktan karar vermiştik zaten.
Köle olarak yaşamak ve bu utanca katlanmaktansa
şanlı biçimde ölelim daha iyi”
Sonları böyle oldu yürekli Nartların.
Dünya dönüp durdukça hatırlanacak hep
O cesur, onurlu insanların kahramanlıkları.

AÇIKLAMALAR

- Adayhoh** : Kuzey Osetya'da dağ.
Aminon : (Mit.) Ölüler ülkesinin bekçisi.
Arıng : Hamur yoğrulmuş ağaç tekne.
Arvıraşugd : (Gök güzeli). Nart kahramanı Werheg'in ikiz oğulları Ihşar ve Ihşarteg'in büyükanneleri.
Avdseronlar : (Mit.) Yedi başlı devler.
Aza : Hastalıkları yok eden, ölümlere can veren bir güce sahip ağaç. Bir tür cennet ağacı. Yalnızca ölüler ülkesinde bulunur.
- Bad** : Sürekli çömelip kalkarak oynanan oyun.
Balseg : Güneş Tanrı.
Balseg'in Tekerı : Korkunç gücü olan tekerlek biçiminde fantastik varlık. Nartların gökte yaşayanlarla savaşında onları yakıp yıkan Balseg'in Tekerı.
Barastır : (Mit.) Ölüler ülkesinin hâkimi. Ölülerini karşılar, durumlarını belirler, cehenneme ya da cennete gönderir.
Bardwag : (Mit.) Melek, kutsal kişi. Asetin inançlarına göre hastalıklar, salgınlar bazı ruhlar tarafından gerçekleştirilir. Bunlar için kurban kesmek ya da kuvd düzenlemek gerekir. Rınıbardwag adlı, salgın hastalıklar üzerinde gücü olan bir meleğe dağlarda özel saygı gösterilirdi.
Beşmet : Kenarları deri işlemeli kalın dokuma gömlek.
Begenı : Bira.
Bides'in Tolgası : Olağanüstü, sihirli, delinmez tolga.
Bitsenta : Fantastik cüce ailesi.
Bılina : Rus kahramanlık ezgileri.

- Dawegler** : (Mit.) Melek. Bitki ve hayvan dünyasının, dağların, denizlerin, ırmakların koruyucusu.
- Delimonlar** : Eski Asetin inançlarına göre, yeraltında yaşayan kötü yaratıklar.
- Donbettırlar** : (Mit.) Su âleminin koruyucuları. Destanda sık sık Nartların denizlere yakın yaşadıkları, Nart topraklarında büyük ırmakların aktığı, ünlü Nart kahramanlarının Donbettır'ın evinde eğitim gördükleri anlatılır. Efsaneye göre Nartlar, Donbettır'ın kızı Dzeraşşe'den doğdular.
- Dzwar** : (Mit.) Kutsal kişi, koruyucu. Asetinler kutsal olarak gördükleri dağları, ormanları Dzwar olarak adlandırırlar.
- Efşati** : (Mit.) Vahşi hayvanların koruyucusu. Yaşlı, uzun sakallı olarak betimlenir. Özellikle avcılar büyük saygı gösterirler.
- Eldar** : Feodal, prens.
- Erçi** : Genelde yoksul kişilerin giydiği dağlı ayakkabısı. İçine yumuşak ot koyarlardı.
- Erfen** : Ünlü Nart kahramanı Sozrıko'nun atı. Başka varyantlarda Wrijmeg'in atı.
- Erdhord** : Kardeşlik (Bizdeki kan kardeşliği gibi).
- Evdaz** : Çok etkileyici bir ilaç.
- Evsurg** : Efsanevi at.
- Farn** : Huzur, esenlik, mutluluk.
- Felvera** : (Mit.) Küçükbaş hayvanların koruyucusu. Her ağustosta onuruna kuvd düzenlenir. V.F. Miller, Felvera'nın Hristiyan azizleri Flor ve Lavr'dan (atların koruyucuları) doğmuş olabileceğini söyler.
- Fendır** : Eski Asetin müzik aleti. İki türü vardır. 12 telli olanı arp gibidir. Diğeri yaylıdır, kemana benzer. İnaniş'a göre, Asetin arpi fendırın mucidi Sırdon'dur. Fendırın Kuzey Kafkasya'da, ortaçağda ortaya çıktığı söylenebilir. Uzak geçmişte Asetinlerin en yaygın müzik aletiydi. 19. yüzyılın ikinci yarısında yerini diğer müzik aletlerine, özellikle Rus armonikasına bırakmıştır.
- Fesal** : Ayakkabı içine konan yumuşak kuru ot.

- Fıdış** : Tencereden et almak için kullanılan uçları kıvrık, iki uçlu tahta çatal.
- Fıng** : Yuvarlak, üç ayaklı masa. Ayakları genelde süslemeli olur.
- Gerta** : Ahşap kova.
- Gumirler** : Nart topraklarına kadar gelip yerleşmiş devler.
- Hişt** : Ölünün ardından düzenlenen yemekli tören. Ünlü Asetin şairi Kosta Hetegurov bu konuda şöyle der: “Hişt’ler bazen o kadar görkemli yapıldı ki; günde 30 sığır, 150 kadar koç, 500 kova bira, 100 kova arak (votka), 3000 buğday ekmeğinin tüketildiği olurdu.”
- İşaret taşı** : Nartlar sefer sırasında yollarını şaşırmmamak için, yol üzerinde belirli yerlere işaret taşlarını bırakırdı.
- Jedler** : (Mit.) Melekler
- Jengoy** : Ayakkabı içine giyilen kalın deriden çorap. Dize kadar uzanır.
- Kar ve Keref** : Buz tanrısının oğulları.
- Kazi** : (Mit.) Kötü yaratıklar, cinler. Nartların düşmanları.
- Keftuşer** : (Mit.) Sualtında yaşar. Balıkların hâkimi.
- Kehs** : Şölenlerde armağanlar taşınan geniş, derin olmayan tabak.
- Kehsgenen** : Doğan oğlan çocuğunun onuruna düzenlenen eski Asetin şöleni, bayramı. Diğer Kafkas halklarında olduğu gibi, eski Asetinlerde erkek çocuğunun doğuşu mutlu bir olay olarak görülürken, kızların doğuşuna pek önem verilmezdi.
- Ken** : Topaç.
- Kurdalegon** : (Mit.) Demirci tanrı. Düşmanla savaşta Nartlara yardım eder.
- Kutugenen** : Devrim öncesine kadar Osetya’da varlığını sürdüren Asetin şöleni.
- Kuvd** : Toy, ziyafet. En yaşlı kişi tarafından yönetilir, bir tören şeklinde gerçekleştirilir. Dualar edilir. Katılanlar yaş ve

hukuka göre, oturtulur. Yabancı konuk, yaşlılarla aynı köşede ağırlanır. Gençler hizmet ederler. Türkülerle, danslarla sürdürülür.

- Kwendon** : Nartlara bazen dost, bazen düşman olan feodal.
- Lamz** : İnanişa göre, bilinmeyen otlardan yapılan merhem.
- Melikler** : Feodaller, prensler. Devlerle birlikte Nartlarla sürekli savaşırlar.
- Mus** : Kuzey Avrupa’da yaşayan bizon türü bir hayvan.
- Nartamonge** : İçki kupası. Alan geleneğine göre, savaştan dönen askere, yurtlarına ayak bastıklarında, zaferin onuruna Nartamonge’den içki sunulurdu. Alanca olsa gerek.
- Nıhas** : Toplumsal faaliyetlerin görüşüldüğü, tartışıldığı, kararların alındığı toplantı yeri.
- Nuk** : Değirmen oluğu.
- Pilthor** : Geniş tarlaları yakan fantastik varlık.
- Riftag** : Atın eyerine bağlanan çift taraflı heybe.
- Rong** : Nartların sevilen içkisi. Asetinlerin ataları Alanların içkisi olsa gerek. Baldan yapılırdı. Tadı tatlı ve sertti.
- Safa** : (Mit.) Ev ocağının, ateşin, ailenin koruyucusu.
- Sayneg** : Feodal, ünlü Nart kahramanı Hemits’in katili.
- Sineg** : Omuz ve göğüsleri birbirine çarpıtılarak oynanan oyun.
- Şimd** : Asetinlerin kitlesel oyunu. Ayrıca Kabartay, Çerkez ve Adıgelerde genişçe yayılmıştır. Asetinlerin çok eski danslarından biridir. Halka olarak oynanan şimd ya da “Nart şimd”i Osetya’nın birçok bölgesinde bu zamana kadar yaşatılmıştır. Genelde erkekler oynardı. Sonra erkekli kızlı oynamaya başlandı.
- Tar** : (Mit.) Büyük toprak sahibi, despot.
- Teşk** : Hasır sepet.

- Terk-Turk** : Bilinmeyen bir halk. (Türkler olabilir).
- Tserek'in yelmesi** : Delinmez, örme zırhlı gömlek.
- Tur** : Kafkas dağlarında yaşayan yaban keçisi.
- Tutır** : (Mit.) Kurtların koruyucusu, çobanı. Onun emri olmadan kurtlar, insanlara ve sürüye zarar veremezlerdi. Kurtlar sürüye saldırdığında, Asetinler Tutır'ı yardıma çağırırlardı.
- Weyig** : (Mit.) Dev, kiklop.
- Welibeh** : Peynirli börek.
- Werheg** : Nartların kurucusu.
- Werhteneg** : Nartların kurucusu.
- Wastirci** : (Mit.) Erkeklerin, savaşçıların, yolcuların koruyucusu. Halk inançlarına göre, o her zaman yolcuların sağ tarafında bulunur, güç zamanlarında Nartlara yardım eder. Satana'nın babasıdır. Geçmişte, çok sayılan tanrılardan biriydi. Yeminlerde, kutsamalarda sık sık adı geçer.
- Wasilla** : (Mit.) Fırtına ve ürün tanrısı.
- Wazay** : Kuzey Osetya'da, Digor boğazında bir yer.
- Yelme** : Yırtmaçlı, örme zırh gömlek.
- Yemlik** : Geme alışmamış, eğitilmemiş at.
- Zıkka** : Peynir, buğday ya da arpa unuyla hazırlanan geleneksel Asetin yemeği.
- Zeppaz** : Merkezi Kafkasya'da, genellikle Osetya ve Kabartay'da geniş biçimde kullanılan anıtmezar. Yeraltı, yarı yeraltı ve yerüstü olmak üzere üç türü vardır. Yeraltı mezarları daha çok eski zamanlarda kullanılmıştır.

Alexis Gritchenko

İstanbul'da İki Yıl - 1919-1921 —

Bir Ressamın Günlüğü

Haz. Kemalettin Köroğlu - Erkan Konyar

Urartu: Doğu'da Değişim

İnan Çetin

Vadi

Tony Judt

Kusurlu Geçmiş — Fransız Entelektüelleri 1944-1956

Ian McEwan

Sahilde

Kefaret

Amsterdam'da Düello

James Wood

İyi Bir Hayat

George Eliot

Middlemarch — Taşra Hayatı Üzerine Bir İnceleme

Ezra Pound

Kantolar

Tahir Alangu

Türkiye Folkloru El Kitabı

Eugène Ionesco

Beyaz ve Siyah

Javier Marías

Tüm Ruhlar

Berta Isla

Cem Behar

Orada bir musiki var uzakta...

XVI. Yüzyıl İstanbul'nda Osmanlı/Türk Musiki

Geleneğinin Oluşumu

Manuel Benguigui

Alman Koleksiyoncu

Edip Cansever

Umutсуzlar Parkı

Kirli Ağustos

Doğan Hızlan

Hatırlamak — Günlük Yaşamdan Dipnotlar

Mehmet Rifat

Sait Faik'i Yorumlayanlar: Eleştirinin Eleştirisi

Derya Bengi

80'li Yıllarda Türkiye: Sazlı Cazlı Sözlük —

"Yaprak döker bir yanımız"

70'li Yıllarda Türkiye: Sazlı Cazlı Sözlük —

"Göreceğ günler var daha"

50'li Yıllarda Türkiye: Sazlı Cazlı Sözlük —

"Şimdiki zaman beledir"

Haz. BAHANUR GARAN GÖKŞEN - Murat Yalçın

Bir Yalnız — 100. Doğum Yılında İlhan Berk

İlhan Berk

Bir Limandan Üç Resim

Galileo Denizi

Şiirin Çizdiği

Max Frisch

Mavi Sakal

Montauk

Sándor Márai

İşin Aşlı, Judit ve Sonrası

Ahmet Ümit

Bir Ses Böler Geceyi

Kukla

Çıplak Ayaklıydı Gece

Beyoğlu'nun En Güzel Abisi

Şeytan Ayrıntıda Gizlidir

Ninatta'nın Bileziği

Kar Kokusu

Aşkımız Eski Bir Roman

Orhan Pamuk

Babalar, Analar ve Oğullar — Cevdet Bey ve Oğulları -

Sessiz Ev - Kırmızı Saçlı Kadın

Şeylerin Masumiyeti

Balkon / Fotoğraflar ve Yazılar

YAPI KREDİ YAYINLARI / YENİLERDEN SEÇMELER

Haz. Erkan Irmak

Benim Adım Kırmızı Üzerine Yazılar

A.N. Wilson

Tolstoy

Behçet Necatigil

Konuş ki Göreyim Seni

Vaktin Zulmüne Karşı — Düzyazılar 3

Dost Meclislerinde Kasideler

Camille Laurens

On Dört Yaşındaki Küçük Dansçı

Yıldıray Erdener

Kars'ta Çobanoğlu Kahvehanesi'nde Âşık

Karşılaşmaları — Âşıklık Geleneğinin Şamanizm ve
Sufizmle Olan Tarihsel Bağları

Franz Kafka

Şato

Ceza Sömürgesi

Dönüşüm

Amin Maalouf

Uygarlıkların Batışı

Hal Herzog

Sevdiklerimiz, Tiksindiklerimiz, Yediklerimiz —

Hayvanlar Hakkında Tutarlı Düşünmek
Neden Bu Kadar Zordur?

Nâzım Hikmet

Benerci Kendini Niçin Öldürdü?

Kemal Tahir'e Mahpusaneden Mektuplar

Doğan Tekeli

Çebiş Evi'nden Hisar-tepe'ye

Doğan Yarıcı

Hodan

Abdülhalık Renda

Günlükler 1920-1950

Hatırat

Metin And

Dionisos ve Anadolu Köylüsü

Kısa Türk Tiyatrosu Tarihi

Osmanlı Tasvir Sanatları: 2 — Çarşı Ressamları

Elif Sofya

Hayhuy

William Faulkner

Emily'ye Bir Gül — Seçme Öyküler

Elmore Leonard

Bücürü Ayarla

Rom Kokteyli

Emily Ruskovich

Idaho

Uğur Kökten

Unutmayı Bir Öğrenebilsem

Ömer F. Oyal

Gemide Yer Yok

Önceki Çağın Akşamüstü

Paul Signac

Eugène Delacroix'dan Yeni-İzlenimciliğe

Philippe Soupault

Görünmeyen Yönleriyle

Derviş Zaim

Ares Harikalar Diyarında

Rüyet

Ahmet Emin Yalman

Naziliğin İçyüzü

Marianna Yerasimos

Evlüyâ Çelebi Seyahatnamesi'nde Yemek Kültürü

İstanbullu Rum Bir Ailenin Mutfak Serüveni

Ali Teoman

Yazı, Yazgı, Yazmak

Yüksel Pazarkaya

St Louis Günleri

Waller R. Newell

Tiranlar — Gücün, Adaletsizliğin ve Terörün Tarihi

Nursel Duruel

Geyikler, Annem ve Almanya

Yazılı Kaya

Oliver Sacks

Biliş Nehri

YAPI KREDİ YAYINLARI / YENİLERDEN SEÇMELER

Oktay Rifat

Elleri Var Özgürlüğün

Perçemli Sokak

Yaşayıp Ölmek Aşk ve Avarelik Üstüne Şiirler

Latin Ozanlarından Çeviriler

Yunan Antologyası

Ali Özuyar

Hariciye Koridorlarında Sinema

İpek Çalışlar

Latife Hanım

Jean-Louis Fournier

Otopsim

Betül Tarıman

Maksatlı Makastar

Cemal Süreya

Göçebe

Beni Öp Sonra Doğur Beni

Arthur Schopenhauer

Aşkın Metafizigi

Haz. Sula Bozıs, Seza Sinanlar Uslu

İvi Stangali — Ressamı Hatırlamak

Bella Habip

Kültür ve Psikanaliz — Sinema, Edebiyat ve

Güncelin Psikanalizi

Benny Andersen

İşte Söyledim — Seçme Şiirler

Publius Ovidius Naso

Dönüşümler I-XV

Rachel Cusk

Övgü

Sue Gerhardt

Sevgi Neden Önemlidir? — Şefkat Bir Bebeğin

Beynini Nasıl Biçimlendirir?

James David Lewis-Williams

Mağaradaki Zihin

Hasan Gören

Alın Yaprak Üstü Bulut

Donald W. Winnicott

Piggle — Küçük Bir Kız Çocuğunun

Psikanalizle Tedavisinin Öyküsü

Marianna Warner

Bir Zamanlar Bir Ülkede... — Masalların Kısa Tarihi

David Wootton

Bilimin İcadı — Bilim Devrimi'nin Yeni Bir Tarihi

Furuğ Ferruhzad

Rüzgâr Bizi Götürecek — Toplu Şiirler

Fahri Güllüoğlu

Kriko

Döküntü — Bir Şiirin Can'ı İçin Kantat

Orhan Duru

Bırakılmış Biri

Ralf Rothmann

Baharda Ölmek

Enis Akın

Müjgan

Joseph Kessel

İblisin Oyunu

Lâle Müldür

Tehlikeliydi, Biliyordum

Marc Augé

Biri Sizi Bulmaya Çalışıyor

Evsiz Bir Adamın Güncesi

Unutma Biçimleri

Erlend Loe

Kadının Fendi

Evangelia Balta

Karamanlı Yazınsal Mirasının Ocaklarında Madencilik

Tarık Dursun K.

Alo, Harika Hanım Nasılsınız?

William Carlos Williams

Seçme Şiirler

Nasser Saffarian

Ah Ayetleri — "Furuğ Ferruhzad Hakkında

Söylenmemiş Sözler"

Faruk Duman

Köpekler İçin Gece Müziği

Kaptan Kanca'nın Bir Macerası

Halit Ziya Uşaklıgil

Saray ve Ötesi

Megan Hunter

Sondan Sonra

Ferdi Çetin

Evimizi Böyle Yaktım

Sergen Çirkin

Güney Sibirya Arkeolojisi ve Şamanizm

Onat Kutlar

Gündemdeki Konu

Yaşanmış Ağır Bir Ezgi

Forrest Gander

İz

Şairin Vedası

Gotthold Ephraim Lessing

Minna Von Barnhelm

Hélène L'Heuillet

Komşuluk — İnsanların Birlikte Varoluşu Üzerine

Düşünceler

Hüseyin Kıran

Dağ Yolunda Karanlık Birikiyor

Resul

Tuğba Doğan

Musa'nın Uykusu

Nefaset Lokantası

Nuran Tezcan

Seyyahın Kitabı — Evliyâ Çelebi Üzerine Makaleler

İ. S. Turgeniev

Klara Miliç

Hakan Savlı

Kırgın Karnaval

Necmi Sönmez

Paris Tecrübeleri — École de Paris - Çağdaş Türk

Sanatı: 1945-1965

Cevat Çapan

Bir Başka Coğrafyadan

Gülten Akın

Bütün Eserleri I

Roy Jacobsen

Beyaz Deniz

Nezihe Meriç

Menekşeli Bilinç

Sean McMeekin

Osmanlı'da Son Fasıl — Savaş, Devrim ve

Ortadoğu'nun Şekillenışı 1908-1923

Gulam Hüseyin Sâedi

Dendil

Hüseyin Ferhad

Nihayet Bir Cümledir İnsan

Mine Söğüt

Gergedan

Selçuk Demirel

Kıyıda Tek Başına

PSİ — Bilinçaltından Gerçeküstüne

Stella Rimington

Kıl Payı

Turgut Uyar

Divan

Romain Rolland

Jean-Christophe I-II

Carlo Cassola

Bube'nin Sevgilisi

Hannah Kent

İrmağın Cinleri

Orlando Figes

Nataşa'nın Dansı — Rusya'nın Kültürel Tarihi

Halit Ziya Uşaklıgil

Mai ve Siyah

H. Bülent Gözkân

Kant'ın Şemsiyesi

Ayfer Yavi

Bir Dünya Börek — Böreğin Tarihsel Yolculuğu

Nazan İpşiroğlu - Zehra İpşiroğlu

Bugünden Düne Dünden Bugüne

Yüksel Pazarkaya

Çevirinin Estetiği ve Çeviri Serüveni

Nikolay Semyonoviç Leskov

Çelik Pire

Anil Ananthaswamy

Ya Ben Yoksam? — Benliğin Labirentinde Bir Gezinti

Francis Russell

Türkiye’de Görülecek 123 Yer

John S. Allen

Obur Zihin — Yiyeceklerle İlişkimizin Evrimi

Dag Solstad

Mahcubiyet ve Haysiyet

Claudio Magris

Tuna Boyunca

Davanın Reddine

Haz. Mustafa Demirtaş

İkinci Bir Yaşam — Sevim Burak’ın Edebiyat Dünyası

Selçuk Demirel

Saat Kaç

Theodor W. Adorno

Rüya Kayıtları

Müzik Yazıları

Uğur Nazlıcan

Bir Dükkânı Beklemek

İlhan Durusel

Defterdar — Evlat Katli İçin El Kitabı

Ece Ayhan

İyi Bir Güneş

Kâmuran Şipal

Dua Çiçeği

Georges Dumézil

Mit ve Destan III — Roma Tarihleri

Kazuo Ishiguro

Yirminci Yüzyıl Filmini İzlediğim Akşam ve

Başka Küçük Keşifler

Richard Yates

Mutluluk Fotoğrafı

Wilson Amos Farnsworth

Kapadokya’daki Amerikalı Misyonerlerin Bilinmeyen

Tarihi (1853-1903)

Evin İlyasoğlu

Ben Leyla Gencer — La Diva Turca

Ursula Reinhard

Türk Âşık ve Ozanları

Roger Ford

Cennetten Mahşere —

Ortadoğu’da Birinci Dünya Savaşı

Giorgio Bassani

Surların İçinde — Beş Ferrara Öyküsü

Kuru Otların Kokusu

Elmore Leonard

Rom Kokteyli

José Ortega y Gasset

Quijote Üzerine Düşünceler

Juan Enriquez - Steve Gullans

Kendi Evrimimizi Yönetmek

Margit Schreiner

İnsan Dengesi

Anne Enright

Yeşil Yol

Nikolay Vasilyeviç Gogol

Üç Hikâye

Şiir Erkök Yılmaz

Aile İç Muhabbet

Simon Sebag Montefiore

Romanovlar 1613-1918

